

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THRONE OF SURVIVE THE STORY OR SUFFER YOUR FATE NIGHTMARES

KERRI

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

MANISCALCO

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

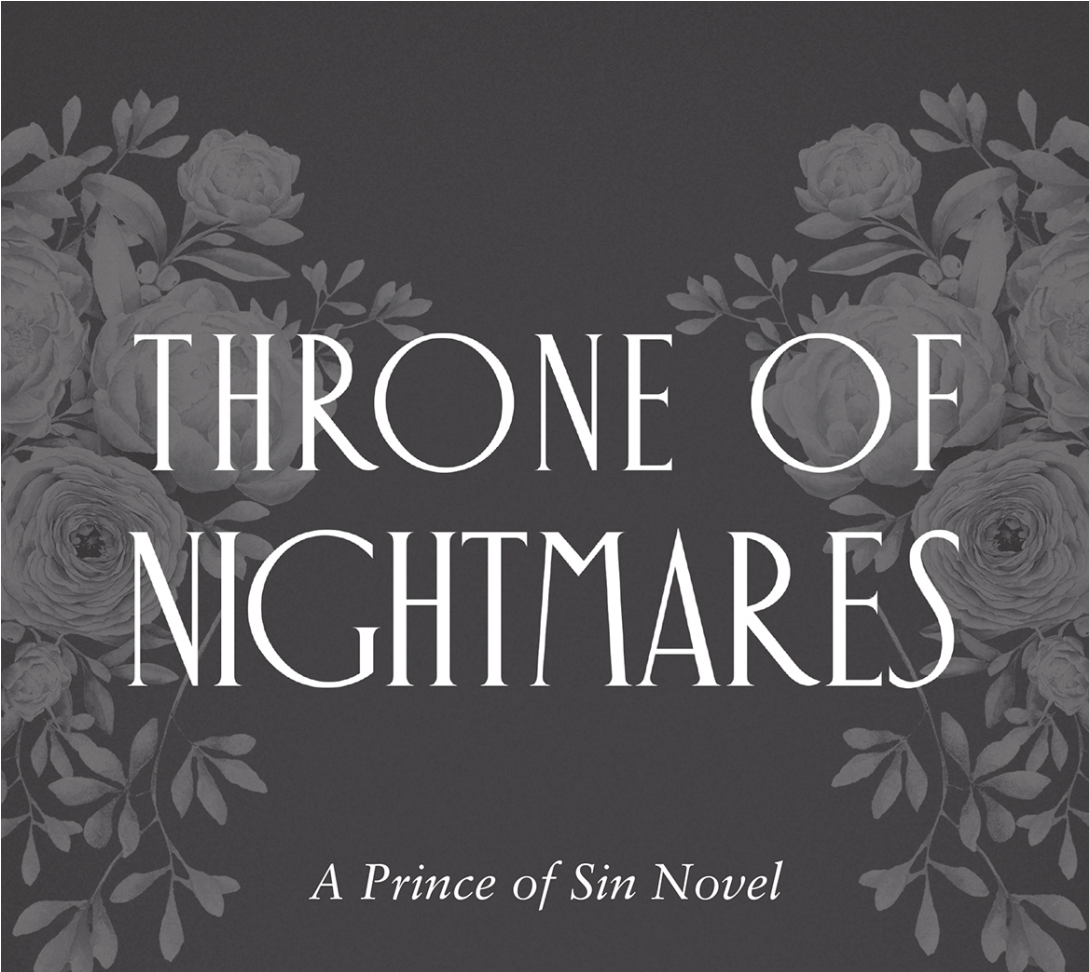
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

THRONE OF NIGHTMARES

A Prince of Sin Novel

KERRI
MANISCALCO

LITTLE, BROWN AND COMPANY

New York | Boston | London

Bu kitaptaki karakterler ve olaylar kurgusaldır. Yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Telif hakkı © 2026 Kerri Maniscalco'ya aittir.

Hachette Book Group, ifade özgürlüğü hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz taranması, yüklenmesi ve dağıtılması, yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan (inceleme amaçlı kullanım dışında) materyal kullanmak için izin almak isterseniz, lütfen permissions@hbgusa.com adresinden bizimle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Küçük, Kahverengi ve Şirketi
Hachette Kitap Grubu
1290 Avenue of the Americas, New York, NY 10104
littlebrown.com

Birinci Baskı: Şubat 2026

Little, Brown and Company, Hachette Book Group, Inc.'in bir bölümüdür. Little, Brown adı ve logosu, Hachette Book Group, Inc.'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için çok çeşitli yazarlar sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için hachettespeakersbureau.com adresini ziyaret edin veya hachettespeakers@hbgusa.com adresine e-posta gönderin.

Little, Brown and Company kitapları, iş, eğitim veya tanıtım amaçlı olarak

toplu halde satın alınabilir. Bilgi için lütfen yerel kitapçınızla veya Hachette Book Group Özel Pazarlar Departmanı ile special.markets@hbgusa.com adresinden iletişime geçin.

Taylor Navis tarafından tasarlanan basılı kitap iç tasarımı.

Virginia Allyn tarafından hazırlanan harita

İç mekan sanatı: Anka kuşu illüstrasyonu ©

ArtCreationsDesignPhoto/Shutterstock.com; Botanik illüstrasyon ©

Lisla/Shutterstock.com

ISBN 9780316557924 (normal ciltli); 9780316602839 (Barnes & Noble özel baskısı, ciltli); 9780316602846 (Barnes & Noble imzalı baskısı, ciltli); 9780316604024 (normal imzalı baskı, ciltli); 9780316601153 (uluslararası baskı, ciltli); 9780316558167 (e-kitap)

LCCN, Kongre Kütüphanesi'nde mevcuttur.

E3-20251219-JV-NF-ORI

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Telif hakkı](#)

[Adanmışlık](#)

[Epigraf](#)

[Giriş: Tembel Prens](#)

BÖLÜM I: BİR ZAMANLAR...

[Bir: Efsane](#)

[İki: Efsane](#)

[Üç: Tembel Prens](#)

[Dört: Tembel Prens](#)

[Beş: Efsane](#)

[Altı: Efsane](#)

[Yedi: Tembel Prens](#)

[Sekiz: Prens Tembel Hayvan](#)

[Dokuz: Efsane](#)

[On: Efsane](#)

[On bir: Tembel Prens](#)

[On İki: Tembel Prens](#)

[On üç: Tembel Prens](#)

BÖLÜM II: RUHUN KARANLIK GECESİ

On dört: Efsane

On beş: Efsane

On altı: Efsane

On Yedi: Tembel Prens

On sekiz: Efsane

On Dokuz: Tembel Prens

Yirmi: Prens Tembel

Yirmi Bir: Efsane

Yirmi İki: Tembel Prens

Yirmi Üç: Efsane

Yirmi Dört: Efsane

Yirmi Beş: Efsane

Yirmi Altı: Prens Tembel

BÖLÜM III: SONSUZA DEK MUTLU MU?

Yirmi Yedi: Tembel Prens

Yirmi Sekiz: Efsane

Yirmi Dokuz: Efsane

Otuz: Efsane

Otuz Bir: Tembel Prens

Otuz İki: Tembel Prens

Otuz Üç: Efsane

Otuz Dört: Efsane

Otuz Beş: Efsane

Otuz Altı: Efsane

Otuz Yedi: Tembel Prens

Otuz Sekiz: Prens Tembel

[Otuz Dokuz: Tembel Prens](#)

[Kırk: Efsane](#)

[Üç Hafta Sonra](#)

[Teşekkürler](#)

[Daha Fazlasını Keşfedin](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Kerri Maniscalco'nun diğer eserleri](#)

En sevdiği fantastik dünyanın sayfalarına dalmayı
hayal eden kitap kurtları için, bu kitap tam size
göre.

Kitap çekilişlerini, ön izlemeleri, fırsatları ve daha fazlasını keşfedin.

Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz.

LITTLE, BROWN AND COMPANY

Hikayelerdeki kötü karakterler tüm zaferi kendilerine mal ederler,
Ta ki tatlıdan çok daha kötü bir düşmanla karşılaşana kadar.
ve aniden kalplerinin bir an durduğunu fark ederler.

KÖTÜLER İÇİN ŞİİRLER, ÜÇÜNCÜ CİLT

Yedi Çember adı verilen karla kaplı bir diyarda, ahlaki açıdan şüpheli yedi prens, Günah Evleri'ne hükmediyor.

Öfke, Kıskançlık, Oburluk, Tembellik, Şehvet, Açgözlülük ve Gurur.

Bazı prensler şeytani oyunlar oynamayı tercih ederken, diğerleri her türlü günahı zevk alarak güçlerini beslemeyi amaçlar.

Yeraltı dünyasının dışında onlara Kötüler denir ve fısıltılarla anılırlar; bu da onları özellikle meraklı zihinler için ilgi çekici kılar.

Bu öykünün başladığı, yeraltı dünyasının kıyısında yer alan ve farklı çağların ve boyutların sakinlerinin haberi olmadan üst üste bindiği tuhaf bir ada olan büyümlü Değişen Adalar'da bile, onların söylentileri, küçük köylerde ahlaksız kraliyet mensupları kadar yaygın bir şekilde dolaşır.

Bazı hikayeler, bir prensin tek bir öpücüğünün, en katı kana susamış insanı bile ruhunu satmaya ve bir kez daha unutulmanın tadını çıkarmaya ikna edebileceğini iddia eder.

Kimileri onları, doğrudan yalan söyleyemeyen ama kelime oyunlarında ve pazarlıklarında o kadar zeki olan, gerçeği kendi isteklerine göre çarpıtmayı başaran kurnaz perilere benzetir.

Sonra, onların şiddetinden, savaşlardaki kurnazlıklarından bahseden daha karanlık hikayeler var. Çoğu kişi Öfke Prensi'nden endişe eder, ancak en bilge olanlar en büyük tehdidin sessiz, tetikte olanlarda olduğunu fark eder.

Hangi kardeşin daha acımasız olduğu önemli olmaksızın, hiçbiri günahkar ölümsüzlerle savaş alanında karşılaşmak istemez, özellikle de tıpkı onları kullanan yaratıklar gibi kan arzuluyor gibi görünen tuhaf, parlayan hançerlerini çektiklerinde.

İster korkulsun ister gizlice arzu edilsin, herkes hemfikir ki eğer Kötülerden biri yolunuza çıkarsa, ya çok şanslısınızdır ya da çok lanetlenmişsinizdir.

Bu, gizemli Tembellik Prensi'nin hikayesi. Zihnin, sahip olunabilecek en ölümcül silah olduğunu bilen ve bilgiyi en keskin kılıca dönüştüren bir prensin öyküsü.

Çoğu kişi Tembellik günahının onu tembel ve umursamaz kıldığını düşünür; bu, gerçeklerden çok uzaktır. Çevresi ve sarayı akademik çalışmalara adanmış olsa ve bilgi arayışı gücünü beslemesinin ana yolu olsa

da, Tembellik, farkında olduğu önemli bir gerçek yüzünden kışkırtıldığında Öfke Prensi'nden bile daha acımasız olabilir.

Kitaplar dünyaları yıkma ve yeniden yaratma gücüne sahiptir ve Prens Tembellik onları eşsiz bir odaklanmayla incelemiştir.

Fakat tüm zekasına ve kurnazlığına rağmen, sıradan hayatının bir gün en sevdiği kitaplar kadar maceralı ve romantik olmasını gizlice hayal eden küçük kasaba kütüphanecisi Lore Brimstone'a hiç hazırlıklı değildir.

En bilge insanların bile dediğı gibi, ne dilediğimize dikkat edin: dilekleriniz gerçekleşebilir...

ÖNSÖZ

Prens Tembel

BELLINGTON, MOUNT LYRA.
KAYDIRILAN ADALAR.

"Emin misiniz burası tapınak, Majesteleri?"

Xavier'in alçak sesinde yalnızca küçük bir şüphe tonu vardı, ancak ondan dalga dalga yayılan korku, keskinleşmiş duyularımın kaçırması imkansızdı.

Onun endişesi, gelme sebebimiz olan eserle ilgili değildi, tamamen onu geri almakla ilgiliydi; ancak şu an karşı karşıya olduğumuz ölümcül düşüşten ziyade kitaptan korkmak daha akıllıca olurdu.

"Evet."

Verdiğim güvence onun sinirlerini yatıştırmadı; aksine, sinirleri daha da düzensizleşti.

Doğru yerde olduğumuzdan hiç şüphem yoktu.

Şimdiye kadar, karla kaplı dağın içine inşa edilmiş tünel labirentinin içinde bulunan oda, tanıma tam olarak uyuyordu.

Dumanlı, opak siyah bir taştan yapılmış, derinliklerine gümüş mika yerleştirilmiş yükselen duvarlar, sanki içinde binlerce minik yıldız donmuş gibi parıltıyordu; kıvrımlar keşfedilmemiş takımyıldızları oluşturuyordu.

Dağın zirvesine oyulmuş bir delikten süzülen ay ışığı altında mağaranın kenarını inceledim ve iniş için en uygun yolu hesapladım.

İyi seçenek yoktu, sadece kötü veya daha da kötü seçenekler vardı.

Tünelin aşağısına doğru iniş, çoğunlukla dik bir yamaçtı ve yaklaşık dört yüz fit (125 metre) olduğunu tahmin ettim; ardından hafif açılarla yere çakılmış büyük, sert kazıklar geliyordu.

Tek bir hata, bir insanın hayatında yapacağı son hata olurdu.

Tanrıçadan daha önce hırsızlık yapmaya çalışanların iskeletleri, o ilkel

işkence çubuklarının birçoğuna saplanmıştı; bazılarının etleri henüz tamamen çürümemişti.

Diğerlerinin kemikleri ise bu hain yeri mesken edinmiş canavarlar tarafından tamamen parçalanmış ve gölgelerden çıkan soluk uyarı işaretleri gibi görünmüştü.

Tapınak Şövalyeleri—en kötü şöhretli eski tanrılardan birine hizmet eden ve yalnızca bu boyutta yaşayan küçük bir dini savaşçı tarikatı—bu gibi yerleri, kalan kutsal hazineleri saklamak için inşa etmişlerdi; bu yerler, en sevdikleri tanrıçaya arzuladığı kan vergilerini veren kötü sürprizlerle doluydu.

Kimileri tapınağa girebilir, ancak hiç kimse bedel ödemedi oradan ayrılmaz.

Yerdeki ceset yığınlarına bakılırsa, bu doğruymuş.

Bu geceye kadar.

Tanrıların kendileriyle bile savaşmak zorunda kalsam, kitabı yanımda götürecektim.

Tapınak Şövalyeleri, tanrıçalarının sırlarının, hak etmedikleri gücü çalmaya niyetli olanlardan gizli kalmasını sağlama sanatında ustalaşmışlardı. İnsanları tapınaklara çekmek için yeterli bilgiyi paylaşıyorlardı, ancak bir kez içeri girenlerin kaçma şansı çok azdı.

Gece Tanrıçası kadar oyunlarında acımasız olan başka bir tanrı olmamıştı.

Oynadığı kişilerin acı çekmesini izlemekten zevk alırdı, onların acısından keyif bulurdu.

Antik mitler onu, başlangıçta rüyalar üzerinde güce sahip olan ancak kısa süre sonra kabuslara olan düşkünlüğünün, bir zamanlar sahip olduğu merhamet duygusundan daha ağır bastığını keşfeden bir tanrıça olarak tanımlardı.

Tanrıların çarpık dünyasında, şans yozlaşmış olanlardan yanaydı.

Nyantha, saltanatının zirvesinde karanlık, parıltıyan bir mücevherdi ve birçok ölümlü, gecenin büyüyle ilişkilendirilen her şeyi kutlayarak onu memnun etmeye çalıştı: yıldızlar, ay, rüyalar ve karanlık. Bunların hepsi bir rahatlık ve hayranlık duygusu getiriyordu. Ta ki karanlık dişlerini gösterip inananları ısırma başlanana kadar.

Dağın zirvesi, çok uzun zaman önce, ayın bu yeraltı odasını izleyebilmesi için bir pencere görevi görmesi amacıyla kısmen oyulmuştu;

bu sayede davetsiz giren herkes en iyi manzarayı görebiliyordu.

Tapınağın görkemli girişi, en cesur erkeklere bile korku salmak ve onlara tanrıların gözünde sadece birer zerre olduklarını hatırlatmak amacıyla yapılmıştı.

Ölümlü olmamam bir şanstı.

Ve daha da şanslısı, eski tanrı ve tanrıçaların çağlar boyunca bu dünya üzerinde gerçek bir güce sahip olmamış olmalarıdır.

Çoğu, ben ve kardeşlerim Yeraltı Dünyası'na ayak basmadan çok önce başka alemlere gitmişti.

Diğerlerinin de yolculuklarına yardımcı olmuştuk.

Bu diyarda doğmuş ve hâlâ varlığını sürdüren az sayıdaki tanrıçanın aksine, eski tanrılar bambaşka bir şeydi.

Çoğu unutuldu, isimleri yalnızca en eski kitaplarda yer alıyordu; bunların birçoğu da meraklı gözlerden uzak, özel koleksiyonumda saklanıyordu.

Ölümlüler geceden korkmaya başlayınca, kendilerine eziyet eden tanrıçaya hediyeler sunmayı bıraktılar ve tanrıçanın zaten az olan gücü daha da azaldı.

Bu gibi yerlerde kalıntıları kalmış olsa da.

Yavaşça nefesimi verdim, nefesim buz gibi havada uğursuz bir uyarı gibi süzüldü.

Kardeşlerim ve ben çoğu kişi için ölümcül, insanların korktuğu gece yarısı canavarları olarak görülüyorduk, ama biz Günah Prensleri bile ne zaman dikkatli olmamız gerektiğini biliyorduk.

Xavier yanımda bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Gerginliği anlaşılabilir bir durumdu ama ben sessizce plan yaparken ve o daha da gerginleşirken dikkatimi dağıtıyordu.

Çeşitli arşiv kayıtlarında, en alttaki odanın sadece büyücülerden korunmak ve aşağıdaki kutsal mekana kolayca girmemizi engellemek için değil, aynı zamanda daha önce hazinesini aramaya gelenlerin ruhları tarafından da perili olduğu yazıyordu.

Yeraltı odasının yapay sessizliğinde, sadece ölülerin boş bakışlarının bizi izlediği bir ortamda, o hikayelerden şüphe duymadım.

Burada bir şey uyuyordu.

Son derece büyük ve korkunç bir güce sahip bir şey.

Göğsümün derinliklerinde, yavaş bir ikinci kalp atışı gibi tuhaf bir

sihirin nabzını hissetmeye başladım.

Aşağıda gizlenen her neyse, gözünü aralamış, bekliyordu.

Günah işlemek bir din sayılmadığı sürece dindar değildim, ama dua ederken bunun Liber Noctem (Gecenin Özgürlüğü) olduğunu düşünürdüm.

Karanlık kitap yüzyıllardır benden kaçmıştı, ama ben ısrarcıydım; eski tanrılar onu alıp götürdükten ve bana erişim izni vermeyi reddettikten sonra, yerini bulmak için yazılmış her hikâyeyi, her dikkatsiz notu, şiiri veya masalı takip etmiştim.

Liber Noctem, haklı olarak, daha yaygın olarak Kabuslar Kitabı olarak da adlandırılıyordu; çünkü yok etmek kadar yaratmak için de kolaylıkla kullanılabilirdi.

Ama bu, yapabileceği en kötü şey değildi.

“Önce ben aşağı ineyim.” Xavier’e baktım. Yüzü, altındaki kemiklerin rengiyle yarışacak kadar solgundu. “İstersen burada bekle, ben kitabı alıp kısa süre içinde geri dönerim.”

“Hayır. Geliyorum.”

Çenesi sert bir çizgi halinde kasıldı.

Günah Evi'nin baş kütüphanecisi olarak, o da benim kadar efsanevi Kabuslar Kitabı'nı bizzat görmek için can atıyordu.

O, benden farklı olarak ölümsüz değildi.

Başımı bir kez salladım ve konuyu kapattım.

Bu kurtarma seferine çıkmadan önce tehlikeleri zaten konuşmuştuk. Riskleri tekrar ele almaya gerek yoktu.

Arkamı tekrar çıkıntıya çevirdim, aşağıdan yayılan garip güç daha fazla titreşim dalgası gönderiyor, yavaş bir tempo oluşuyor ve beni bir siren şarkısı gibi cezbediyordu.

Xavier'in de bunu hissedip hissetmediğini, aynı şekilde ya da daha da kötü bir şekilde rahatsız olup olmadığını merak ettim.

Buna son vermenin tek bir yolu vardı.

"Adımlarımı dikkatlice izleyin ve hareketlerimi birebir takip edin."

Başka bir şey söylemeden, yanımda getirdiğim deri çantayı omzuma taktım ve aşağı inmeye başladım.

Yere çöktüm, bacaklarım boşluğun kenarından sarkana kadar kendimi geriye doğru ittim. Botlarım pürüzsüz taş üzerinde kayarken, en ufak bir tutunma noktası ararken Xavier keskin bir nefes aldı; ben de metodik bir şekilde birer birer ellerimi hareket ettirerek tutunabileceğim küçük çatlaklar

arıyordum.

Neredeyse hiç yoktu ve parmak uçlarım tüm ağırlığımı taşımaktan hızla kramp girmeye başladı; bu acı sadece azmimi daha da güçlendirdi.

Vücudumdaki tüm kemiklerim kırılrsa bile, Liber Noctem'i almadan bu tapınaktan ayrılmazdım.

Sanki verdiğim sessiz sözü sınamak istercesine, parmak boğumlarımdan biri yüksek sesle çıtladı ve yerinden çıktı.

Dişlerimi sıktım ve hareket etmeye devam ettim. Yavaşça. Acı verici bir şekilde. Keskin noktalarda etim yırtılıyor, kaygan kan da ekstra bir gerilim katmanı ekliyordu.

Yolculuğun kolay olacağını düşünecek kadar aptal değildim, bu yüzden zorluğa lanet okuyarak vakit kaybetmedim. Sahip olmaya değer her şey, çok çalışmayı ve fedakarlığı gerektirir, aksi takdirde o kadar değerli olmazdı.

Yaralar iyileşir; kemikler onarılır.

Ancak başarısızlık her alan için yıkım anlamına gelir.

Xavier'den yayılan korkuyu, karanlık gücün tuhaf çekimini tamamen görmezden geldim; tek önemli olan bir sonraki tutunacak yer ya da ayak basacak noktaydı.

Her hamle beni zafere biraz daha yaklaştırdı.

Alnımda ter damlaları birikmiş, gözlerime akmış, tuzlu tadı yakıyordu.

Bunu görmezden gelmeye cesaret edemedim.

Sonunda, yer görünür hale gelince, kendimi uçurumdan aşağı ittim ve zarif bir şekilde iki kazığın arasına indim. Botlarım sertleşmiş toprağa çarptı, toz bulutları üzerime sıçrayarak deri kıyafetlerimi kirletti.

Parmaklarımdan kan sızmaya devam ediyordu ve garip bir şekilde büyülenmiş bir halde, tek bir damlanın bir kafatasına sıçramasını izledim.

İyileştirme gücüm normalde herhangi bir yarayı saniyeler içinde iyileştirirdi, bu da tapınağın istilacı büyülere karşı korunaklı olduğuna dair söylentilerin doğru olduğu anlamına geliyordu.

İçime derin bir rahatlama hissi yayıldı. Denemeye kalkışmadığıma sevindim.

Büyünün o ince vuruşları, kaynağına yaklaştıkça daha da yoğunlaştı ve bu durum, kitabın gücümü hissedip hissetmediğini veya sadece başka bir kurban mı umduğunu merak etmeme neden oldu.

Xavier aşağı inmeye başlarken, ben olduğum yerde döndüm ve

bakışlarım mağarayı yavaş ve metodik bir şekilde taradı. Beklediğim gibi değildi.

Orada hiçbir runik yazı yoktu. Hiçbir sunak yoktu. Hiçbir kitap yoktu.

Sadece Liber Noctem'i çalmaya çalışıp başarısız olanların kemikleri ve içimde uğuldayan giderek güçlenen yabancı güç var.

Yanlış hissettirdi, tıpkı sevilen bir şarkıda bir telin şiddetle çekilmesi gibi, bir zamanlar rahatlatıcı olan ses birdenbire uğursuz bir hal aldı.

Zihnimi rahatsız eden o rahatsız edici düşünceyi bastırdım ve kendimi bir sonraki adımda ne yapmamız gerektiğine odaklanmaya zorladım. Kitabı ne kadar çabuk ele geçirirsek, Günah Evime o kadar çabuk dönebilir ve onu arşivlere güvenli bir şekilde yerleştirebilirdik.

Kitabın asla sahibine geri dönmemesini sağlamam gerekiyordu.

Runik yazılar, kitabın yerini ortaya çıkarmanın bir sonraki adımı olarak görülüyordu.

Odayı ikinci kez taradım, her santimetrekaresini inceledim.

Duvarlar aynı parlak siyah taştandı, ancak pürüzsüz yüzeyde hiçbir oyma veya kusur bulunmuyordu.

Hiçbir kapı ya da açıklık yoktu, indiğimiz tünel dışında çıkış yolu da yoktu. Tapınaklar söz konusu olduğunda, oldukça sadeydi.

Tesadüfen oraya rastlayan biri, bunun Gece Tanrıçası ile ilişkili olduğunu asla düşünmezdi. Ancak, eğer ölüm tanrıçasını aramaya gelmişlerse, onu bulduklarına inanabilirlerdi.

Yeni bulunan cesetler bu kadar yakından çok kötü kokuyordu. Alarm verici sayıda taze ceset vardı. Eğer batıl inançlı olsaydım, Gece Tanrıçası'nın bu an için hazırlandığını ve kurbanlara ihtiyaç duyduğunu düşünürdüm. Ya da belki de tapınak şövalyeleri suçluydu.

Acaba tanrıçalarını özgür bırakmaya hiç kalkışacaklar mı diye zaman zaman merak ederdim.

Kanlı parmak uçlarımla ağaç kabuğuna benzeyen yüzeylerine dokunarak kazıkların arasında gidip geldim, herhangi bir işaret aradım. Hiçbir şey yoktu.

Xavier tam atladığı sırada yukarı baktım. Toprağa doğru geriye doğru uçarken boğuk bir küfür savurdu, kollarını yanlarında savuruyordu.

Kendini az kalsın kazığa saplayacaktı.

Ona elimi uzattım, o ise elimi sertçe itti ve öfkeyle baktı, ruh hali saniye saniye daha da kötüleşiyordu. Dışlerimi gösterdim, sırtışıma dostça

olmaktan çok vahşiydi, çenemi odanın duvarlarına doğru salladım.

"Bana runeleri aramamda yardım et."

Xavier ayağa kalkarken bana tuhaf bir bakış attı.

"Hatırlamıyor musun?" diye sordu, sesinde açıkça bir şüphe vardı.

İçimden sessizce onu paramparça etmeyi hayal ettim, ta ki tekrar sakinleşene kadar.

"Kesinlikle hayır."

"Henüz görünmeyecekler." Dağın tepesindeki deliğe doğru başını salladı. "Ay tam tepemizde olana kadar görünmeyecekler."

Bakışlarını takip ettim ve yavaşça nefesimi verdim. Ay neredeyse tamamen yükselmişti; çok uzun sürmeyecekti.

Xavier'i bırakıp odanın içinde dolaştım, üzerime çöken tuhaf hissi atmaya çalışıyordum. Düşüncelerimin acımasızlığı merak uyandırıcıydı.

Kendimi bu kadar gergin ve huzursuz hissetmeye alışkın değildim. Bu duygular daha çok hırçın kardeşlerime, özellikle de Öfke'ye yakışıyordu.

İçimde biriken öfkeyi körüklemenin bana hiçbir faydası yoktu. Büyüm, bilgiyle, öğrenme isteğimi besleyerek tazeleniyordu. Yeraltı dünyasındaki çevremizin mesafeli ve tembel olarak görülmesinin sebebi de buydu. Biz öncelikle okuyuculardan oluşan bir topluluktuk.

Karanlık kitabın gücü ve benim sihir gücümün yetersizliği bunda etkili olmalıydı, ancak Xavier'in öfkesi de daha belirgin bir şekilde kendini gösteriyordu.

Bu odada bir şeyler çok yanlıştı.

Huzursuzluk yeniden kendini göstermeye başladı.

Artık bunun Xavier'den mi yoksa benden mi geldiğini anlayamıyordum.

Birkaç dakika sonra bir bulut ayın üzerinden geçti ve bizi kısa bir süreliğine karanlığa boğdu; ardından gümüşü bir ışık bulutu savuşturarak tapınağı parıltısıyla aydınlattı.

Sanki Gece Tanrıçası gerçekten de bize yukarıdan bakıyormuş gibi, odanın duvarları parlamaya başladı.

Doğal oluşumların içine serpilmiş gibi görünen mika parçacıkları farklı bir gerçeği ortaya koydu: Ay ışığının aydınlığında, bunlar runik yazılardı.

Etrafımızda kadim sözcükler belirdi.

Olduğum yerde döndüm ve onları olabildiğince hızlı bir şekilde çevirdim.

"İşte orada." Batıya bakan duvara işaret ederek geçidin başlangıcını

gösterdim. “Tanrıları uyandırmaktan sakının; onların rüyaları çoğu zaman bizim kabuslarımızdır. Carpe noctem.”

“Geceyi ele geçirmek mi?” Xavier’in sesi yankılandı. “Bu buz gibi cehennemde bunun anlamı ne?”

Küfrettim. "Bu, Nyantha'nın paralı asker hayaletleri için kullandığı slogandır."

“Onun... hayaletleri. Evet, evet, elbette.”

Bakışlarım ona dikildi. Araştırması bu bilgiyi ortaya çıkarmalıydı; neredeyse her tarih metninde bunlardan kısaca bahsediliyordu.

Nocturnalar onun gölge savaşçılarıydı, kendi başlarına efsaneviydiler.

Ve şu anda Nyantha'nın sürgün edildiği rüya alemi Somnia'da kilitliydim. Runelere tekrar baktım; mesajda eski bir druid büyüsünü hatırlatan tanıdık bir şey vardı. Baş kütüphanecime doğru döndüm.

“Xavier...”

Aniden, tapınak duvarlarından onlarca gölge kayboldu.

Teker teker iskeletlerin ve çürüyen cesetlerin içine düştüler, birleşmelerinin şiddeti kemikleri sarsıyordu.

Gölgeler ne kadar hızlı düştüyse, yeni biçimleriyle o kadar hızlı yükseldiler.

Gözleri olmayan kafatasları bize doğru döndü, göz yuvaları şimdi garip bir kızıl ışıkla parlıyordu.

Orada gördüğüm doyumsuz açlıktan tüylerim diken diken oldu. İhtiyaç.

Gölge hayaletleri artık sahip olmadıkları şeyi istiyorlardı: Bir beden. Bir ruh.

Gerçek anlamda vampir ya da zombi değillerdi; kurbanlarının etinden değil, korkularından besleniyorlardı.

Ancak bu, özellikle bir konakçı bedende bulundukları sırada fiziksel zarar veremeyecekleri anlamına gelmiyordu.

Onların burada olmaları imkansız olmalıydı.

Xavier yanımda inledi ve Nocturnaların dikkati ona yöneldi; korkusu onları çılgına çevirdi ve hepsi birden bize doğru bir adım attı.

Hanedan hançerimi kınından çıkardım, bıçak heyecanla parlıyordu. Hanedan armam olan bilgi ağacından esinlenerek şekillendirilmiş soğuk kabzayı avucumda kavradım ve alıştığım ağırlığına göre kavramamı ayarladım.

Öfkemi körükleyen aynı karanlık güç, bende kan arzusunu da uyandırdı.

Ortalık ölümcül bir sessizliğe büründü.

Hedeflerimi gözümde canlandırdım ve yok edilmelerini şimdiden planlamaya başladım.

Liber Noctem benden alınamazdı.

“Çizmendeki bıçak hâlâ duruyor mu?” Dikkatimi ilerleyen gölge hayaletlerine verdim ve saldırmadan önce beklemeye zorladım kendimi. “Xavier. Odaklan. Bıçağın nerede?”

“Ben... Emin değilim.”

Nocturnalardan biri diğerlerinden daha aç ve daha cesur görünüyordu.

Yeniden canlanmış ceset bedeniyle, gri ve yarı çürümüş et parçaları uzuvlarından gevşekçe sarkarken, düzensiz bir şekilde ileri doğru yürüdü.

Yaklaştıkça yayılan koku o kadar iğrençti ki gözlerim yaşardı.

Yerde hafif bir sarsıntı oldu. Ardından derin, yankılanan bir uğultu geldi.

Kanımın aktığı kafatasının toprağa gömülmesini izlerken geriye sıçradım.

Xavier dizlerinin üzerine çöktü ve dua etmeye başladı. Onu daha önce hiç böyle yaparken görmemiştim.

Ona sorgulayıcı bir bakış atabilirdim ama mağara tabanının altındaki kocaman delikten yavaşça ortaya çıkan kemik yığınının hayran kalmıştım.

Yüzyıllarca gizli kalmış, ürkütücü bir kaideye benziyordu.

Merkezinde bir şeyler kıpırdandı.

İskelet gibi parmaklar açıldı, genişçe açılırken eklemler çıtırdadı. Eller, sunağın merkezinden fışkıran karanlığa pençelerini geçirdi, yukarı doğru tırmandı, sanki tam bu an için dua etmiş gibi gerindi.

Olduğum yerde mihlanmış gibi durdum, yaklaşan Nocturnaları umursamadım.

Yavaşça, imkansız bir şekilde, eller gölgelerin içine geri çekildi ve loş ışığa doğru bir nesneyi kaldırmaya başladı. Kalbim çılgınca çarpıyordu. Gölgelemin içinde saklı olan her neyse, sanki duygunun ta kendisiymiş gibi korku fışkırdı.

İskelet eller daha yukarı kalktı, gölgeleri dağıttı ve ben, ölülerin kollarında saygıyla tutulan bir kitaba bakakaldım.

Bunu dinlerken kalbim bir anlığına durdu.

Kapak siyahtı ve üzerinde çarpıcı bir resim vardı: İntikam ateşiyle yükselen altın bir anka kuşu. Tüylerinde kıvılcımlar parıltıyor, üzerinde durduğu sunağın üzerine ışık prizmaları yansıtıyordu.

Bütün sunak korkudan ya da beklentiden titriyordu sanki... İçimde bir huzursuzluk hissi belirdi. Sıradan bir kitap değildi bu.

Kabuslar Kitabı gerçekten de buradaydı.

Onca yıldan sonra, onca arayıştan sonra... o kadar yakındı ki, eski sayfalarının kokusunu alabiliyordum. En cezbedici parfümlerden biriydi.

Xavier'in duyguları kontrolden çıktı, paniği doruk noktasına ulaştı.

O da benim gördüklerimi görmüştü. Liber Noctem nihayet elimizin altındaydı.

Ona doğru atıldım. Kanım onu saklandığı yerden çıkarmıştı ve bu, açıklayamadığım bir şekilde ona bağlanmamı sağlamıştı.

Kemikleri kırdım çünkü onları besleyen her ne sihir varsa, Liber Noctem'in etrafında ölümcül bir kısaç gibi kilitli tutmaya devam ediyordu.

Ellerim kitaba değdiği anda, dizlerimi titretecek kadar güçlü bir karanlık enerji dalgası içimden geçti.

Bu bir ayartmaydı, alaydı, korkuydu, sonsuz güç vaatleriydi, intikamdı. Kaos ve yıkımdı ve onu Xavier'e teslim edip buradan kaçmamak için tüm gücümü toplamam gerekti.

Benimkiydi.

Sanki bu tuhaf bağlantıyı onaylarcasına, kitaptan altın rengi bir ışık parladı ve gövdemdeki ve kollarımdaki deride yakıcı bir sıcaklık yayıldı; ince çizgiler, şu anda deri kıyafetlerimi çıkarıp bakmaya cesaret edemeyeceğim bir desen oluşturunuyordu.

Saniyeler içinde acı dindi, acaba gerçekten hissetmiş miydim diye merak ettim.

Az önce olanları düşünmeye vakit yoktu; gölge hayaletleri huzursuzluktan sallanıyordu. Kitap ortaya çıktığında bir an duraklamışlardı ama çok uzun süre hareketsiz kalmayacaklardı.

“Onları uzaklaştıracam,” dedim. “Sen de kitabı buradan çıkar.”

İstemediğim son şey olmasına rağmen kitabı Xavier'in kollarına ittim. Sonra içgüdülerimin ve kas hafızamın her darbemi yönlendirmesine izin vererek ilerleyen ölümsüz askerlerin arasına daldım.

Daha taze cesetlerden ilki sendeleyerek bana doğru geldi, çenesi gevşemişti ve süt gibi gözlerinden irin akıyordu.

Bıçağımı indirdim, açıkta kalan köprücük kemiğini yardım ve kolu, artık sadece çürümüş bir sinir şeridiyle tutunarak, işlevsiz bir şekilde yana doğru sarktı.

Tekrar savurdum ve güçlü bir darbeye kafasını kopardım. Yere düştü ve paramparça oldu, korkunç kokusu bir an için duyularımı altüst etti.

Bir başka Nocturna omzuma saldırdı ve ben de dönerek dirseğimi yüzünün kalan kısmına sapladım. Çürümüş dişleri darbenin etkisiyle paramparça oldu.

Etrafımda yarım daire şeklinde bir alanı temizlemek için kılıç ve baltayla saldırdım, çürüyen vücut parçaları her yöne saçıldı.

Avuç içlerim çürümüş kan ve diğer vahşet izleriyle kaplıydı ve giderek kayganlaşan zemine rağmen dengemi korumaya çalışırken iğrenç iç organlar içinde kaydım.

Kafatasının yarısı eksik olan üçüncü bir Nocturna, kırık bir kılıçla bana doğru geldi.

Metalin metale sürtünmesinin çıkardığı gıcirtıyı umursamadan hançerimle darbeyi savuşturdum ve bıçağımı harap olmuş kafasına sapladım.

Durmaksızın savaştım, dövüş yeteneklerimin tüm gücünü ortaya koydum ve sihirim bana yardım etmese bile, şiddetin ete kemiğe bürünmüş haliydim.

Öfke savaşın generali olabilir, ama her Günah Prensi ölümcül bir tehlikeydi.

Savaş ve anatomi üzerine binlerce metne sahiptim ve silahsızlandırma ve imha etmenin en etkili yollarını incelemiştim.

Kanatlarım sakladığım yerden hızla açıldı, beni darbelerden korudu ve birkaç Nocturna'nın bacaklarını savuşturdu.

Tüyler gözlerimin rengindeydi ve koyu taş duvarlarla çarpıcı bir tezat oluştuyordu.

Yere sertçe düştüm, darbenin etkisiyle kemiklerim sarsıldı ve güçlü bir yay çizerek tekme attım, hayaletin her iki diz kapağını da iğrenç bir çıtırtıyla paramparça ettim.

Yere düştüğüm anda hızla ayağa kalktım ve bir sonraki gölge hayaletiyle yüzleşmeye başladım bile.

Yumruklarımı çürümüş etine sapladım, çalınmış bedenini paramparça ettim, sonra döndüm ve bir sonrakine vurdum, ardımda bir yıkım izi bıraktım.

Etrafımı sarmaya devam ettiler, çok sevdikleri Liber Noctem'i geri almak için can atıyorlardı.

Her birini savuşturmayı başardığımda, yerini almaya hazır bir başkası ortaya çıkıyordu. Saldırıları hızlı ve şiddetliydi, ama ben teslim olacak biri değildim.

Tüm dikkatim ölüm dansına odaklanmıştı.

Adım at, vur, geri çekil. Kafa koptu, kol kırıldı, bacak parçalandı. Gece yaratıkları birer birer düştü, ordularının bedenleri harap oldu.

Sonraki hayaletin boynunu kırdım, temiz ve etkili bir öldürme oldu.

Cansız beden elimden kayıp gitti, tapınak zeminine hafifçe çarptı. Savaşın acımasız ritmiyle tamamen uyum içinde, bir sonraki hedefime doğru ilerledim.

Boğazıma yakın bir yerde çeneler şakırdarken, beni etkisiz hale getirme girişiminin başarısızlığına karanlık bir şekilde gülüyorlardı. Değişen Adalar'da, sarayımdan ve sihrimi yenileme yeteneğimden uzakta olsam bile, beni alt etmek için yırtılmış bir boğazdan daha fazlası gerekecekti.

Pençelerim göğsümü saran derilerin üzerinde gezindi ve Nocturna'yı kendime doğru çekerek hançerimi kaburgalarının arasından geçirdim.

Kalbi olsaydı, mızrakla delinirdi.

Cesedi bıraktım ve bir sonrakine geçtim.

Kanatlarım açıldı ve daha fazla gölge hayaleti etrafa saçıldı.

Zamanın geçişini, kitabı ya da başarısızlığı düşünmedim.

Ben tek bir amaçla yaratılmış bir varlıktım: öldürmek ve başka hiçbir şey değil.

Sonsuz düşüncelerimi yavaşlatmak, yalnızca zekâya değil içgüdülerime göre hareket etmek özgürleştiriciydi. Çalışmalarımdan hiçbir zaman tamamen vazgeçmesem de, günahım beni asla tamamen özgürleştiremeyecekti. Zaten özgürleşmesini de istemezdim.

Her hareket titizlikle planlanmıştı. Hesaplı bir adım ileri, ölümcül bir darbe, kanat çırpışım ve ardından stratejik bir geri çekilme.

Her vuruşu kurallara uygun şekilde gerçekleştirdim.

Kısa süre sonra hepsini yerle bir ettim ve ölümün sessizliği beni kendimden geçtiğim halden uyandırdı.

Olayın ardından Xavier'in korkusu inanılmaz derecede arttı.

Anladım. Kardeşlerim arasında en akademik olanı bendim. Çevremdekilerin çoğu beni kitaptan başka bir silahla görmemişti. Hatta sadece kardeşlerimle gizlice antrenman yapardım; zaten onlardan başka kimse gerçek bir dövüşe dayanamazdı. Eğer savaşa hazırlanıyorsam, bunun

kardeşlerimin eğlence olarak gördüğü şeyin ötesinde bir amacı olmasını istiyordum.

Henüz Xavier'e dönüp bakmadım, çünkü yüzümdeki sakatlama arzusunun tamamen kaybolduğundan emin olmak istiyordum.

Onu daha fazla korkutmama gerek yoktu.

Kanatlarımı içeri çektim; soluk mavi tüylerim kan ve et parçalarıyla kaplanmıştı.

Kılıcımı deri kılıfıma sildim ve hayaletlerin tekrar ortaya çıkmadığından emin olmak için odanın etrafını dikkatlice inceledim.

O an için her yer sessizdi.

Sonunda, usta kütüphanecimle karşı karşıya geldim. Şımartılma dönemi sona ermişti.

Harekete geçmemiz gerekiyordu. Kitap sihirli bir şekilde kütüphanemde ciltlenip Nyantha'nın bir daha asla yanına yaklaşamayacağı bir yere gelene kadar rahat etmeyecektim.

Bazı canavarların sonsuza dek kafeste kalması gerekiyordu.

Xavier kitabı avucunun içinde tutuyordu, yanağından tek bir gözyaşı süzülüyordu.

"Acele etmeliyiz. Yakında yeniden canlanacaklar." Çantamı düşürdüğüm yerden aldım. "Kitabı bana ver de buradan çıkalım."

Xavier onu göğsüne bastırdı ve bir adım geri çekildi.

İçimde yine karanlık bir şüphe yükseldi.

Kitabın cazibesine karşı koymak benim için zordu; Xavier için ise daha da zor olacaktı.

Aramızdaki mesafeyi, yapabileceği olası hamleleri hesapladım ve zihnimde en etkili karşı saldırıları gözden geçirdim.

Xavier benim baş kütüphanecim, saraydaki en güvendiğim üye olabilir, ama eğer bir tehdit oluştursa onu ortadan kaldırmaktan hiç çekinmem.

"Özür dilerim," dedi kısaca, pişmanlığı bir an için korkusunun önüne geçmişti.

Onu bayıltmak için hançerimin kabzasını savurmadan önce, elini cebine soktu ve parıldayan tek bir taş çıkardı.

Anlama duygusu üzerime bir kaya gibi düştü, hareketlerimi dondurdu.

Yanında bir portal taşı getirmişti. Planı ne olursa olsun, bu kitabın cazibesinin onu cezbetmesinin bir sonucu değildi. Bu sonuca hazırlıklı gelmişti.

Nefesim kesilerek bakakalmıştım, zihnim ise durumu nasıl yatıştırabileceğim konusunda düşüncelere dalmıştı.

Soğukkanlı, verimli, analitik—her şeyden çok değer verdiğim ve genellikle işime yarayan bu üç özellik yerini korkuya bırakıyordu.

Xavier'in eli daha da sıkılaştı, parmak boğumları bembeyaz oldu.

Bir portal taşı kullanmak basitti: onu tutarken bir yer düşünmeniz gerekiyordu.

Eğer aklınızda belirli bir yer yoksa, portal taşı sizi otomatik olarak, madenin çıkarıldığı söylenen rüyalar diyarı Somnia'ya götürüyordu. Ve sınırlarını korumak için yerleştirilmiş büyülü korumalar sayesinde, bir portal taşı olmadan kendimi Somnia'ya ısınlamayazdım.

Tek bir taş, onu besleyen sihir kaybolmadan önce birkaç kez kullanılabilirdi, ancak taşı yok ederse geri dönüşü olmazdı.

Çok az insan Somnia'ya gitmeyi tercih ederdi; bu diyarın kötü bir alışkanlığı vardı: onları kabuslarının içinde hapsedip, sonunda tamamen yok olana kadar orada tutardı.

“Bekleyin...” Köşeye sıkışmış bir hayvanı sakinleştirir gibi ellerimi kaldırdım. “Şunu konuşalım—”

"Geceyi yakala!"

Xavier başka bir şey söylemeden taşı yumruğuyla ezdi ve Liber Noctem'i de beraberinde götürerek anında bu alemde koparıldı.

Artık çok geç olduğunu bilmeme rağmen ileri atıldım.

Kitap da, arkadaşım da gitmişti.

Portalın büyüünün ardından kalan ışıltılı manzaraya bakakaldım, kalbim çılgınca çarpıyordu. İhanet, mideye saplanan bir bıçak kadar soğuk ve acımasızdı.

İçimde buz gibi bir öfke yanıyordu ve bunun artık karanlık büyüyle hiçbir ilgisi yoktu. Bu karanlık sadece bana aitti.

Kütüphane müdürüm Kabuslar Kitabı'nı çalmıştı.

Günah Evimden sahip olduğum tek portal taşını almıştı.

Yalanları tespit etme yeteneğimi bir şekilde aşmanın yolunu bulmuştu. Bu soygunu planlamıştı. Titizlikle. Ne kadar zamandır planladığını kim bilir.

Eğer büyüm bu odada hapsedilmemiş olsaydı, öfkemle her yüzeyi dondururdu. Kemikler ellerimde toza dönüşürdü.

Aşağıya doğru baktım. Kafatasını yerden aldığımı hatırlamıyordum.

Gece yaşanan olaylar zihnimi meşgul etti. Nyantha'nın hayaletleri. Odadan sızan, bizi etkileyen manipülatif güç.

İkisi de zekice hazırlanmış dikkat dağıtma taktikleri.

Xavier, benim savaşıcağımı biliyordu; bu da ona kitabı güvence altına alması ve beni yakalayamayacak kadar uzaklaşması için zaman kazandırdı. Ayrıca, önemli bilgileri saklamasından ve bağırarak verdiği emirden yola çıkarak, her zaman Gece Tanrıçası'na hizmet ettiğinden ve Kabuslar Kitabı'nı bulmak için benim sarayımı kullandığından şüpheleniyordum.

Bu da Xavier'in muhtemelen gideceği tek yerin Somnia olduğu anlamına geliyordu. Tam da oraya gitmesini engellememiz gerekiyordu.

Bu düşünce bile beni ürpertti.

Eğer Nyantha Liber Noctem'i tekrar ele geçirirse, onun düşüşünde oynadığım kilit rol nedeniyle Günah Evi'mi yerle bir edeceğinden hiç şüphem yoktu.

Eski tanrıların yardım istemek için kapımı çaldığı güne lanet ettim. O günden beri ne ben ne de kardeşlerim onları bir daha hiç görmedik. Arada sırada elçiler gönderiyorlardı; mesajlarından başka hafızaları hep silinmişti. Gizemli pislikler.

Odayı hızla geçtim, zihnimde planlar kurarken ve tırmanmaya başlarken düşüncelerim karmakarışık. En yakın portal taşını bulmak için bir büyü kullanacak ve Xavier'i o cehennemvari diyarın derinliklerine kadar takip edecektim.

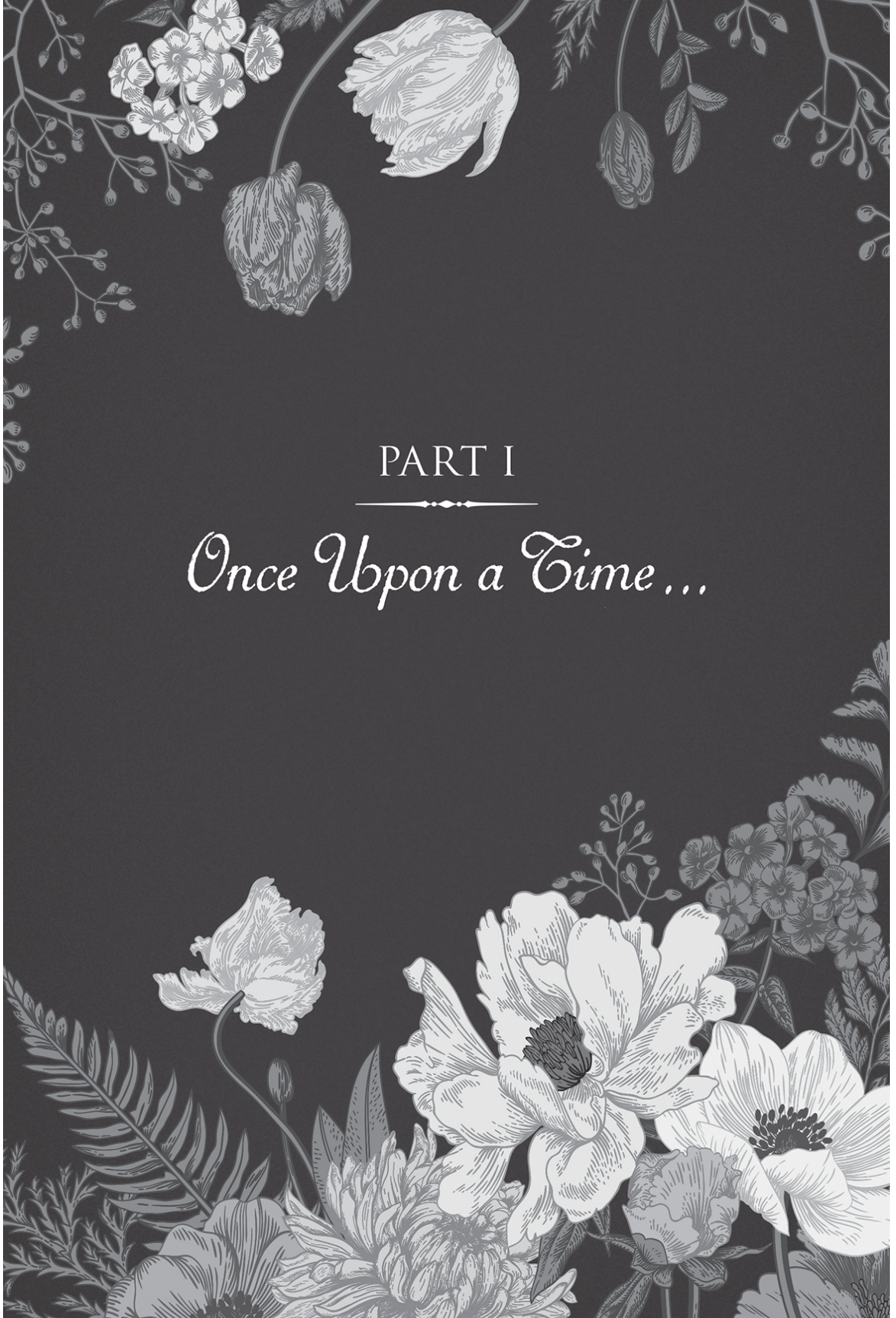
O zaman, efsanelerin benim türüm için iddia ettiği tüm kabuslara dönüşmüş olurdum.

Ve dahası.

Tembel hayvan, kışkırtılana kadar uysaldı.

Ardından soğukkanlı ve acımasız bir verimlilikle savaşa girdik.

Benim evim merhametsiz bir evdi ve bana karşı gelmeye cüret edenlere ne kadar acımasız olabileceğimi hatırlatmayı amaçlıyordum.

BİR

Efsane

Karanlıkta, eldivensiz ellerimle yırtık ipek kağıtlarla kaplı duvarlarda telaşla dolaşırken, her hareketimi işaretleyen kalın toz tabakasına lanetler savurdum.

Bir el feneri yakıp Koleksiyoncu için etrafta sallasam daha iyi olur.

Belki de beni deli sanır ve daha az sorun çıkaracak avlar arar.

Bunu son çare olarak bir kenara bıraktım, yine de bu bakımsız malikaneden eski usulde kaçmayı umuyordum: pencereden atlayıp ormana doğru koşmak. En sevdiğim kitaplarda bu yöntem her zaman işe yarıyordu.

Belki de artık bir polisiye romanın içindeymişim gibi davranmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

Hikayeler beni bu kabusa sürüklemişti. Gece yarısı buraya, kendi maceramı aramaya gelmemi sağlayan şey, uydurma bir öyküydü.

Foxglove Malikanesi'nin, katilin kurbanlarının hayaletleri tarafından perili olduğuna inanılıyordu ve avcı ayı yükselip hasat mevsimini müjdelediğinde, meraklı ruhlar intikam peşinde koşan ölüleri görebiliyordu.

Halk hikayelerinin bahsetmediği şey, bu terk edilmiş topraklarda hâlâ dolaşan, gizem seven aptalların buraya yalnız başına gelmesini uman, çok gerçek ve çok kana susamış bir katilin varlığıydı.

Kötü şöhretli Koleksiyoncu, koleksiyonuna eklemek için başka nasıl

daha fazla ruh toplayabilir ki?

Dar koridorun sonundaki tek pencereye çarpan yağmur, kalbimin atışı kadar telaşlı bir ses çıkarıyordu.

Pencerenin sunduğu özgürlük vaadi yüzünden yukarı çıkmıştım, ulaşamayacağım kadar yüksekte olduğunu ve tek gözünün, ölümden kaçma girişimimi kayıtsızca izlediğini bilmiyordum.

Çıkmaz sokağa girdiğimi kabul etmeyi reddederek, sağlam duvara yaslandım.

Şamdanı olmayan tek bir aplik, sanki benimle alay ediyordu.

Ya da belki de dikkatimi çekmeye çalışıyordu. Kutsanmış, tozlu şey.

Yanlış anlaşılan ama cesur mumsuz duvar lambasına hafifçe çektim ve alçı parçaları parkeye düşerek, Koleksiyoncu'nun gelip beni öldürmesi için açık ve net bir davet niteliği taşıdı.

İhtiyaç duyulduğunda neden hiç gizli bir kol yoktu?

Belki de asıl suçlu eski malikaneydi.

Kaderin duvarlarının üzerime doğru yaklaştığını görmezden gelmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

Baş karakterler her zaman son anda beladan kurtulmayı başarıyorlardı. Dramatik etki yaratmanın bir sanatı vardı ve bunu mükemmelleştirmişlerdi.

Keşke zor durumlarda içimdeki kahraman kadını ortaya çıkarabilseydim.

Bu gidişle, yan karakter olarak bile kabul edilmek benim için bir şans olurdu. Yirmi dört yaşındaydım, acımasız, ritüelistik bir ölümle ölmek üzereydim ve daha yeni bu lanetli malikaneye girmiştım.

Gök gürültüsü tehditkar bir şekilde yankılandı ve pencere camını titretti.

Fırtınanın, katil gelmeden önce beni korkutmaya mı çalıştığını, yoksa yakında yaşayacağım şiddet dolu sonumdan mı aynı derecede rahatsız olduğunu anlayamadım.

Başımı salladım. Artık insanlaştırma aşamasına, yani inkâr evresine ulaşmıştım.

Merdivenlerde önce bir tahta gıcırdadı, ardından bir diğeri.

Ölümle burun buruna gelen her aklı başında yetişkin gibi, gözlerimi sıkıca kapattım ve sonraki hamlemi düşündüm.

Ya vahşi ama tüylü hayvan yoldaşımın sonunda imdadıma yetiştiğini iddia edecektim ya da hançer kullanan manyağın beni yakaladığını ve sihirli bir yardımcısı olan bir baş karakterden olabildiğince uzak olduğumu itiraf

edecektim.

Mantık çok sıkıcıydı. Mahkum olmam hiç de şaşırtıcı değil.

Şimşek çaktı, peşimden gelenin devasa gölgesini aydınlattıktan sonra beni tekrar karanlığa gömdü. Buradaydı, birkaç santim ötemdeydi...

Kaba bir el omzuma yapıştı ve beni sarstı.

“Efsane!”

Çılgılık atarak birden doğruldum... Gerçeklik yüzüme çarparken gözlerimi kırıştırdım ve kucağımdaki kitap saygısızca yere düştü.

Olanları anlamak için bir saniye daha geçmesi gerekti.

Hâlâ çalıştığım kütüphanedeydim.

Yarım yenmiş küçük pastalar, boş çay kupaları ve açılmış köpüklü şarap şişeleri alçak masaların üzerine dağılmış halde duruyordu.

Ev sahipliğini yaptığım aylık kitap kulübü, bu akşamın erken saatlerinde, serinin ilk kitabı olan Koleksiyoncu serisinin ilk kitabını tartışmak üzere bir araya geldi. Kitap, ilk kitapta ikiz kardeşine saldıran bir katilin izini süren korkusuz bir kahramanı konu alan heyecan verici bir cinayet gizemiydi.

Her şey son derece acımasızdı ve bu yüzden de son derece ilgi çekiciydi.

En yakın arkadaşlarım Blake ve Agatha bana temizlikte yardım etmeyi teklif ettiler, ama ben onları gönderip ikinci filmin çekimlerine dalmalarını istedim.

Kapıyı kilitlemeden önce bir bölüm daha okumak için kalmıştım ve... bir bölüm hızla on bölüme dönüştü.

Hikayeye kattığı bağımlılık yapıcı madde için yazarı suçladım. Tıpkı lezzetli bir patates cipsi gibiydi; bir tane yemek kesinlikle söz konusu bile değildi.

Kardeşime öfkeli bir bakış attım.

"Tanrı aşkına, Fable. Hiç kapıyı çalmaz mısın? Tam da en güzel kısmına gelmiştim."

Bana şaşkın bir bakış attı. "Burası halk kütüphanesi. Ve geç kaldık."

“Geç kaldım...”

“Seyahat eden—”

“Seyahat eden kervan!” Saate baktım ve irkildim. Hala biraz daha dolaşacak vaktimiz vardı ama acele etmemiz gerekiyordu. “Tamamen unuttum.”

“Tahmin etmiştim. Blake uğradı ve seni buradan zorla çıkarmam

gerektiğini söyledi.” Yerdeki romanımı aldı ve başlığına bakarak başını salladı. “Hasat Ayı'nı yeniden okumaya başladın mı zaten?”

Kitabı onun kirli ellerinden kaptım ve tozunu sildim.

“Bu akşamki görüşmemizden sonra birkaç pasaj gözden geçirmek istedim. Sanırım bir dakika uyuyakaldım.”

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. "Yani sen ve yandaşların yine kötü adama takıntılıydınız demek istiyorsun."

“Takıntılı demek biraz abartılı.” Burnumu buruşturdum. “O sadece...”

"Karanlık, kasvetli, yanlış anlaşılmış mı?"

"Katmanlısın, sen kibirli herif. Kendi ahlak kurallarına göre yaşıyor, toplumun en kötülerini öldürüyor."

Kardeşimin sırtışı daha da genişledi.

"Onun şiddet içeren, sosyopatça davranışlarını, elmacık kemiklerinin 'kullandığı bıçak kadar keskin' olarak tanımlanmasından yola çıkarak meşrulaştırıyorsunuz."

Haklıydı ama en küçük kardeş olarak bunu prensip gereği asla kabul etmezdim.

Kitabı yerine koydum ve Fable boş kupaları almaya giderken ben de hızla atılmış tabakları toplamaya başladım.

"Ne dersiniz deyin, iyi yapıldığında kanunsuz adalet heyecan verici hikayeler ortaya çıkarıyor."

"Çünkü cinayet işlemek, bir eşte takdire şayan bir özelliktir."

Onun son derece mantıklı cevabını önemsemedim.

“Kimse normal, uyumlu insanlar hakkında okumak istemez. Onlar, şımarık evcil ejderhası olan yanlış anlaşılmış kötü adamı isterler. Bana söyleyin, gerçek aşkı için dünyayı yakacak olan adam, daha büyük bir iyilik için kendini feda etmekten daha çok ilginizi çekmiyor mu? Birincisi muhteşem bir gerilim yaratır; ikincisi ise sizi sümükler içinde, perişan bir halde yatağınızda yatarken, tavana bakıp ne zaman böyle bir mazoşist olduğunuzu merak ederken ağlatır. Kimse gerçek aşkının korkunç, yavaş bir ölümle ölmesini izlemek istemez, onurlu olsa bile.”

Kardeşim kahkahayla güldü. "Senin için endişelenirdim ama arsız bir ejderhayı yenmek zordur."

"Siz, efendim, meslektaşlarınız ne derse desin, sonsuz bir bilgeliğe sahip bir insansınız."

İkimizin de birbirimize sırttığı iğrenç bir yalandı bu.

Abim özellikle romanları çözümleme konusunda inanılmaz zekiydi ve onunla dalga geçmeyi çok severdim.

Son birkaç aydır adanın en prestijli üniversitesinde ders veriyordu ve onu ve aramızdaki canlı tartışmaları çok özlemiştim.

Onu kısa bir süreliğine de olsa tekrar aramızda görmek güzeldi.

Blake ve Agatha okuduğumuz her kitabı didik didik etmekten asla çekinmezlerdi, ama kardeşimi kızdırmak en sevdiğim eğlencelerden biriydi.

Fable'in temel çalışma alanı, hikayelerin ölümlüler üzerindeki duygusal etkisiydi.

Ailemizdeki herkes gibi o da kurgu eserlere takıntılıydı.

İyi huylu, dürüst. Kardeşim tam bir masal kahramanı gibi görünüyordu.

Koyu saçlar, koyu gözler. Ve tek başına koca bir hikâyeyi anlatmaya yetecek kadar kolay anlaşılır bir konuşma yeteneği. Etrafında ona hayranlık duyan birçok erkek ve kadın vardı, ama o bunu hiç fark etmemiş gibiydi. İlk gerçek aşkı okumaktı.

Ten rengi olarak ona benziyordum ama başrol oyuncusu genini taşı mıyordum.

Abimin aksine, etrafımda beni seven bir sürü talip yoktu.

Lore Brimstone gibi karanlık, romantik bir macerayı adeta yalvaran bir isme sahip olsam da, gerçek hayatta baş karakter olamayacak olmamın aş ılmaz bir sebebi vardı: Trajik bir geçmişim yoktu.

Ölü ya da berbat ebeveynler yok.

Öldürülen bir kardeş ya da karanlık aile sırları yok.

Konuşacak, zihinden zihne iletişim kuracak, alaycı bir hayvan dostu yok.

Ve -sürekli hayal kırıklığıma rağmen- benimle şüpheli bir anlaşma yapmaya çalışan kader eşi de yok.

Bizler, akşam yemeklerinde haftanın en sevdiğimiz kitaplarını tutkuyla tartışarak vakit geçiren, kitap düşkün   bir aileydik.

En köt   s  m ? Hepimiz birbirimizi çok seviyorduk. Hem de çok.

Karşıma çıkan onca olumsuzluğa rağmen, hayatımda kedi sahibi olmaya mahkum, ikinci planda bir karakter olduğumu kabul ettim ve olay böylece sonuçlandı.

Kedileri ve kitapları severdim ve dürüst olmak gerekirse bu en kötü kader değildi.

Aslında bu tamamen doğru değildi; kitaplarımdaki karakterler gibi

çılgınca, delicesine, tüm kalbimle aşık olmak istiyordum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kolay kolay aşık olan biri değildim. Sadece birkaç talibimle flört ettim ve hepsi de son derece hoş insanlardı, ama her zaman bir şeyler eksikti. Herhangi bir adamla evlenmek istemiyordum; benim için doğru olanı istiyordum. Beni ve tuhaflıklarımı seven, onlara rağmen değil, onlarla birlikte seven birini. Tıpkı onun özünde kim olduğunu gerçekten sevmek istediğim gibi.

Duvardaki askıdan pelerinimi alıp omuzlarıma bağladım, serin akşam havasına hazırlanıyordum.

Işıkları kapatmadan önce, sabah vardiyası için her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için küçük kütüphanenin etrafına göz gezdirdim.

Kitaplar raflara geri yerleştirildi, sandalyeler oturma bölümüne yeniden düzenlendi ve ben de ateşi söndürdüm.

Her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olduktan sonra, kardeşimin peşinden dışarı çıktım ve kapıyı kilitledim.

Kütüphane, tepenin üzerinde yer alıyordu ve etrafı birbirine çok yakın duran, yüksek ve her daim yeşil ağaçlarla çevriliydi; kütüphaneye ancak yürüyerek ulaşılabilirdi.

Köy merkezine giden toprak yoldan yola koyulduk ve okyanustan esen soğuk, tuzlu rüzgarı içime çektim.

Bellington, pek de ünlü olmayan küçük bir liman kasabasıydı. Ama sanki bir romanın sayfalarından fırlamış gibi duran, şirin bir yerdi.

Babam, adamızın büyüülü olduğunu, başka alemlerden gezginlerin buraya gelebildiğini ve yaşadığımız dönemin bize özgü olduğunu iddia eden eski sözlü tarihleri paylaştı. Eğer bu hikayeler doğruysa, Bellington'ın yerini başka şehirler ve yerler alabilir ve tamamen yeni sakinler gelebilirdi ve hiçbirimiz bunun farkına bile varmazdık.

Üst üste yığılmış boyutlar çok fazlaydı, ama babam evimizle ilgili daha fazla folklorik hikaye keşfetmeyi çok severdi ve ben de her zaman masamızda büyülenmiş bir şekilde otururdum.

Diğer efsanelere göre bu ada, kral ve kraliçesiyle birlikte bir Regency dönemi dünyasından, efsanevi yaratıkların kıyıları ve gökyüzünü dolaştığı ilkel bir dünyaya kadar her türlü ortamı yansıtabiliyordu.

İmkansız aramakla epey zaman geçirdim, özellikle de birkaç nesil öncesinden köylülerin doğa olaylarını kontrol ettiklerine dair birçok hikaye vardı, ama hiçbir şey çok dikkat çekici değildi.

Şu ana kadar küçük kasabamız her şey kadar normaldi.

Fable gibi kuzeydeki daha büyük bir şehirde okuma fırsatım oldu ama macera özlemim olsa bile kütüphaneyi bırakmak istemedim.

Kitap kulübümüz, benim gibi son çıkan kitaplara meraklı insanlarla doluydu.

Blake ve ben anti-kahramanlara takıntılıydık ve bunu herkesin bilmesinden de hiç çekinmezdik. Agatha ile de en sevdiğimiz romantik klişeler hakkında saatlerce konuşabilirdik. Üçümüz de sağlıklı derecede çok zamanımızı devam filmleri ve olay örgüsü üzerine teoriler üreterek geçirirdik ve bazen de bütün günü ayrı köşelerimizde, birlikte ama tamamen kendi dünyalarımıza dalmış bir şekilde okuyarak geçirirdik.

Daha büyük bir şehre taşınmanın bir şekilde daha az kişisel hissettireceğinden endişeleniyordum, ancak Fable'ın bunun tam tersinin doğru olduğunu keşfettiğini biliyordum.

Belki de bilinmeyene doğru o ilk adımı atmaktan korkuyordum.

Karşı tarafta hilal şeklinde bir koy, batıl inançlı yerlilerin eski doğa tanrılarını kızdırmaktan korktukları için nadiren tırmandıkları, ürkütücü bir zirve olan Lyra Dağı'nın nefes kesen manzarasını sunuyordu.

Dağın içine bir tapınak oyulmuştu ve şehir dışından gelen bazı maceraperestler oraya yürüyüş yaparken, ben o mekana girmeye hiç niyetli değildim.

Eski tanrılar yüzünden değil, ölü bedenlerle ilgili söylentiler yüzünden. Dağa tırmanış çok tehlikeliydi.

Ağaçların arasından yükselen karla kaplı zirvesini gördüm ve pelerinimi daha sıkı kavradım, sanki yeryüzünün kendisi bir şeyden dolayı kaynıyormuş gibi, havanın daha da soğuduğunu hissettim.

İçimden kendimi silkeledim. Dağ öfkeli değildi. Muhtemelen bu gece çok fazla şeker tüketmekten dolayı bitkin düşmüştüm.

Bir daha o kadar çok çikolata kaplı ahududu jölesini şarapla karıştırmayacağıma dair içimden sessizce yemin ettim.

Her şeyde ölçülü olmak, hiçbir şeyde aşırıya kaçmamak gerekir.

Babamın bilgece öğütleri aklımdan geçip gitti. Kitaplar söz konusu olduğunda istisnalar dışında, çoğunlukla bu öğütlere uydum.

Roman okumaya gelince, tam bir açgözlüydüm. Babam ise bu bağımlılığımı destekliyordu, çünkü bir halkbilimci olarak o da aynı şeyden muzdaripti.

Aslında, anne babamız bize Lore ve Fable adlarını verdiler çünkü bu tür abartılı öykülere olan ortak sevgilerinden dolayı böyle adlandırmışlardı; kurguya olan sevgim kaderimdi.

Eğer biri beni açıp içini görseydi, damarlarımda mürekkep, ruhumda ise hikâyeler bulurdu.

Okumak insanı alıp götürüyordu; bir kitabı eline alan kişi, karakterlerin yolculuğuna adım atıyor, savaşlarda ve kalp kırıklıklarında onlara eşlik ediyor ve sonunda iyiliğin kötülüğü yendiği ve zorlu mücadelelerinin ardından mutlu sonlarına kavuştukları anlarda sevinçle alkışlıyordu.

Sevilen karakterlerin engelleri aşmasını ve asla pes etmemesini izlemek, kurgunun ötesine geçen gerçek bir umut aşladı.

Onlar en karanlık zamanlarda bile yılmadan mücadeleye devam ettilerse, biz de edebiliriz.

Okuyucular kitaplar aracılığıyla milyonlarca hayat yaşadı ve milyonlarca duygu hissetti. Hepsini çok sevdim, ama romantik maceralar en sevdiklerimdi.

Gerilim, inanılmaz derecede yüksek riskler, özlem. Karakterlerin kaderleriyle savaşmayı bırakıp kalplerinin sesine teslim oldukları an.

Her aşk ilanına dalgın dalgın iç çektim ve neşeli bir okul çocuğu gibi ayaklarımı salladım.

Umutsuz bir romantiktim, hem de tamamen umutsuz.

Kardeşimin dikkatli adımlarını takip ettim ve patikadan aşağı inerken, köyün kendisi yavaş yavaş görünür hale gelirken, hiçbir köke takılmamaya özen gösterdim.

Her köşeyi döndüğümde ve aşağıdaki minik liman kasabasını ilk kez gördüğümde, istemsizce gülümsüyordum.

Şirin sazdan çatılara sahip küçük taş binalar yan yana dizilerek, aile işletmeleriyle dolu bir köy meydanı oluşturmuştu.

Ana yolun en ucunda bir fırıncı, bir kasap, bir ayakkabı tamircisi, bir terzi ve hatta bir demirci atölyesi vardı. Daha gençken, en sevdiğim aşk romanındaki kahraman gibi demircinin oğluyla evlenmeyi hayal ederdim.

Kasabanın kenarına yaklaştığımızda ve kervanların vagonları görünür hale geldiğinde Fable, "Önce neye bakmak istersiniz: tarot falcısına mı yoksa şekerlenmiş elmalara mı?" diye sordu.

İş yerinde geçirdiğim saatler içinde ortalık iyice hareketlenmişti; sanki bütün köy, yeni gelenlerin getirdiği tüm fantezi ve eğlenceye katılıyor

gibiydi.

Bakışlarım bir at arabasından diğerine kaydı.

Gökkuşağı renklerinde giyinmiş akrobatlar binalar arasına gerdikleri kurdelelerle dönüyor, ateş yutanlar viski fiçılarının üzerinden alev püskürtüyor, köylüler gösteriyi büyülenmiş bir şekilde izliyor ve karamel mısır ve elma kokuları havayı en tatlı aromayla dolduruyordu.

Her şeyi deneyimlemek, tüm o büyüü ve eğlenceyi hafızama kaydedip, hızla yaklaşan uzun ve soğuk kış boyunca tekrar yaşamak istedim.

Dikkatim, içeriye doğru ilerleyen uzun vagon konvoyunda gezindi ve diğerlerinden farklı olan birine takıldı.

Eski, döküntü bir yerdi ve içerideki raflarda sıralanmış birçok cam kavanoza bakılırsa, büyü malzemeleri satıyor gibiydi.

İçimdeki hikaye sever alarına geçti ve bilinçli bir karar vermeden önce, doğrudan oraya doğru yönelmişim.

"Lore?" diye seslendi Fable arkamdan. "Nereye gidiyorsun?"

"Hemen geliyorum!" Omzumu çevirip baktım. "Kart okuyucunun yanında buluşalım!"

Kardeşim hiçbir şeyin değişmeyeceğine dair bir şeyler mırıldandı ve sıraya girdi. Garip bir heyecan dalgası beni de kutlamaların içine çekti.

Acaba harika bir şey mi olacak diye merak etmeden edemedim.

İKİ

Efsane

Kalabalığın arasından ilerledim, meydanda dolaşan ailelerin ve çiftlerin etrafından dikkatlice geçerken tanıdık yüzlere gülümsedim. Arabaya yaklaştıkça, içimde garip bir önsezi hissiyle tüylerim diken diken oldu.

Sonunda vardığımda, onunla ilgilenen kimse yoktu.

"Merhaba?"

Kavanozlara yakından baktım; bu kadar yakından, semender gözü veya korunmuş yusuçuk kanadı gibi gizemli eşyalar değil, çay gibi görünen kurutulmuş çiçekleri net bir şekilde görebiliyordum.

İçimden bir ah çektim. Hayal gücüm yine bana oyun oynamıştı.

Gerçek aşkımı bulmak için gizli cadılara, büyü kitaplarına veya sihirli mumlara ihtiyacım yoktu. Büyülü kolyeler veya yüzükler de yoktu. Ama babam bir dahaki sefere o meşhur fasulyeyi yaptığında şişkinliği gidermek için bitkisel bir karışım bulabilirdim herhalde.

Arkamı döndüm ve kalabalık akrobatlara doğru hücum ederken Fable'i aramaya başladım.

Havai fişekler gökyüzünü aydınlattı, ani çıtırtılar ve patlamalar nefesimi kesmeme neden oldu, közlerin yağmur gibi yağmasını ve sonra sönmesini izledim.

Dağı düşündüm, öfkeli tanrıların o tuhaf hissini yaşadım ve içimden

kendime tokat attım.

Fazla fantastik kitap okumuştum.

Tanrılar bizi hizaya sokmak için uydurulmuş masallardı, dağ diğer doğal manzaralardan farksızdı ve ben anı yaşamak yerine hayallere dalıp zamanımı boşa harcıyordum.

Bir adım geri çekilmiştim ki arkamdan boğuk bir ses geldi.

"Yetenekliler için hediye mi?"

"Kan ve kemikler!" diye bağırdım, elimi kalbime bastırarak hızla arkamı döndüm.

Oltaya takılmış bir balık gibi çırpınıyordu.

Gümüş rengi saçları ve gözleri olan ufak tefek bir kadın beni süzdü. Yüzü, sesiyle uyumlu olarak, kırışık ve yıpranmış görünüyordu.

Onun yaşını kabaca doksan ile dokuz bin arasına yerleştirdim.

Etrafını saran kadim aura, zihnimin bu gece fazla mesai yaptığına dair şüphelerimi daha da artırdı.

Siyah kapüşonlu bir pelerin giymişti ve sanki bir peri masalının sayfalarından fırlamış gibi görünüyordu. Ancak o, kahramanın yolculuğunu destansı bir felakete dönüştürmek için gönderilen, zehirli elma taşıyan kötü karakterdi.

İyi ki önce şekerli elma almaktan vazgeçmiştim.

İçimdeki her içgüdü bana kaçmam gerektiğini söylüyordu. Şekerin tetiklediği hayal gücüne bu gece tekrar teslim olmak istemediğim için onları bastırdım.

Belki de o, kılık değiştirmiş peri annemdi.

Şaşkınlığımı atlatmam ve söylediklerini anlamam biraz daha zaman aldı.

"Sihirli yeteneklere sahip değilim, ama teklifiniz için teşekkür ederim."

Büyü burada duyulmamış bir şey değildi, ancak babamın araştırmalarına ve kendi merakıma göre, uzun zamandır kimse doğüstü bir şey kullanmamıştı.

Kendimi çok kötü hissederek, kurutulmuş çiçek yapraklarının bulunduğu kavanozu işaret ettim.

"Sizden biraz çay almak isterdim doğrusu."

Bakışlarımı takip ederken gözleri kısıldı, başı hafifçe sallandı.

"Çay istemiyorsun kızım. İstedığın şey macera." Beni tekrar süzdü ve tuhaf bir şekilde ruhumu okuyabildiğini hissettim. "Sıradanlığı geride bırakıp hayallerini yaşamaya hazır mısınız?"

“Kim istemez ki?”

"Bunun için çalışmak isteyenlerin sayısı az. Ve korkularıyla yüzleşmeye cesaret edenlerin sayısı daha da az. Sence sen cesaret edebiliyor musun?"

Eğer benim de onunla oynamamı istiyorsa, hazırdım. "Korkularıyla yüzleşecek kadar cesur muyum? Kesinlikle, özellikle de bu sonsuza dek mutlu yaşayacağım anlamına geliyorsa."

"Güzel. Bu görevi sonuna kadar tamamlamayı kabul ediyor musun?" diye sordu.

Bu durum oldukça hızlı bir şekilde gelişti; korkularıyla yüzleşmekten, rastgele ve gizemli bir göreve razı olmaya kadar... Ama bu açıkça varsayımsal bir durum olduğu için başımı salladım. "Kabul ediyorum."

Uzaktan gelen bir gök gürültüsü sesi yeri sarstı. Etrafa baktım; gökyüzünde tek bir bulut bile yoktu. Yaşlı kadın homurdandı.

“Bunu al. Yolculuğuna devam etmek için buna ihtiyacın olacak.”

Olabilecek olandan çok daha hızlı reflekslerle eli uzandı ve buz gibi parmakları bileğimi kavradı. Diğer elinden avucuma pürüzsüz ve soğuk bir şey bıraktı, sonra parmaklarımı onun etrafına sardı.

Neredeyse tenime değdiğinde vızıldadığına kendimi inandıracaktım.

"Hadi, çabuk gel." Beni bıraktı ve topallayarak geri döndü. "Her an gelebilir. Değişim güçleri nadiren işleri kolaylaştırır."

Kaşlarım çatıldı. Bu hiç de kötü bir şey gibi gelmedi.

"Özür dilerim ama sanırım beni başkasıyla karıştırıyorsunuz..."

"Seni çok iyi tanıyorum, Lore Brimstone. Şimdi, görevine odaklan ve git."

Rüya görüp görmediğimi anlamak için kendimi hafifçe çimdikledim, sonra kolumdaki ağrıyan yeri ovdum. Kesinlikle uyanıktım ve şimdi bir morluk olacaktı.

Kadın sanki kafama vurmak istiyormuş gibi görünüyordu, ama dikkati aniden arkama kayd, gözleri irileşti.

"Sen kimsin?" diye sordum.

Paltosunun üzerinde daha önce fark etmediğim gümüş bir iğneyi işaret etti.

Eğer benden bu sembolü tanımamı bekliyorsa, çok büyük bir hayal kırıklığına uğrayacaktı. İki hilal ayın arasına sıkışmış bir güneşe benziyordu; aylar iki yana doğru dışa bakıyordu. Güneşin tam ortasından bir kılıç saplanmıştı.

Bu durum biraz tehditkar bir hava yaratıyordu.

“Bir arkadaş.”

Ben yorum yapamadan bakışları dalgınlaştı, sonra birden odaklandı.

“O burada. Ve başlamaya hazır.”

Sesi o kadar alçaldı ki ne dediğini neredeyse duymadım.

Boynumdaki ince tüyler diken diken olmasaydı, bunu hayal ettiğimi düşünürdüm.

“Başlamak mı? Görevin varsayımsal olduğunu sanıyordum. Aslında istemiyorum—”

Sırtım boyunca bir sıcaklık dalgası yayıldı, sanki biri beni nişan almış ve yavaş yavaş beni süzüyordu.

Bu kesinlikle söz konusu bile olamazdı.

Yavaşça olduğum yerde döndüm, o garip hissi takip ederek, sadece yanıldığımı kanıtlamak için bile olsa.

Bakışlarım kalabalığı taradı—akrobatlar, aileler, şekerli ikramlar, ateş üfleyenler, her zamanki gibiydi. İkinci bir düşünceyle, bu pek doğru değildi.

İnsanlar ellerinde köpüklü bira dolu kupalarla ortalıkta dolaşıyorlardı. Kart okuyucuda Fable ile buluşmadan önce iki tane kapmayı aklıma not ettim.

Hiçbir şey yoktu...

Yaşlı kadının kimden bahsettiğini bir anda tam olarak anladım.

Uzun ve kendinden emin yürüyüşüyle, geçmiş nesillerden kalma bir adam gibi, ağır adımlarla görüş alanına girdi. Savaşta sertleşmiş, soğuk, duyguları aşılmaz bir duvarın ardında kilitliydi.

Arkasında koyu renk bir pelerin dalgalanıyor, altındaki aynı derecede koyu renkli savaş kıyafetlerinin bir kısmını gösteriyordu.

Başındaki kapüşon yüzünün tamamını örtecek şekilde, sadece ağzını açık bırakacak şekilde sıkıca çekilmişti.

Bir an için yapabildiğim tek şey ona bakmak oldu, tüm dikkatim gizemli adama odaklanmıştı.

Başrol kötü adamların hepsinde görülen o köşeli çene yapısına sahipti ve mantıksız bir şekilde, zar zor seçebildiğim soluk sakal izlerine parmaklarımı sürmek istedim.

Omuzları geniş, kalçaları dar ve genel olarak çok iri olmamasına rağmen, birkaç yüz kiloyu hiç zorlanmadan kaldırabilecek kadar kaslı görünüyordu.

Yüz hatlarını bile göremiyordum ama onda beni durdurup dikkatimi çeken bir şey vardı; sanki uzun zamandır unutulmuş içgüdüler devreye girmiş ve beynimi onun karşılayabileceği temel bir ihtiyaca karşı uyarmıştı.

Tehlikeli biriydi ama sevdiklerini muhtemelen acımasızca savunurdu.

Ona takdir dolu bir bakış attım.

Onun yeteneklerinden faydalanır ve onu kütüphaneden iadesi gecikmiş kitapları toplamaya gönderirdim.

Yukarıya doğru baktım, acaba o aptal ağaçtan düşüp de aşağı inerken her dala mı çarpmıştım diye merak ettim.

Adam muhtemelen vicdan azabı duymadan cinayet işlemişti ve tıpkı hazinesini koruyan huysuz bir ejderha gibi kemiklerden oluşan bir hazineyi saklıyordu.

Sadece bir aptal onunla ters düşmeyi düşünebilir.

Hatta iyi yönlerini bile.

O, eğlenceli kurgusal türden değil, baş belasıydı. Amacı olan ve ona ulaşana kadar durmayan türden bir adamdı. Ve eğer biri onun yoluna çıkarsa, tereddüt etmeden onu ezip geçeceğinden hiç şüphem yoktu.

O kalabalığı yarıp, sanki yolun sahibiymiş gibi yürümeye devam ettiğinde, kalbim iki kat daha hızlı atmaya karar verdi.

Hem erkekler hem de kadınlar onun geçişini izlemek için durdular; yüzü gizli olsa bile, ham bir erkeklik, güç ve hayvansı bir zarafet karışımı sergiliyordu.

Tek bir amaca odaklanmış, kararlı bir şekilde hareket ediyordu. Avına kilitlenmiş, en üst düzey bir yırtıcı gibiydi.

Onun öfkesine sebep olan talihsiz kişiye acıdım.

Ona hem hayranlık hem de korku duyma arasında gidip geldiğim o garip durumda o kadar kaybolmuştum ki, doğrudan bana doğru geldiğini fark etmem çok uzun sürdü.

Onun yoğun ilgisiyle geriye sendeledim ve yaşlı kadına suçlayıcı bir bakış fırlattım. "Bu güzel taşı o kibar, tehlikeli görünümlü beyefendiden mi çaldınız?"

Sinsi bir gülümsemeyle, "Hayır. Ama senin yerinde olsam, şimdi kaçırdım kızım. Kovalamacadan zevk alacaktır." dedi.

"Ya da öldürmek."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Aynı şey."

"Hangi evrende?"

Cevap vermeye tenezzül etmedi.

Peri annenin varlığına dair söylentiler de böylece boşa çıktı; onu doğrudan cehennemin derinliklerinden almıştım.

Ve peşimden bir şeytan göndermişti.

Avucumdaki taş titreşiyordu, ısısı açıkça hissediliyordu.

Aşağıya baktım; parlıyordu.

Ancak parlak, ışıldayan bir ışık yaymıyordu; karanlık ve tehlikeliydi, tıpkı ateşte yavaş yavaş sönmekte olan bir kor gibi kızıl tonları vardı.

Ya da hayata geçmek için kıvılcımlar saçmak.

Aniden ondan gölge şeritleri akmaya başladı ve kolumu doladı.

Uzun kollu gömüğümün altında çaprazlama durduklarında garip bir şekilde sıcaktılar.

Anlaşılmaz bir nedenden dolayı, gölgelerin hep soğuk olduğunu hayal etmiştim. Düşüncelerimden eğleniyorlarmış gibi yukarı doğru süzıldüler.

O an aklım tamamen durdu.

Gölgeler duyguları anlayamazdı; bu saçmaydı.

Aman Tanrım. Şokta olmalıyım.

Çok şey okuduğum için, doğaüstü bir şeyle karşılaşırsam daha hızlı hareket edebileceğimi düşünmüştüm. Ne yazık ki, her türlü referans çerçevesinin ötesinde bir şeyle karşılaştığımda bu doğru değildi.

Beynim mantıksız olanı mantıkla ortadan kaldırmak için çaresizce çabaladı.

Taş atmak, bağışlamak ya da bayılmak yerine, gözlerimi kırpmadan, olan biteni anlamaya çalışarak izledim.

Bunun gerçek olma ihtimali yoktu. Kayalar gölge püskürtmezdi ve yaşlı kadınlar insanları hayallerini gerçekleştirmek için görevlere göndermezdi.

Yine de psikotik bir kriz geçirdiğimi düşünmedim... ki muhtemelen bunu yaşayan herkes de böyle düşünmüştür.

Gölgeler daha da sıkılaştı, sanki artan endişemden beslenip kendileri de huzursuzlanıyorlardı. Sinirlerimi yatıştırmaya ne kadar çok çalışırsam, nabzım o kadar hızlanıyor ve gölgeler o kadar kıvranıyordu.

“Kutsal tanrılar—”

Bir sonraki anda, ancak parıldayan bir portal olarak tanımlanabilecek bir şey açıldı ve kolumu tamamen içine aldı.

Artık istesem de o lanet taşı atamazdım; vücudumun yarısı gitmişti. Karanlık, öfkeli bir fırtına gibi giderek büyüyor, beni daha da içine

çekiyordu.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, bağırmaya vaktim bile olmadı.

Diğer kolumu da biri yakaladı ve yakaladığı yerden yayılan sıcaklık, bana kimin yettiğini açıkça gösterdi.

Onun varlığından dolayı minnettar olup olmadığımı emin değildim.

Uzaktan bir yerden kardeşim adımı bağırdı ve ben karşılık veremedim, o yabancıyla birlikte ılık bir gece yarısı esintisiyle aniden Bellington'dan uzaklaştırıldık.

Zamanın, uzayın ve tanrıların bildiği daha nerelerin içinden geçerek düştük ve sonunda acı dolu bir yığın halinde, ben sırt üstü sertleşmiş toprağın üzerine yığıldım.

Yanımda duran, beni öldürmeye meyilli arkadaşım tek bir ses bile çıkarmadı.

Belki de kaza sırasında boynu kırılmıştır.

Orada uzanmış, gözlerimi sıkıca kapatmış, dünyanın dönmesinin durmasını bekliyordum. Bu kesinlikle olamazdı.

Ancak fiziksel ağrı bunun aksini gösteriyordu.

Belki de sadece çok canlı bir rüyaydı. Cehennemden gelen peri anneyle tanışmadan önce normal olan son şeyi düşünmeye çalıştım.

Havai fişekler patlamıştı. Yavaşça nefesimi verdim.

Yanlışlıkla fırlatılan bir işaret fişegi kafama isabet edebilirdi.

Hareket edip edemeyeceğimi görmek için biraz kıpırdandığımda, taşlar ve çakıllar vücuduma battı.

Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey kırılmış gibi görünmüyordu, ama sanki milyon parçaya ayrılmış ve sonra da kaba bir şekilde yeniden dikilmiş gibi hissediyordum.

Köy sokaklarının çoğunun sıkıştırılmış toprak veya kaldırım taşı olduğunu ve üzerinde uzandığım taşlar gibi çakıl taşları bulunmadığını bilinçli olarak görmezden geldim. Gerçeklik hızla ve sert bir şekilde üzerime çöküyordu ve her şeyle yüzleşmek için gerçekten bir dakikaya ihtiyacım vardı.

Uyanana kadar orada kalıp kalmamayı düşündüm.

Bunların hiçbirinin gerçekten yaşanıyor olması imkansızdı. Her an Fable beni bu kötü rüyadan uyandıracaktı ve birlikte gülecektik.

İki iri el belime yerleşti, sonra da hiç tereddüt etmeden beni ayağa kaldırdı. Gözlerim birden açıldı.

Beni o kadar çabuk bıraktı ki neredeyse onu yaktığımı sandım.

Arkasını dönüp etrafı süzdü ve yüzünde hiç beklemediğim bir g l msemi yakaladım. Sanki her Şey tamamen normalmiŐ gibiydi. Ve memnun görünüyordu.

Harika. Benim de sosyopat bir arkadaşım vardı.

Acıyla alakası olmayan keskin bir nefes aldım, bana dik dik bakan paralı suikastçının üzerinden Şöyle bir göz gezdirdim ve yeni çevremizi inceledim.

G rd klerimi bir türlü anlayamadım.

Gözlerimi kırpmadan baktım ve sihirle ilgili herhangi bir ipucu vermeyen bir bahane bulmaya çalıştım. Yeni bir dünyaya açılan bir portaldan geçmiş olmamız imkansızdı. Ve yine de... işte buradaydık, çok açık bir Şekilde farklı, yabancı bir yerde.

Burası Bellington değildi. Bundan emindim.

Okyanustan eser yoktu, Lyra Dağı yoktu, kalabalık bir sokak da yoktu.

Uçsuz bucaksız bir dağ silsilesinin ortasında, gözümün g rebildiğ i kadarıyla hiçbir medeniyet belirtisi olmayan bir dağın zirvesine düşmüştük.

Nefes alışverişimi düzenli tutmaya odaklandım, aksi takdirde hiperventilasyona başlayabilirdim ve yabancının ne kadar korktuğumu anlamasını istemiyordum.

İçimden bir ses bana ona herhangi bir tehdide davrandığım gibi davranmam gerektiğini söyledi.

B y den ne korkmuştu ne de Şaşırmıştı. Elimde tuttuğum taşı arıyordu, bu da onun ne olduğunu ve nasıl çalıştığını bildiğ anlamına geliyordu. Belki de kendi amacının peŐindeydi ve Şimdi beni öldürüp yoluna devam edecekti.

Mükemmel. Nerede olursak olalım, birlikte kapana kısılmıŐtık...

Güneş ufuk çizgisinin altına inmiş, son ıŐınlarını da beraberinde götürmüŐ ve gece çökmüştü. Gölgeler kayalık arazide uzun parmaklar gibi uzanarak, indiğimiz dar geçidi karanlığa bürümüŐtü.

Kendimi olayları ayrı ayrı değ erlendirmeye zorladım.

Büyü gerçekti.

Avucumdaki taşa baktım, garip bir burukluk hissettim. Her zaman bir maceraya atılmayı hayal ederdim, ama bu biraz fazla gelmişti. Belki Blake ve Agatha ya da kardeşim burada olsaydı, daha cazip gelirdi. Ama tanımadığım, tek kelime etmemiş bir adamla yalnızdım ve bunalmıştım.

Yaşlı kadın, hayallerimi gerçekleŐtirebilmem için önce en büyük

korkularımı yaşamam gerektiğini söylemişti. Ama buraya iner inmez bu sözün cazibesini yitirmişti.

Belki de babamın Bellington hakkında anlattığı eski halk masalları doğrudur; belki de burası başka bir boyuttu ve tek yapmam gereken taşı kullanarak eve geri dönmektir.

Ne yazık ki, taş artık parlamıyor veya ısınmıyordu. Gözlerimi sıkıca kapattım ve gölgeleri çağırmaya çalıştım... ama nafile. Kollarım boyunca uzanan ince tüyleri diken diken eden bir ses, dikkatimi tekrar buraya ve şimdiye getirdi.

Diğerlerinden ayrılan daha koyu, çok daha büyük bir gölge belirdi ve işlerin daha da kötüye gideceğine dair kötü bir hisse kapıldım.

Dağdan inmemiz gerekiyordu.

Ve ışık olmadan bu çok tehlikeli olurdu.

Bu, sorunlarımızın en küçüğüydü.

Planımı kurarken yutkundum.

"Yaralandın mı?" diye sordu köy meydanındaki şeytan.

Alçak sesi beni yanlış nedenlerden dolayı ürpertti. Sanki karanlık bir fantezi canlanmış gibiydi.

Bunun doğru olup olmadığından emin değildim ama eğer görüldüğü kadar tehlikeliyse, bana karşı kullanabileceği herhangi bir şeyi itiraf etmek istemiyordum.

Yüzümdeki hafif tereddüdü okumuş gibiydi.

Cehenneme doğru inişimiz sırasında kapüşonu geriye doğru kaymıştı ve bu da bana onu ilk kez gerçek anlamda görme fırsatı vermişti.

Soluk, neredeyse beyaz denebilecek kadar açık sarı saçları, alnına dağınık bir şekilde dökülüyordu. Önü daha uzun, yanları ise kısa kesilmişti ve bu dağınıklığın normalde hoş gördüğü bir şey olmadığı izlenimine kapıldım.

Kış gökyüzünün mavisi renginde ve aynı derecede soğuk gözler bana bakıyordu.

Bakışlarım onun kusursuzca şekillendirilmiş yüz hatlarında gezindi: belirgin elmacık kemikleri, kül rengi ince sakallarla kaplı kare çenesi, kaşlarını çatmış dolgun dudakları.

Onda son derece analitik bir yaklaşım vardı; dünyayı tamamen mantıksal terimlerle görüyor ve duygulara pek önem vermiyordu.

Ne kadar uğraşsak da, ten renklerimiz bile birbirinden çok farklı.

Ben gece gibi karanlık ve rahatlatıcıydım, o ise intikam hırsıyla yükselen sert bir şafağın ışığıydı.

O, düşmüş ve bu halini tercih etmiş bir melek gibi görünüyordu; benim en büyük günahım ise geç saatlere kadar kitap okumaktı.

O beni o soğukkanlı ve sakin tavrıyla süzdüğünde yutkundum.

Sanki benim dost mu düşman mı olduğumu anlamaya çalışıyordu ve bir sonuca vardığında ne yapacağından emin değildim.

Bencil sebepleri bir kenara bırakırsak, onun cinayet eğilimlerini başka yöne çevirmesi gerekiyordu.

"Bana bakmayı bitirdiyseniz," dedim, en büyük korkularımdan biri ortaya çıkmasına rağmen bu kadar sakin ve soğukkanlı olmama hayran kalarak, "arkanıza bakmak isteyebilirsiniz. Bir karşılama partimiz var gibi görünüyor."

ÜÇ

Prens Tembel

Çevreyi iyice inceledim, sonra dikkatimi ufkun kenarındaki mor pusa çevirdim. Dağ sırası gerçektir, ama tam olarak doğal değildi. Çok keskin, çok tehditkar, çok karanlık ve doygundu. Her şeyde tuhaf bir nitelik vardı, rüyaların garipliğine benzer bir şey.

Nereye indiğimizi kesin olarak bildiğime dair güçlü bir hissim vardı.

Somnia. Kabusların kol gezdiği, çarpıtılıp, koruma kalkanlarını aşmaya cüret eden herkesi işkence etmek için kullanıldığı diyor. Eski tanrılar Nyantha'yı buraya sürgün etmeden çok önce, bu diyar rüya gibi güzelliğiyle biliniyordu. Şimdi ise Gece Tanrıçası kaçarsa diyarımıza neler olabileceğinin bir hatırlatıcısıydı.

Yavaşça nefesimi verdim ve gülümsememi bastırmaya çalıştım. Kadın bizi tam da Xavier'i ve kitabı takip etmek için gitmem gereken yere getirmişti.

Dikkatimin yarısını karşımda duran gizemli kadına odaklamışken, takipçilerimizin son hamleyi yapmasına izin verdim.

Korkmuyordum, ama kabusların giderek yaklaştığını düşünürsek, bu alem onun yüzeysel korkularından birinden besleniyor olmalı.

Onu şöyle bir süzdüm ve hızlıca özelliklerini not aldım; kalp şeklinde bir yüz, kalkık bir burun, karamel tonlarında tutamlar içeren uzun mocha-

kahverengi saçlar, benzer göz rengi, hafif sıcak bir tona sahip soluk bir ten.

Kardeşim Şehvet burada olsaydı, şeftali ve krema hakkında iğrenç bir espri yapardı.

Ben kardeşim değildim.

Daha derine indim, ihanet ve aldatma izleri aradım.

Sessiz cıvıldaama sesi ensemdeki ince tüyleri diken diken etti, ses giderek yaklaşıyordu.

Hâlâ birkaç dakikam vardı.

En yakın portal taşıyı bulmak için kullandığım büyü beni Lyra Dağı'nın karşısındaki koydaki köye getirmişti ve bir başkasının benden önce taşı bulmuş olması beni oldukça rahatsız etmişti. Şimdi onu geri gönderene kadar güvende tutmam ve sonra tekrar buraya gelmek için taşı kullanmam gerekecekti.

Liber Noctem'i ararken bir de bununla uğraşmak istemiyordum.

Bu kadında beni tedirgin eden bir şey vardı.

Onun kim olduğuna ve Değişen Adalar'dan ayrılmasının ardındaki motivasyonun ne olabileceğine dair herhangi bir bilgi edinmek için onu inceledim.

Suikastçı, zehirleyici, baştan çıkarıcı.

Ya da belki de karanlık kitabı arayan biri.

O, bu kategorilerin herhangi birine rahatlıkla uyabilirdi.

Gözleri kalın kirpiklerle çevriliydi, dudakları dolgundu ve kaşlarını çatmış ifadesi doğrudan bana yöneltilmiş etkileyici bir silahtı.

Boyumun 1.83 metrenin biraz üzerinde olduğunu göz önünde bulundurarak, onun boyunu yaklaşık 1.68 metre, belki de 2.5 santimetre kadar daha uzun tahmin ettim.

Uzun kollu elbisesi sadeydi, ten rengine uyan koyu şeftali rengindeydi, pamuktan yapılmıştı ve tıpkı koyu renkli pelerini gibi fırfırları yoktu.

O halde soylu değil.

Üzerinde dövüş kıyafeti veya silah bulunmaması, onun da bir savaşçı olmadığını gösteriyordu.

Bu, avını tuzağa düşürmek için kullandığı zekice bir aldatmaca değilse, iş işten geçene kadar onlara gerçekte hiçbir zararı olmadığına inandırmak için kullandığı bir taktik değildi.

Geceleri düşmanlarının boğazını soğukkanlılıkla kestiğine ikna olmamıştım. Ama Liber Noctem'in peşinde olsa da şaşırımdım. İçindeki

sihirle ilgili söylentiler diyarlar arasında yayılmıştı.

Güç, çoğu insan için bir cazibe kaynağıydı.

Çakıl taşları uçurumun kenarından aşağı yuvarlandı; avcı grubu giderek büyüyordu.

Heyecandan kalbim hızla çarpıyordu.

Çok yakında olacak.

Dikkatim aşağıya kaydı; kadının ellerinde nasır veya yanık izi yoktu. Bu da günlerini antrenman yaparak veya ağır işlerle geçirmediğini doğruladı.

Ne fırıncı, ne çamaşırcı, ne demirci, ne de çiftçi.

Etek ucundan görünen, oldukça yıpranmış gibi duran botları, gerektiğinde hızla koşmasına olanak sağlıyordu.

Eğer Kabuslar Kitabı'nın peşinde değilse, neden bir portal taşına ihtiyaç duyacağını ya da onu isteyeceğini hiç anlayamıyorum.

Köyde yaptığım kısa gözlemde, baskı altında olduğu veya birinden kaçtığı izlenimini edinmedim.

O, çözülmesi gereken bir denklemdi. Ben değişkenlerle iyi başa çıkamıyordum.

Soylu olup olmamasına bakılmaksızın, kadının farklı alemler arasında yolculuk etmek zorunda kaldığında izlemesi gereken birkaç mantıklı yol hayal etmiştim: histeri, inkâr, olası bayılma nöbetleri.

Gölgeler tarafından bir portaldan çekilip, muhtemelen kabuslardan yaratılmış bir dünyaya fırlatıldıklarında, çoğu ölümlünün vereceği tepkiler bunlar olurdu.

Uyarıyı o kuru, hafif mizahi tonla iletme şekli hiç beklenmedikti.

Özellikle de bize doğru yaklaşan yaratıklar hayal ettiğim gibiyse.

O benim bir Günah Prensi olduğumu bilmiyordu; benim de ölümlü olduğumu düşünürdü. Bu yüzden, bunların son anlarımız olabileceği korkusuyla dehşete kapılması normal.

Eğer tamamen insan değilse...

Onun farklı biri olduğu fikrini, aksini kanıtlayana kadar reddettim. Eğer Kabuslar Kitabı'ndan haberdarsa, bu durum onun bu aleme düşmesine şaşırmamasının nedenini açıklıyordu.

Belki de buraya gelmeyi kendisi seçmişti.

Ondan gelen hafif bir duygu belirtisini sezmeseydim, korkusuz olduğunu düşünürdüm; ama yeteneklerim onun benden mi, karanlık kitabı kaybetmekten mi yoksa yaklaşan saldırganlarımızdan mı korktuğunu ayırt

edemedi.

Gözlerimi ona diktim. Sır saklıyordu.

Bu da onu etrafımızdaki canavarlardan sonsuz derecede daha tehlikeli hale getirdi.

Kaşını kaldırdı, yüz ifadesi açıkça benim yavaş zekalı olabileceğimi düşündüğünü gösteriyordu. "Ortak dili konuşuyor musunuz?"

Sinirlendim.

"Birçok dili akıcı bir şekilde konuşuyorum."

"Harika. Şu anda tek umrumda olan şey, senin gibi bir sosyopatın normalde tercih ettiği kılıç, bıçak veya herhangi bir öldürme yöntemiyle konuşman."

Benim gibi bir sosyopat. Bıçağımın kabzasına elimi koymaktan kendimi zor tuttum. "Tam olarak ne öneriyorsunuz?"

Değerlendirmesi gerçeğe çok yakın olsa da, hassas bir noktaya değinmişti.

Yoluma çıkan her şeyi, hatta bana dik dik bakan o güzel, masum bakışlı aldatıcıyı bile tereddüt etmeden alt ederdim, ama beni sadece kısaca süzdükten sonra bunu anlayabilmesine şaşırdım.

Beni hemen görmezden geldi ve bunun, neredeyse vurma mesafesinde olan canavarlar yüzünden olmadığını tahmin ettim.

Bu kadın aptalca bir soruya cevap vermeyi reddetti.

Çenemi o kadar sıkı kapatmıştım ki gerilmiştim. Aynı dakika içinde ikinci kez zekamı sorgulamıştı.

Günahlarımın tüyleri diken diken oluyordu.

Bugün sabrım için hiç de iyi bir gün değildi.

"Hemen arkandalar." Dikkatini onlardan bana çevirdi. "Ve çok aç görünüyorlar."

Dudaklarımda beliren gülümseme, korku salmak içindi.

O sadece kaşlarını kaldırdı, sessiz değerlendirmesiyle beni daha da sinirlendirdi. Belli ki daha birçok alanda eksik olduğumu fark etmişti.

Günah Prensi karşısında kimse bu kadar sakin kalamazdı; benim ne olduğumu bilmeseler bile, çoğu ölümlü farklılığı hissedirdi.

Bu da demek oluyor ki, sırtıma bir hançer saplanmadan önce onun kim olduğunu gerçekten çözmem gerekiyordu.

"Biliyorum."

İleri atılıp onu kucağıma aldığımda, etrafında dönüp arkama

bıraktığımda yüzünde şaşkınlık belirdi.

Onlara doğru dönüp karşıma çıktığımda kılıcım zaten yumruğumdaydı; tanıdık ağırlığı bana rahatlık veriyordu, rakiplerimi incelerken içinde bulunduğumuz vahim duruma rağmen memnundum.

Çenelerinin neredeyse sessiz cıvıltısına ve ara sıra çıkardıkları tıslama sesine bakarak, bu yaratıkları bulmayı ummuştum: neredeyse atlar kadar uzun ve aynı genişlikte olan doğaüstü örümceklerden oluşan bir Lycosidae sürüsü.

Şişkin, tüylü vücutlarından sekiz uzun, sağlam bacak çıkıyordu; bu da adlarını aldıkları kurtlar gibi koşmaya ve avlanmaya uygun yapıda olduklarını gösteriyordu.

Ve tam da bunu yapmaya hazır görünüyorlardı.

Bir o yana bir bu yana sallanıyorlardı, çok sayıdaki bacakları şimdilik yere sabitlenmişti.

Birkaç tanesi çömelip hafifçe zıplamaya başladı, düzensiz bir dans gibi farklı aralıklarla hareket ediyorlardı.

Örümcek fobim yoktu ama ürperme isteğime karşı koymaya çalıştım.

“Bu korkunç. Neden böyle hareket ediyorlar?”

Dikkatimi örümceklere odakladım. "Bizi korkutmak için."

“Görev tamamlandı.”

“Korku, dikkatsizliği doğurur. Dikkatli olmadığımız için hata yapacağımızı umuyorlar. Ve şu anda siz de buna zemin hazırlıyorsunuz.”

Kendi kendine bir şeyler mırıldandı, ben de onu duymazdan geldim.

Onların devasa boyutlarını ve aramızdaki mesafeyi analiz ettim. Birkaç adımda bizi dağın yamacına sıkıştırıp gidecek hiçbir yerimiz kalmayacaktı.

Lycosidae, yalnızca Somnia'da bulunan, ölümlülerin kâbuslarından kurtarılmış ve artık yaşayan, nefes alan ve her şey kadar gerçek olan yerli bir örümcek türüydü.

Uçurumun tepesine tırmanırken çıkardıkları tıkırtı seslerinden, sayılarının yarım düzine kadar olduğunu tahmin etmiştim.

Çok yakındım; görebildiğim sekiz tane vardı.

Dağın yamacına daha fazla insan tutunmadığı sürece.

Avlarını pusuya düşürmekte usta olan bu hayvanlar, rakiplerini dezavantajlı duruma düşürecek belirli saldırı yerleri seçtiler; tıpkı bizi bu kayalık dağın yamacında köşeye sıkıştırmaları gibi.

Duyularımız ne kadar bozulursa o kadar iyi.

Doğal arazi zaten zorluydu, üstelik bir de olası saldırıları savuşturma zorluğu eklenince işler daha da karmaşıklıyordu. Tehlikede olduğumuzu bir kez daha vurgulamak istercesine, şiddetli bir rüzgar esintisi üzerimize çarptı ve kendi uyarısını haykırdı.

Elbette kadın bizi buraya getirecekti. Tam bir yırtıcı hayvan yuvasının yanına.

Bıçağı daha sıkı kavradım, sapı nasırlı avucuma sertçe sürtünüyordu.

Geri çekilmeyecektim ya da teslim olmayacaktım. Bunu bitirecek, kadını evine geri göndermenin bir yolunu bulacak, sonra da Liber Noctem'in peşine tek başıma düşecektim.

"Ne olursa olsun," dedim, "arkamda kal. Ve ısırılma sakın."

"Mükemmel. Zaten seni canlı kalkan olarak kullanmayı planlamıştım."

Ayaklarımın altındaki kayalık toprağa odaklandım, kendimi toprakladım ve kadının zamansız iğneleyici sözlerini görmezden geldim.

Her türlü koşulda eğitim almıştım; engebeli zemin rahatsız edici olacaktı ama başa çıkılması imkansız değildi. Asıl endişem, onların yanımdan sıyrılıp kadına saldırımlarını engellemekti.

Ondan farklı olarak, ben şaka yapmıyordum.

Tek bir ısırık veya bıçak darbesi onun sonu olurdu.

Portal taşına sahip olduğu için, o an için tam korumam altındaydı.

Örümcekler daha da cesaretlenerek birkaç adım daha ilerlediler, sonra da çömeldiler. Etrafımızda ustaca bir yarım daire oluşturmuşlardı, simsiyah gözleri alacakaranlıkta parıldıyordu.

Sınırları test ediyor, yakınlıklarına karşı tepkimi ölçüyorlardı. Korkup korkmadığımı veya taktik değiştirmeleri gerekip gerekmediğini görmek istiyorlardı.

Çok geçmeden, kuzu avına çıktıklarını ve bir aslanı köşeye sıkıştırdıklarını fark edeceklerdi.

Hem dikkatlerinin bana yönelmesini sağlamak hem de kendimi hazırlamak için duruşumu genişlettim.

Sabır, kaba kuvvete göre savaşları ve mücadeleleri daha sık kazandırdı. En iyi stratejiler duygularla değil, dikkatlice planlanarak oluşturuldu.

Benden daha sabırlı günah prensleri yoktu.

Örümceklerin zıplamaları hızlandı, düzensiz ritim daha da çılgın bir hal aldı. Huzursuzlanıyorlardı; avlarının çoğu muhtemelen şu anda paniğe kapılmıştı.

Nefeslerinin nemli sıcaklığı üzerime çöktü, kükürtlü koku çürük yumurta gibiydi. Kısa süre önce beslenmişlerdi.

İçimdeki vahşi bir taraf, Xavier'in sonunun geldiğini umuyordu.

Arkamdan sessiz bir öğürme sesi geldi, bu ses o kadar beklenmedikti ki inanmazlıkla başımı salladım.

Belki de kadın, örümceklerin saldırması için dikkatimi dağıtmaya çalışıyordu; sonra da örümcekler başka şeylerle meşgulken dağdan aşağı inip kitabın peşine düşecekti.

"Ne?" diye sordu, sesi sinirliydi.

"Şu anda seni rahatsız eden şey keskin nefes kokusu mu?"

"Herkesin bir sınırı vardır."

"Sizinkiler gerçekten tuhaf."

"Etrafımızdaki dev, ürkütücü örümceklere odaklanmak yerine sohbet etmeyi seçen bu manyak böyle diyor."

"Stratejik bir görüşme."

"Mademki bu, bizi hayatta tutmak için kurduğunuz şeytani planın bir parçası, devam edin."

Duyularım ürperdi. Aldığım tek uyarı buydu.

"Geri durun!"

Bir Lycosidae türü öne doğru atıldığında içgüdüsel olarak hareket ettim.

Ölümsüz olarak ölemeyebilirim ama beni ağlarına geri çekip içime zehir enjekte edebilirler ve bu sonsuz döngüde beslenerek delirmeme neden olabilirler.

Kadından uzak tutmaya dikkat ederek, üzerime tekrar atılan yaratığın bir başka ezici darbesinden kıl payı kurtuldum.

Tüm gücümle gövdesine tekme attım ve onu birkaç metre geriye fırlattım. Sürüsüyle çarpıştıktan sonra, ürkmüş bir at gibi ön ayaklarını havaya kaldırarak şaha kalktı.

Büyüklüğüne ve vahşiliğine bakarak, bunun alfa olduğunu tahmin ettim.

O ölümcül bacakları yere indirmeden önce, ileri atıldım, ön iki bacağını üst eklemlerinden kestim, sonra yana doğru koşarak aynı işlemi diğer iki bacağına da uyguladım, bıçağım tendonlarını ve derisini kolayca parçaladı.

Bu, bu duruma son vermek için yeterli olmadı.

Dalıp altına girdim ve yukarı doğru savrulup karnına saplandım, sonra jelatinimsi sıvı sızınca geri sıçradım.

Kopmuş uzuvlardan fişkıran koyu renkli kan, deri kıyafetlerime sıçradı.

Her şey saniyeler içinde oldu.

Uzun bir nefes kadar süren bir sessizlik çöktü.

Ardından sakatlanan Lycosidae yere düşerken tiz bir çığlık attı; bu korkunç ses, sanki yüzlerce sesin bir araya gelmiş hali gibiydi.

Ölüm bu yüzden çabuk gelmezdi.

Hiçbir duygu belirtisi göstermeden, çırpınısını ve her çılgın hareketinde daha hızlı kan dökülmesini izledim.

Saldırımın vahşeti, diğerlerini uyarmak, hayatlarını kurtarmak içindi. Ama bunlar kâbuslardan doğmuş yaratıklardı; şiddeti memnuniyetle karşılıyor, ona susamışlardı.

Onlar bunu bir caydırıcı unsur olarak değil, bir meydan okuma olarak algıladılar.

Doğa merhamete inanmazdı; sadece avcı veya av vardı.

Sürü öfkeyle çığlık attı, tüyleri diken diken olmuş bir halde intikam sözü vererek feryat etti. Cıvıdamaları o kadar yüksek sesliydi ki, kafamın içinde yankılandı.

Küfür ettim.

Aralarından sıyrılıp bu dikkat dağıtıcı durumdan faydalanmamız için sayıları çok fazlaydı.

Kadını taşımayı düşündüm ama kayıp düşme veya bir örümceğin çarpması sonucu dengemi kaybetme riskini almak istemedim.

Tek bir hata ya da yanlış adım atsak dağın kenarından aşağı yuvarlanırdık.

Arkama şöyle bir baktım; kadının gözleri kocaman açılmış, kanlı manzaraya kilitlenmişti. Bütün mizah duygusu kaybolmuştu ve şok geçirmiş gibiydi.

Bu iyi değildi.

Alfa'nın nihayet hareketsiz kalmasıyla dikkatimi çeken bir hareket oldu.

"Sana söylediğimde koş."

Kadın artık şimdiki zamanda değilmiş gibiydi; tamamen korkuya teslim olmuştu.

"Şeftaliler. Odaklanmanız gerekiyor."

Bakışları birden benimkine kilitlendi, gözlerinde yeni bir ateş yanıyordu.

"Bana az önce şeftali mi dedin?"

"Kendini toparla. Ölürsen, bu benim sorunum değil."

Bana bir sürü küfür savurdu, hepsini görmezden geldim.

Geriye kalan yedi canavar üzerime atlayıp bir bütün halinde saldırınca arkamı döndüm.

Öldürmeye elverişli o soğuk, karanlık yere çekildim.

Bir fırtına kadar tehlikeli hale geldim, kâbus örümceklerine karşı kendimi serbest bırakarak onları uçurumun kenarına doğru geri sürdüm.

Onları hızla etkisiz hale getirdim ve acı çekmelerine izin vermeyecek ölümcül yaralar açtım.

Bıçakla, vur, geri çekil.

İster Nocturna olsunlar, ister ölümlüler, ister yeraltı canavarları; kılıcım ayırım gözetmiyordu, ölüm dansım eşsizdi.

Biri hızla yere düştü. Sonra diğeri.

Havada keskin, metalik bir koku asılıydı; kan ve vahşetin iğrenç bir karışımıydı. Bıçaklayıp keserken bunu görmezden geldim.

Yaratıklar, kendi saflarından birinin daha yere serilmesiyle öfkeyle çığlık attılar. Bu ölüm şarkısında merhamet yoktu, sadece öldürmek ya da öldürülmek vardı.

Dikkatimi dağıtacak şeylere ayıracak zamanım yoktu; burada geçirdiğim her an, Kabuslar Kitabı'ndan biraz daha uzaklaşmam anlamına geliyordu.

Yaklaşan yaratıklara saldırırken pelerinin arkamda uçtu. Onlar da beni yok etmek için aynı derecede açtılar.

Çenemi sıktım ve kılıcımı sıkıca kavrayarak, onu vücudumun bir uzantısı gibi kullandım.

Ay ışığı altında çelik parıldıyordu, ben de onu başımın üzerinde geniş yaylar çizerek savuruyor ve tüm gücümle defalarca aşağı indiriyordum.

Dev örümcekler üzerime doğru atılmaya devam ediyorlardı, parıldayan gözleri vahşi bir kan susuzluğuyla doluydu, tüylü bacakları yerde hızla hareket ediyordu.

Beni alt etmeye çalışırken çenelerinin çıkardığı tehditkar şakırtılar duyuldu.

Gözümün ucuyla kadının dağa yaslanmış halini takip ettim.

Başka bir savaş çığlığı dikkatimi tekrar çekti. Beta saldırısı gerçekleşti ve kalbimi kıl payı ıskaladı.

Hızla ulaşılmaz bir mesafeye kaydım, sonra dişlerimi göstererek geri döndüm.

Bıçağımı bir saldırganın içine sapladım, kanının sıcaklığı tenimi kapladı. Yere yığıldı, geriye sadece üç örümcek kaldı.

Sırayla saldırmak yerine, sürünün geri kalanı tek bir öldürme birimi gibi saldırdı.

Birbiri ardına girip çıkıyorlar, vuruyor, ısırıyor, geri çekiliyorlar, kendi ölüm yürüyüşlerinin efendileri gibi. Hareketlerimi öğreniyor, onları önceden tahmin ediyorlardı.

Onlar, Nocturnalardan çok daha kurnazdılar.

Tek bir düşünce dışında tüm düşüncelerimi susturdum: bu savaşı bitirmek.

Örümcekler yeniden bir çılgınlıkla saldırdılar, pençeli bacakları deri zırhımı parçalayıp, korkunç bir kolaylıkla derimi kesti.

Damarlarımda zehir yakıcı bir şekilde akıyordu, ama neyse ki yaralar beni sakat bırakacak nitelikte değildi.

Çenemi sıktım, tüm kararlılığımı her vuruşa yönlendirdim, hançerimi başımın üzerinde döndürdükten sonra düşmanlarımın üzerine indirdim.

Ayaklarımın altındaki çimenler kanla ıslanmış, zemini her adımda dengemi tehlikeye atan kaygan bir savaş alanına dönüştürmüştü.

Her savuruş ve savuşturmada kaslarım geriliyordu, ama örümcekler artık vahşileşmişti, savaş kan ve çelikle pençeler ve dişler arasında kaotik bir dans halinde sürüyordu.

Hançerimin kabzasını bir örümceğin tam ortasına sapladım ve içeriden yüzlerce küçük örümcek fışkırırken kendimi geriye savurdum.

Vücutları küçük köpeklerin vücut büyüklüğündeydi.

Gördüğüm manzara karşısında bir an donakaldım, sonra arkamı döndüm.

Geri çekilmemiz gerekiyordu. Hemen şimdi.

DÖRT

Prens Tembel

Kendimi zorlayarak harekete geçtim.

Dikkatim dağın her tarafına dağılmış, bir kaçış yolu arıyordu.

Yaklaşık bir düzine yetişkin örümcekle mücadele etmek zordu, ancak etrafımızı saran yeni sayılarla birlikte, dağdan aşağı düşsek bile kaçmak en iyi seçenektir.

İçimde bir anlık sinir bozukluğu belirdi. Bu diyarı ve ilk engelini lanetledim.

Ortalığı kasıp kavuran kabuslarla başa çıkmanın kolay olmayacağını biliyordum, ama bu daha da kötüydü. Özellikle de hesaba katmadığım kadının varlığıyla birlikte.

O kadar çok örümceği savuşturup ısırılmadan hayatta kalacağının garantisini veremezdim. Ama uçurumdan aşağı yuvarlanırsak, vücudumu onun etrafına sarabilirdim.

İdeal değil, ama plan yeterli olurdu.

Kan dondurucu bir çılgılık damarlarımda buz kesti.

Tam zamanında yönümü değiştirdim ve küçük örümceklerden birinin ona doğru sıçradığını gördüm.

Bacakların ve dişlerin bulanık bir görüntüsüydü, kaçması için çok hızlı ve çok yakındı. O kadar hızlı hareket ediyordu ki, çarpmanın etkisiyle dağın

kenarından aşağı yuvarlanacaktı.

Bıçağımı ona doğru savurdum, gıcırtılı ses hedefi bulduğunu gösteriyordu.

Birkaç saniye sonra örümcek, zehirli bacakları ölümcül bir darbe indirmekten sadece birkaç santim uzakta, titreyerek ayaklarının dibine yığıldı.

Kalbim şiddetle çarpıyordu; çok kıl payı kurtulmuştum.

Bir saniye daha geç kalsaydım çok geç olacaktım.

Eğer uçurumdan aşağı düşseydi, portal taşını ve bu aleminden çıkış yolumu kaybederdim.

Korku dolu gözleri benimkilerle buluştu, ardından tekrar çığlık attı.

"Arkanızdayım!"

Yan tarafıma keskin ve yakıcı bir acı saplandı.

Gördüklerim karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde aşağıya baktım.

Bir örümceğin bacağı bana kılıç gibi saplandı.

Saniyeler sonra onu yerinden söktü, zafer çığlığı geceyi yarıp geçti.

İnsan olsaydım, bu ölümcül bir darbe olurdu.

Vücuttan sıcaklık akıp giderken nefesim dişlerimin arasından hışırdadı, kanım yan tarafımdan aşağı sel gibi aktı.

Öne doğru sendeledim, dizlerim yere çarptı ve elimi yarama bastırdım. Kan akışını durdurmaya pek yaramadı; parmaklarım birkaç dakika içinde kayganlaştı.

Dünyanın kenarları karardı, bulanıklaştı.

Ölümsüz olsam da olmasam da, o güçlü zehrin beni tamamen etkisi altına alması çok uzun sürmeyecekti.

Dişlerimi sıktım, Xavier'in bana tekrar ihanet etmesine çok sinirlenmiştim.

İzini sürme ihtimalim zaten çok azdı, şimdi tamamen kayboldu.

"Bıçağım."

Kadın önümde diz çöktü, elleri deri kıyafetlerimi sıkıca kavradı.

"Böyle kavga edemezsin, aklını mı kaçırdın?"

Parmaklarımın arasından kan sızıyordu. "Al... bunu. Ve kaç."

Ben özverili ya da fedakâr davranmıyordum.

İyileştiğimde, onunla onu takip edebileceğim.

Gözden kayboldu ve ben de derin bir nefes aldım.

Bunun için ikna etmek sandığımdan daha az zaman aldı.

En azından kendine karşı sağlam bir koruma içgüdüsüne ve saygı duyabileceğim ince bir acımasızlığa sahipti.

Dikkatim dağıldı.

Dağ, sivri kenarları gökyüzünü pençeleriyle tırmalayan büyük bir canavar gibi yükseliyordu. Gözlerimi kısarak baktım, neredeyse dağın gerçekten gürlediğine ikna olmuşum.

Kalp atışlarım yavaşladı. Dağ kesinlikle altımızda titriyordu. İnən sisin arasından bir gerçeği fark ettim: Bu sıradan bir dağ değildi; bir volkanın üzerine inmiştik.

Ve patlamak üzereydi.

Kahrolası kabuslar. Elbette ayaklarımızın altındaki zemini kelimenin tam anlamıyla bükmenin bir yolunu bulacaklardı.

Arkadaşımın portal taşıyla yeterince uzaklaşmış olmasını ummuştum ki, tekrar ortaya çıktı.

Gözlerimi kısıtım. Kesinlikle, kesinlikle halüsinasyon görüyordum ve o, hançerimi alıp yanıma geri koşmamıştı.

Dişlerimi sıktım. "Başınızdan bir darbe mi aldınız?"

"Hayır." Yüzümü inceledi. "Neden?"

Son gücümü de topladım. "Sana kaçmanı söylediğime yemin ederim."

Kadın bana öfkeli bir bakış attı, sonra anlayamadığım bir şeyler mırıldandı; hayal kırıklığı korkusundan daha ağır basıyordu.

Belki de daha önce şaka yapıyordu çünkü korkusuz değil, tamamen delirmişti. Öfke patlamasının sonunda, bana nankör, kalpsiz bir herif demiş gibiydi.

Bu varsayımında yalnızca kısmen haklıydı.

Gözlerim kapanmıştı ama onları zorla açtım.

Arkasından bir gölge yükseldi.

Küfür etti, sonra üzerime atladı ve vücuduyla beni korudu; bu da onun deli olduğuna dair şüphelerimi daha da artırdı.

Ben ağır yaralanmıştım ama hayatta kalacaktım; o ise kalamayacaktı. Ve onun yersiz kahramanlıklarından onu kurtarmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Eğer ölürse, bu tamamen kendi hatası olurdu.

Ve onun ruhunu Ölümün diyarından geri getirip, portal taşını aramamda bana yardım etmesini sağlamanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaktım. Koruma büyülerini varken, buradan kendi büyümle ışınlanamazdım.

Bu gecikmeden memnun kalmazdım.

Gerçi bir örümcek onu yemiş olsaydı, sanırım tek yapmam gereken örümcek sürüsünü avlayıp hepsini parçalayarak taşı bulmak olurdu.

Eğer sadece dinleyip koşsaydı, bunların hiçbirine gerek kalmazdı.

Gölge şeritleri fırlayıp etrafımızı sardı, garip bir şekilde canlı gibiydiler. Beni daha sıkı tuttu ve vücudunun benimkine baskısı, kıvrımları göğsüme damgasını vururken ateş gibi hissettirdi.

Kurdeleler onu bana bağladı; bu hareket koruyucu olmaktan çok sahiplenici bir davranış gibiydi.

Bakışlarım yüzünde gezindi. Gözlerinde korlar parlıyordu, minik noktalar altın alevler gibi ışıldıyordu.

Zehirin ayrıntılarını hatırlamakta zorlandım ve canlı halüsinasyonların belirtilerin bir parçası olup olmadığını merak ettim.

Öyle olmaları oldukça muhtemel görünüyordu.

Bir an dağın zirvesindeydik, bir sonraki an ise birdenbire... yok oldu. Sanki kendi içine katlanmış ve biri açılır kapanır bir kitabın sayfasını çevirmiş gibiydi.

Yer altı boşluğuna doğru kayarken, karanlık bizi sıkıca pençesine almıştı. Ağırbaşlı ama birbirimize bağlı bir şekilde boşlukta süzülüyorduk, ta ki yerçekimi intikam alırcasına geri dönene kadar.

Gölgeler gevşedi ve göründükleri kadar hızlı bir şekilde kayboldu. Sert toprak üzerimize çarptı.

Saplandığım yerden taze kan fışkırdı, acı her yeri sarmıştı; sığ bir nefes aldım ve kendime gelmeye çalıştım.

Sıcak bir el yüzüme tokat attı.

"Uyan artık, sosyopat. Şimdi ölemezsin."

Etrafımız yavaşça gözümün önüne serilirken gözlerimi kırıştırdım. Yeni bir yere gitmiştik. Yumuşak, nemli çimenler başımı yastık gibi sarmıştı.

Yan tarafa doğru yuvarlandım, bir başka şiddetli ağrı nefesimi kesti.

Gözlerim kenarlarından karardı ama henüz karanlığa teslim olmayı reddettim. Örümceklerin avlanmaya hazırlanmasını ya da dağın tepesinden lav yağmasını görmeyi umarak gözlerimi açık tutmaya zorladım.

Her yer sessizdi. Ne bir Lycosidae sürüsü, ne de yaklaşan başka bir düşman vardı.

Uzun, güzel kokulu otlar ve kır çiçekleriyle dolu bir çayırdan uzanmıştık.

Yalnız.

Yaklaşık yüz metre ötede, karanlık bir ormanın kenarında taştan bir kulübe duruyordu. Bacadan duman çıkmıyordu, ama bu terk edilmiş olduğu anlamına gelmiyordu.

Yüzüme serin damlalar düştü; yukarı baktım.

Yağmur. Dağda bir fırtınanın yaklaştığını görüp görmediğimi hatırlayamadım.

Ben öyle düşünmüyordum.

Uzaktan gök gürültüsü duyuldu, şiddetiyle yeri sarstı.

Gözlerim kendiliğinden kapandı.

Zehir, vücudumun derinliklerine doğru ilerledikçe damarlarımda ateş gibi yanıyordu. Artık daha fazla direnemezdim. Ya da belki de çoktan ona teslim olmuşum ve vücudumdan atılırken bir yanılsamaya kapılmışım.

Buraya nasıl geldiğimizin tek mantıklı açıklaması buydu.

Eğer bir şekilde portal taşı kullanmış olsaydı ve ben görmemiş olsaydım, durum farklı olabilirdi.

"Yardım edin!" diye bağırdı kadın, beni ürküterek.

Hayır. Eğer kelimeler boğazımda düğümlenmeseydi, bunu söyledim. Somnia'da yardım bulunamayacağını bilmesinin hiçbir yolu yoktu.

Bana bile güvenilemezdi.

Bu dünya hayaller ve fanteziler üzerine kurulmuştu. Ve onu yöneten tanrıça, kimse farkına varmadan, bu fantezileri ustaca kendi isteklerine göre şekillendiriyordu.

Başım yana doğru düştü, yaklaşan ayak sesleri beni zar zor uyandırdı.

"Tanrı aşkına! Siz kimsiniz? Ona ne oldu?" diye ortak dilde farklı bir kadın sesi yanıt verdi.

Kendimi oturma pozisyonuna zorlamaya çalıştım ama uzuvlarım bana itaat etmedi.

"Şey, bu oldukça ilginç bir hikaye..."

Daha fazla kelime alışverişinde bulundular, ama ben bu hızlı konuşmaya ayak uyduramadım.

Tüm çabalarım rağmen, rüyasız bir uykuya daldım ve uyanamadım.

Rahatsız bir yatakta, yatağın kenarındaki samanların yarama batmasıyla birden irkilerek uyandım.

Uykumdan uyandıran şey ağrı değildi; içimde kemiren bir huzursuzluk hissiydi.

Oda adeta nefesini tutmuş, neler olacağını bekliyordu.

Yavaşça doğruldum ve üzerimdeki ince çarşaf düştü.

Kaşlarımı çatarak çıplak göğsüme baktım.

Gövdemin etrafına sıkıca gazlı bez sarılmıştı, ama dikkatimi çeken bu değildi. Sargıyı çekip çıkardım ve baktım.

Göğsümün ve kollarımın tamamını kaplayan büyük ve karmaşık bir tasarım, özenle işlenmiş çizgiler pantolonumun altına kadar uzanıyordu. Bir dövme.

Sırtıma dövme yaptırdığım Tembel Hayvan Hanedanı'nın bilgi ağacı armasının aksine, bunu nasıl yaptırdığımı hiç hatırlamıyordum.

Bu yönden bakınca zor anlaşılıyordu ama her iki koluma da birer kanat dövmesi yapılmış gibi görünüyordu ve kuşun gövdesi de göğsüme işlenmişti.

Gerçekçi altın tüyler içeriden aydınlatılmış gibi görünüyordu, mürekkep tenimde parıltıyordu.

Kardeşim Envy, resmin sanatsal yönünü takdir ederdi.

Bu huzursuzluk hissinin daha da arttığını hissettim. Bu, Liber Noctem'in kapağında da yer alan aynı anka kuşu tasarımıydı.

Hayalet gibi yanan ateş yavaş yavaş aklıma geri geldi.

Yaşanan her şeyden sonra, tapınakta hissettiğim o tuhaf duyguyu neredeyse unutmuştum.

Dövmenin ne anlama geldiğinden emin değildim, ama Kabuslar Kitabı için içindeyse iyi bir şey olamazdı. Sakinliğimi korumak için düzenli nefes almaya odaklandım. Sinirimin öfkeye dönüşmesine izin vermemeye çalıştım.

Bir şey beni işaretledi. Bilgim ve rızam olmadan.

Bu ihlalden nefret ettim, ancak bu konu hakkındaki merakım da uyandı.

“Anka kuşu ilginç bir seçim. Neden onu aldınız?”

Dikkatim birden dağıldı.

Yatağın yanındaki küçük sandalyede oturan kadını fark etmemiştim. Sinirle, onu zihnimdeki kadın olarak anmaya devam edemeyeceğimi anladım.

"Adınız ne?"

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Peaches. Hatırlamıyor musun? Sanırım aramız iyi gidiyordu."

Ona soğukkanlılıkla baktım.

Yaşadığımız onca kaosa rağmen, onun ruh hali neşeliydi.

Onun ruh hali konusunda biraz etkilendiğimi mi yoksa endişelendiğimi mi bir türlü karar veremedim.

Sinirlenmeyi tercih ettim. İyimserlere asla güvenmedim.

Ve ben bu kadına kesinlikle güvenmedim.

Bir dakika süren gergin sessizliğin ardından, bana aynı soğuk bakışı fırlattı.

Bunu hiç dikkate almadım, bu da onun moralini bozdu.

Gözlerinde gölgelerin belirdiğine yemin ederim, sonra da onları kırıştırarak sildi.

Halüsinasyonlarım henüz tam olarak kontrol altına alınamamıştı.

Düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye odaklandım.

İyileştirme yeteneklerim beni eski haline getirmek için çok çalışıyordu ve tamamen iyileşmem çok uzun sürmeyecekti.

Kendime iki dakika daha verirdim, sonra ondan portal taşını alırdım ve Xavier ile Liber Noctem'in izini sürmeye başlardım.

"Ne kadar süre baygın kaldım?"

"Bir saat kadar sürdü." Bakışlarını dövmemden yüzüme çevirdi. "Eğer namusun için endişeleniyorsan, tuniğini sadece yaranı temizlemek için çıkardım. Dolapta bulduğum alkolle de dezenfekte ettim. Epey çırpındın, sanırım işe yaradı."

Çırpınmaktan bahsettiğinde yüzünde beliren ıslıl ıslıl gülümsemeye kaşımı kaldırdım ama hiçbir şey söylemedim.

O, tıpkı güneş gibiydi; parlak bir yapısı vardı ama aynı zamanda şiddetli bir şekilde yakıcı da olabiliyordu. Şehvet çoktan aşık olmuş olurdu. Ama bu şaşırtıcı olmazdı; çünkü onun hiç sağduyusu yoktu.

O garip rahatsızlık hissi yeniden kendini gösterdi. Bunun onunla bir ilgisi olduğunu düşünmemiştim, ama Xavier'in ihanetinden sonra emin değildim.

Duyularım bana görünmeyen bir tehlikeye karşı uyarı veriyordu.

Küçük, tek odalı kabini şöyle bir gözden geçirdim.

Bir karyola, iki sandalye, bir masa ve aşırı büyük bir şömine. Karşı

duvarda ise kavanozlarla dolu ahşap bir dolap duruyordu.

Otlar, kurutulmuş et, fasulye. Küçük bir tabak ve çatal bıçak takımı yığını.

Karşı köşede bir lazımlık, bir leğen ve bir paravan saklanmıştı. Kapının yanında etkileyici bir balta koleksiyonu asılıydı.

Yağmur, teneke çatıya hafifçe vuruyordu; geldiğimiz fırtına henüz dinmemişti.

Sonunda bir ara başka bir kadının daha olduğunu hatırladım.

"Neredeyiz?"

"Jessa Maya adında iyi kalpli bir kadının kulübesindeyim. Merhem için malzeme topluyor. Siz sormadınız ya da ihtiyacınız yok gibi görünüyor. Yaralarınız inanılmaz hızlı iyileşiyor. Sanki insan değilsiniz."

Onun karanlık bakışları, hiç tereddüt etmeden ve keskin bir şekilde gözlerime saplandı.

Bu sefer hiç gölge yoktu ve yüz ifadesini okumak oldukça kolaydı çünkü bana nasıl hissettiğini bilmemi istediğinden şüpheleniyordum.

Bana güvenmiyordu ve benim de kendi sırlarım olduğunu biliyordu.

Eğer şüphelerini doğrulayacağımı ve aleyhimde kullanabileceği herhangi bir bilgi vereceğimi düşünüyorsa, hayal kırıklığına uğrayacak.

Tek yapmam gereken, onun da Liber Noctem'i arayıp aramadığını anlamak ve ardından onu portal taşını teslim etmeye ve krallığına dönmeye ikna etmenin bir yolunu bulmaktı.

Hiçbir bilgi vermeyince iç çekti.

"Benim adım Lore."

Ona şöyle bir baktım. "Lore alışılmadık bir isim."

Omuz silkti ve ayağa kalktı, sehpadan kırık bir kupa alıp bana uzattı. "Jessa Maya uyandığında bunu sana vermemi söyledi."

Eski bir leş gibi kokuyordu.

Zehirlenmiş olsaydı şaşırırmazdım.

Lore'un dudakları, ne düşündüğümü biliyormuş gibi seğirdi ve bu çamuru üzerime bulaştırmak ona karanlık bir zevk verdi.

Kaynayan içeriği elimde tuttum ama yudumlamaktan kaçındım. Onu içmeden önce öbür dünyanın kapısına sürüklenip atılmam gerekirdi. O zaman bile gerçek ölüm tercih edilebilirdi.

"Adını söyleyecek misin yoksa beni merakta mı bırakacaksın?"

Ona karşılık olarak yavaş ve şeytani bir gülümsemeyle karşılık verdim.

Günahın prensleri gerçek isimlerimizi vahşice korudular. Diğer rahatsızlıklar ve potansiyel tehditlerin yanı sıra, birine bizi çağırma gücü verdiler. Bu bilgiyi onunla şimdi veya asla paylaşmak için hiçbir sebep görmedim.

Bana ters ters bakmak ya da bir şeyler talep etmek yerine, gözlerinde bir meydan okuma kıvılcımını parladı.

Tanrı bilir ne planlıyordu.

"Bizi neden buraya getirdiniz?" diye sordum.

Kaşlarını küstahça kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Sinir bozucu bir kadın.

Sessizce oturduk, birbirimizi inceledik.

Zehirli sis yavaş yavaş dağıldıkça, daha fazla anı geri geldi.

Lore'dan yayılan gölgeler, etrafımızdaki dünyanın tuhaf bir şekilde içe doğru kıvrılması, gözlerinde gördüğüme yemin ettiğim korlar... Birkaç dakika içinde bu alemin tamamen farklı bir yerinde son bulmak.

"Yine portal taşı mı kullandın?" diye sordum, onu dikkatle izleyerek.

"Portal taşı mı?" Bana boş boş baktı. "Ha! Bunu mu kastediyorsunuz?"

Lore elini eteğinin cebine sokup taşı çıkardı ve incelemem için bana doğru kaldırdı.

Daha önce ona yakından bakma fırsatım olmamıştı ve yutkunmakta zorlandım.

Avucunda pürüzsüz bir oniks damla şeklinde taş duruyordu.

Tüm vücudum ürperdi.

Daha önce hiç yakından görmemiştim, sadece çizimlerini ve eskizlerini görmüştüm, ama her yerde tanıdım.

Onu aramaya başladığımdan beri kitabı arıyordum.

O bir portal taşı değildi. O bir anka kuşu gözyaşıydı. Ve bir zamanlar Liber Noctem'in kapağından gelmişti.

Efsanelere göre, ilk ve en güçlü anka kuşu eşini kaybetmiş ve eski tanrıların diyarına uçarak ardında gözyaşı izleri bırakmıştı. Bunlardan biri hariç hepsi yere temas ettiğinde patlamıştı. Ancak Gece Tanrıçası, son gözyaşını avucunda yakalamış ve onu sıkıca kucaklayarak, arkadaşıyla birlikte yas tutmuştu.

Anlatılanlara göre, ilk anka kuşu bir daha asla görülmedi ve eski tanrıların diyarından ayrıldığında, türünün kalan birkaç örneği de ortadan kayboldu.

Kimileri eski tanrıların kötü planlarını ilerletmek için orijinal anka kuşunu yakaladığını iddia ederken, diğerleri bu kadim kuşların her türlü efsanevi yaratığın hüküm sürdüğü yeni bir boyuta yolculuk ettiğine yemin etti.

Böyle bir yer bulamamıştım, ama evren uçsuz bucaksız ve karmaşıktı ve onun sakladığı tüm sırları bildiğime inanmaya ben bile cesaret edemiyordum.

Efsaneye göre Gece Tanrıçası en sevdiği yoldaşının kaybına o kadar çok üzülmüştü ki, o günden itibaren rüyaları bir kenara bırakıp sadece kabuslara odaklanmıştı.

Yüz ifademde hiçbir değişiklik olmadan, sihrimi serbest bıraktım ve yatağın yanında oturan kadını incelikle sınadım.

Eğer elinde tuttuğu anka kuşu gözyaşının tüm potansiyelini biliyorsa, tüm stratejilerimi yeniden gözden geçirmem gerekiyordu. Ve eğer -tanrı korusun- o potansiyele erişebilen bir yaratıksa, tahmin edebileceğimden çok daha derin bir tehlikenin içindeydik.

Lore'da herhangi bir sihir sezmedim, ama gerginliğim azalmadı. Belki de gücünü benden saklıyordu.

Bu durum onun gerçekte kim olduğu konusunda şüphelerimi daha da artırdı. Ayrıca Xavier ile birlikte bir plan yapmış olabileceği ihtimalini de düşünmeme neden oldu.

Tesadüf diye bir şey yoktu. Ve Liber Noctem'in ve anka kuşu gözyaşının, onun bulunduğu Değişen Adalar'daki aynı küçük köyde bulunması beni daha da tedirgin etti.

Bu, uzun zamandır planlanan bir komplonun tüm işaretlerini taşıyordu.

Xavier zekiydi. Tüm efsaneleri benim kadar iyi biliyordu.

Bu da demek oluyor ki, hepimizi mahvedebilecek eksik halkayı da biliyordu.

Kitap ondaydı, anka kuşu gözyaşı büyüü devredeydi ve eğer benim inandığım şeyi yapmaya çalışıyorsa, tek ihtiyacı olan bir rüya dokuyucusuydu.

Yüzüme yansıtmamak için elimden geleni yaptım.

Rüya dokuyucuları hakkında çok az şey yazılmıştı, ama onların eşsiz dünya kurucuları, eski tanrıların soyundan gelenler olduklarını anlamak için yeterince bilgi toplamıştım. Ve eğer Lore, anka kuşu gözyaşına sahip bir rüya dokuyucusuysa, ikisini de Somnia'dan mümkün olan en kısa sürede

çıkarmam gerekiyordu.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

O giderek artan huzursuzluk hissi geri dönmüştü ve eskisinden daha da ısrarcı bir hal alıyordu.

Büyüm tehdidi kesinlikle hissetmişti.

Bana doğru yaklaşan, kaşlarını çatarak aynı yoğunlukta beni inceleyen kişi tam da oydu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yüz hatlarını inceledim. Ses tonunda veya ifadesinde herhangi bir yanlışlık tespit etmedim, ama bu hiçbir şey ifade etmiyordu.

Bellington'da tam olarak ne iş yapıyorsunuz?

Kaşlarını çatı. "Bunun konuyla ne ilgisi olduğunu anlamıyorum."

Cevap vereceğini düşünmemiştim ama denemeye değermi.

Anka kuşu gözyaşına doğru çenemi hızla çevirdim, kayıtsızlık maskem yüzüme yerleşti.

"Taşı bana ver; seni Bellington'a geri götüreceğim."

Yüzünde anlaşılmaz bir ifade belirdi, eli taşa daha da sıkıca kenetlendi. Her şey çok hızlı oldu ama ben onun tepkisini izliyordum.

Lore, anka kuşu gözyaşından vazgeçmek istemedi.

Teslim etmek, ailesine ve dünyasına güvenli bir şekilde geri dönmesi anlamına gelse bile.

Kolay bir seçenek sunulduğunda çoğu insanın vereceği tepki bu olmazdı.

Ya ne olduğunu biliyordu ya da niyetlerimden şüpheleniyordu.

Bu seçeneklerin hiçbiri iyi değildi.

Xavier'in ihaneti, ilk başta düşündüğümünden çok daha vahim olabilir. Eğer sadece kitabı bu aleme sokmakla kalmayıp, bir de rüya dokuyucusunu buraya getirmeyi başardıysa, bu tek bir anlama geliyordu.

O, Bağların Çözülmesi Denemelerini hayata geçirmek istiyordu.

Onlardan kaçınmak, Liber Noctem'i koleksiyonumda saklamayı ummamın nedenlerinden biriydi.

Lore'u, potansiyel bir düşman gibi inceledim. Başlangıçta düşündüğümünden çok daha tehlikeli olabileceğini fark ettim.

"Eğer bizi kendiniz taşımak istiyorsanız, buyurun." Avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzattım. "Hadi sizin diyarınıza geri dönelim."

BEŞ

Efsane

Yakışıklı ve son derece yetenekli örümcek suikastçı, cehennemden gelen peri annenin bana verdiği taşı ilk gördüğünde doğaüstü bir şekilde hareketsiz kalmıştı.

En sevdiğim dedektifler gibi olağanüstü çıkarım yeteneklerine sahip olmama gerek kalmadan, elimde tuttuğum şeyin onun bahsettiği portal taşı olmadığını anladım.

Bana belli etmeden taşı ona vermem için çok uğraşmıştı ama beni ailemin yanına geri getirebilecek tek şeyi ona vermemin imkanı yoktu.

Odamın güvenli ortamından fantastik bir maceraya atılmayı hayal etmek heyecan vericiydi, ancak kısa sürede bunun bir kabus olduğunu keşfediyordum.

Bellington'da dev örümcekler tarafından delinme tehlikesiyle hiç karşılaşmadım. Şimdi oraya geri dönmek için her şeyimi verirdim, tek istisna beni eve götürebilecek tek nesneyi teslim etmek olurdu.

Bu sosyopatın beni de yanında götüreceğinin hiçbir garantisi yoktu.

Avucumdaki taşı sıkıca kavradım, köyümdeyken ondan hissettiğim aynı sıcaklığı yeniden yakalamaya çalışırken, sessiz suikastçı da o rahatsız edici yoğun bakışlarıyla beni izliyordu.

Hiçbir şey olmadı.

Ona doğru baktım, nasıl olduğuma dair bir ipucu bulmayı umuyordum ama sanki mermerden oyulmuş gibiydi.

Yüz ifadesi tamamen soğuk ve duygusuzdu.

Yeterince kurgu roman okumuştum ve kötü adamın kahramanı aldatmadan hemen önce her zaman çekiciliğini sergilediğini biliyordum.

Şu ana kadar bayılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmadım.

Bu adam, çocukluğumda okuduğum efsanevi buz ejderhaları kadar cana yakın ve cana yakın biriydi.

Ancak, güzel ve acımasız yüz hatlarına kadar, kusursuz bir anti-kahramanın tüm fiziksel özelliklerine sahipti.

Bu zor durumda kaldığımız süre boyunca tetikte olmam gerekiyordu.

En son ihtiyacım olan şey, kurgu seven beynimin devreye girip onu başrol aşk karakteri olarak hayal etmeye başlamasıydı.

O buz gibi bakışlarını gözlerimden ayırmadı, ben de bir portal taşı olma ihtimali düşük olan şeyi uyandırmaya çalışıyordum. Bunu görmezden gelmek hiç de kolay değildi.

Odak noktamı eldeki konuya çevirmeye ve onun ufak tefek hatasını ve bunun ne gibi korkunç sonuçlar doğurabileceğini düşünmemeye çalıştım.

Bellington'ı kendi bölgesi değil, benim bölgem olarak adlandırmıştı.

Onun kim olduğunu veya nereden geldiğini sadece Tanrı biliyordu. Eğer bu konuda paniklemeye başlarsam, kendimi cenin pozisyonunda bulurdum ve onun ya da Jessa Maya döndüğünde onun önünde bu kadar savunmasız olmak istemiyordum.

Başka bir kadın görmek rahatlatıcı olmaktan çok rahatsız ediciydi. Bu garipti, ama onda bir tuhaflık vardı, tam olarak ne olduğunu anlayamadığım bir şey. Anlamsız bir déjà vu hissiydi, sürekli içimdeydi.

O kötü his, şimdi bile devam ediyordu.

Aramızdaki sessizlik uzadıkça, içimde bir huzursuzluk hissi yayıldı ve taş, bir kömür parçası kadar büyüsünü korudu.

"Bu geçit taşı nasıl çalışıyor?" diye sordum sonunda. "İlk elime aldığım zamanki gibi canlanmıyor."

Yüzünde bir anlık bir ifade belirdi, ama ben bunu anlayamadım.

"Evinize odaklanın ve kendinizi orada hayal edin. Gerisini sihir halledecektir."

Parmaklarımı taşın etrafına kenetledim ve daha önce hissettiğim o belirleyici hissi bekledim. Sıcaklık, dışarıya yayılan gölgeler...

Önce küçük köyümü hayal ettim, sonra dikkatimi kütüphaneme çevirdim. Orada çok zaman geçirdiğim için mekanı gözümde canlandırmak kolaydı.

Kapıyı her açıp o küçük, bodur binanın içine adım attığımda, çocukken anne babamın bizi oraya götürdüğü zamanlardaki aynı hayranlık duygusunu hissediyordum. Eskimiş rafları aydınlatan ılık öğleden sonra ışığının eğimini, sehpa ve şöminenin etrafında eski dostlar gibi toplanmış, birbirine uymayan ahşap sandalyeleri ve beni en sevdiğim yorgan gibi saran sessizliği görebiliyordum.

Bu buz kralını da yanımda oraya sürüklemek fikri beni hiç heyecanlandırmıyordu, ama bazı fedakarlıklar yapılması gerekiyordu.

Birkaç dakika geçti. Gözlerimi kısarak baktım.

Hâlâ kabindeydik.

"Yolculuk sırasında kırılmış olabilir mi?" diye sordum, lanet olası şeyi ters çevirip çatlak veya kılcal kırık olup olmadığını kontrol ederken.

Suikastçı, öne eğilip elimi kavrayarak beni şok etti; sıcak, nasırlı parmakları elimdeki taşa değdi.

"Zihnini boşalt. Seni geçmişe götüreceğim."

Onun sert ses tonuna kaşlarımı çattım.

Beni görmezden geldi ve gözlerini kapattı, şüphesiz sihirli taşı çalıştırmaya çalışıyordu.

Onun başarılı olmasını istiyordum, bu yüzden asık suratlı tavrı yüzünden içimden ona lanet okumaktan kendimi alıkoydum.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha. Kaya, onun sabırsız olduğunu ve muhtemelen bir seri katil olduğunu anlamadı.

İnatla hareketsiz kaldı. Neredeyse onu kasten rahatsız ettiğine inanabilirdim. Bu durum göğsümde tuhaf bir yakınlık hissi uyandırdı. Sanırım pek çok insan ona meydan okumamıştı.

Çenesi seğirdi.

Gözlerini zorla açtı ve taşa öfkeyle baktı.

Sinirini atlatması için ona birkaç saniye verdim ve inanılmaz derecede kaslı göğsüne bakmamaya çalıştım.

Taşı tutmak için eğildiğinde, farkında olmadan o kas yığını yüzünüze sadece birkaç santim kadar yaklaşmıştı ve bunu görmezden gelmek zordu.

Böyle bir tanımla, romantik fantastik macera öykülerimde kesinlikle bir kötü adam olurdu. Tanrı gibi görünüp günahkar tavır sergilemek neredeyse

suç sayılırdı.

Onunla ters düşmemeye bir kez daha kafamda not aldım. Muhtemelen boynumu kırıp cesedimi hiç zorlanmadan gömebilirdi.

“Lore?” Yüzümün önünde parmaklarını şıklattı. “Az önce söylediklerimi duydun mu?”

Eğer bir hançerim olsaydı, onu onunla bıçaklayabilirdim.

Bunun yerine, onun tuniğini kaptım ve ona fırlattım.

Yaralı olmasına rağmen, refleksleri daha önce hiç görmediğim türdendi; güzel, biçimli yüzüne isabet etmeden önce onu havada yakaladı.

Kaşını kaldırdı ama itaatkâr bir şekilde kan lekeleriyle kaplı gömleğini tekrar giydi.

Derin bir nefes verdim. Tanrıya şükür, sorun çözüldü.

"Ne diyordunuz?" diye neşeyle sordum.

Cevap vermeden önce taşı tekrar incelerken dudaklarının kenarında bir kırıksıklık belirdi. "Bunlardan herhangi biri size... garip geliyor mu?"

Açık nedenlerden dolayı, onun gülümsemesini bekledim.

Yapmadı.

Gözlerimi yakaladı, bekledi.

"Eğer 'bu' ile bir portaldan geçmeyi, Jura dönemi örümceklerinin saldırısına uğramayı ve ardından ormanda isimsiz, ölümcül şekilde yaralanmış ve mucizevi bir şekilde bir saatten kısa sürede iyileşen bir suikastçıyla birlikte bir kulübede son bulmayı kastediyorsanız, bu size garip geliyor mu?"

Düşünceliymiş gibi yaparak parmağımla dudaklarıma dokundum. Şimdi ciddi olamazdı. Elbette bu garipti.

Aslında, tuhaflığın sınırlarını o kadar aşmıştık ki, tamamen yeni bir zihin durumu yaratmış olup olmadığımızı merak etmeye başladım.

Artık ölüm örümceklerinden uzak durmaya odaklanmadığım, onun da uyandığı ve sihirli bir şekilde köyüme geri dönmediğimiz için şok geçmeye başlamıştı. Delilik havuzunun en derin ucuna dalıp gerçeklik geri gelene kadar orada yüzmeye saniyeler kala kalmıştım.

"Hayır, benim dünyamda sıradan bir akşamdan başka bir şey değil. Neden, biraz garip mi geliyor sana?"

Dikkatini dudaklarıma yöneltti ve orada uzun süre kaldı.

Eğer bir kitabın içinde olsaydık, tam da bu sırada benim sivri dilli olmamla ilgili espri yapardı.

Bir an için, tam da bunu yapacaktım gibi görünüyordu.

O, farkında olmadığım o gizli fanteziyi gerçekleştirmek yerine, saygıyla gözlerimin içine bakarak o buz gibi bakışlarını yeniden yöneltti.

Aniden boğazıma takılan nefesi bıraktım; o anki gerilim muhteşemdi.

"Dağın tepesindeki taşı kullandığınızda ne hayal ediyordunuz?" diye sordu.

Omuzlarımı silktim. "Annemle babamın evi."

"Burası ailenizin evi gibi mi görünüyor?"

Başımı salladım. "Hiçbir şey olmayınca, kendimi nerede güvende hissedebileceğimi düşünmeye başladım. Bir anda kendimi dev örümceklerden uzakta, ormanın içinde bir kulübe hayal ederken buldum."

Uzun bir süre bana baktı.

"Bu kabini tanıyor musunuz?"

"Bu şu anda gerçekten önemli mi?"

Sadece kaşını kaldırdı ve bekledi. Tanrım, sinir bozucu bir adamdı.

Eğer kendi hayal dünyasını yaşamak istiyorsa, ona eşlik ederim.

Genel tavrı pek iç açıcı olmasa da, benim için karnına bir örümcek bacağı yedi. Eğer bu, hayal dünyasında kısa bir yolculuğa çıkmayı hak etmiyorsa, neyin hak ettiğinden emin değilim. Ayrıca, Jessa Maya ile daha önce yaptığım kısa konuşma beni biraz endişelendiriyordu.

Odayı eleştirel bir gözle inceledim.

Dürüst olmak gerekirse, zihnimdeki "sonra halledeceğim" dosyasına birkaç tuhaf şey tıktırmıştım. Belli ki artık onu açmanın zamanı gelmişti.

"Buradaki her şey okuduğum bir kitaba çok benziyor."

Jessa Maya'nın adı, ay gibi solgun teni ve kızıl saçları, hatta orman ve tatlı otlarla kaplı çayır bile tıpatıp aynıydı.

Hikayede, efsaneye göre saçları kurbanlarının kanının rengindeydi. Tam olarak insan değildi; kırmızı başlıklı bir yaratıktı. Katil bir goblin.

Romanın en yaratıcı yönlerinden biri, şapkasını kana batırmak yerine saçlarını kana batırması ve öldürdükçe saçlarının daha koyu hale gelmesiydi. Ancak kanı da içtiği için, büyüünün nasıl işlediği konusunda biraz kafa karışıklığı vardı.

Burada tanıştığım kadının orta tonlu kızıl saçları vardı; eğer aklımızı kaçırmış olsaydık ve yazarın yarattığı dünyaya göre hareket etseydik, bu biraz endişe verici olurdu.

Sonunda dikkatimi tekrar ona çevirdim. "Bu garip, değil mi?"

Bu açıklama karşısında şaşırılmış görünmüyordu; aksine yüzünde sert bir kararlılık ifadesi vardı.

"Kitapta neler oluyor?" diye ısrar etti.

Tek pencereden dışarı baktım, alt dudacağımı ısıırıyordum.

"Şey..." Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, bu olay özetinin garip olacağını fark ettim. Mümkün olduğunca az bilgi vermek en iyisi. "Jessa Maya'nın cinayet işlemeye karşı bir bağımlılığı var."

"Ve?"

Yüzümü buruşturdum. "O bir yamyam. Teknik olarak bir goblin. Ama insana benziyor, bu yüzden yamyam sanılıyor sanırım."

Kaşları birden yukarı kalktı.

"Ama her şey çok alegorik," diye ekledim hemen. "Sadece eşyalarına dokunmamaları konusunda uyarılanlara saldırıyor. Aslında, toplumun kendilerini savunan kadınları neden itici bulduğunu ve onları şeytanlaştırdığını inceleyen bir çalışma olarak okunabilir."

Özellikle kötü bir ayrılığın hemen ardından kitabı okumuştum ve Jessa Maya'ya bir yakınlık hissetmişim. İlişkiyi bitiren ben olmuşum ama kalbini kırdığım için kötü adam ilan edilmişim. Gerçekte, beni gerçekten istememişti ve kalbini başka birine kaptırmış olan başka birine aşık olduğunu ağzından kaçırmıştı. Görünüşe göre ben güvenli, ikinci seçenektim. Onun için bu durum tamamen kabul edilebilirdi, ama bunun ileride felakete yol açacağını biliyordum.

İkimizi de sevgisiz bir birliktelikten kurtarmıştım, yine de kötü adam bendim.

Tansiyonumun yükseldiğini hissettim ve kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım. Dürüst olmak gerekirse, kurgusal eserlerde kadın karakterlerin daha yüksek, imkansız bir standartta değerlendirilmesi en büyük şikayetlerimden biriydi.

Bir kadın, bir erkek gibi davrandığında seilmeyen ve kurtarılamaz biri olarak damgalanıyordu. Bazı karakterlerden mükemmellik beklerken, diğerlerinin kusurlarını gelişim olarak övmemiz adaletsizdi.

Bu durum ne yazık ki sadece roman sayfalarıyla sınırlı kalmadı.

Bu düşünce çoğu zaman gerçekliğe de yansıyor.

Evet, Jessa Maya kurbanlarını öldürüp yiyebilirdi, ama asıl mesele bu değildi. Hikayenin ahlaki dersi, başkalarına saygı duymak ya da sonuçlarına katlanmaktı; çünkü öfke dolu ve eşyalarına son derece düşkün bir

yamyamla ne zaman uğraştığınızı asla bilemezsiniz.

Uçurumun kenarına doğru hızla ilerlediğimi biliyordum, ama tanıdık bir şeye odaklanmak beni şimdilik ayakta tutuyordu.

Suikastçı, söyleyeceği sözleri dikkatlice seçmiş gibiydi. "Daha önce konuştuğunuz kadın da size benzer bir şey söyledi mi?"

Onun veda sözlerini düşündüm.

"Bana, 'Bir şeye dokunursan seni domuz gibi parçalarım,' dedi. Sonra çok inandırıcı bir bıçaklama hareketi yaptı, güldü ve ormana doğru öfkeyle uzaklaştı."

Bir an boyunca bana dik dik baktı, sanki söyleyecek söz bulamıyordu.

Onun ormanda neşe içinde koşuşturmasını anlattığım şekliyle ilgili bir hissim vardı, konunun kendisinden ziyade.

"Kara mizah sonradan edinilen bir zevktir," diye belirttim, "bu yüzden ona kızmadım."

Kadın, dev örümceklerin insanları deldiği bir dünyada yalnız yaşıyordu ve sanırım sık sık çay içmeye misafir gelmiyordu.

Onun neyi komik bulduğunu yargılamak bana düşmez.

"Peki, bu yamyam goblin hikayesi size tam olarak nasıl bir güvenlik hissi verdi?"

Ses tonuna sinirlendim. "Kitap yamyamlıkla başlamadı ki. Baştan sona çok keyifliydi, ta ki öyle olmayana kadar."

İlişkimizin nasıl sona erdiğini ve hikâyedeki kötü kadına karşı garip bir yakınlık hissettiğimi anlatmayı atlardım.

Burnunun köprüsünü sıktı ve derin bir nefes aldı.

"Ne kadar zaman önce ayrıldı?"

"Belki bir saat?"

Omuz silktim. Var olmayan saate bakmayı hiç düşünmemiştim.

Ben de tıpkı canavar saldırısı sonrası kriz yaşayan normal bir yetişkin gibi, onun yarasını iyileştirmekle meşguldüm. En azından bana bakıcılık yaptığım ve travmasına odaklanacak kadar sakin ve soğukkanlı kaldığım için teşekkür edebilirdi.

Bu talihsiz olaya kadar, birini ölümün eşiğinden geri döndürebileceğimi bile bilmiyordum. Görgü kurallarının düzeltilmesi gerektiği açıkça belliydi.

"Seni içeri taşımama yardım etti ve birkaç dakika sonra da otları toplamaya gitti."

Odanın etrafına göz gezdirdi, bakışlarında yeni bir tetikte olma hali

vardı. En üst düzey yırtıcı geri dönmüştü.

"Herhangi bir şeyi izinsiz kullandınız mı?"

"Hayır" demek için ağzımı açtım, sonra durdum, garip bir déjà vu hissi beni sardı. "Yaranıza biraz alkol sürdüm."

"Hikayede böyle bir şey mi oldu?" diye tahmin yürüttü.

Dikkatim tekrar malzeme dolabına döndü, nabzım hızlanmaya başladı.

Kitapta, baş karakter günlerce yalnız bırakılmış ve sonunda su sandığı bir şeyden bir yudum almıştı. Kış fırtınası geçtikten sonra şişeyi tekrar doldurmayı planlıyordu.

Bu bir tuzaktı; Jessa Maya içeceğe zehir katmış ve zehir etkisini gösterince saldırmıştı. Baltasını alıp onu yüzlerce küçük parçaya ayırmıştı.

"Lore. Bu olay kitabınızda da geçti mi?"

İçimdeki huzursuzluğu bir kenara bıraktım. "Evet. Ama tam olarak değil; sadece birkaç benzerlik var. Konu aynı değil."

Kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Öncelikle, kış değil. Mekân, kitabın ayrılmaz bir parçasıydı. Jessa Maya ilk birkaç gün kulübede kaldı. Sonra en şiddetli kar fırtınası sırasında ayrıldı. Geri döndüğünde ise, olayların seyri değişmeye başladı."

Benim kurgu zevkimi sorgulamak yerine, çarşafı bacaklarından fırlattı ve sanki şeytan bizzat kışını yakmış gibi ayağa kalktı.

"Malzemeleri kapın ve acele edin."

Onun komodinin üzerinden hançerini alıp, herhangi bir ölümlünün yapabileceğinden daha hızlı hareket ederek dolabı açıp kavanozları incelemesini, alışılmadık bir şekilde sakın bir tavırla izledim.

Hızla hareket ediyordu, sadece beni bıraktığı yerde hâlâ kıpır kıpır olduğumu fark ettiğinde duraksıyordu.

Gerçekten o kadar hızlı mıydı yoksa adrenalinim mi sonunda çöktü ve şok mu yerleşti, bu yüzden mi yavaşladım diye merak ettim. Gerçi bir saat içinde mızrakla yaralanmanın ardından iyileşmesi, onun insan olmadığını gösteriyordu.

Bu da daha sonra halletmek üzere bir kenara koymam gereken bir şey daha oldu.

Akşam yemeğinden önce makul bir şekilde üstesinden gelebileceğim imkansız şeylerin sayısı sınırlıydı.

"Neden eşyalarını toplamıyorsun? Hasta mısınız? Sana bir şey yedirdi mi, içirdi mi?" diye sordu.

"Hayır, gayet iyiyim."

Gözlerini kıstı, bariz yalanı inanmıyordu ama beni de bu konuda eleştirmede.

"Öyleyse, birkaç gün ormanda uyumamız gerekirse diye yanınıza ne alırsanız alın. O dönmeden önce buradan ayrılmalıyız."

Mantığın sesi olacağıma inanamıyordum, ama işte buradaydık.

"Bu sadece bir hikaye. Ve gerçekten dinlenmelisin."

Mucizevi iyileşmeyi bir kenara bırakırsak, yaklaşık bir saat önce bir mızrağa saplanmıştı.

Sanki sessizce bir şeyler düşünüyor gibiydi.

Yamyam cinayetleri hakkındaki kitabımı özetlediğim zamankinden daha endişeli görünmesi çok şey anlatıyordu.

O zaman hiçbir aksama yaşamamıştı.

Ön verandadaki merdivenlerde ayak sesleri yankılandı.

O, doğaüstü bir hızla tekrar hareket ederken küfretti.

Saniyeler içinde bir battaniye, bir su tulumu ve birkaç kavanoz daha kapıp deri bir çantaya doldurdu.

Elimi tuttu ve beni küçük yatağın etrafından çekip çıkardı.

"Bu, kitaba benzer bir şey değil; bu, hikâyenin ta kendisi."

Ona dik dik baktım. "Sanırım tekrar uzanman gerekiyor. Belli ki ateşin var."

"Hasta değilim. Ve şu anda"—ağzından çıkacak bir sonraki şeyin fiziksel acıya neden olacağı düşüncesiyle duraksadı—"şu anda o kapıdan içeri girmek üzere olan bir goblin yamyam var ve iyileşme sürecindeyken onunla sihirle savaşmak istemiyorum. Bunu kaçtıktan sonra konuşalım."

Söz bulamama noktasına gelmiştim.

Öncelikle, sihirli güçlere sahip olduğunu itiraf etmişti. Ve bir gün boyunca yaşanan imkansızlıklara rağmen, şüpheciliğim doruk noktasına ulaşmıştı.

Ya da belki de hayatta kalma içgüdümdü. Beni söz konusu güçleriyle öldürmek için dışarı çekip çekmediğini bilmenin hiçbir yolu yoktu.

"Neden onu öldürmüyorsun?"

Bu sözlerin ağzımdan çıktığına inanamıyordum, ama işte buradaydık.

Kaşları birden yukarı kalktı. Harika, bir sosyopatı şoka uğratmıştım.

"Cinler ölümsüzdür," dedi, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi.

"Enerjimi gelecek için saklamayı tercih ederim."

O gecenin bundan daha korkunç bir hal alabileceğini sanmıyordum.

Kilitte bir anahtar döndü, kapı kolu yavaşça hareket etti.

Gecenin daha da kötüye gidebileceğini düşünmediğim için kendime tokat atmak istedim. Ana karakterler ne zaman böyle bir şey yapsa, olay örgüsü hep bundan rahatsız oluyordu.

Duyularım uyarı sinyaliyle irkildi, o kadar gerildim ki ellerim titremeye başladı.

Kitaptaki baş karakter de kulübeye kilitlenmişti.

Tesadüf olmaktan çıkmaları için kaç tane tesadüfün gerçekleşmesi gerekiyordu?

Bu, başka bir günün felsefi sorusuydu.

O an içgüdülerim kaçmamı söylüyordu ve o akıllı küçük sefilin sesini asla görmezden gelmedim. Her okuyucu bunun ölüm öpücüğü olduğunu biliyordu.

Dikkatim birden suikastçıya yöneldi; bana sabırlı bir bakış attı.

Aklını kaçırmış olabilir, gizli amaçları olabilir, ama içimdeki o yoğun korku hissi bana onun çılgınlığına güvenip gitmem gerektiğini söyledi.

Şimdi.

Küçük odayı hızla geçtim ve akıl sağlığı şüpheli suikastçı, sessizliği bir kenara bırakıp hıza odaklanarak, taş çerçeveyi çatlatacak kadar güç uygulayarak pencereyi yukarı itti.

O kadar büyük bir gücü nasıl elde ettiğini kesinlikle daha sonra konuşmamız gerekecek.

Ön kapı gürültüyle açılırken, çıkıntıya tutunup kendimi yukarı çektim.

Bir balta başımın yanından uçarak duvara saplandı.

Donakaldım. Aman Tanrım.

Taş, darbenin etkisiyle paramparça oldu. Jessa Maya'nın inanılmaz bir fırlatma kolu vardı.

İkinci bir balta vızıldayarak kulağımı sıyırdı.

"Hadi, Lore!"

Onun uyarısına gerek yoktu; zaten pencereden aşağı düşüyor ve olabildiğince hızlı koşuyordum. Yağmurdan sıırıslam olmuş çimenlerin üzerinde kaydım, fırtına üzerime şiddetle yağıyordu ama durmadım.

Birbiri ardına gelen su birikintilerinin içinden hızla geçtim, botlarım sıırıslam oldu.

Ayak parmaklarım buz gibi sudan rahatsız edici bir şekilde

karıncalanıyordu, ama bunu sonraya bırakacaktım. Çoraplarım sıırıslıklamdı ve gök gürültüsünün bile gizleyemeyeceği bir  apırdatma sesi çıkarıyordu.

Nemli  orapların benim sonumu getireceğini hiç d   nmezdim.

Umarım fırtına, ıslak ayakkabıların sesini bastırır.

Suikastçı kolayca yeti ti, kolumu yakaladı ve beni ba  döndürücü bir hızla yanına sürükledi.

Beni yukarı kaldırdık a ayaklarım adeta yerden kesiliyordu.

Birkaç saniye sonra, patilerin yere vurma sesini duydum...

Omzumu çevirip şöyle bir baktım ve keşke bakmasaydım diye çok pişman oldum.

Jessa Maya bir kurtun sırtındaydı. Ve sıradan bir kurt değil, tam anlamıyla bir kâbustan fırlamış gibiydi. Bir fil büyüklüğündeydi ve dişleri tek bir ısırıkta uzuvlarımı koparacak kadar keskin görünüyordu. Bu kesinlikle orijinal hikâyede yoktu.

Bu sosyopat bana küfür edip bağırdı, kı ımı daha hızlı hareket ettirmemi istedi.

Birlikte  ayırı geçip ormana doğru ko tuk,  fkeli Jessa Maya ise tüyler örten bir  ığlılıkla pe imizden geliyordu, o çığlığı asla unutamayacağım.

Gök gürledi, yeri sarsan şiddetteki bu sarsıntı beni sendelemeye yetti.

Bir an sonra, yakınımızda bir  im ek  aktı ve kurumu  bir fidanı beyaz alevler içinde tutu turdu.

Suikast yı bıraktım ve yanmış toprağın üzerinde savrulup durdum, sonra tekrar ona tutundum.

Yağmur suyuyla tamamen ıslanmı  olan pelerinin, vücuduma giderek daha da ağır bir yük bindiriyordu ve bunu görmezden gelmek giderek zorla ıyordu.

Keşke Fable ile Bellington'daki dağ patikalarında daha çok vakit ge irseydim. Ya da daha ağır kitapları taşımaya.

Azgın yamyam ve onun ölüm kurdundan sağ kurtulursam, haftalık programıma g   antrenmanını eklemeyi aklıma not ettim.

Canını kurtarmak için ko mak, kurgunun gösterdiği kadar heyecan verici değildi.

Yan tarafımda muhtemelen kalp krizi belirtisi olabilecek bir kramp vardı ve zaten nefes darlığı çekiyordum.

Kurt bize yakla ıyordu ve onu yavaşlatmak için kısa süre içinde ormana ula amazsak  lecektik. Annemle babamın ve Fable'ın anıları beni

cesaretlendirdi. Sonum burada olmayacaktı.

O kadar hızlı koştum ki ciğerlerim göğsümde acı verici bir şekilde sıkıştı ve bir nefes daha alsam öleceğimi sandım.

İçeride olduğumuz süre boyunca sıcaklık birkaç derece düşmüştü ve her keskin nefes alışımızda soğuk hava burnumuzu yakıyordu.

Cinayet eğilimli sosyopat, yaralanmış olmasına rağmen hiçbir gerginlik belirtisi göstermedi.

O, ölümcül bir zarafetle hareket ederken ben onun yanında homurdanarak ilerledim.

Kurt ve çığlık atan binicisinden birkaç dakika önce nihayet ormanın kenarına ulaştık.

Suikastçı, bir koçbaşı gücüyle ileri atıldı ve sık, karışık yeşillikleri yarıp geçerek benim takip etmem için girintili çıkıntılı bir yol açtı.

Adrenalin damarlarımda hızla akarken, kurt öfkeyle uluyup çalılıkları parçalamaya ve içinden geçebileceği kadar büyük bir açıklık açmaya çalışırken, kendimi onun peşinden ürkütücü ormana attım.

Sık ağaçlar onu ancak bir süre uzak tutabilirdi.

Umarım bu sosyopat ne yaptığının farkındaydı, yoksa mahvolmuştuk.

Dev örümcekler, gölge portalları, kâbus kurtlarına binme, ölümsüz goblin yamyamları... Üçüncü kapının ardında ne vardı?

Az sonra öğrenecektim.

ALTI

Efsane

O kadar karanlıktı ki, karşımda duran açık renk saçlarını zar zor görebiliyordum.

Dalları ve sarmaşıklar kamçı gibi kollarımı ve yüzümü hırpalıyordu, dikenler saçlarıma ve eteğime şiddetle takılıyordu. Yavaşlamaya, hatta görüşümü bulanıklaştıran yağmuru silmeye bile vaktim yoktu.

Kalp atışlarım şiddetle çarpıyordu, yaklaşan felaketin çılgın bir davul sesi gibiydi.

Her an son saniyem olabilir.

Jessa Maya'nın ölümcül kurdu yaklaşıyordu ve cehennemden gelen evcil hayvanının arkamızdaki ormanda çıkardığı gürültü kalbimi panikletiyordu.

Onun yemeği olmak istemiyordum.

Aklımdan türlü türlü korkunç görüntüler geçiyordu; ağzıma elma tıklıp şişe geçirilerek kızartılmak bunlardan sadece biriydi.

Dikkatimi tamamen şu ana ve buraya verdim.

Geniş bir ağacın dibinde, suikastçı aniden durdu ve arkasına döndü.

Tam bir yırtıcı hayvan gibi, son hızla ona çarptım ve göğsüne sekerek, beceriksizce bir çalılığın içine düştüm.

Yüzümden ıslak bir tutam saçı çektim ve önceki hayatımda bu tür bir karmik cezayı hak edecek ne yapmış olabileceğimi merak ettim.

Üstüne üstlük, o kas yığınınına çarptığımda muhtemelen gözüm morarırdı.

Beni yukarı çekti, yüzünde ifadesiz bir maske vardı, saçlarımdan bir yaprak kopardı. Kovalamaca olmasaydı, Lord Serious'un gerçekten de gülümseyebileceğini hissettim.

"Sırtıma bin."

Bana iki kere söylemesine gerek kalmadı.

Hemen ayağa fırladım ve bir deniz kabuğu gibi ona yapıştım, kollarım ve bacaklarım onu ölümcül bir şekilde kavradı.

Nefes kesici bir an için, bedeninin yoğunluğunu, altımda hissettim; güçlü, istikrarlı ve koşullar ne olursa olsun tamamen sarsılmazdı. Onu biraz daha sıkı tuttum, sunduğu güvenliğe kendimi bıraktım.

Elleri beni kendine doğru çekmek için hafifçe kıpırdadı; bu geçici, neredeyse şefkatli hareket, acaba bunu hayal mi etmişim diye düşünmeme neden oldu, çünkü o tekrar havalandı, o kadar hızlı hareket etti ki, yarattığı rüzgarla saçlarım arkamda savruldu.

Gece onun üzerinde hiçbir hakimiyet kuramadı.

Devrilmiş kütüklerin üzerinden atladı, alçak dallardan sıyrıldı ve genç ağaçların arasından ustaca ilerledi; sanki gün ışığı parlıyormuş gibi hareket ediyordu, oysa fırtınanın şiddetiyle hava kararmış ve durum daha da tehlikeliydi.

Onun ne olduğunu bilmiyordum ama bir yük treni gibi hareket etmesini sağlayan her neyse ona minnettardım.

Sonunda, takip sesleri azaldı ve adımlarımız yavaşladı.

Tamamen durmak yerine, sık ağaçlık bir alanın etrafında dolandı.

Bulunduğum yerden yüzünü göremiyordum ama başını yana eğme şeklinden, geride bıraktığımız herhangi bir iz olup olmadığını anlamak için yeri inceliyordu.

"Sıkıca tutunun."

Bu, onun şimdiye kadar gördüğüm en büyük yaprak dökmeyen ağaca tırmanmaya başlamadan önce aldığım tek uyarıydı. Sanki ormanın yarısını yemiş gibi görünüyordu.

Yerçekimi de belli ki çiğnemekten zevk aldığı bir başka kanundu.

Ağaca rahatlıkla tırmandı, bir daldan diğerine sallanarak ilerledi, sonra da kendinden emin bir şekilde kendini bıraktı; boynuna dolanmış benle havada süzülmenin hiçbir sakıncası yoktu.

Gözlerimi kapattım, sanki bu gece köyümde gösteri yapan akrobatlardan

biriymişim gibi, düşme korkusu olmadan havada uçtuğumu hayal ettim.

Aman Tanrım. Fable ile birlikte şehre birkaç saat önce mi gelmişim? Sanki bir ömür geçmiş gibiydi.

Suikastçı sonunda tırmanmayı bıraktı, sonra da beni sırtından indirdi.

Suya batmış pelerininin ağırlığı yüzünden bir yana doğru sendeledim ve aniden ayağa kalktım.

Botlarım dalın yuvarlak yüzeyinde kaydı, ama ölümcül bir şekilde yuvarlanmadan önce, farkında olmadan kahramanım döndü ve sırtımı ağaca güvenle yaslarken kolunu bana doladı.

"Yavaşça aşağı inin," diye emretti, "ve gövdenizi destek olarak kullanın."

"Düşmeni engelleyeceğim, Lore." ya da "Merak etme, ben yanıdayım." gibi yumuşak teselli sözleri söylemedi. Ama elini uzatırken soğukkanlı ve kararlı bakışları benimkine kilitlenmişti.

Bu gece ağaç altında ölmemi istemezdi. Umarım bir goblin yamyam ya da başka bir canavar tarafından da öldürülmem.

Aşağı doğru kayarken ellerini sıkıca kavradım, yanımda biriken kalın kumaşa dikkat ettim.

Kalçam dala çarptı ve istemeyerek de olsa onu bıraktım.

Daha önce hiç bu kadar sakar olmamıştım ve bunun yakında ele almam gereken daha büyük bir sorunun işareti olduğunu biliyordum.

Tekrar düşmeyeceğime emin olduktan sonra, çenemi göğsüme yasladım ve tüm vücudumu saran titremeler arasında gözlerimi kapattım.

Yoğun yeşillik bizi fırtınanın en şiddetli etkilerinden korudu, ama yine de sıırıslıklam ıslanmıştım ve donuyordum.

Hava birkaç saniye öncesine göre zaten daha soğuktu ve sıcaklık daha da düşerse yağmur sulu kara veya kara dönüşecekti.

Dişlerim takırdatmaya başladı ve bulunduğumuz yere dikkat çekebilecek herhangi bir ses çıkardıkları için onlara lanet ettim. Jessa Maya ve şeytani kurdunun bu ormanda avlanan tek canavarlar olduğundan şüphe ediyordum.

Uzaktan yamyamın tiz çığlıkları geceyi delip geçti.

Huysuz kurtarıcım ayağa kalktı, tamamen hareketsiz durdu, tüm dikkati aşağıdaki ormana dikiliydi.

Aklımda binlerce soru vardı ama hepsini içimde sakladım.

Henüz güvende değildik.

Birkaç gergin ama sessiz anın ardından, bakışlarımız hizalanana kadar

çömelerek tekrar bana döndü.

Onu baştan aşağı süzmekten kendimi alamadım.

Islak saçları, alnına düşen bir tutamla birlikte, bir şekilde zahmetsizce şık görünüyordu. Hava koşullarından ya da daha önce örümceklerle yaşadığı karşılaşmadan hiç etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Yanında olmasaydım, fırtınada dışarı çıktığını ya da ferahlatıcı bir banyo yaptığını düşünürdüm.

Bakışları ıslak başımın tepesinden kasılan vücuduma, sonra tekrar yukarıya kaydı.

Onun zahmetsiz veya şık bir tarzı düşünmediğine emindim.

Her yerdeki fareler sevinecekti; adım artık boğulmuş görünümle eş anlamlı olacaktı.

"Taşı hâlâ saklıyor musun?" diye sordu, beni kemirgenler hakkındaki düşüncelerimden uzaklaştırarak.

Başımı salladım, o kadar titriyordum ki konuşmaya kalkarsam yanlışıyla dilimi ısıtırıp koparmayacağımdan emin değildim.

Bu ıslak kıyafetlerden kurtulup ısınmam gerekiyordu, yoksa bizi takip eden katil en önemsiz sorunum olurdu.

Beni o rahatsız edici derecede yoğun şekilde değerlendirdi.

Yüz ifadesi değişmemişti ama yine de onun da benimle aynı sonuca vardığını görebiliyordum.

Orman zeminine doğru baktı.

"Bölgede sığınacak bir yer arayacağım." Beni tekrar süzdü, bu sefer biraz kaşlarını çatı. "Düşmeyecek kadar gücün kaldı mı?"

Dürüst olmam gerektiğini bilerek yutkundum.

En sevdiğim karakterler kadar yenilmez olmayı ne kadar istesem de, gerçek şu ki vücudum kurşun gibiydi ve yorgunluk, soğuk, ıslaklık ve gölge yoluyla seyahat etmenin ardından kısa süre içinde iki kez canımızı kurtarmak için koşmanın yarattığı şokun birleşimi sonunda beni yakalamıştı.

Yavaşça başımı salladım.

Yüzünde hiçbir yargılama ifadesi yoktu, sadece içsel bir değişim vardı; adeta zihnindeki seçenekleri gözden geçirirken dişlilerin döndüğünü görebiliyordum, sonunda birine karar veriyordu.

Bir an sonra, tamamen unuttuğum deri çantasını çıkardı, ikimizin arasına sıkıştırdı, sonra da pelerinini çözdü.

Etek ucundan bir şerit kopardı, sonra çantanın içinde karıştırdığı, çaldığı battaniyeyi çıkardı ve uçlarını birbirine bağlamaya başladı.

Beğenince, devasa ağaç gövdesinin etrafına doladı ve belime bağladı.

Çok sertçe çekti, neredeyse beni o lanet olası daldan düşürecekti, sonra da yaptığı alçakça işi incelemek için topuklarının üzerine oturdu.

Ben kıpırdandıkça dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

Elbette bir sosyopat birini ağaca bağlamaktan zevk alırdı.

Pelerinini üzerime örttü ve nefes alabilmem için kapüşonunu atkı gibi ayarladı. Biraz faydası oldu ama hâlâ o kadar çok titriyordum ki kaslarım gerginlikten ağrıyordu. Sıcaklık yine aniden düşmüştü.

"Kımıldama."

Kaşımı kaldırdım. Kollarımı da bağladığı için bunun imkansız olduğunu gayet iyi biliyordu. Lord Stoic'in komik olabileceğini kim bilebilirdi ki?

"Çok komik."

"Birçok takdire şayan özelliğim var."

Beni tekrar süzdü, bu sefer yavaşça, bakışları dudaklarımda çok uzun süre oyalandı.

Hiçbir kahraman, zor durumda olan bir kıza bu kadar tutkuyla bakmazdı.

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, eğlendiğini gizlemeyi bıraktı ve benim rahatsızlığıma açıkça sırıttı, gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı.

Gerçekten de tam bir alçaktı.

"Yakında döneceğim, Peaches."

Gözlerimi kıstım, o da göz kırptı.

Onun bu zamansız flört girişimine lanet okumaya fırsat bulamadan, daldan indi.

Aşağı inmedi, bir sonraki dala atlamadı; sanki yer altımızda yüz metre kadar yokmuş gibi, kelimenin tam anlamıyla kenara çekildi ve öylece aşağı atladı.

O kadar şok olmuşum ki, uzun bir süre gözlerimi kırpmadan, az önce düştüğü yere baktım, yere çarpma sesini duymaya çalıştım ama sadece yağın yağmurun hafif şırıltısını duyabiliyordum.

En azından intihar etmemiş ve beni bu ağaca bağlayıp bırakmamıştı.

Şaşkınlık içinde geçirdiğim o anlık sessizliğin yerini sinirlenme aldı.

Can sıkıcı adam. Ya da her ne kadar öldürülmesi zor bir erkek varlıksa işte.

Orada sessizce öfkelenerek ve onun pelerinine büzülmüş halde otururken, yavaş yavaş ne yaptığını fark ettim. Artık soğuğa veya tükenen enerjime odaklanmıyordum; tetikteydim ve ona da aynı derecede sinir bozucu bir lakap bulmayı düşünüyordum.

İntikam gerçekten de mükemmel bir motivasyon kaynağıydı.

Soğukkanlı ve analitik Bay, ne kadar yorgun olduğumu görmüş ve kasten beni sinirlendirmeye çalışmıştı.

Onu motive eden şeyin iyilikseverlik olmadığını biliyordum.

Tamamen kendi çıkarına yönelikti; beni güvende tutmak için kendi sebepleri olduğundan şüpheleniyordum.

Bu da beni daha da tedirgin etti. İstedikini elde etmeden önce öleceğimden korkuyor olmalı.

Ve eğer acımasız bir suikastçı bile benim hayatta kalmamdan endişe ediyorsa, bu sandığımdan çok daha kötü durumda olduğum anlamına geliyordu.

Orada oturmuş, ayakta durmak için mücadele ediyor, kontrol edebildiğim şeylere odaklanıyordum. Doğrusunu söylemek gerekirse, kontrol edebildiğim pek bir şey yoktu. Ayak parmaklarımı zar zor kıpırdatabiliyordum.

Nefesim önümde buharlaştı; umarım bu, kaderimin hayaletvari bir önsezisi değildir.

Ailemden uzakta, bu garip alemde ölmek istemiyordum.

Artık düşüncelerimle baş başa kaldığıma göre, korktuğumu itiraf edebilirdim. Kitaplardaki maceralar güvenliydi, bu ise tam tersiydi.

Karşılaştığım gerçek çok vahimdi; ölümlü olmadığı açıkça belli olan ve muhtemelen goblin yamyam ve örümceklerden bile daha acımasız bir adamla birlikte kâbus gibi bir dünyada mahsur kalmıştım.

Beni terk etmemiş olması, bana ihtiyacı olduğu anlamına geliyordu.

İster hoşuma gitsin ister gitmesin, hayatta kalmak için ona ihtiyacım vardı.

İçimde yükselen ateşle alakası olmayan bir ağrıydı bu; ailem şu an mutlaka çıldırmıştır.

Keşke orada olup onları teselli edebilseydim.

Annemin taze pişmiş biberiyeli ve kavrulmuş sarımsaklı pide ekmeği, kuru kızılçık, keçi peyniri ve kavrulmuş cevizli en sevdiğim bahçe salatası, babamın meşhur otlu beyaz fasulyesi ve Fable'ın en iyi çikolatalı tatlısı gibi

hep birlikte hazırladığımız yemekleri yerken, şarap eşliğinde kahkahalar atarak, tıka basa dolu yemek masamızın etrafında oturmak için her şeyimi verirdim.

Bu gece evimizde hiç kahkaha olmayacaktı ve bunun sebebinin, kasıtlı olsun ya da olmasın, ben olmaktan nefret ediyordum.

Yemin ederim ki onların acısını tüm diyarlardan hissettim ve şu an ne kadar imkansız görünse de onlara geri döneceğime söz verdim.

Küçüklüğümden beri, imkansız "ben mümkün"e dönüştüren, aşırı iyimser insanlardan biriydim hep.

Umut, içimde yanan tek bir mum gibiydi ve en karanlık günlerde bile o ışığı besledim.

Umutsuzluğun karanlığını dağıtmak için tek bir minicik kıvılcım yeterli oldu.

Bunu hayatımın çoğu alanına uyguladım, ancak aşk söz konusu olduğunda bu iyimserliği korumakta ne kadar zorlandığımı itiraf etmekten nefret etsem de.

İçimden bir ses, bende sevilmeyecek bir şey olduğundan, başkalarının hissedebileceği bir yanlışlık olduğundan korkuyordu.

Bunun doğru olmadığını mantığımla biliyordum, ama mantık kalbe hükmetmiyordu.

Annem, umudun bilgiden sonra bir insanın sahip olduğu en güçlü silahlardan biri olduğunu söyleyerek, beni ve Fable'ı her durumda olumlu bir yön bulmaya teşvik ederdi. Merdanesini bırakır ve şakayla karışık burnumuza un sürer, tıpkı masal kitaplarımızdaki kahramanlar gibi, ihtiyacımız olan tüm gücün her zaman içimizde olduğunu söylerdi.

Kemiklerime batan buz gibi yağmurun pençelerini ve kalbimdeki acıyı görmezden geldim ve olumlu yönler odaklandım.

Bugün kabus gibi yaratıkların elinden ölümünden bir değil, iki kez kurtuldum.

Yalnız değildim. Aslında teknik olarak o an yalnızdım, ama bencil nedenlerle bile olsa bana geri döneceğinden emin olduğum biri vardı yanımda.

Yaşlı kadının bana verdiği o tuhaf portal taşını almıştım ama bir türlü tekrar çalıştıramadım. Henüz.

Ama eminim suikastçının denememiz için başka yöntemler de biliyordur ve Bellington'a geri dönebilmemiz için ondan bilgileri almanın bir yolunu

bulurum. Hem de yakında.

Aşağıdan bir yerlerden yumuşak, ürkütücü bir uluma sesi yükseldi, bu rahatsız edici sesin ürpertici tınısı buz gibi gece havasında yankılandı; hemen ardından biraz daha uzaktan ama aynı derecede tedirgin edici bir çığlık daha geldi.

Bu sesler, Jessa Maya'nın bindiği ölüm kurdunun seslerinden farklıydı.

Buz gibi bir parmak gibi tüylerim diken diken oldu ve içgüdüsel olarak katilin pelerinine daha da gömüldüm.

Ormanın kasvetli karanlığı etrafımı sarmaya başladı.

Çok geçmeden gece, kurtların ürpertici, yankılanan sesleri, ağaçların arasından yankılanan ve beni saran hüznü çığlıklarıyla doldu.

Jessa Maya'nın ölüm kurdunun sürüsünü çağırması olup olmadığını merak ettim. Sonra da silahsız bir şekilde ağaca bağlı olmamayı diledim.

Acımasız suikastçinin bir an önce geri dönmesi için içimden sessizce yalvardım.

Eğer bizi, ölüm kurdu sürüsünden geldiğini hayal ettiğim kurtlardan koruduysa, istediği kadar bana Şeftali diye seslenebilirdi.

İçimde giderek artan bir şüphe vardı; uluyan yaratıkların asıl endişelenmemiz gerekenler olmadığını, çalılıkların arasında sessizce dolaşan çok daha korkunç şeyler olabileceğini düşünüyordum.

Sıcaklık bu sefer çok sert bir şekilde tekrar düştü. Kirpiklerimden buz kristallerini silkeledim ve paniklememeye çalıştım.

Ağacımın dibine yakın bir dal kırıldı.

Gözlerimi kapattım, bunun sadece bir hayal ürünü olmasını umarak dua ettim.

Bir dal daha çatladı, bu sefer görmezden gelinemeyecek kadar yakındı.

Derin, kendimi toparlamamı sağlayan bir nefes aldım.

İçimdeki baş karakteri ortaya çıkarma ve korkularıyla yüzleşme zamanı gelmişti.

Şansım yaver giderse, belki de bu yolculuğun ruhumun en karanlık gecesine girmiş olduğum aşamaydı zaten.

Gözlerimi açtım ve bunun benim için henüz bir dönüm noktası olmadığını, sorunlarımın daha yeni başladığını hemen anladım.

Ve her geçen an daha da büyüyüp daha da tehlikeli hale geliyorlardı.

Gözlerimi kamaştıran iki parlak sarı küreye bakarken kalbim hızla atmaya başladı.

Kurtlar gelmişti.

YEDİ

Prens Tembel

LORE ÖYLE YÜKSEK SESLE ÇIĞLIK ATTİ Kİ, ORMAN AYRILDI.

Onun dalının altındaki dalda donakaldım, onu güvenli bir mesafeden değerlendiren ondan başka bir sert tepki almak istemiyordum.

Bir saatten biraz fazla bir süredir dışarıdaydım; goblin ve kurdunu uzaklaştırdıktan sonra, ateş yakıp dinlenmek için güvenli bir yer aramak üzere bölgeyi keşfe çıkmıştım. Sıcaklık sürekli düşüyordu ve Lore'un durumu daha da kötüleşmişti.

Normal şartlar altında, hava sıcaklığı donma noktasında olduğunda hipotermi iki saat içinde başlayabilir. Ancak Lore tamamen ıslanmıştı ve bu nedenle bu süre önemli ölçüde kısaldı. Dondurucu soğukluktaki suda ise bu süre on beş dakika kadar kısa olabilir.

Göz bebekleri genişlemiş, dudakları morarmış bir mavi tonuna bürünmüş ve teni o kadar solgunlaşmıştı ki hâlâ bilincinin yerinde olması bir mucizeydi.

Geçmişteki günahlarımın hesabını sormaya gelmiş, hayalet gibi bir kış perisine benziyordu.

Onun tepkisini ölçmek için biraz yer değiştirdim.

Beni görünce şiddetli bir şekilde titredi, bakışları fal taşı gibi açık ve kırılmadan devam ediyordu.

Aramızdaki mesafeyi dehşet kaplamıştı, keskin, karıncalanma hissi beni şiddetiyle tedirgin ediyordu.

Beklenenden daha kötüydü.

Kendi kendime küfrettim.

Sıcaklık anormal bir hızla tekrar düştü, rüzgar ise birkaç saniye öncesine göre daha da keskin ve acımasız esmeye başladı.

Görünmez duvarların üzerimize doğru yaklaştığını hissettim ve hayal kırıklığıyla homurdanmamak için kendimi zorladım.

Zaman ve elementler gibi hiçbir üstünlüğüm olmayan iki düşmanla savaşmaktansa, yüz örümcek veya gölge hayaletiyle savaşmayı tercih ederim.

Yavaşça nefes aldım, sonra nefesimi verdim, kendimi kim olduğumu hatırlamaya zorladım. Sarsılmayacaktım. Korkmayacaktım.

Odaklanmam gereken tek bir görev vardı ve özünde basitti: Lore'u olabildiğince çabuk güvenli bir yere götürmeliydim.

Bu, satranç oyununa benziyordu, ancak burada bahisler kazanmak ya da kaybetmek değil, kazanmak ya da ölmekti.

Üzerime buz gibi bir sessizlik çöktü.

Bunlar üzerinde çalışabileceğim şartlardı.

"Seni çözeceğim, Şeftali."

Söylediklerimi anladığına dair hiçbir işaret vermedi, ama ondan yayılan korku giderek arttı.

Yavaşça onun altındaki dalda ilerleyerek, ona ulaşabileceğim mesafeye geldim.

Ani hareketler yapmamaya dikkat ederek ona doğru uzandım, ama yaklaştığımda çığlık attı ve çırpındı. Bu sefer ses çok daha zayıf çıktı ve her nefes alış hırıltılı bir sesle sona erdi.

Ağaç gövdesinin etrafından atıldım, derme çatma ipi kestim, düşmeden önce battaniyeyi yakaladım, sonra da kemerime sıkıştırdım; bunların hepsini saniyeler içinde yaptım.

Lore öne doğru atıldı, sonra dengesini kaybetti, ama ben daldan düşmeden önce onu yakalamak için bekliyordum.

Kollarımın arasına yığıldı, başı göğsüme yaslandı ve hiç kıpırdamadı.

Kalbinin zayıf atışını duydum ama ritmi bozuktu.

"Bok."

Onu vücuduma iyice yasladım, başını ve boynunu korumaya özen

gösterdim, yere baktım ve atladım.

Çam iğnelerinden oluşan halının üzerine yumuşak bir sesle indim ve olası bir tehlikeye işaret eden sesler olup olmadığını dinlemek için durakladım. Lore yerinden kıpırdamamıştı.

Yağmur aniden kara dönuştü, kar taneleri hızla ve sertçe yağarak orman zeminine ve kıyafetlerimize yapıştı.

Kendi kendime küfrettim, bu yeni hediye için Somnia'ya lanet ettim.

Bu da hiç ihtiyacımız olmayan bir dizi başka karmaşıklıkta.

Ağaçların gölgesi biraz koruma sağlasa da, yer hala karla kaplıydı.

Dişlerimi sıktım ve onu fazla sarsmadan olabildiğince hızlı koşmaya başladım.

Keskinleşmiş duyularım, batıda uzaktaki ormanda dolaşan birkaç hayvanı algıladı; yumuşak hırıltıları, karın nemli sessizliğinde yankılanıyordu.

Somnia'yı tanıyanlar, onun herhangi bir kâbus yaratığının şekil almış hali olabileceğini düşünüyor.

Ormanın içinden hızla, adeta bir bulanıklık içinde geçtim.

Duyularım son derece hassastı, yolumuza çıkabilecek her şeyle daha önce keşfettiğim kıvrımlı patika arasında gidip geliyordum.

Daha önce ince bir şekilde bıraktığım işaretlerin yanından hızla geçtim. Çok yakındık.

Lore'u kendime doğru bastırdım, akan nehir sularının sesleri kulağıma çarptıkça ve küçük bir dağın eteğinde keşfettiğim yarık görüş alanına girdikçe daha hızlı koşmaya başladım.

Giriş gizleyen, sık ve iğne yapraklı bir çam ağacının arkasına saklandım; koyu yeşil yaprakları doğal bir kamuflaj sağlıyordu.

Dar mağaraya doğru hızla ilerledim, ayak seslerim soğuk taş duvarlarda yankılanıyordu.

Dar ve kısa tünel, tavanın yukarıya doğru yükseldiği daha büyük bir odaya dönüşene kadar hızımı yavaşlatmadım.

Lore'u nazıkçe yere bıraktım ve hızla dışarı fırladım, zamanla dağdan kopup yuvarlanan taşları toplamaya başladım.

Yeterince taş topladığım anda, nehrin her iki tarafını da tarayarak karda herhangi bir iz aradım. Benimkiler dışında hiçbir iz yoktu.

Bir şeylerin yolunda gittiğine şükrederek derin bir nefes aldım.

Bizi takip eden kimse olmadığı sürece, birkaç saatliğine saklanmak için

mükemmel bir yer olmalıydı.

Hızlı akan su, çıkardığımız sesleri örtmeye yardımcı olurdu ve ağaç dalları, mağaranın girişini görüş alanından gizleyecek kadar geniş ve alçaktı.

Bir dal parçası kaptım ve kendi izlerimi sildim, sonra da kayalarla bir ateş çukuru yapmak için aceleyle içeri geri döndüm.

Olağanüstü hızımı kullanarak, işlemi saniyeler içinde tamamladım.

Daha önce topladığım dalları ortaya döktüm, sonra da biraz sihir kullanarak tutuşturma malzemelerine kıvılcımlar gönderdim.

Birkaç dakika içinde gürül gürül yanan bir ateş mağaramızı ısıttı.

Lore'un dudakları çoktan daha koyu bir maviye dönmüştü; eğer onu o ıslak kıyafetlerden şimdi kurtarmazsam, diyardaki en sıcak ateşin bile bir önemi kalmayacaktı.

Sadece bir saniye tereddüt ettim. Mahremiyet ve ölüm arasında seçim yapması gerekseydi, kıyafetlerini seve seve üzerinden yırtıp atardı diye düşündüm.

Ona verdiğim pelerini hızla çıkardım, ardından kendi pelerinini ve kıyafetlerini de üzerinden aldım; giysilerini parçalamamaya veya hançerimle kesmemeye özen gösterdim.

Elbisesini dikkatlice yukarı çekip çıkarırken kolları cansızdı ve bir kenara fırlattım.

Onun cevap vermemesinden dolayı hızlanan kalbimi görmezden geldim ve elimdeki işe odaklandım. Botlarının bağcıklarını çözdüm ve çıkarıp kurumaları için ateşin yanına koydum.

Ardından, donmuş ayak parmaklarını görünce irkildim ve çoraplarını aşağı doğru indirdim.

Bir saniye bile beklemeden iç çamaşırlarını çıkardım ve ateşin etrafındaki küçük giysi çemberine ekledim.

Bütün soğuk ve ıslak kıyafetleri çıkarılıp açık alevlerin yanında kurumaya başlayınca, ben de üzerimdekileri çıkardım. Giyecek başka bir şeyimiz olmadığı için, vücut ısısı onu ısıtmanın en güvenli yoluydu.

Giysilerimi ve ateşin yanına kurutmak için aldığım battaniyeyi onunkilerin yanına koydum, sonra Lore'un arkasına geçip onu vücuduma iyice yapıştırdım.

Yüzümü buruşturdum. Teni buz gibiydi.

Yüzündeki ıslak saçları düzelttim, sonra boynundaki nabız noktasına

dokundum. Hafifçe, zayıf ama yine de hissedilir bir şekilde titredi.

Onu ateşe daha yakın bir yere götürme isteğine direndim, çünkü onu yavaş yavaş ısıtmanın ne kadar önemli olduğunu biliyordum, aksi takdirde daha fazla zarar verebilirdim.

Orada uzanmış, nefes alışverişindeki herhangi bir değişikliği dinliyordum; yüzyıllar boyunca hipotermi hakkında öğrendiğim tüm bilgileri zihnimde gözden geçirirken kendi kaslarım da gerilmişti.

İncelediğim tıp metinleri, vücudun merkezini sıcak tutmanın ve uzuvlarla daha sonra ilgilenmenin şart olduğunu belirtiyordu.

Kuruyana kadar kullanabileceğim bir battaniye yoktu, bu yüzden ellerimi gövdesinin üzerine koydum ve benden ona doğru akan sıcaklığı hayal ettim.

Önümdeki buz gibi bedene tamamen odaklanarak saniyeleri sessizce saydım.

Yeterince zaman geçtikten sonra, Lore'un ayaklarını tabanları bacaklarımın üzerine gelecek şekilde yerleştirdim, böylece ek sıcaklığın parmaklarını koruyacağını umdum.

İlk altmış dakika çok yavaş geçti.

Nabzında veya nefes alışında herhangi bir değişiklik olup olmadığını duymak için çok çabaladım. Vücut ısısı neredeyse hiç düzelmemişti, ancak saatin sonuna doğru yükseldiğine yemin edebilirim.

Sanrılara kapılmaya yatkın değildim, bu yüzden en ufak bir iyileşme bile umut vericiydi.

Sonraki saat kendimi sorgulamama neden oldu.

Şifa konusunda ne kadar bilgiliydim?

Bu gece ikinci kez emin olamadım ve bundan nefret ettim.

Evime dair düşünmeye kendimi zorladım. Kütüphanemin bir kanadı tamamen ölümlülerin bilimi ve tıbbına ayrılmıştı ve şifa sanatları hakkındaki koleksiyonumun geri kalanı kadar kapsamlıydı.

Mahkememin tüm üyeleri gibi ben de yıllarımı elimden geldiğince her şeyi öğrenmeye adanmıştım.

Hatırladığım kadarıyla, şu ana kadar olması gerektiği kadar ilerleme kaydetmiyordu.

Lore'un nabızı hâlâ zayıftı, vücudu neredeyse bir cesedinkinden daha sıcak değildi.

Dişlerimi sıktım, ne yapacağım konusunda kendi kendimle savaştım.

Anka kuşu gözyaşını tekrar kullanmayı ya da kendi büyümü denemeyi düşünebilirdim. Ama Somnia'dan ayrılmanın bedeli, Kabuslar Kitabı'nı kaybetmek olabilirdi.

Birkaç dakika daha bekledim.

Bu durum yüzünden ona, Xavier'e ve tüm diyara lanet ettim.

Kitabı sonsuza dek kapatıp Günah Evimin koleksiyonuna kilitlemeliydim, kraliyet şifacısı rolü oynamamalıydim.

O düşünceleri zihnimden uzaklaştırdım ve Lore'a odaklandım.

Vücudum doğal olarak daha yüksek kalori yakıyordu, bu da onun iyileşme sürecini hızlandırmalıydı, engellememeliydi. Durumunun bu lanetli alemle ilgili olduğundan şüpheleniyordum.

Sonunda, kendi içimde uzun uzun düşündükten sonra, gözlerimi kapattım ve büyümün bizi Günah Evime götürdüğünü hayal ettim.

Onun ölmesine izin veremezdim. Birkaç sebepten dolayı.

Büyüm, çağrışı hissettiği anda cızırtılı bir şekilde çalışmaya başladı, etrafımızı saran o belirgin duman bizi alıp götürdü... sonra da kayboldu.

Kullandığım ulaşım büyüsüne daha fazla sihir ekledikçe içimde bir hayal kırıklığı kabardı. Somnia'da bu tür büyüyü kullanmak daha zordu, ama yine de mümkün olmalıydı. Anladığım kadarıyla, koruma büyülerini, portal taşına sahip olanların ayrılmasına izin veriyordu. Gece Tanrıçası hariç. Onun büyüsü burada tamamen bloke edilmiş ve işe yaramaz hale gelmişti.

Tüm gücümü bir sonraki denemeye yönlendirdim.

Duman mağaranın içinden kıvrılarak etrafımızı sardı.

Ve hayali bir esintiyle uçup gitti.

"Kahretsin."

Bu hiç iyi değildi. Koğuşların beni burada tutan tek şey olmadığını hissediyordum.

Yavaşça nefesimi verdim, kendimi o soğuk, sakın merkeze geri dönmeye zorladım. Bu gerçeğin sonuçlarıyla daha sonra ilgilenecektim.

Şu anda Lore'un yardıma ihtiyacı vardı.

Yavaşça ateşe yaklaştık ve uzun saçlarının arasından parmaklarımı nazikçe geçirerek, daha hızlı kurumaları için telleri açtım. Çikolata ve karamel karışımı saç telleri, can sıkıcı derecede yumuşak ve güzeldi.

Saç tutamlarını birkaç dakikada bir kaydırarak her bölümün alevlerle eşit süre temas etmesini sağladım.

Yavaş ve zahmetli bir süreçti, ama sonunda kurudu.

En azından ısı kaybını önleyebileceği bir yol daha ortadan kalkmıştı.

Bu görevi tamamladıktan sonra dikkatimi bir sonraki alana yoğunlaştırdım. Bu sırada, zihnimin bu alemden çıkamayacağım gerçeğine geri dönmemesi için sürekli olarak kendimi zorladım.

Tuzağa düşme fikri hiç hoşuma gitmedi. Bu beni başkalarının insafına bırakıyordu. Ve günah prensi olmasam bile, bu bir sorun olurdu.

Lore'un elleri ve ayakları hala buz gibiydi, ama vücudu biraz daha ısınmıştı.

Ona daha da yaklaştım, bir avucumu cinsel organlarına doğru gövdesine bastırdım ve diğer elimle ellerine sıcaklık masajı yapmaya başladım.

Onu yerinde tutarak, yavaşça diğer tarafa döndüm; hem uzun süre aynı yerde yatmanın verdiği rahatsızlığı gidermek hem de diğer tarafının da ateşe eşit süre maruz kalmasını sağlamak istedim.

Ellerimi değiştirdim ve önce parmaklarına, sonra avuç içlerine ve bileklerine ısı vererek masajıma devam ettim.

Gerekirse bunu bütün gece yaparım.

En kötü senaryonun gerçekleşmesi durumunda, ki bundan şiddetle şüpheleniyordum, o zaman sarayımın ve diyarların kaderi artık Lore'a bağlıydı.

Bu da, ikimizden birinin hoşuna gitsin ya da gitmesin, onun benim korumam altında olduğu anlamına geliyordu.

İki saat sonra elleri ve ayakları soğuktu ama önceki haline göre belirgin şekilde daha sıcaktı, saçları tamamen kurumuştu ve cildinde hoş bir kızarıklık başlamıştı.

Henüz kutlama yapmak için çok erkendi; her şey bir anda değişebilirdi, ama yine de temkinli bir iyimserlik içindeydim.

Giysilerin ve battaniyenin kuruyup kurumadığını görmek için onu bir süreliğine serbest bıraktım.

Elbisesinde ve iç çamaşırlarında hâlâ nemli yerler vardı, benim

pantolonum da daha iyi durumda değildi, bu yüzden pantolonumu düzelttim ve aynı şeyi botlarımız için de yaptım.

Umarım çok uzun sürmez, tekrar giydirebiliriz; ne kadar çok kat giysi giydirebilirsem o kadar iyi.

Ateşe bir odun daha ekledim ve bu sırada ateşi harladım.

Odamızı iyice ısıtmıştı ama dışarıda hâlâ yoğun kar yağıyordu ve erzaklarımız sınırlıydı.

Gün ağarmadan önce odun bulmak ve biraz kuru çalılık aramak için tekrar yola koyulmam gerekecek.

Tekrar dışarı çıkma zamanım geldiğinde, ayrılmadan önce Lore'un durumunun daha istikrarlı olmasını tercih ederdim. Sonunda ilerleme kaydetmeye başlamışken iyileşmesinin geriye gitmesini istemezdim.

Battaniyeyi kontrol ettim, tamamen kurumuş olmasına sevindim.

Onu üzerimize çektim ve Lore'u tekrar kendime doğru çektim.

Teninin soğukluğu hâlâ hoşuma gitmiyordu ama ilk geldiğimiz zamana göre belirgin şekilde daha iyiydi.

Kollarımı onun etrafına sardım ve başını çenemin altına yerleştirdim, yayılan sıcaklığı hissettim.

Kardeşlerimin bazıları gibi düşüncelerimin dağılmasına meyilli değildim, zamanımı daha verimli kullanmayı tercih ederdim ve bu özelliğim şimdi bana çok fayda sağlıyor.

Neredeyse bir saat boyunca kalbinin atışlarını saydım ve her birkaç saniyede bir atışlarının şiddetini karşılaştırdım. Sonraki bir saat geçtikçe nefes alışsı düzeldi.

Eskiden kısa ve hırıltılı nefes alışverişleri yaparken, şimdi düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu; sesi derin ve dinlendirici bir uykuya daha çok benziyordu.

En şiddetli belirtileri geride kalmıştı.

Henüz iyileşmemişti ama buraya kadar gelebildiyse, geceyi atlatması oldukça muhtemeldi.

Sonraki yarım saat boyunca dikkatimi ona odakladım ve daha olumlu değişimler gözlemledim.

Durumunun gerçekten kritik olmadığını öğrendikten sonra, dikkatimi hem onu takip etmeye hem de sonraki adımlarımızı planlamaya odakladım.

Artık içinde bulunduğumuz durumun gerçekliğini göz ardı edemezdim.

Lore'un büyük olasılıkla bir rüya dokuyucusu olduğu kesindi. Bunu

henüz test etmemiştim, ancak doğru olması durumunda yaşanacak olumsuz sonuca da kendimi hazırlamıştım.

Somnia'da mahsur kaldık.

Bu da Xavier'in Bağları Çözme Denemelerini harekete geçirmeyi başardığı anlamına geliyordu. Aksi takdirde, büyüm bizi oradan uzaklaştırmak için işe yarardı.

Basit bir bağlama büyüsünün yeterli olacağını düşünmemeliydim, hele ki bu büyü, boşluklar yaratmada usta olan eski tanrılara verildiğinde.

Her kilidin bir anahtarı vardır.

Ve her kötü karakterin kurtuluş şansı vardı. Eski tanrılar, onlara verdiğim druid büyüsünü aldıktan sonra, Nyantha için gizlice cezalarını hazırladılar. Denemeler hakkındaki söylentileri çok sonraları duydum ve o zamana kadar bunlara karşı koymak için çok geç olmuştu.

Bağları Çözme Denemeleri, Nyantha'nın kaybettiği her şeyi geri kazanmasının bir yoluydu. Orijinal büyünün manipüle edilemeyeceğinden emin olmadığım için kendimi lanetledim.

Bir rüya dokuyucusu, daha iyi bir ifadeyle, onun savunucusu olarak hareket edecek ve onun adına Sınavlardan geçecekti.

Nyantha'nın kazanmasını engellemenin en kolay yolu, Lore'u her ne pahasına olursa olsun oyundan çıkarmak olurdu. Ancak bir sorun vardı: Denemeler dışında ona zarar vermeye çalışan herkes aynı kaderi paylaşacaktı; ölümsüz biri bile Gerçek Ölüm'ü bulabilirdi.

Teknik olarak, testlere dahil değildim ve mahkememi riske atamazdım.

Artık Bağların Çözülmesinin aktifleştğini ve Lore'un muhtemelen bir rüya dokuyucusu olduğunu bildiğime göre, bundan sonra son derece dikkatli olmam gerekecek.

Bunu yapabilmek için kişisel arşivimdeki bilgilere ihtiyacım vardı.

Lore'u bir kez daha kontrol ettim ve düzenli nefes alışverişlerinin sesi, ben sihrimin tüm potansiyelini kullanırken onun iyi olacağına beni ikna etmeye yetti.

Gözlerimi kapattım, düşüncelerimi topladım ve günahımın gizli gücünü çağırdım. Kardeşlerim de dahil olmak üzere hiç kimse, Tembellik Hanedanı'ndaki kadim bilgi ağacıyla bağlantı kurabildiğini bilmiyordu. Birbirimize saygı duyarken, her prens bazı gerçekleri kendine saklıyordu. Özellikle de kendi çevrelerimiz söz konusu olduğunda.

Zihnimin duvarları içinde, şimdi büyülü kütüphanemin kalbinde, kadim

ağacın dibine yaslanmış duruyordum.

Uzun bir süre daha burayı bizzat görme fırsatım olmayabileceğini bilerek, mekanın güzelliğinin tadını çıkarmak için bir an durdum.

Sonra kütüphanenin uyanmasını istedim.

SEKİZ

Prens Tembel

Kütüphane, hizmetlerinize ihtiyacım var.

Cevap vermesini bekledim ve o anlık huzurun tadını çıkardım. Bu oda, Kütüphanenin en sevdiğim bölümüydü; ağaç yükseliyor, dalları odanın enginliğine yayılıyordu.

Dalların bazılarına süs eşyası gibi birkaç kitap asılmıştı; bunlar kütüphanenin o an okuduğu kitaplardı.

Dallardaki yapraklar birbirinden farklı renklerdeydi; bazıları koyu yeşil, bazıları erik rengi, bazıları mavi, bazıları altın sarısı, bazıları da gümüş rengiydi.

Işığın içeri sızmasını sağlamak için cam bir kubbe taktırmıştım, ancak vitraylar, ışığın kitaplara zarar vermesini önlemek için özel bir filmle kaplanmıştı.

İşlev ideal olmadığı sürece biçimin hiçbir anlamı yoktu.

Büyü, mitler ve eski tanrıların efsaneleri ile bu evrendeki birçok alemin tarihine dair en değerli kitaplarımın dolu olduğu, yüksek raflara şöyle bir göz attım.

Huysuz kütüphanecimi beklerken derin bir nefes aldım ve bu bölümde bulunan kitapların yıpranmış deri kokusunu gerçekten hissedebilmeyi diledim.

Ben bir hayaletten daha somut değildim; bu şekilde kendimi yansıttığımda, ölümlülerin uzaktan algılama veya astral seyahat olarak düşündüklerine daha yakındı.

Bedenim tamamen Somnia'daydı, ancak Günah Evimde bulunan bilgiyi kullanmak için fiziksel olarak orada bulunmama gerek yoktu.

Kütüphanemin tamamı büyüdü olduğu için, zihnimde onu istediğim gibi hareket etmesi için çağırabiliyordum. Ağacın büyüğü benimkine rakipti ve çoğu zaman uslu duruyordu. Ama tüm duyarlı varlıklar gibi, onun da huysuz anları oluyordu.

Kütüphanenin sonunda varlığımı fark edip tekrar konuşmamı beklediğini hissettim.

Bana, Kurtuluş Sınavları hakkındaki tüm metinleri getirin.

Hiçbir hareket veya karşılık olmadan bir an geçti. Sustum. Kütüphane çok keyifsizdi.

Onun küstahlığına kendimi hazırladım.

Kütüphane, bu yüzyıl güzel olurdu.

Onun öfkeli homurtusunu hissettim ve şimdi yorum yapmamam gerektiğini anladım.

Belki de basit bir nezaket ve saygı gösterisi beni daha çok motive ederdi. Şöyle bir şey: "Lütfen, en bilge Kütüphaneler. Eşsiz algınızla bana büyük bir iyilik yapın. Sadece sizin gibi cömert ve bilgili birinin ulaşabileceği büyüleyici bilgiyi ortaya çıkarın. Ey kaderin efendisi, bilgeliğin büyücüsü, yetersizliğimin perdesini aralayın ve aydınlanma denizinizde yüzmeme izin verin."

"Aydınlanma denizinde yüzerek ilerle" oldukça abartılı bir öz tanımlamaydı ve bir ders alacağımı gösteriyordu, ama hayal kırıklığımı kimsenin hissedemeyeceği şekilde içimde sakladım.

Küstahlığım için beni bağışla, ey kendini beğenmiş kişi. Xavier, Liber Noctem'i çaldı, Somnia'ya bir rüya dokuyucu sokmayı başardı ve ben şu anda burada mahsur kaldım. Gece Tanrıçası'nın gücü geri gelirse, bunun herkes için felaket olacağına inanıyorum. Kendine gel. O mesajlara ihtiyacım var.

Kütüphane burnunu çekti.

Xavier, sızlanan bir salyangozdu.

Ondan hoşlanmadınız çünkü baş kütüphaneci unvanını istiyordunuz.

Ve şimdi bir iş fırsatı ortaya çıkmış gibi görünüyor. Benim için ne büyük

bir şans!

Yanlış mesajları seçerdi ya da isteklerini tamamen görmezden gelirdi, sırf onu görevinde daha çok çalışmaya zorlamak için. Xavier, en basit isteklerinde bile engellendiği için öfkeyle özel çalışma odama daldı.

Hemen bilgiye ihtiyacım var. Fazla zamanım yok.

Zaman nedir? O, geçmişin, şimdinin ve geleceğin çarpıştığı sonsuz bir döngüden başka bir şey değildir. Bu an zaten yaşanmıştır, henüz yaşanmamıştır ve şu anda yaşanmaktadır.

İçimden homurdandım. Felsefi düşüncelerimi eve döndüğümde, diyarlar ve kendi mahkememiz tehlikede olmadığına saklayacağım. O Bağları Çözme metinlerine ihtiyacım var.

Salyangozu yanlış değerlendirdiğin için üzgünsün sadece.

Tembel Hanedanı yıkılırsa sizin de varlığınızın sona ereceğinin farkındasınız, değil mi? Ve siz kimseyi sevmiyorsunuz. Hiçbir aldatma belirtisi göstermedi, yoksa yalanı sezerdim.

Sana yeterince tahammül ediyorum. Tavırların çok arzu edilenden uzak olsa bile. Ama sanırım bu sefer krallığı kurtarmak için eksikliklerini görmezden gelebilirim. Ben sadece senin en sadık hizmetkarınım.

Sadık, evet; mütevazı, hayır.

Bunu duydum.

Kütüphane, daha fazla tartışmaya gerek duymadan üç metni alıp odanın köşesine kurulmuş uzun bir masanın üzerine yerleştirdi.

Sayfaların arasında gezinerek onların üzerinde durdum ve sayfaları inceledim.

İlk metin, druid bağlama büyüsünü özetliyordu.

Eski tanrılara, izleyecekleri bir eylem planı hazırladığımda bunu sunmuştum ve onlar da bunu kendi başlarına uygulayacaklarında ısrar etmişlerdi. Ancak Kabuslar Kitabı'nı inceleme imkanım olmadığı için, hangi koşulları eklediklerini bilmiyordum. Tek kesin bildiğim şey, sonucun Sınavların yaratılması olduğuydu.

Eski tanrıların cezası her şey olabilirdi.

Kütüphane, daha fazla bilgiye duyduğum ihtiyacı sezdi ve önüme başka bir kitap koydu, sayfaları çevirmeye devam etti ve Davalar hakkında daha ayrıntılı bir teoriye denk geldi.

Efsanelere göre, Bağların Çözölmesi Sınavları yürürlüğe girdikten sonra, Somnia, ayrılmaya çalışan herkese kendini tamamen kapatacaktır.

Hiçbir sihir, hiçbir nesne, hiçbir kurban, koruma kalkanlarını kuran büyüü kaldıramaz. Ancak, koruma kalkanlarının, yolcuların yalnızca portal taşı aracılığıyla bu aleme gelmelerini engellemeyeceğini belirtmek önemlidir.

Bu, sihrimi kullanarak bu alemden çıkamamamın nedenini doğruladı. Tam da şüphelendiğim gibiydi. Hayal kırıklığımı bastırdım; şu anda faydasız bir duyguydu.

Kütüphane bir sonraki sayfaya geçti.

Eski tanrıları ve cezalarını kapsamlı bir şekilde incelemiş olan çoğu bilim insanı, Kurtuluş'un beş turdan veya bölümden oluşacağına inanıyor.

Bu durumda, testlerin her bir rüya anlatıcısının anlattığı öykülere göre özel olarak hazırlandığı düşünülüyor, ancak her turun kısmen, rüya anlatıcısının savunduğu tanrıya yakışır şekilde gücünü ve ruhunu test etmek üzere tasarlandığına dair güçlü işaretler var.

Eski tanrıların tercih ettiği cezalarla uyumlu olarak, her sınav katılımcıyı yalnızca fiziksel ve duygusal olarak değil, ruhunun özünü de sınavarak en temel korkularına kadar soyup sınamaya çalışacaktır.

Folkloristler, rüya dokuyucusunun anlattıkları öykünün tamamen kontrolünde olup olmadığı veya Somnia'nın kendisinin, rüyalar ve kabuslarla oynayan bir diyar olduğu için, hangi sahnelerin canlanacağını belirlemede daha büyük bir rol oynayıp oynamadığı konusunda tartışıyorlar.

Diğerleri ise sınavları yeniden şekillendirenin Liber Noctem'in kendisi olduğuna inanıyor.

Kitabın üzerine eğildiğim yerden doğruldum ve bilgilerin zihnime işlemesine izin verdim. Bu ayrıntıları kendi başıma hatırlamamış olmam garipti, ancak kafamda depoladığım bilgi miktarı göz önüne alındığında, bazı bilgilerin bulanık olması çok da şaşırtıcı değildi.

Kütüphane görevlisi birkaç bölümü karıştırdı ve durakladı.

Eski Tapınak Şövalyelerinden toplanan efsanelere göre, Liber Noctem ve Somnia'nın kendisi, rüya dokuyucusunun Bağları Çözme Sınavlarını kazanmasını engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır.

Bunun nedenine dair pek fazla bilgi yok. Çoğu kişi bunun Liber Noctem'in çalıntı büyüsünü korumak istemesinden kaynaklandığını düşünüyor.

Bu bana üzerinde çalışabileceğim hiçbir şey vermedi. Sadece varsayımlar ve teoriler. Bunların hiçbirisi de analiz edebileceğim somut alanlar değildi.

Kütüphaneci aniden en üst raflardan birinden başka bir kitap alıp yere koydu ve aradığı kitabı bulana kadar sayfaları karıştırmaya başladı.

Kitabı açmadan önce başlığına şöyle bir göz attım.

ÇAĞLAR BOYUNCA KURBAN FELSEFESİ

İyilik ve kötülüğün, ölümlü dünyanın tuzakları içinde teorinin ötesinde var olup olmadığını belirleme arayışında, ileri sürülen görüşler ve karşıt görüşlerin bir vaka incelemesi.

Canavar doğuştan mı gelir yoksa yaratılır mı? Bazıları, böylesine iğrenç bir şey yaratılabiliyorsa, yok edilme gücüne de sahip olması gerektiğini savunuyor.

Kaderi, kurtuluşu veya layık olma kavramını kim belirliyor? Tanrılar mı? Başka bir yüce kaynak mı?

Elbette bu bizim değil, test edilecek kişinin kararına bağlı.

İyiliğe dönüşme şansı olmadan kötülük ne anlama gelir? Bu da, iyiliğin kötülükle sınanmadan ve galip gelmeden nasıl ölçülebileceği sorusunu akla getirir. İkisi de birbirinin zıttı olmadan var olabilir mi?

Bu, her alanda sorulan felsefi bir sorudur.

Ancak kötülüğün yıkıcı gücünü inkar etmek, rüyaların ve

kabusların bir olarak başlayıp diğer olarak sona eremeyeceğini inkar etmek anlamına gelir.

Özümüze kadar soyulduğumuzda kim oluruz? Korkularımız sadece başkalarının değil, kendimizin de görebileceği şekilde ortaya serildiğinde?

Sanki yakınında bulunduğum bir bağlantı varmış gibi hissettim.

Bir şekilde bu durum, Yargılamalar, karanlık kitap ve Gece Tanrıçası ile bağlantılıydı, ancak nasıl olduğu gizemini korudu.

Kütüphane, Gece Tanrıçası hakkındaki en yeni efsaneleri derleyin lütfen. Bilmek istiyorum—

Kitap sertçe kapandı.

Bir sonraki anda, aniden kütüphaneden dışarı fırlatıldım.

Mağaraya gözlerimi kırptırdım, beklenmedik değişim karşısında şaşkına dönmüştüm, duyularım son derece tetikteydi. Daha önce hiç kendi dünyamdan kopmamıştım. Net bir şekilde düşünebilmek için duygularımın duvarını yıktım.

Fiziksel dünyaya geri dönmem biraz daha zaman aldı. Lore hâlâ derin bir uykundaydı; keşfedildiğimize dair hiçbir işaret yoktu.

Her şey yolunda görünüyordu.

Yine de dinledim ve bekledim. Bir şey beni buraya geri çekmişti. Birkaç dakika geçti ve gölgelerden hiçbir şey çıkmadı, hiçbir kâbus yarattığı saldırmadı. Sanırım zamanım tükenmişti.

Öğrendiğim bilgileri düşündüm.

Kütüphane bilinçliydi, ama aynı zamanda bilinçaltıma da duyarlıydı. Kurban törenleriyle ilgili efsaneler hakkında daha fazla şey öğrenmek isteyip istemediğimden veya Kütüphanenin bunun faydalı olacağını düşünüp düşünmediğinden emin değildim.

Rüyalar ve kabuslarla ilgili kısım kesinlikle ilgi çekiciydi. Ama asıl yargılamaların kendisi beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Eğer karanlık kitap onların kontrolünü ele geçirebilirse...

İşlerin ne kadar kötüye gidebileceğini düşünmek istemediğim için yavaşça nefesimi verdim. Kitap, her açıdan Nyantha'nın özüydü.

İçindeki tüm karanlık ve çarpık şeyler oraya aktarılmıştı.

Bir rüya dokuyucusunun neler yapabileceğinden tam olarak emin

değildim, ama Lore uyanır uyanmaz ona zihinsel bir kalkan oluşturmayı öğretmeye başlayacaktım. Bu, kitabı zihninden uzak tutmasının ve belki de onu manipüle ederek verebileceği zararı önlemesinin veya azaltmasının bir yolu olacaktı.

Lore uykusunda huzursuzlanmış gibi kıpırdandı.

Yanıldığımı, onun sadece benim peşinde olduğum kitabı arayan sıradan bir ölümlü olduğunu ve Xavier'in ihanetinin bir başka kurbanı olmadığını umarak umudumu korudum.

Büyümü tekrar kullandım ve bizi bu alemden uzaklaştırmaya çalıştım. Çağırma cevap verdi, ancak kısa süre sonra tekrar dağıldı.

Tam anlamıyla tuzağa düşmüştük.

En doğru hareket tarzını belirlemek için gözlerimi kapattım.

Mağaraya vuran uğultulu rüzgardan, fırtınanın kar fırtınasına dönüştüğünü tahmin ettim.

Somnia'da hava durumu normal seyrini izlemedi.

Kar, sonbahar ve kış aylarında olduğu gibi yaz aylarında da kolaylıkla yağabilir, birkaç metre birikip aniden eriyebilir.

Lore'u iyileştirmek, fırtınanın içine tekrar çıkmak zorunda kalırsak pek bir anlam ifade etmezdi. O uyanana ve yeteneklerini test edene kadar bu gece yapacak pek bir şeyim yoktu ve kendimi iyileştirmek için bu kadar çok sihir kullandıktan sonra vücudumu dinlendirmem gerekiyordu. Sarayımdan geri kazanmanın bir yolu olmadan çok fazla sihir kullanmamaya dikkat etmem gerekiyordu. Tüm Günah Prensleri gibi, gücüm de çevremdeki günahkarlar tarafından besleniyordu. Onlar olmadan, sonunda zayıflardım.

Sabahları yiyecek avlar ve daha fazla odun toplardım.

Gözlerimi kapattım ve Lore'un ritmik nefes alışverişini dinledim.

Uyuma niyetim yoktu ama sanırım uyuyakaldım.

Duyularımı harekete geçiren bir şey oldu.

Gözlerim aniden açıldı ve elim hızla hançerime uzandı, parmaklarım soğuk kabzayı kavradı.

Ateşin aydınlattığı figür yavaşça netleşirken duraksadım.

Lore yan yatmış, başını yumruğuna yaslamış, kaşını yukarı kaldırmış bir şekilde beni izliyordu.

Ateş ışığı onu çoğunlukla gölgede bıraksa da, kıvrımlarını altın rengine boyadı.

Dikkatim vücudunun altın rengi kenarlarında gezinirken ne yaptığımı

fark edince birden bakışlarımı yüzüne çevirdim.

Dudaklarının kenarları eğlenceyle kıvrılmıştı.

"Üzgünüm, bıçak oyunları ile ilgilenmiyorum, Sosityopat."

Bakışlarım kısıldı. Ses Lore'a benziyordu, ama onu kısa bir süredir tanıyor olmama rağmen, bir şeyler ters gidiyordu.

Onu baştan aşağı süzdüm, karanlık büyüünün herhangi bir izini aradım; duyularım beni yine görünmeyen bir tehlikeye karşı uyarıyordu.

Tıbbi olarak, oturabilecek veya şaka yapabilecek kadar iyileşmesi mümkün değildi.

Uyuyakalmış olsam bile, bu sadece bir iki dakika sürmüştü.

Kalp atışlarım hızlandı ve silahımı bırakmadım.

Dudakları şeytani bir şekilde kıvrıldı, bakışlarını üzerimde gezdirdi; önce hançere, sonra dövme odaklandı, ardından daha aşağıya indi.

Gözlerinde alev alev bir ateş belirdi.

Çıplak olduğumu ve kalkarken battaniyeyi kenara atmış olması gerektiğini, beni de onun gibi çıplak bırakmış olması gerektiğini hatırlamam biraz zaman aldı.

Yüzyıllar boyunca kardeşlerim beni alaya alırken ne iddia ederlerse etsinler, ben utangaç değildim ve birçok sevgili edinmekten zevk alıyordum, bu yüzden Lore'un ve benim çıplaklığım beni hiç rahatsız etmedi.

Aşk, şehvet, tutku; bunların hepsi doğru ellerde birer silah haline getirilebilirdi. Bunlar, avlanması ve istismar edilmesi en kolay duygular arasındaydı. Bu yüzden bu tür tuzaklardan uzak durdum.

Tanıdığım en mantıklı insanlardan bazıları, sevdikleri tehdit edildiğinde akıl sağlıklarını kaybettiler.

Gurur ve Açgözlülük'ün saray işlerinden çok aşka odaklandıklarında başlarına neler geldiğini görmüştüm. Hatta Öfke ve Kıskançlık bile bir süre bununla meşgul olmuş ve neredeyse her şeylerini kaybetmişlerdi.

Açgözlülüğün fısıltılarla konuşulan kendi gizli ilişkileri vardı, ancak onun öncelikli amacı her şeyden önce günahını beslemektir.

Ve Şehvet... neredeyse her hafta aptallıklara bulaşıyor, sürekli Günah Evimde aylaklık ediyor ve asla uygulamaya koymadığı tavsiyeler arıyordu.

Böyle iğrenç bir duruma düşmeyi reddettim.

İlişkilerim, duygusal bağlardan ziyade, fiziksel arzuya dayalı karşılıklı ihtiyaç ve rahatlama alışverişinden ibaretti. Ayrıca her şeyden önce güçlü

bir zihinsel bağlantıya ihtiyacım vardı. Zihnim meşgul olmazsa, bedenim de asla meşgul olmazdı.

Bekar kalmayı seçen birçok kişi de vardı, ancak bazıları aşk olmasa bile pratik nedenlerle ve aile bağları kurmak için evlenmeye karar verdi.

Lore bana doğru yaklaşırken, çıplaklığı gururla sergilenirken, beni duraksatan onun bedeni değildi.

Beni rahatsız eden şey dövmemin yaydığı yumuşak ışıltıydı.

Bu daha önce olmamıştı.

Dikkatim sessizce onun gözlerine kaydı.

Yüzünde aç bir ifade belirdi, gerçek hayatta böyle bir ifade takınabileceğini hayal bile edemezdim. Bunun sebebi Lore'un cinsel bir varlık gibi görünmemesi değil, bu ifadenin daha karanlık, çarpık arzuları, zevksiz acıyı çağrıştırmasıydı.

Birden hatamı fark ettim.

Uykuya dalmadan önce kendi zihinsel kalkanlarımı güçlendirmemiştım ve şimdi rüyalar ve kabuslar diyarı benimle oyun oynuyordu. Daha doğrusu, uykuya hükmeden tanrıça benimle oyun oynuyordu.

Nyantha zihnime girmeyi başarmıştı.

Hâlâ uyuyordum, bir rüyanın içinde hapsolmuştım, farkındaydım ama uyanamıyordum.

Tanrıça Lore'a benziyordu ama onun yaydığı o sönmez güneş ışığını yansıtmıyordu.

Bu versiyonda karanlık bir hava vardı. Kadim ve son derece kötücül bir çarpıklık.

Şüphelerimi belli etmemeye çalıştım.

Somnia'da hiçbir şeye körü körüne inanmamam gerektiğini biliyordum.

Burası hayallerin hüküm sürdüğü topraklardı ve buraya hükmeden tanrıça, kendi topraklarında uyumaya cüret edenlerle adeta oyun oynardı.

Lore'un yüzünü taşıyan kâbus tanrıçası başını yana eğdi; bu hareket insandan çok hayvana benziyordu.

"Kolay kolay korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu, yırtıcı bakışlarını benden ayırmadan.

Hiçbir şey söylemedim, çünkü bedenimin tepkisizliğinin benim yerime konuşacağını biliyordum.

Gerçekten korktuğum çok az şey vardı.

Kibirimden değil, kendimi bilgiyle donattığım için.

Herhangi bir duruma zihinsel olarak ne kadar hazırlıklı olursam, duygularımın müdahalesi ve dikkatimi dağıtması o kadar az olur.

Kabus tanrıçası derin bir nefes aldı ve gözlerini kapattı.

Bıçağımı ona karşı kullanmayı düşündüm, ama rüyalarımnda neden beni aradığını öğrenmek istedim. Bilgi toplamak için kaçırılmayacak kadar iyi bir fırsattı.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez, gözleri birden açıldı, bir an kırmızı parladıktan sonra Lore'un normal çikolata kahverengisine döndü.

Yüzünde zafer parıltısını gördüm ama hissetmedim.

Canavar şiddetten hoşlanıyordu.

"Hadi bakalım, bıçakla beni. Bakalım ne olacak." Hemen ardından, Lore kılığına bürünmüş tanrıça üzerime oturdu ve boğazını bana uzattı. "Biliyorum, bunu istiyorsun."

Bıçağımı bekleyen et yığınının bakakaldım. Bu rüya çok gerçekçiydi. Ağırlığı üzerime çökmüştü, bedeni şimdi sıcak ve cezbediciydi.

Çok cazip geliyordu.

Kılıcın kabzasını daha sıkı kavradım, dikkatim sahte Lore'un boynundaki hafifçe atan atardamardan kalbine kaydı. Tanrıça giyinmemişti, bu da silahımın vücuduna tam erişim sağlamasına olanak tanıyordu.

İçimi karanlık bir arzu sardı.

Sanki bir trans halindeymişim gibi, elimi uzattığımı, hançerimin ucunun boynunun yanından, omzundan hafifçe geçip, ardından kolu boyunca ilerleyerek göğsüne ulaştığını izledim.

Buz gibi metal göğüslerinin arasındaki deriye değdikçe meme uçlarının sertleşmesini görmezden geldim.

Eğer Nyantha şu an gerçekten üzerimde olsaydı, hançerimi kalbine saplar ve işini bitirirdim. Hanedan hançerim, tanrıların bile iyileştiremeyeceği bir maddeden yapılmıştı. Gücüne karşı bağıışıklığı olanlar sadece kardeşlerimdi, tıpkı onların kılıçlarının da beni öldürememesi gibi.

Tahmin ettiğimden çok daha fazla çaba sarf ederek, şiddete duyduğum karşı konulmaz arzuya karşı koydum ve silahımı bıraktım.

Bıçak, meydan okurcasına bir gürültüyle yere düştü.

Hiç kimse veya hiçbir şey tarafından manipüle edilmeyeceğim.

Lore kılığına bürünmüş tanrıça, onu umursamazca bakışım karşısında hırladı.

Ama bu kabustan sıkılmıştım.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

Kabus gülümsedi.

"Bu çok hassas bir soru. İntikam istiyorum. Gücünüzü kaybetmenin, başkalarının insafına kalmanın getirdiği çaresizliği bilmenizi istiyorum."

"Yaptıklarınız sizi bu duruma getirdi."

Dudaklarında hafif, acımasız bir kıvrımla gülümsedi. "Ve sen de bir tanrıya yargıç, jüri ve cellat olabileceğine inanacak kadar kendini beğenmiştin. Hem de bir druid büyüsü kullanarak."

"Benden istihbarat istendi. Ben de verdim. Yaptığınız her türlü sapkınlığın raporlarını inceledikten sonra, birilerini suçlamak mı istiyorsunuz? Önce kendinizden başlayın. Sorumluluk alın ve belki kardeşleriniz sizi dinler."

"Hesap verebilirlik konusunda hemfikirim. Büyü kullanarak koruma büyülerimden kurtuldun. Şimdi karşılığında senden bir şey istiyorum."

"BEN-"

Tanrıça öne atıldı, ellerimi yanlarımda sabitledi, beni yerimde kilitlerken gücü beni şaşırttı. Çok az varlık bir Günah Prensi'ni kafese kapatabilirdi. Bunun bilinçaltımdaki bir korku olup olmadığını ve kâbus tanrıçasının bunu kafamın derinliklerinden çekip çıkarıp çıkarmadığını bir an için merak ettim.

Ayrıca, bunun bir kâbus olabileceğini ama beni yere sabitleyen tanrıçanın son derece gerçek olduğunu da çok geçmeden fark ettim.

Boynumda sıcak nefesini hissedebileceğim kadar yaklaştı.

"Prens, senin korkunu istiyorum."

Onun unvanımı çarpıtmasına hiçbir tepki vermedim.

Gerçek Lore benim kraliyet ailesinden olduğumu bilmiyordu, bu da onun kılık değiştirmiş acımasız bir tanrıça olduğu şüphemi doğruladı.

"Kâbuslarınızın bana bir ziyafet gibi sunulmasını istiyorum."

False Lore'un dili boğazımdaki nabız noktasına değdi.

"O kurnaz zihninizi sorgulamanızı istiyorum. Şimdi kontrol gerçekten kimin elinde? Belki de avcı siz değilsiniz; belki de av sizsiniz. Bu sizin mi, yoksa onun mu yargısı? Yoksa gerçek oyunlar henüz başlamadı mı?"

Dudaklarını tenime bastırıp morluk bırakacak kadar sertçe emdiğinde, bir tiksinti dalgasıyla bir arzu dalgası birbirine karıştı. Anında ereksiyon oldum.

Bu korkunç tepkimi analiz etmeye fürs bulamadan tanrıça tekrar hareket etti.

Düşen hançerimi kaptı ve bıçağı kaburgalarımın yukarı doğru saplayarak, ustaca bir hassasiyetle akciğerlerimden birini deldi.

Bıçağı çevirirken bağırmamak için dişlerimi sıktım, ama içimden gelen ıslak bir hırıltı onu daha da kışkırttı.

Yüzünde saf bir mutluluk ifadesi belirdi, yaptığı işe baktı ve bıçak kemiğe ulaşana kadar tekrar itti.

Başımı yana çevirdim ve kan öksürdüm.

Bir kâbusun nasıl fiziksel zarara yol açabileceği aklım almıyordu. Ama bu Nyantha'ydı ve tam gücüne sahip olmasa bile, o hâlâ bir tanrıçaydı.

"Nasıl?" diye öksürdüm.

Kabus, aslında ne istediğimi biliyordu.

Tanrıça Lore'un bedenini nasıl ele geçirmişti?

"O sadece bir kaptır. Ben bir tanrıyım. Aptalca sorular sormayın; bu size yakışmaz."

Hiçbir şey söylemediğimde sadist tanrıçanın gözleri zaferle parladı. Eğildi ve yavaşça ağzımın kenarındaki kanı yaladı.

"İsyankarlığın beni eğlendiriyor." Dudaklarını benimkine değdirdi. "Ama sana söylemişim, diyarına yaptığın ziyaretin karşılığında en karanlık korkularını alacağım. Yüzyıllardır bunu bekliyordum. Şimdi sen de benim bildiklerimi öğreneceksin; gerçek kâbus başladığında, işte o zaman gerçekten eğleneceğiz."

Dünya karanlığa gömülmeden önce duyduğum son şey buydu.

Rüyalar bilincimi ele geçirirken çırpınıyordum; zihnime zorla sokulan her acımasız yeni görüntüyle daha da karanlık ve çarpık hale geliyorlardı.

Korkularımın başkasının anılarıyla karıştırıldığını hissettim ama ikisini tam olarak ayırt edemedim.

Kütüphanem yanıyor, yüz binlerce kitap alevler içinde yok oluyor, bin yıllık bilgi bir anda kül oluyor.

Sarayım kaosa sürükleniyor, en güvendiğim kişiler arasında hainler yükseliyor, ihanet ve ölüm ıçıklıkları yükseliyor.

Kadim tanrılar uykularından uyanıp gözlerini tekrar Yeraltı Dünyası'na diktiler. Yoksa Somnia'da mıydılar?

Savaş ve kan dökülmesi hüküm sürüyordu.

Savaşla beslenen prens Öfke bile yara almadan kurtulamadı. Sonunda,

günahın tüm sarayları yıkıldı ve Yedi Çember gerçek bir cehennem görüntüsüne dönüştü.

Ve tüm bunlar boyunca Lore, ancak Korku Mahkemesi olabilecek taht odasında tanrıçanın yanında oturuyordu, simsiyah gözleri kitabın çekimine kapılmıştı ve diyarlar yanarken hepsini eğlendirmek için kötü hikayeler uyduruyordu.

Ona ulaşmak için mücadele ettim ve her seferinde başarısız oldum; sonumun aynı şekilde bitmek bilmeyen bir yıkım döngüsünde tekrar tekrar yaşandığını gördüm.

Her rüya yeni bir kâbustu, dünyanın sonunun yeni bir yoluydu ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum.

Eğer bu, Kabuslar Kitabı'nın yapabileceklerinin sadece başlangıcıysa, hayatımızın en büyük mücadelesine hazırlanıyorduk.

Hayatta kalma şansımız pek yüksek değildi.

Korku sonunda pençelerini derine sapladı ve zihnimi parçaladı, benden bir çığlık kopardı ama bu çığlık bir sonraki kâbus başlarken anında bir boşluğa karıştı.

Hayalet bir ürperti omurgamdan aşağı süzülerek ardında buz izleri bıraktı.

Zihnimin içinde gölgeler kıvrılıp bükülüyor, akıl sağlığıma susamış bir halde kulaklarımı tırmalayan fısıltılarla boğuşuyordu.

Sesin kafamın içinden mi yoksa dışarıdan mı geldiğini anlayamadım.

Gerçek ve hayal arasındaki sınırlar yıkıldı ve beni dayanak noktası veya mantığı olmayan bir dünyada sürüklenmeye bıraktı.

Benim gibi biri için en korkutucu gerçeklik buydu; kontrolü kaybetmek, aklımın paramparça olması ve aşağılık duyguların esiri olmak.

Korku beni daha derine, ışığın karanlığa nüfuz edemediği bir yere sürükledi ve o uçuruma attığım her adımda kendimden bir parça daha kaybettim.

"Tatlı rüyalar," diye alay etti acımasız bir ses, "Prens Tembellik."

DOKUZ

Efsane

Uyandığımda ilk fark ettiğim şey, üzerime dolanmış güçlü, dövmeli koldu. Bu oldukça rahatsız ediciydi çünkü uykuya daldığımı ya da daha da önemlisi, uyurken bile bir adamın beni sahiplenici bir şekilde tuttuğunu hatırlamıyordum.

Sabahın erken saatlerindeki uykusuzluk geçene kadar gözlerimi kırıştırdım, acaba rüya mı görüyorum diye merak ettim.

Unutulmaz bir tutku gecesi geçirmiş miydim de, o geceye dair hafızamı mı kaybetmiştim?

Bu, benim başıma gelebilecek türden bir şey gibi görünüyordu. Eh, belki de inanılmaz tutkunun yaşandığı gece değildi, ne yazık ki. Ya da belki de bu bir tuzaktı ve her an kendimi bu esirden kurtarmak zorunda kalacaktım. Neyse ki, bu çarpık senaryoya yıllardır hazırlanıyordum. Neredeyse heyecanlanıyordum. Bunun kendi ters harem hikayemin başlangıcı olduğunu ve yakınlarda daha fazla kaslı ve dövmeli adamın olabileceğini ummaya cesaret edemiyordum.

Dürüst olmak gerekirse, karanlık bir fantezi veya romantik romandan bir sahne olabilirdi ve yavaş yavaş kurgu zevkimin sorgulanabilir olduğunu fark ediyordum.

En azından kitap kulübümün üyeleri de edebi cehenneme doğru aynı

karanlık iniştiydi; bir sonraki okumak için oyladığımız roman o kadar yanılttı ki, doğru geliyordu. Agatha ve Blake, kendi haremimi yönetebilseydim kesinlikle çıldırırlardı. Söylemeye gerek yok, aylık tartışmalarımız çok eğlenceliydi.

Önümüzdeki ayki toplantımız için "Ahlaki Açıdan Gri ve Kurgusal Olarak Sapık Takım" yazılı birkaç tunik hazırlatmayı aklıma not ettim.

Karanlıkta parıldayan altın rengi mürekkep, dikkatimi tekrar yabancının koluna çekti.

Bu bir rüya değildi.

Kolun kime ait olduğu ve nasıl olup da onun yanında kıvrılmış olduğum konusunda tamamen paniğe kapılmadan önce, önceki günün olayları bir anda aklıma geldi.

Yaşlı kadın ve cehennemden gelen arayışı, gölgeler, dev örümcekler, yamyam goblin.

Ve benim güçlü, sessiz, gönülsüz suç ortağım. Eğer bugün bana adını söylemezse, yakında ona geçici bir isim vermek zorunda kalacağım.

Belki Zephyrus. Ya da Charles. Hatta Bradford St. Germaine III bile olabilir.

Elbette, bunu daha fazla düşünmem gerekecek. Bradford en çekici isim değildi. Doğaüstü bir kötü adam arketipine yakışır bir şeye ihtiyacı vardı.

Eğer iş birliği yapmazsa, ona her zaman Sarışın diyebilirdim.

Onun kaşlarını çatmış halini hayal ederek gülümsedim.

Ona böyle seslenilmesinden kesinlikle nefret ederdi.

Doğal olarak, bu artık onun yeni adıydı. En azından bana sürekli Lore diye seslenmeye başlayana kadar; sonra takma isimler konusundaki görüşümüzü yeniden gözden geçirebilirdik.

Havaya hayali bir yumruk kaldırdım, savaşımızda zaferi çoktan ilan etmiştim. Peaches'ın intikamı yaşasın! Uyandığında onu ortaya çıkarmak için sabırsızlanıyordum.

Umarım keyfi yerindedir ve beni boğmaz.

Yarık kirpiklerimin arasından kolundaki dövme baktım ve tüylerin ne kadar gerçekçi görüldüğüne hayran kaldım.

Tüylerinin göründükleri kadar yumuşak olup olmadığını görmek istedim ama ellerimi kendime sakladım. Sosyopatin içindeki ev kedisini ortaya çıkarmamdan hoşlanmayacağını düşündüm, bu yüzden onu bir ev kedisi gibi okşamaktan kaçındım.

Vücutundaki ısıltılı dövme, görüldüğü gibi biri olmadığının bir başka bariz göstergesiydi.

Daha önce hiç parlayan mürekkep görmemiştim; belki de pazarlığı yapan oydu.

Umut, göğsümde bir bahar çiçeği gibi açtı.

Onun gibi bir fırtına bulutu bile biraz sihir gösterebiliyorsa, benim anlaşılmam da yakında gerçekleşmeliydi.

Eğer pazarlıkları o yapıyorsa, o zaman işler biraz karışabilir. Ama karşılıklı olarak faydalı bir çözüm bulabileceğimizden emindim.

Gözlerimi tekrar kapattım.

Hava o kadar sıcaktı ki, hâlâ uyuyormuş gibi mi yapmalıyım yoksa sorumlu bir yetişkin gibi kalkıp gitmeli miyim diye düşündüm.

Bu garip yeni dünyanın belirsiz gerçekliğiyle yüzleşme düşüncesi biraz bunaltıcıydı. Gece boyunca geri kazandığım azıcık enerji de uçup gitti ve tembellik galip geldi.

Suikastçının yanına sokuldum, yaydığı o nefis sıcaklığın daha fazlasını arıyordum. Soğukkanlı bir katil için, sarılma konusunda gerçekten olağanüstüydü.

Kolunun ve vücudunun arasındaki mükemmel boşluğa kıvrılırken memnuniyetle iç çektim. Şaşırtıcı bir şekilde, itiraz etmedi.

Derin bir uykuda olmalı; yoksa kolunu yastık gibi kabartıp başımın altına koyduğumda homurdanacağını hayal etmişim.

Bugün dünkinden çok daha iyi bir başlangıç yaptı.

Günün geri kalanını böyle, kendi küçük hayal dünyamda kaybolmuş bir halde, burada geceleri çıkan tüm ürkütücü seslerden uzakta geçirmekten hiç de rahatsız olmazdım. Ne yazık ki, uykulu halim uzun sürmedi.

Tekrar uyumaya çalışmaya ne kadar çok odaklanırsam, zihnim o kadar çok isyan ediyordu. Birinin ona aynı takımda olduğumuzu ve benimle içsel olarak savaşmayı bırakması gerektiğini hatırlatması gerekiyordu.

Kendi kendime verdiğim son derece geçerli argüman basitti: Ne kadar çok dinlenirsem, bizi bekleyen her türlü ürkütücü zevke o kadar fiziksel ve zihinsel olarak hazır olurum. Ama beynim inatçı bir eşek gibiydi ve yavaş yavaş beni uyardığı diğer şeylerin de farkına vardım.

Suikastçının sert, çıplak bedeni benimkine yapışmış gibiydi.

Bu doğru olamazdı. Lord Serious'un çıplak uyumuş olması imkansızdı.

Pantolonunun derisini hissetmeyi umarak ona sürtündüm.

Ama hayır... o çıplak tendi.

Tamamen çıplak olduğumu ve hâlâ ona süründüğümü fark ettiğimde, kafamdaki tüm düşünceler boşaldı.

Uyuyor olabilirdi, ama vücudunun bazı kısımları artık tamamen uyanıktı.

Daha çok şok olmalıydım ama dürüst olmak gerekirse, kıyafetlerini nasıl yırttığının detaylarını hatırlayamadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım.

Suikastçının, soyunurken bana meydan okurcasına o kasvetli bakışlarını dikecek türden biri olacağını hayal etmişim.

Gördüklerimden hoşlanacağımdan emindim, ama kibirli değildim.

Yanılmıyordu. Son derece soğuk ve mesafeli olsa bile, fiziksel olarak çekiciydi ve bunun farkındaydı.

Kendime zihinsel bir tokat attım.

Çözmem gereken daha önemli sorunlar varken ona hayranlık duymak saçmaydı. Bellington'a döndüğümde önceliklerimi kesinlikle yeniden değerlendirmem gerekecek.

Daha önce birkaç sevgilim olmuştu ama soyunma kısmını hep hatırlıyordum. Şimdi ise bu duruma nasıl geldiğimizi tamamen unutmuştum.

Yutkundum, zihnimi sakinleştirmeye ve bedeninin benimkine yapışmasının verdiği hissin ötesine geçmeye çalıştım.

Mantıken, bizi soymasının geçerli bir sebebi olması gerektiğini biliyordum.

Bana, tüm olası seçenekleri değerlendirmeden aşırı bir şey yapacak türden bir insan gibi gelmedi.

Bu da endişelerimi gidermedi açıkçası.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim, kendimi sakinleştirmeye çalıştım.

Eğer bir aşk romanının içinde olsaydık, şüphesiz ne yaptığının farkında olmadan boynuma sokulur, sonra da durumun gerektirdiğinden biraz fazla mutlu olduğunu fark edince geriye doğru irkilirdi.

Ya da belki de değil, içinde bulunduğumuz ilişkinin türüne bağlı.

Eğer karanlık bir aşk hikayesi olsaydı, belki de bu şüpheli rıza sahnesi olurdu ve ikimiz de arzularımıza teslim olmak istemiyormuş gibi davranırken aslında onlara tamamen teslim olurduk.

Gerçeklikten bir dakika daha kaçınmak en iyi yol gibi görüldüğünden

ve tamamen çökmek üzere olduğumdan, bunun bazı kitaplarda neden işe yaradığını, bazılarında ise neden yaramadığını analiz ederek kendimi eğlendirdim ve sonunda karakterlerin şüpheli davranışlar başlamadan önce açıkça birbirlerine ilgi duyup duymadıkları sonucuna vardım.

Dün yaşanan tuhaf ayrıntıları hatırlayınca donakaldım.

Bütün o tuhaf, büyümlü olaylardan sonra, acaba yanlışlıkla kendimizi böyle bir aşk romanının içine mi ışınladık diye düşünmeden edemedim.

Belki de portal taşının yaptığı şeylerden biri buydu.

Jessa Maya'nın kitabına bizi getiren kesinlikle bendim. Suikastçı onu okumamıştı. Ve eğer bir şekilde portal taşını kullanarak o hikayeyi hayata geçirdiysem, o zaman şimdi yeni bir kitapta olabilirdim.

Belki de bu karanlık bir aşk hikayesiydi.

Kalp atışlarımın heyecandan mı yoksa endişeden mi kaynaklandığını anlamaya çalıştım.

Ya da belki ikisi birden.

Eğer sosyopatin elleri aniden başka yerlere uzanırsa, hâlâ uyuyormuş gibi yapıp ses çıkarmamak için dudağımı ısırır mıydım?

Cevabı bildiğimden şüpheleniyordum. Tam anlamıyla bir fahişeydim.

Bir dövme tasarlamaya başlamak gerekiyordu; belki de güzel bir yazı tipiyle "Romantizm Mahvoldu" yazıp, şeftali rengi anemon çiçeklerini bileğime bir manşet gibi örerek, hayatım boyunca bu türe zincirlenmeye razı olduğumu dünyaya duyurabilirdim.

Birkaç dakika geçti ve şüpheli bir elle taciz yaşanmadı, ben de rahat bir nefes aldım.

En azından bu konu çözüldü.

Aramızda karanlık bir aşk ilişkisi olmadığı için, o da hiç kıpırdamadı.

Bu iyi bir şeydi; olan biteni çözene kadar dünyamda bir karmaşanın daha az olması gerekiyordu.

Önceki geceden parçalar yavaş yavaş aklıma gelmeye başladı.

Ağaca bağlanmış olmak, buz gibi yağmur, soğuk. Kurtlar.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim.

Jessa Maya'nın bindiği kâbus yaratığının dışında başka kurtlar var mıydı? Ve eğer varsa, nasıl oldu da bu karanlık odaya düştük? Dikkatim odanın her yerine dağıldı.

İlkel ateş çukuru, küçük bir dal yığını, uzak köşede hayvan dışkısı.

Çıplak katil bizi bir mağaraya götürmüştü.

Onun geceyi geçirebileceği sıcak ve kuru bir yer aramak için bölgeyi incelediğini belirsiz bir şekilde hatırlıyorum.

İliklerime kadar donduğumu hatırladığım için hipotermi geçirdiğimi düşündüm ve bu da üzerimdeki kıyafetlerin olmamasını açıkladı.

Bariz olanın dışında bir şey daha beni rahatsız ediyordu: Bir mağarada, muhtemelen koca bir ceset mezarlığından sorumlu bir yabancıyla çıplak uyanmak ve yine de biraz tahrik olmak.

Ne olduğunu anlamam bir saniye daha sürdü: Arkadaşım ne kıpırdamış ne de konuşmuştu.

Şu an kesinlikle uyanık olduğumu ve bu nezih mekânda uzun süredir sevgili olan iki kişi gibi birbirimize sarılmış halde nasıl bulunduğumuz hakkında bazı soruları olabileceğini anlamış olmalıydı.

Tanrım. Umarım ne yamyamlık ne de hipotermi ona zarar vermemiştir. Bir cesetle kucaklaşıyor olsaydım, aklımı kaybedebilirdim.

Cinsel içerikli korku türünün varlığından haberdar olmak ya da yanlışlıkla yaratmak istemediğim bir türdü.

Kollarının arasında kıvrandım, bu da son derece zor oldu.

Ağırlığı kurşun gibiydi.

İçimde giderek büyüyen telaşlı duyguyu bastırmaya çalışarak onu hafifçe dirseğimle dürttüm.

Ölmüş olamazdı. Değil mi?

"Uyan artık, sarışınım."

Hayır, uyumadı. Bu da başka bir tuhaflık. Birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamandan anladığım kadarıyla, derin uyuyan biri gibi görünmüyordu.

Artık tamamen uyanık ve tetikte olduğuma göre, dikkatlice dinledim ve ilk kez onun sığ nefeslerinin ıslak hırıltısını fark ettim.

Elimden geldiğince dikkatli bir şekilde kolunu üzerimden çektim ve altından sıyrıldım, alt kısmındaki battaniyenin yerinde kalmasına özen gösterdim.

Hayat memat meselesi olabilecek bir durumda tevazu açıkça çok önemliydi.

Arkamı döndüm ve nihayet dün gecedan beri ilk kez onu iyice görebildim. Örümcek öldüren kurtarıcımın neden sessiz olduğunu anlayınca donakaldım.

Kaburgalarının üzerinde battaniye çadır gibi kabarmıştı.

Sanırım alarm verici bir ses çıkardım, çünkü suikastçının gözleri

yavaşça açıldı ve ben de rahatlamadan neredeyse yere yığılacaktım.

O soğuk, güzel bakışlar bana dikildi ve içim sıcacık oldu. Lord Stoic, dev örümcekleri bir başka gün daha rahatsız etmeye devam edecekti.

Günahkârları koruyan tanrılara hamdolsun.

Bir an sessizce beni inceledi, tatmin edici bir sonuca varmış gibiydi, sonra gözlerini kapattı.

Tıbbi gerilim romanlarına çok aşina olmayabilirim ama onu bilinçli tutmam gerektiğini anlayacak kadar okumuştum.

"Göğsünde bir hançer mi var yoksa beni gördüğüne mi sevindin?"

Kaburgalarına saplanan bıçaktan daha çok acı veren bir şaka gibi inledi. Ama amacına hizmet etmişti. Artık uyanıktı. Bu inanılmaz ve anlaşılması güç bir şeydi.

"Kılıcın kabzasını kavrayın ve girdiği açıyla çekip çıkarın."

Düzeltilme, artık tetikte ve buyurgan bir tavır sergiliyordu.

Onun emriyle boğazımdaki yumruyu yuttum.

Ölümcül silahları etkisiz hale getirecek donanıma sahip değildim.

Çoğunlukla kan beni tiksindirdiği için.

Ayrıca, tıbbi bir geçmişim olmaması ve bu tür işlerin deneyim gerektiren işler gibi görünmesi de bu başvuruda etkili oldu.

Solgun bakışları benimkilerle buluştu.

"Sandığından daha güçlüsün, Şeftali."

Tatlı, hayalperest bir ruh.

Duygusal gücüm konusunda endişelenmiyordum.

Üzerine kusmaktan, bayılmaktan veya daha kötüsü, kusup bayılmaktan endişeleniyordum.

Beni tamamen yanlış nedenlerle yardıma muhtaç bir kız olarak gördüğü için, gerçeği kendi başına öğrenmesi gerekecekti.

Bazı dersler en iyi deneyim yoluyla öğrenilir zaten. Yaraya kusmuk bulaşmasının kolay kolay unutulmayacak bir olay olacağını hayal etmiştim. Belki bir gün bana bu kadar değerli bir içgörü kazandırdığım için teşekkür bile ederdi.

"Beni pohpohlayarak, az sonra yapacağımız 'önce bana akşam yemeği ısmarlamadan bir mağarada çıplak bir şekilde sarılmak' tartışmasından kaçınmaya çalışıyorsun."

Yemin ederim, ifadesi tekrar ciddileşmeden önce neredeyse sıritacaktı.

"Bir dahaki sefere ölümün eşiğine geldiğinde, önce sana hakkıyla kur

yapacağımın emin olacağım."

"Bunu yaptığınızdan emin olun."

Kan görünce bayılmayacak ya da birkaç dakika önce yanlışlıkla cinsel ilişkiye girdiği bir suikastçıyla tamamen çıplak olmaktan umursamayacak bir baş karakterin en iyi taklidini yapmaya çalışarak, iki elimi de kılıcın kabzasına doladım, gözlerimi kapattım ve çektim.

Ve çekiştirdi.

Ve çekiştirdi.

Gözlerimi açtım ve hançere dik dik baktım. Gerçekten de kemiğe saplanmıştı.

"Lanet olası, kahrolası şey. Seni kim bıçakladı? Savaş tanrısı mı?"

"Daha çok bir tanrıça gibi," diye mırıldandı.

Çok önemli olan işime ara verip yukarıya baktım.

"Yani bana gerçek hayatta boğazına bıçak dayandığı bir sahneye şahit olduğunuzu ve benim bunu kaçırdığımı mı söylüyorsunuz?"

"Efsane..."

"Aman Tanrım." Bıçağı içeri itmeye dikkat ederek öne eğildim. Çıkarma işlemi zaten yeterince zordu. "Beğendin mi?"

Yoğun duyguların tehlikeyle birleşmesinin, doğru koşullar altında sarhoş edici bir afrodizyak olabileceğini varsaydım.

Şahsen, karanlık bir yerde rastgele bir manyak bana bıçakla saldırsa, aklımdan seksî düşünceler geçmezdi.

Ancak, eğer tanıdığım düşmanım -ki kendisi yarı tanrı gibi görünüyordu- yavaşça ve şehvetli bir şekilde yaklaşmaya karar verirse... Belki de farklı düşünebilirim.

Kısaca.

Sonra da bir sonraki gergin karşılaşmamıza kadar en az bir iki bölüm boyunca kendimden nefret ederim.

Suikastçıyı dikkatlice inceledim, düşüncelerini çözümlemeye çalıştım.

Yüzündeki ifade tamamen donuklaştı. Bunun sebebi ne demek istediğini anlamaması değil, bundan zevk almasıydı. Şeytan herif!

Onu ilk kez görüyormuş gibi gözlerime dikildi.

Sessiz olanlar yatak odasında gerçekten de tuhaf tiplerdi.

Lord Stoic'in şiddetten zevk alacağını kim düşünürdü ki? Aslında, öldürme konusundaki ustalığı göz önüne alındığında, bu bir bakıma mantıklıydı.

Üstelik, hançerin bir tanrıça diye adlandırdığı biri tarafından kullanıldığını söylemişti, bu yüzden kadının onu bıçaklaması onu tahrik etmesine şaşmamalı.

Tahmin edilebilirliğine neredeyse gözlerimi devirecektim. Aptal, ölümsüz kurt adam. Elbette insanüstü güzellikte bir eşe daha aşık olacaktı.

Karnımda rahatsız edici bir his oluştu.

Çok yakından incelemeyi reddettiğim bir konu.

"Şey," dedim neşeyle, "eminim çok güzeldi, bu yüzden fiziksel bir tepki vermesi mantıklı."

Bana biraz deliymişim gibi baktı, ama benim karşılık olarak verdiğim bakış, bıçaklanırken heyecanlanıp sinirlenen kişinin ben olmadığımı hatırlattı. Sadece onun apaçık sapkınlığına destek oluyordum.

Bellington'a nasıl geri döneceğimizi bulana kadar birlikte çalışmak zorunda kaldık.

Nasırlaşmış ellerinden birini benimkinin etrafına sardı ve bıçağı tekrar çıkarmam için başıyla işaret etti.

Bu sefer yardım etti.

"Sana benziyordu."

ON

Efsane

Onun bu sıradan itirafına o kadar şaşırdım ki, geriye doğru sıçradım, sonunda gerçek bir seçilmiş kişi gibi hançeri çekip çıkardım ve çıplak popomun üzerine düştüm.

Suikastçı bunu fark etmemiş gibiydi. Rahat bir nefes verdi, sonra geriye yaslandı ve bir eliyle yarasını kapattı.

Yüzü son derece sakin ve huzurluydu, sanki göğsünden az önce bir bıçak çıkarmamışız ve yan tarafında rahatsız edici miktarda kan birikmemiş gibiydi.

Yarasına tıkmak için yaprak veya yosun kapmaya fırsat bulamadan, kan akışı durdu.

Birkaç saniye sonra tamamen kayboldu.

Vücudunda hiçbir iz, yara izi, herhangi bir yaralanma belirtisi yoktu.

Eğer onun ölümlü olup olmadığı konusunda hâlâ bir soru işareti varsa, bu onu da yanıtladı. Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum.

Dün yaşananlardan sonra, gerçekliğe olan inancımı daha açık tutmalıydım. Büyünün gerçek olduğuna, bazı dünyalarda canavarların dolaştığına ve Lord Stoic'in her neyse onun da gerçek olduğuna alışmalıydım.

Kollarımı göğsümde kavuşturup onu baştan aşağı süzdüm.

Önce birkaç önemli şeyi hallettikten sonra, bana benzeyen tanrıçanın onu bıçaklayıp tahrik etmesi hikayesine geri dönerdik.

"Şey, insan olmadığınız çok açık. Henüz kanımı istemediniz, bu yüzden vampir olmadığınızı varsayıyorum. Ama tam olarak nesiniz?"

Mağaranın tavanına baktı ve iç çekti.

"Şu an biraz ağrılarım var. Ve yorgunum."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Komik."

"Fark ettiğinize sevindim."

Pantolonunu kaptım ve tehditkar bir şekilde ateşin üzerinde tuttum. "Konuşmaya başlayana kadar bunlar benim rehinelerim, sarışın."

"Yak onları." Gözlerinde gerçek bir eğlence parıltısı belirdi. "Beni çıplak tutmak için bahane uydurmana gerek yok, Şeftali. Biliyorum, hoşuna gidiyor."

Yalan söylemekte hiçbir zaman özellikle iyi olmamıştım, bu yüzden yorumunu görmezden geldim. Ayrıca çıkarımından emin görünüyordu ve onu kurcalamak istemedim.

Dikkati bedenimde gezindi.

Kısmen dikkatimi dağıtmak içindi ama artık neredeyse ölmediğimi anladığımdan, üzerimdeki az kıyafetten de nefret etmediğini tahmin ediyordum.

Daha önce yaptığı titiz bir tıbbi değerlendirme dışında, bana baktığından çok şüphe ediyordum.

Artık yüz ifadesinde soğukluk ya da mesafeli bir tavır kalmamıştı.

Bir şeyin onu yumuşattığına şaşırdım, ta ki orada, suratım asık ve üzerimde hiçbir kıyafet olmadan durduğumu hatırlayana kadar.

Gözdağı verme taktiklerim arasında en iyisi değildi belki ama çok işime yarayan, şeytani bir sahte cesaret duygum vardı.

Ona kibirli bir bakış attım ve karışık saçlarımı omzumun üzerinden savururken son derece umursamaz bir tavır takındım.

Soğukkanlılığın, sakinliğin ve metanetin mükemmel bir portresi.

Eğer pantolonum olsaydı, bu bariz yalan yüzünden alev alırdı.

Saçlarımın beni kısmen örttüğünü de çok geç fark ettim. Soğuk olmadığını ve vücudumun bazı bölgelerinin buna göre tepki vermediğini görmezden geldim.

Dikkatini yine hiç çekinmeden bana yöneltti.

Beni oyalamak için çok uğraşıyordu ve bunu da fena sayılmayacak bir

şekilde başarıyordu, ama – elmas gibi sert meme uçları olsa bile – kolay kolay vazgeçmeyecektim.

Ateşin çıtırtısını görmezden geldim; bu ses, mağaranın aslında o kadar da soğuk olmadığını ve vücudumun çok farklı nedenlerle tepki veriyor olabileceğini düşünerek benimle alay ediyordu.

Yani, bana dik dik bakan, hüzünlü, seksi yarı tanrıdan bahsediyorum.

Portal taşını gerçekten de saklı tutmam gerekiyordu. Etrafa göz gezdirdim. Taş demişken...

"Lütfen bana portal taşının hâlâ elbise cebimde olduğunu söyleyin."

"Gidip bir baksan iyi olur mu?"

Bakışları beni eğilmeye ve kıyafetlerimin arasında bir şeyler aramaya teşvik etti. Ve bu, hayal gücümde korkunç, çok korkunç şeyler yaptı.

Şimdilik seksi hikayeler düşünmemeye odaklandım, yoksa taşın büyüsi ona yapışır ve iki kızgın kurt gibi mağara zemininde yuvarlanmaya başlardık.

Dudaklarının bir kenarı, sanki aklımdan geçen her şeyi okumuş gibi yukarı kıvrıldı.

Eğer Moonlight Mistakes serisini de okumamış olsaydı, hiçbir fikri olmazdı.

Ve ben de bunun böyle kalmasını tercih ederim.

Pantolonu o kendini beğenmiş suratına fırlattım ve elbisemi kaptım. Neyse ki kuruydu. Kuru olmasaydı bile yine de giyerdim.

Hızla başımdan geçirdim ve kalçalarım doğru kaydardım.

Elimi elbise cebime soktum ve taşın pürüzsüz yüzeyini hissetmekten rahatlardım. Sanki hafifçe mırıldanarak selam vermiş gibiydi.

Düzgün giyinmişken ciddi bir tartışma yapmak çok daha iyiydi.

Son yirmi dört saatte yaşanan giderek tuhaflaşan olayların ardından, bazı gerçekleri ortaya koymanın tam zamanıydı.

Eğer kabuslara ev sahipliği yapan yeni bir alemde bir arayış içinde olduğumu kabullenmeye çalışıyorsam, bir çerçeve oluşturmam gerekiyordu.

Çoraplarımı giydim ve hızla botlarımı ayağıma geçirdim; Bellington'dan ayrıldığımızdan beri ilk defa baştan ayağa sıcak hissettim.

Eteğimi kabarttım ve karşımdakine döndüm.

Suikastçı o kadar sessizce kalkmıştı ki, hareket ettiğini bile fark etmemiştim, hele ki giyinmeyi bitirmiş olduğunu hiç anlamamıştım.

En azından bana ölümlü olduğunu kanıtlamaya çalışmıyordu.

Ancak, yirmi dört saat içinde bir hançer darbesinden ve bir örümcek tarafından delinmekten kurtulduktan sonra, bu oldukça zor olurdu.

Ayrıca bana mahremiyet sağlamak için sırtını dönmüştü, bu hem sevimli hem de absürt bir durumdu çünkü beni tüm ihtişamımla görmüş ve saatlerce bu halde tutmuştu.

Onun dikkatimi çektiğini kesinlikle hissettim, ama o sanki evrendeki her sorunun cevabını içinde saklıyormuş gibi tüneliğin önünü bağlıyor ve meraklı bir öğrenci gibi not alıyordu.

Tipik kaçınma tekniği.

Bir dakika boyunca onu ve nafile çabasını takdir ettim, sonra asıl konuya geri döndüm. Bazı cevaplar alana kadar bu mağaradan ayrılmayacaktım.

“Eğer sen ve ben birlikte kalmak zorunda kalacaksak, senin ne olduğunu bilmeye hakkım var.”

Arkasını döndü, dudaklarında bir kırıksıklık vardı. O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, hançerin ona sandığından daha çok acı vermiş olabileceğinden endişelenmeye başladım.

Kaşlarımı kaldırdım ve sonunda pes etti.

“Ben, hayatta kalmanızı sağlayacak ve sizi güvenli bir şekilde evinize ve ailenize geri döndürecek bir erkeğim. Size zarar vermeye çalışan herkesi veya her şeyi öldüreceğim veya sakat bırakacağım. Ve yolunuza çıkan her kabusta yanınızda olacağım ve kabus geçene kadar sizinle kalacağım. Bu yeterli olamaz mı?”

Kaşlarım saç çizgime kadar inmiş olmalı. Bu... çok yoğun.

Ey kurgu seven kalbim, dur artık!

Keşke hayat bu kadar basit olsaydı.

Uzandım ve beceriksizce omzuna hafifçe vurdum.

“Önce küçükten başlayalım, sarışın. Gerçekte kim olduğunu, nereden geldiğini bilmem gerekiyor. Düşmanlarımı sakatlamayı sonra konuşabiliriz.”

Esas olarak, bahsettiğim kalbimi yemek mi, kanımı emmek mi yoksa en sevdiğim kitaplardaki kötü karakterlerin yaptığı diğer hain eylemleri mi yapmak istediğini anlamak istiyordum.

Beni hayatta tutmuş olabilir ama yine de ona güvenmedim. Amacı ne olursa olsun, neyin peşinde olursa olsun, bana sapasağlam ihtiyacı olduğundan şüpheleniyordum.

"Aramızdaki işleri karmaşıklaştırmadan yürütmeyi tercih ederim," diye karşılık verdi. "Ben senin vasin olacağım, sen de benim sorumluluğumda olacaksın. Basit. Verimli."

Kalçasındaki kılıfına geri koyduğu hançere şöyle bir baktım.

Belki onu bıçaklasaydım, daha uzlaşmacı olurdu.

"Sana güvenmek istiyorum," dedim, dikkatimi tekrar yüzüne çevirerek, "ama seni daha iyi tanıyana kadar bunu yapamam. Sürekli senin bir vampir ya da kurt adam olduğunu düşünürsem, işler kolay veya verimli olmayacak."

Tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyordu.

Ya da belki de "kurt tanrı"nın anlamını çözmeye çalışıyordu.

Büyük finalle bitirmeye karar verdim.

"Bu sizi şaşırtabilir, ama bazı ilginç kurgu eserler okudum ve eğer okuduğum kitaplardan birini portal taşıyla hayata geçirebildiysem, işler buradan sonra çok daha karmaşık hale gelecek. Özellikle de sizi çözmeye odaklanırsam."

Bu işe yaradı gibi görünüyor.

Neredeyse goblin yamyamlığı olayını yeniden canlandırıp, sonra da bin kat daha abarttığını görebiliyordum.

Hâlâ izinli olurdu. Ben de bir sürü rahatsız edici derecede eğlenceli kurgu okuyorum.

"Pekâlâ." Buz gibi bakışları, adeta meydan okurcasına, benimkilerle kesişti. "Ben Tembellik Prensi olarak bilinirim."

İtiraf ettiği şeyi anlamaya çalışırken, açıklamasının ardından sessizlik çöktü.

Bellington'daki herkes Kötülerin hikâyelerini duymuştu. Bunlar sadece uydurma hikâyeler, eğlence kaynağı olan efsanelerdi.

Ya da hepimiz öyle sanıyorduk.

Karşımda duruyordu, o soğuk, sert bakışlar hâlâ gözlerime sabitlenmişti; çok gerçekti. Ve büyürken o hikâyeleri dinlerken hayal ettiğimden tamamen farklıydı.

Onun tembel veya ilgisiz olacağını düşünmek ne kadar aptalcaymış. Ya da bir şekilde çok yaşlı görüneceğini sanmıştım. Otuz yaşından büyük görünmüyordu.

Zihnim gerçeklerle dolup taşıtı.

Yedi günah sarayını yöneten yedi ölümsüz prens vardı. Kendilerine

kardeş diyorlardı ama kan bağı olduğuna ya da birlikte doğduklarına dair hiçbir kanıt yoktu. Gençken onlara hayran kalmış, elimden geldiğince araştırma yapmışım. Gerçi, itiraf etmeliyim ki, çok fazla bilgi mevcut değildi.

Bunların ne olduğu konusunda kimse tam olarak emin değildi, ancak birçok söylenti vardı.

Zorlukla yutkundum. "Sen Kötülerden birisin."

Başını hafifçe eğdi ama sessiz kaldı, olan biteni sindirmesine izin verdi.

Kan ve kemik. Suikastçı koruyucum gerçekten de Tembellik Prensiydi.

Onun ve maiyeti hakkında pek fazla şey bilinmiyordu; şimdi onunla tanıştıktan sonra bunun kasıtlı olduğunu anladım. Prens Şehvet, her düzeyde zevkle oynuyordu.

Öfke Prensi, kızgınlık ve saldırganlık gibi savaşçı duyguları körüklerken; Kıskançlık Prensi ise kendi seçtiği günahı ortaya koyan oyunlardan hoşlanıyordu.

Açgözlülük, büyüsunü beslemek için kötü şöhretli kumarhanelere sahipti; Oburluk her türlü sefahat içinde yaşıyordu ve Gurur'un, saray mensuplarının kibirleriyle günahını beslemelerine olanak sağlayan aynalı bir salonu olduğu söylenen yaldızlı bir sarayı vardı.

Ama Prens Tembellik... Onun günahının nasıl işlediğinden emin değildim.

Fısıltılar, gücünün kitaplardan geldiğini ve kalesinin dev bir kütüphane olduğunu söylüyordu. Onu görmeyi hayal etmişim ama gerçek olup olmadığından asla emin olamamışım.

Kardeşleri arasında bir muamma olması ona bir avantaj sağlıyordu; eğer birisi onun sarayı hakkında kolayca ulaşılabilir bilgiye sahip değilse, stratejik bir saldırı planlayamaz veya tasarlayamazdı.

Bu nedenle, yedi prensin en korkutucu olanı o olabilir.

Ve daha önce onu bir kedi gibi okşamayı düşünmüştüm.

"Sen nesen?" diye tekrarladım.

Derin bir nefes verdi.

"Ölümlüler her zaman yanlış sorular sorarlar. Kimsin sen, nereden geldin, ailen nerede? Bazı varlıkların sadece var olduğunu kabul edemezler. Doğmazlar, yaratılırlar. Geçmişimiz ne bugünü ne de geleceği ilgilendirir."

Anlaşılan o ki, bir yetişkin olarak dünyaya geldiğini öğrenmek, aç karnına sindirilmesi zor bir durumdu.

“Ama siz öbür dünyadan geldiniz, değil mi?”

Gözleri parıldadı. "Eğer inancınız buysa, evet."

"Yani böyle bir yer yok mu diyorsunuz?"

“Çoğu alemde Büyük Ötesi gibi bir yerin varlığına inanılır. Kimileri ona cennet der. Kimileri de Valhalla diye bir yer olduğunu söyler. Bölgeler ve kültürler arasında benzer hikayeler yayıldığında, genellikle bir doğruluk payı vardır. Bazı metinler ise bunun sadece daha yüksek bir frekans olduğunu söyler.”

"Ama siz şeytansınız."

"Öyle miyiz?"

“Eğer düşmüş bir melekseniz, tarih sizi şeytan olarak adlandıracaktır. Siz öyle olmadığınızı mı iddia ediyorsunuz?”

Bana uzun uzun baktı.

“Ölümlülerin bizden olmamızı istediği her şeyiz. Kardeşlerimle kendimize iblis prensleri demeye başladık çünkü çoğunluk böyle düşünüyor, bu da bize kullanabileceğimiz bir gerçeklik havası katıyor. Ama size söz veriyorum ki damarlarımda iblis kanı akıyor. Bir zamanlar kahraman olarak kabul ediliyorduk.”

Burun kıvırdım. Tamam. Teknik olarak bir melek olarak yaratıldığı için iblis olmayabilir ve bunun moleküler düzeyde değişmediğini hayal ediyordum, ama etrafında dolandığı şey belirsiz bir gri alandı.

"Eminim ki tüm halk masalları sizin ve kardeşlerinizin düşmüş melekler olduğunuz ve aldatıcı olduğunuz konusunda hemfikirdir."

Bu da onları tam anlamıyla kötü adamlar haline getirdi.

Bir adım daha yaklaştı. "Gerçekten düşmüş birine mi benziyorum? Yoksa yerine getirmem gereken bir görevi olan biri gibi mi görünüyorum?"

Gözlerim inanmazlıkla kısıldı. "Senin işin mi var?"

"Bir bakıma, biz yeraltı dünyası için, gardiyanların mahkumlar için olduğu gibiyiz."

"Anlam?"

"Cezaevinde huzuru sağlamakla görevli olarak başka suçluları mı görevlendireceksiniz?"

"Yani birilerinin sizi bu pozisyon için işe alması gerekiyordu."

Burun kıvırdı. "Hepimiz bir noktada daha yüksek bir kaynağa hesap verimiz, Lore."

Kaşlarını çatıldı.

Söyledikleri son derece mantıklıydı, ama onlar hakkında okuduğum veya duyduğum her şeyi altüst ediyordu.

Onlar Kötülerdi, ruhsuz ölümsüzlerdi, o kadar sefillerdi ki, Büyük Ötesi'nden kovulmuşlardı. Tüm iyiliğin ve kutsallığın düşmanlarıydılar.

“Ama sen bir Günah Prensisin. Ve maiyetinle ilişki kuruyorsun. Büyünü beslemek için onlara ve günahlarına ihtiyacın var. Bu yüzden de Kötülük meselesi ortaya çıktı.”

Gülümsemesi son derece iğrençti. Şimdi bana yeterince yaklaştı, kokusunu içime çekebildim; deri, parşömen ve baharatlı bir şeyler.

Tıpkı şömine başında çıtırdayan ateşin yanında en sevdiğim kitabı okumak gibiydi. Yüzümü onun göğsüne gömüp o kokuyu tekrar içime çekme isteğine direndim.

"Peki, bu gerçek neden senin nabzını hızlandırıyor, Peaches?"

Çünkü açıkça çözmem gereken bazı kişisel sorunlarım vardı.

Derin bir nefes aldım, gözlerindeki bana felaket getirecek şeytani parıltıyı görmezden geldim. Wicked'a sonsuza dek bağımlı olmak için tek bir öpücüğün yeterli olduğunu duymuştum.

Bütün söylentiler ve hikayeler arasında nedense bunun doğru olduğuna inanmışım. Şimdi, her zamankinden daha çok, aramızda dikkatli bir mesafe bırakmam gerekiyordu.

Ona şüpheyle baktım.

"Sizden 'Majesteleri' diye hitap etmemi veya sarayınıza diz çökmemi beklemiyorsunuz, değil mi?"

Onun kahkahası, hiç beklemediğimiz bir neşe kaynağıydı.

"Dilediğiniz zaman diz çökebilirsiniz. Ama burada olduğumuz sürece bana Lo diye seslenmenizi tercih ederim."

Şimdilik ima dolu sözlerini görmezden geldim çünkü aman tanrım, Prens Buz Adam Tembel'in eriyip flört etmesi, bir jaguarın oyun oynarcasına yuvarlanıp karnını okşanmak için sunması kadar büyüleyiciydi. Adını düşündüm.

Bunda yanlış bir şey yoktu, ama kesinlikle işe yaramazdı.

Okuduklarımdan anladığım kadarıyla prensler gerçek isimlerini nadiren veriyorlardı, bu yüzden başka bir isim bulana kadar ona Lord Stoik veya Tembel diye seslenmeye devam ettim.

Lo ve Lore olup, tüm diyarlarda LoLo olarak tanınma riskini göze alamazdık.

Bu lakapta korkutucu ya da kötü bir şey yoktu ve eğer bu lakabı duyarlarsa, magazin basını acımasızca davranmaya devam ederdi.

"Akedia'yı kullanmamanıza şaşırdım. Ya da Cassiel gibi bir şey. Lo, Sloth'un mu yoksa Harlow'un mu kısaltılmış hali?"

Yüzündeki neşe bir anda kayboldu.

Bir dakika önce yanımda duruyordu, bir dakika sonra beni mağara duvarına sıkıştırmış, bıçağını boğazıma dayamıştı.

Düşmüş bir yıldız gibi parlıyordu.

Aman Tanrım. Kalbim şiddetli bir şekilde çarpıyordu.

Prens, masum bir çapkından göz açıp kapayıncaya kadar üstün bir yırtıcıya dönüşmüştü.

Ve bu kadar dramatik bir değişime neyin sebep olduğunu hiç bilmiyordum.

Yaklaşırken gözlerinde çözemediğim bir duygu parladı.

"Sen kimsin lan?" diye sordu.

ON BİR

Prens Tembel

*T*ahmin edilebileceği gibi, sorum cevapsız kaldı.

Tanrıçanın karanlık gücünün içeri sızdığını fark etmediğim için sinirlenerek Kabus Bilgisi'ni taşa daha sert bastırdım.

Her şeyden önce, flörtleşmeye kendimi kaptırmıştım.

Bir daha asla yapmayacağım bir hataydı.

Kabus Bilgisi bana karşı titredi.

"Bir sorun mu var?" diye sordum.

"Bu, hayal ettiğim kadar heyecan verici değil," dedi, her şeyden önce hayal kırıklığına uğramış bir ses tonuyla.

Kollarımın arasındaki hilekâr tanrıçaya dik dik bakabilmek için biraz geri çekildim. Büyüm, onun yalan söylediğini gösteren o belirgin sinyali algılamamıştı.

Bu bir anormallik olmalıydı.

Lore, zihnimin derinliklerinden bu bilgiyi çekip almasaydı, gerçek adımı tahmin etmesinin hiçbir yolu yoktu.

Ve bu, ne kadar eğitilmiş veya güçlü olursa olsun, bir rüya dokuyucusunun yapabileceği bir şey değildi.

Bu da bunun gerçekçi bir kâbus daha olduğunu ve henüz uyanmadığımı gösteriyordu.

“Ne değil ki?”

“Boğazına saplanan hanęer. Belli ki. Az önce dikkat etmiyor muydun? Biraz daha sarhoş edici olmasını bekliyordum.”

Kaşları çatılmış bir halde beni baştan aşığı süzdü.

“Baştan çıkarma yöntemlerin üzerinde çalışman gerekiyor. Bu arada aklıma geldi. Bana benzeyen ve seni bıçaklayan tanrıça hakkındaki tartışmamızı hiç bitiremedik.”

Dikkatini pantolonuma çevirdi, dolgun dudaklarında bir kaş çatması belirdi.

"Bundan nasıl keyif aldığınızı anlamıyorum."

"Korku fantezinizi yeterince beslemiyor muyum?"

Uzun ve bıkkın bir iç çekişle nefes verdi; sanki bunu açıklamak, benimle taş duvar arasında sıkışıp kalmaktan daha sıkıcı olacakmış gibi.

"ekici olan korku değil, romantik gerilimdir."

Son kabusta durum böyle değildi. Tanrıça her şeyden çok korkuyu arzulamıştı.

Bıağımanın düz kısmını kullanarak çenesini yukarı doğru kaldırdım.

Gözlerini onun gözleriyle buluşturmaya zorladığımda nefesi kesildi.

Canavarın şiddete karşı koyamayacağını bildiğim için bekledim.

Eğer bu kâbus dün gecekiyle aynı sırayı izleseydi, gözlerinin kırmızıya dönmesi ve bunun sadece kurgulanmış bir rüya olduğunu anlamam uzun sürmezdi.

Gözlerinin normal sıcak kahverengi rengi değişmemişti, ama kesinlikle bir tepki veriyordu.

Onu duvara yaslayıp tuttum, hızlı atan nabzından memnundum.

Dokunduğumuz her yerde bunu hissettim.

Dili alt dudağının üzerinden geçti, davetkar bir şekilde ıslattı ve bedenim mantığıma aykırı bir şekilde karşılık verdi.

Bu sadece fiziksel bir tepkiydi, bu yüzden bunu avantaja çevirdim ve bu kabusta üstünlüğü ele geçirdim.

Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaştırdım ve yavaşça çenesinde gezdirdim; dudaklarımın tenine hafifçe değmesiyle vücudunda oluşan ürpertiye fark ettim.

Arzu beni adeta çarptı.

Benim değil, onun.

Vücudunun temasa nasıl tepki verdiğini hissettim ve en iyi sonucu elde

etmek için stratejimi buna göre ayarladım.

Tanrıçanın kendini göstermesini ve bu maskaralığa son vermemizi istedim.

Uzandı ve beni uzaklaştırmak yerine kendine doğru çekmek istercesine kollarımı kavradı.

Ama bu rüyada yönlendirilmek istemezdim, uykuya hükmeden tanrıça tarafından bile.

Tek elimle bileklerini başının üstünde sabitledim ve ona doğru eğilerek aramızdaki tüm mesafeyi ortadan kaldırdım.

Nefesleri seyrekleşti, arzusu doruk noktasına ulaştı.

Tehlike duygusundan gerçekten keyif alıyordu.

Onun hayatına son verebileceğim gibi onu öpebileceğimi de biliyordu. Yine de, birçok başkası benden korkarken o benden korkmadı.

Gözlerimin içine baktım, bıçağımı sürekli boğazında tutuyordum. Bu kadar yakından, kahverengi gözlerinde altın rengi küçük yıldız parıltıları fark ettim.

Yutkunma sesi duyuldu ama yine de korku belirtisi sezemedim.

Bekleyiş aramızdaki mesafeyi daha da kalınlaştırdı.

O daha fazlasını istiyordu.

Eğer Lore'un kılığına bürünmüş kabus bu oyunu oynamak isteseydi, ben kazanırdım.

Baştan çıkarma metinlerini psikolojik çalışmalarla birleştirerek inceledim ve ezberledim; bu bilgi birikimi, duyguları sezme yeteneğimle birleşince bana çoğu kişinin karşı koyamayacağı bir avantaj sağladı.

Bunlar, kardeşlerimin benimle dalga geçtiği, cephaneliğimdeki kullanışlı araçlardı; ama sevgililerimden hiçbiri bundan şikayet etmedi.

Nightmare Lore'un kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, bunu kendi göğsümde de hissettim ve bu his içimde garip, ilkel bir ihtiyaç uyandırdı.

Bu, cevap vermekten kendimi alamadığım kadim bir çağrıydı.

Dizimi bacaklarının arasına soktum ve bacakları direnç göstermeden aralandı, ilerlemelerime teslim olarak beni karşıladı.

Tanrıçanın tepkisini anlamak için durakladım.

Yüzünü bana doğru kaldırdı ve gözlerindeki erimiş bakış, bıçak fantezisini sürdürmemi, sınırları zorlamamı istediğini gösteriyordu.

Yer değiştirdim, kalçalarımı onunkilere bastırdım ve nefesi kesildi.

"Bu daha mı heyecan verici, küçük kâbus?"

Onun arzusu aniden kayboldu ve ben de kollarını hemen bıraktım.

O, Lore'un yüzünü takmış bir canavar olabilir, ama ben değildim.

Omzumun üzerinden bakarken anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, bir anlığına sersemlemiş gibi göründükten sonra "Yere yat!" diye bağırdı.

Tereddüt ettim. Eğer bu bir hile ise...

Dikkatimi çekmek için beni sertçe itti.

Hemen hançerimi boğazından düşürdüm ve geri çekildim; kadının hızla yere çöküp elleriyle başını örtmesini izledim.

Bu kâbus karşısında ne düşüneceğimi bilemedim.

Amacı beni şaşırtmaksa, bunu başarıyordu.

Nightmare Lore tişörtümden çekiştirerek beni kendi seviyesine çekmeye çalıştı.

“Ördek, sarışın!”

ON İKİ

Prens Tembel

Lanetli takma ad beni duraksattı; canavar bana daha önce hiç böyle seslenmemişti.

Birkaç saniye sonra, sırtıma sert bir cisim çarparak kırıldı.

Gereğinden fazla acıttı ve dikkatim yere düşen parçalanmış odunlara takıldı. Ateş için topladığım dallardan değildi.

Yere bakarken, daha önce fark etmediğim gölgeler dağıldı ve taş yavaş yavaş aşınmış sert ağaç tahtalarına dönüştü.

Topuğumun üzerinde döndüm, etrafımızdaki manzarayı incelerken gölgeler yavaş yavaş kaybolup yeni bir sahne ortaya çıktı ve bir an sonra ses, sanki ses seviyesi aniden yükseltilmiş gibi, kulağıma çarptı.

Artık mağarada değildik. Kalabalık bir yerdeydik—

Bir başka tahta tabure de meyhanenin içinden hızla geçerek doğrudan bize doğru geldi.

Havada yakalayıp bir kenara fırlattım, sonra Lore'a baktım.

Hâlâ duvara büzülmüş, başını koruyordu. Gözleri endişeyle açılmıştı, ama bu endişe içe dönük gibiydi. Bu da garipti.

Ona ne olduğunu sormaya vaktim olmadı.

Gölgeler, tuttuğu taşa geri akıyordu ve bu hareket bana hiç hoş gelmedi. Rüya dokuyucuları, zihinlerini kullanarak gerçekliği yaratmalıydı, gölgeler

aracılığıyla değil. En azından bildiğim kadarıyla. Mutlaka gözden kaçırdığım bir parça olmalıydı...

Devasa bir yaratık yanımızdaki masanın üzerine düştü, eski tahtayı cüssesiyle parçaladı ve dikkatimi tekrar ele almamız gereken konuya çekti.

Bununla uğraşacak ne zamanım ne de sabrım vardı.

Şehvet, tıpkı Öfke gibi, kendini seve seve kavgaya atar ve mücadeleden aynı derecede zevk alırdı.

Wrath ise kendini daha çok dizginleme eğilimindeydi.

Şehvetin böyle bir dizgin gücü yoktu. Eğer burada olsaydı, Lore'u sessiz bir yere götürüp büyüünün ve anka kuşu gözyaşının nasıl çalıştığını ve gölgeleri nasıl kontrol ettiğini çözene kadar onu serbest bırakırdım.

Meyhaneyi şöyle bir gözden geçirdim.

Loş ışıklı, döküntü, derin çiziklerle dolu ahşap duvarları ve zemini, orta büyüklükteki toplantı salonuna serpiştirilmiş en az bir düzine uyumsuz masa ve sandalyesiyle, mekanın epey bir kaos yaşadığı açıkça belliydi.

Kavgaların yaygın olduğunu tahmin ediyordum.

Şu anda böyle bir kavganın tam kenarında duruyorduk; yaklaşık otuz kişilik bir kalabalık birbirine ve ellerine geçirebildikleri her şeye saldırıyordu.

Hatta bazıları, dolunayda tapan kurtlar gibi başlarını geriye atıp sallanan avizeye uluyordu.

Kalabalığın içinde şekil değiştirenlerin kokusunu almadım, bu da onların tamamen aptal oldukları anlamına geliyordu.

Ana çıkış, kavgayı dışarı taşımaya çalışan kalabalık nedeniyle tıkanmıştı, ancak neyse ki bu şirin mekândan çıkmanın tek yolu orası değildi.

Dikkatimi sol arka köşede bulunan bir merdiven çekti.

Şimdiye kadar kimse buna aldırış etmedi.

Gitmemiz gereken yer orasıydı. Eminim kiralayabileceğimiz odalar vardır ve Lore'un büyüü üzerinde ne kadar hızlı çalışabilirsek o kadar iyi olurdu.

En iyi yolu hızla değerlendirdim ve doğrudan dalmanın en hızlı yol olacağına karar verdim. Her fırtınanın gözünde mutlaka bir sakinlik anı bulunurdu.

Tek yapmamız gereken oraya ulaşmaktı.

Bira bardakları hedeflere çarptı, yumrukların yumuşak ete çarpma

sesleri ve cam kırılma sesleri etrafımızda patlak veren giderek büyüyen gürültüye eklendi.

Derin bir nefes aldım, sonra yavaşça nefesimi verdim; kütüphanemin sessiz huzurunu özledim.

Beni bu aleme sürüklemesinde oynadığı rol yüzünden Xavier'e bir kez daha lanet ettim.

Eğer kitabı çalmasaydı, şimdi mahkememde kitap okuyor olurum ve her dakika huzurumun sınanmasına maruz kalmazdım.

Belki de kardeşlerim benim asosyal eğilimlerim konusunda haklıydılar.

Üzerine çıkan birkaç iri adamın ağırlığı altında zaten gıcırdayan bir başka masa da sonunda yerçekimine yenik düşerek sağır edici bir gürültüyle yere düştü.

Adamlar onunla birlikte yuvarlandılar, ancak düşüşleri kavgalarına daha da alev kattı. Yeni kırılmış tahta parçaları ve dökülmüş bira arasında birbirleriyle boğuşup pençelediler.

Aşırı alkol ve yetersiz beyin hücrelerinin etkisiyle hareket eden iki kişi, masanın kırık parçalarını alıp doğaçlama silah olarak kullanarak düşmanlarına acımasızca saldırdı.

Ardından sandalyeler devrildi ve meyhane tam anlamıyla düzensiz bir isyana dönüştü. Şiddet kontrol edilemez bir yangın gibi yayılmaya devam etti ve kısa süre sonra her köşe, ilkel bir savaşa girişmiş sarhoşlarla dolup taşı.

Bu savaşı neyin başlattığını sadece Tanrı bilir. Daha onurlu ve mantıklı bir şekilde yürütülen gerçek savaşlar görmüştüm.

Bu, Denemelerin bir parçası olabilir; ancak Lore'un kahramanlık, korku veya başka bir şey açısından sınanıp sınanmadığı tamamen bir muamma.

Bira nehirleri duvarlara sıçradı ve zemini ıslattı, artık boş olan şişeler ise hızla havada süzülen ölümcül füzelere dönüştü. Dürüst olmak gerekirse, onları mermi olarak kullanacak imkanlara sahip olmalarına hayran kaldım.

Cam parçaları kırılıp yere saçıldı.

Bu sarhoş aptallar bu hızla giderlerse, o derme çatma yapıyı tamamen yıkacaklardı. Ve bu da çok sakıncalı olurdu.

Eğitimimize başlayacağımız, güzel bir köy olacağı söylenen yerde farklı konaklama yerleri aramakla vakit kaybetmek istemedim.

Lore, onu kucağıma alıp kavgaya doğru ilerlemeye çalışırken şaşkınlıkla tiz bir çığlık attı.

"Beni indir, aptal herif!"

Yumrukları sırtıma şiddetle vuruyor, havada çılgınca tekmeler savuruyordu. Sanki banyoya atılmış vahşi bir kedi gibiydi.

Ne kadar da şiddetli bir güneş ışığı huzmesi.

Onu tekrar yere bıraktım.

"Şu adamları görüyor musun?" diye baş parmağımla en yakın kavga eden gruba doğru işaret ettim.

Tam o sırada, yalnız bir savaşı bulduğumuz konvoyun içine daldı, vücudu boğuk bir gürültüyle yere yığıldı.

İnsan, bunun onu bayıltacağını veya yavaşlatacağını tahmin ederdi. Ancak normallik ve mantık bu mekânı birkaç dakika önce terk etmişti.

Çarpmanın etkisiyle toz bulutları yükseldi, ancak yere düşen adam yılmadı; sanki en büyük düşmanıymış gibi hemen yere yumruk atmaya başladı.

Kaşlarımı sessizce kaldırarak, anlamlı bir bakışla ona baktım.

"Sana çarpsalar umursarlar mı acaba? O kadar sarhoşlar ki parkede birbirleriyle kapışıyorlar, Lore."

Dudaklarını büzdü. Belli ki çıkmazdaydı. Ama ayaklarımızın dibinde gerçekleşen bu büyük absürtlük gösterisine itiraz etmek zordu.

"Pekala." Önceki aptalın yanına başka bir adam daha yere düştüğünde kadın irkildi ve ikisi de çamurda yuvarlanan domuzlar gibi yerde yuvarlanmaya başladı. "Ama sırtına bineceğim. Ben de bu işin içinde olmak istiyorum."

Derin bir iç çekip döndüm ve çömeldim, böylece o ayağa kalkabilsin.

Ve gerçekten de sıçradı. Lore hafif bir koşuyla hızlanıp sırtıma atladı, neredeyse ikimizi de yapışkan zemine düşürüyordu.

Ellerim hızla uzandı, parmaklarım umarım sadece bira olan şeyin içinden geçti.

"Ooo, özür dilerim. Biraz fazla coşkulu davrandım."

Doğrudum ve kolları boynuma dolandı.

Bana atmışım gibi, kendisi de savaşa giden bir generalmiş gibi topuklarını yanlarıma geçirme cüretini gösterdi.

Kolunu dümdüz uzattı ve karmaşanın içine doğru işaret etti, heyecanını zorlukla gizleyebiliyordu.

"Şarj!"

Belli ki geçmişteki günahlarımın cezasını çekiyordum.

En azından birimiz bu kargaşadan keyif alıyordu.

Kardeşlerim beni şimdi bu çılgınlığa ortak olurken görselerdi...

Topuklarıyla beni tekrar dürttü ve ben de merdivenlere doğru yöneldim.

Daha ilk birkaç adımda birkaç yumrukla karşılaştım.

Darbelere karşı dişlerimi sıktım.

Ağrı geçiciydi ve mümkünse müdahale etmemek en iyisiydi.

Kavganın tam ortasına doğru ilerlerken, yumruklar ve dirsekler acımasız bir güçle üzerime indirildi.

Her darbe, böbreklerime, yanlarıma ve omurgama balyoz gibi indi ve vücudumda keskin ağrı dalgaları yarattı.

Lore hızla dönüp birinin kafasına tekme attı.

Gözleri benim hissettiğim şokla kocaman açıldı, vücudu bir anlığına sendeledi, sonra sersemlemiş ve yenilmiş bir halde yere yığıldı.

Odanın öbür ucuna kadar duyulan zafer çılgılığı attı.

“Bunu gördün mü?” Neredeyse nefesimi kesecekti. “Boğazına yumruk atmaya çalıştı! Sonra da bam! Patates çuvalı gibi yere yığıldın.”

“Şiddete karşı aşırı derecede heyecan duyuyorsunuz.”

“Şiddet mi? Ben tam bir baş karakter enerjisi yayıyorum. Kılıç eğitimi sahnelerine gerek yok.”

Hızla kıvranarak üzerime doğru gelen bir sürü uzuvdan sıyrıldım.

“Eğer sen baş karaktersen, ben kimim?”

"Elbette, en güvenilir yardımcım."

Lore'un diğer bacağı da savruldu ve bir başka saldırganın yüzüne çarptı. Başı geriye savruldu ve yere yığıldı, ifadesi donuktu. Darbenin etkisiyle uyanacaktı ama çok şiddetli bir baş ağrısı çekecekti.

Gerçekten de oldukça iyiydi.

Bu seferki zafer çılgılığı o kadar yüksekti ki, öbür dünyadaki insanların bile duyduğunu hayal ettim.

“Tartışılabilir.” Ona bir darbe daha indirmesi için döndüm. “Yardımcılar benim gibi dövüşmez. Ben en azından bilge bir akıl hocasıyım.”

Birisi sert bir tekme atarak kaval kemiğimi kırmaya çalıştı.

Tökezledim ve bu sırada Lore'u neredeyse kaybettim. Bacağımda şiddetli bir ağrı yayıldı ve bir adım daha sendeledikten sonra başımın dertte olduğunu fark ettim.

Lore sırtımdan kayd. "İyi misin?"

"BEN-"

Gözümün ucuyla bir hareketin hızla değiştiğini fark ettim, ama tepki veremeden bir yumruk yüzüme indi.

Başım yana savruldu ve geriye doğru sendelerken, dengemi yeniden sağlamaya çalışırken ağzımı metalik bir kan tadı doldurdu.

Lore dengemi sağlamak için tuniğimin arkasından tuttu. "Aman Tanrım!"

Saldırganım işini bitirmemişti ama sürpriz unsuru ortadan kalkmıştı.

İkinci darbenin geldiğini gördüm ve adamın elini mengene gibi kavradım.

Parmaklarım derisine saplandı ve kemiklerinin basınç altında çıkardığı tatmin edici çıtırtıyı duyana kadar sıktım.

Ama henüz pes etmeye niyeti yoktu.

Hiç vakit kaybetmeden ağırlığını kaydırdı ve karnıma güçlü bir tekme attı. Darbenin etkisiyle nefesim kesildi ve beklenmedik acıdan ikiye katlandım.

Bu kadar acıtmamalıydı.

"Arkanızdayım!" diye bağırdı Lore.

Hemen arkamı döndüm ve adamın suratına yumruk attım, adam yere yığılıp bayıldı, sonra kendimi toparlamak için durdum.

Soğukkanlı, verimli, analitik.

Kendime zihnimde kim olduğumu hatırlatmak zorunda kaldım.

Tapınaktan gelen o tuhaf büyüünün izleri duygularımı alt üst etti.

Ama sihirli bir dürtü olsun ya da olmasın, tahammülüm tükenmeye başlamıştı.

En yakın dövüşçülere dik dik baktım, sonra Lore'a yaklaşmasını işaret ettim. "Tuniğime sıkıca tutun ve olabildiğince yakınınızda kal."

"Yüzün morarmış."

Ve hissedildiği kadarıyla şişkinlik.

"Bunu sonra düşünüyoruz."

"Tam bir yardımcı karakter enerjisi," diye mırıldandı.

Ona, istediğini ima eden ifadesiz bir bakış attım ve merdivenlere doğru yürüyüşüme devam ettim. Yoluma çıkmaya cüret eden bir sonraki kavgacı grubuna karşı kendimizi savunurken hiçbir şeyden geri durmadım.

Saldırganlarımın bedenleri odanın dört bir yanına savruldu, hareketsiz yığınlar halinde yere yığıldı. Şanslılarsa, birkaç saat sonra daha fazla masum bar taburesini rahatsız etmek için ayağa kalkacaklardı.

Daha şanssız olsalardı, ölüm tanrıçasıyla karşılaşacaklardı.

Bana hiç fark etmedi.

Kaosun içinden yavaş yürüyüşümüze devam ettik ve bir dahaki sefer biri bana doğru koştuğunda dişlerimi gösterdim ve adam sendeleyerek uzaklaştı, pantolonunda ıslak bir leke oluştu.

Lore'un dikkati benimkine yöneldi.

"Az önce hırladın mı?" diye sordu inanmaz bir şekilde.

"İşediğim şeye bastım."

"Bir dahaki sefere kimsenin altını ıslatmasına sebep olmamaya çalışın."

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. "Yakaladın mı?"

"Çok göz korkutucu."

"Tüm Wicked özelliklerine sahip. Zeki, öldürülmesi neredeyse imkansız ve ölümlüleri korkudan altlarına işetmekte usta."

"Ne kadar mütevazı."

"Sanırım dürüstlüğü kastediyorsunuz."

Yolu açmak için bir masayı kenara itip onu enkazın üzerinden geçirirken Lore homurdandı.

Sonunda, uzun, hasarlı bölmenin arkasındaki duvara yaslanmış, omzuna nemli bir bez atmış, meyhanesinin paramparça edilmesini kayıtsız bir sakinlikle izleyen barmenin yanına durduk.

Barmenin önüne küçük bir bozuk para cüzdanı bıraktım.

Altın her alanda altındır.

Günah Evimden ayrılmadan önce, önlem olarak yolculuk için birazını yanıma almıştım.

Adam paralara şöyle bir baktı, sonra tekrar bana döndü.

"Bir odaya ihtiyacım var. Tercihen küvetli bir oda."

Para kesesini cebine attı ve duvardan pirinç bir anahtar alıp bana fırlattı.

"Şanslı gününüz. En iyi odamız kaldı. En üst kat. Banyosu bitişik, tek yataklı. Yemekler de"—başının üzerinden uçan bir tabureden sıyrıldı—"kısa süre içinde gönderilecek."

Lore'u kucağıma aldım ve merdivenlerin yarısına kadar taşımayı başardım, ancak o tekrar yere bırakılmayı istedi.

Onu ayaklarının üzerine bıraktım ve korkuluğa tutunup aşağıda olup bitenleri izlerken, yapmacık bir eğlenceyle onu seyrettim.

Bu açıdan bakıldığında durum çok daha kötü görünüyordu.

Kan duvarlara sıçradı, tuniklerden aşağı damladı. Adamlar dişleri eksik

bir şekilde birbirlerine çarparak sırtttılar.

Lore gözlerini kırpmadan aşağıya baktı, geniş bakışları her şeyi inceliyordu.

Bellington bana kavgaların normal olduğu bir yer gibi gelmedi.

"Bu gerçekten okumaktan hoşlandığınız türden bir kitap mı?"

Dikkatini bana çevirdi. "Aksiyon dolu, gerilim ve romantizmle bezeli mi? Bu kitabı kim sevmez ki?"

"Elbette gerçekte o kadar da çekici değil."

Düşüncelere dalmış bir şekilde başını yana eğdi.

Onun sesindeki dehşeti, korkuyu, titremeyi bekledim... Buradan vahşetin boyutunu görmek, muhtemelen nispeten yara almadan kurtulduğumuzu düşünmesine neden olurdu.

"Barmenin odaya lager bira göndermesini sağlamalısınız."

Bakışlarım ona dikildi.

"Bira istemek için tekrar kavgaya mı girmemi istiyorsun?"

Bana, muhtemelen hayatında karşılaştığı en sıkıcı arkadaşımı gibi baktı.

"Eğer bu Black Wings, White Bones'un birasıysa, efsanevi bir bira. Bu mekanı ziyaret edip de denememek suç olurdu. Blake ve Agatha, bu kitabı ziyaret edip de biranın abartıldığı kadar iyi olup olmadığını kontrol etmediğimi öğrenirlerse beni öldürürler. Oraya gidip musluktan direkt içmeyi düşünüyorum."

Bir şekilde, onun tam da bunu yapabileceğini hayal edebiliyordum. Yine de, tüm bu sahneye verdiği tepki endişe vericiydi. Şiddet karşısında herkes tedirgin veya şok olmuş olurdu.

Daha sonra incelemek üzere bir kenara koydum.

"Blake ve Agatha'nın kim oldukları hakkında bir fikrim olmalı mı?"

"Aman Tanrım."

Kolumu şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kavradı ve yaklaşan bir saldırıya karşı gerildim. Tehlikeyi tespit etmek için duyularımı açtım.

Hiçbir şey dikkat çekmedi.

"Nedir?"

"Bahse girerim Logan Blaze de oralarda bir yerlerdedir. Göğsünde inanılmaz seksi bir dövme olan ve kemik kıran birini görüyor musunuz? Karşı konulmaz gamzeleri olacaktır."

Odayı tekrar tararken yüzünde hayalperest, umut dolu bir ifade belirdi.

Aniden, mantıksız bir şekilde o adamı bulup kemiklerini kırma isteği duydum.

Kitabın karanlık etkisi olmalı.

Ona oda anahtarını uzattım. "Kapıyı kilitle ve kimseye açma."

Gözlerinde muzip bir parıltı belirdi ve hatamı anladım.

"Benden başka herkes," diye ekledim.

Lord Stoic hakkında bir şeyler mırıldandı ve ben de o merdivenleri çıkıp odamıza girene kadar bekledim, sonra tekrar kavgaya karıştım.

ON ÜÇ

Prens Tembel

Kavga, huzursuz bir gelgit gibi meyhanenin diğer tarafına kaymıştı; geriye sadece birkaç kişi kalmıştı, onları yolumdan itmem gerekiyordu.

Uçan bir bar taburesinden sıyrıldım ve odanın karşı ucundaki bir pencereye çarparak yere düşmesinden kıl payı kurtuldum.

Belki de burası yeni bir cehennem alemiydi. Sarhoşların günün her saatinde bitmek bilmeyen bir kavgaya tutuştuğu bir yer. Şanslılarsa, birbirlerini bayıltana kadar döverler ve kısa süre sonra ortalık sakinleşirdi.

Uçuşan mobilyalardan kaçınarak kimseyle tartışmaya girmeden barmene geri döndüm.

Kaşlarını kaldırdı, muhtemelen bu kadar çabuk tekrar konuya dahil olmama şaşırmıştı. Şaşıran tek kişi o değildi.

"Oda sizin standartlarınıza uymadı mı?"

Boş sohbete hiç niyetim olmadığı için masaya iki altın sikke daha koydum.

"Hanımefendi susadı. Yemeğimizle birlikte bira da gönderin."

Paraları topladı, sonra çenesini bana doğru salladı.

"Bana bir dakika verin."

Derin bir nefes verdim. Artık hem gardiyan hem de barmen olacaktım.

Bu, tam da benim için tasarlanmış, uyanıkken yaşanabilecek bir kâbus

olmalıydı.

Kardeşlerim bunu duyarlarsa, beni bir yüzyıl boyunca alaya alırlar.

Akşam yaşanan olaylar üzerine düşünmek için sessiz bir köşe bulmak istedim ama kendimi tuttum. İçime güçlü bir sihir dalgası çarptı, ardından hemen güç, arzu, karanlık ve kaos açlığı geldi.

Hemen alarma geçtim. O duyguyu biliyordum.

Dikkatim odanın her tarafına kaydı ve orada durdu. Koyu saçlı ve tanıdık bir yapıda bir adam, barın arka çıkışına doğru itişip kakışarak ilerliyordu.

Elinde göğsüne bir cisim tutuyordu. Eski bir kitaba benzeyen bir şeydi.

Xavier.

Hızla karşıya geçtim, birkaç savruk darbeden sıyrıldım ama o, iyice bakma fırsatı bulamadan kapıdan fırlayıp çıktı.

Geriye kalan savaşçılar bir anlığına yolumu kapatmayı başardılar ve ben de küfürler savurarak aralarından sıyrıldım.

Yüzünü net göremedim ama bu dar alanda görüşü engelleyen bunca insan varken bu şaşırtıcı değildi. Bana bir işaret feneri gibi seslenen o karanlık gücü tanımak için onu görmeme gerek yoktu.

Xavier, kitap kaçışını gizlemediği sürece fazla ilerleyemezdi.

Sonunda dirseklerimle yolumu açarak kapıya ulaştım ve sokağa fırladım.

Ortam sessizdi. Alışılmadık derecede sessizdi.

Birkaç blok ötede fenerler yanıp sönüyordu ama dışarıda hiç yaya yoktu.

Boş sokağa bakakaldım, vücudumdaki ince tüyler diken diken oldu. Orada birilerinin olduğunu hissettim ama onları göremiyordum. Liber Noctem bölgeyi örtüyordu. Öyle olmalıydı.

Derin bir nefes aldım, keskinleşmiş duyularım Xavier'in kokusunu aramaya başladı. Ama eğer hâlâ buradaysa, ondan hiçbir iz bulamadım.

Kendi gücümü çağırmaya çalıştım, ama keskinleşmiş duyularıma rağmen kitabın yarattığı büyüünün ardını göremedim. Yine de, bir hata yapmış olmalıydı. Hiçbir illüzyon mükemmel değildi.

Diz çöktüm ve Xavier'in hangi yöne koştuğuna dair herhangi bir ipucu bulmak için yolu inceledim, ancak kaldırım taşları hiçbir sır vermedi.

Bir süre boş sokaklarda yürüdüm, ama usta kütüphanecim çoktan gitmişti. Kitap bana yakın olduğunu bildirmek istemiş olmalıydı, ne amaçla olduğundan emin değildim. Ama beni huzursuz etmeyi başardı. Oyunu bir

üst seviyeye taşımıştı ve hayatımda ilk kez, güçlü bir düşmanın peşindeydim.

Tekrar meyhaneye doğru yöneldim, içimdeki o tuhaf, içten içe kaynayan öfkenin yeniden alevlendiğini hissediyordum. Kabuslar Kitabı çok yakındı.

Ve şimdi geriye kalan tek şey, beni alaya alan karanlık, çarpık büyüydü.

Dövüşçülerin çoğu yorulmuştu, bu yüzden meyhaneye girmekte artık daha az zorlandım. Odayı geçip bara vardığımda, soğuk ve duygusal kalkanım iyice yerleşmişti.

Barmen önüme köpüklü iki bardak altın sarısı bira koydu, köpükler bardakların kenarlarından aşağı doğru akıyordu.

Şaşırtıcı derecede güzel kokuyordu, bu yüzden berbat davranışları hakkında yorum yapmadım.

Başımı hafifçe sallayarak teşekkür edip birayı aldım ve merdivenlerden yukarı çıktım, içeriden gelen seslerden ve homurdanmalardan anlaşıldığı kadarıyla ya sevgililer ya da kavga edenler tarafından işgal edilmiş iki odanın bulunduğu bir katı geçtim.

Kapıyı tekmeledim. "Benim."

Odanın içinde ayak sesleri duymak yerine, bir sıçrama sesi ve boğuk bir küfür duydum.

"Açık!"

Gözlerimi kapattım, bardağı yere bıraktım, sessizce ona kadar saydım, sonra kilitli olmayan kapıyı açtım.

İkinci birayı almak için eğildim ve kendimi sakın kalmaya zorladım. Herkes odaya gizlice girip boğazını kesebilirdi, hatta gamzeli sevgili Blaze bile. Artık Kabuslar Kitabı'nın bizi bu hikâyeye kadar takip ettiğinden emin olduğuma göre, tetikte kalmamız gerekiyordu.

"Kilidi açacağınız konusunda anlaştığımızı sanıyordum..."

Küçük odanın ortasında, içinde neşeli bir şekilde su sıçratan Lore ile birlikte küçük bir bakır küvet beni karşıladı.

Böyle bir yerde beklemediğim pirinç bir musluktan su buharı yükseliyordu ve neroli ile fesleğen sabununun ferahlatıcı kokusu burnuma geliyordu.

Lore saçlarını toplamıştı ve boynuna kadar ıslanmıştı; dikkati içeceklere kaydığında dudakları keyifle kıvrıldı.

“Aldınız mı? Şimdiye kadar tattığınız en lezzetli bira mı?”

Ellerini sudan çıkararak oldukça açık bir ricada bulundu ve elinde tuttuğu sabun kalıbı da suya uçtu.

Köpüklü cismin yatağın altına doğru sekip kaymasını ve ardından küvete geri fırlamasını fark etmemiş gibiydi.

Çizmemin topuğuyla durdurdum.

Ne kadar da gülünç bir manzara.

Yüz ifademi hızla düzelttim.

"Kapısı açıkken küvetin içinde ne kadar savunmasız olduğunuzun farkındasınız, değil mi?"

Bana bıkkın bir bakış attı. Sanki hazırlığım pratik değil de sıkıcıymış gibi.

“Kapı açık değildi, kilitli değildi. Ve sen de hemen alt kattaydın, muhtemelen herkese ters ters bakıyordun. Çok fazla endişelenme yoksa kırışıklıkların olur.”

Ölümsüz olduğum ve yaşlanmayacağım gerçeğini görmezden gelerek rahat bir nefes aldım. En azından fazladan para ödediğim küveti kullanıyordu.

Bana tekrar sabırsızca işaret etti ve ben de birayı uzattım.

İlk yudumdan sonra ondan çıkan şehvetli ses, içimdeki uyuyan günahkârı uyandırdı ve dikkatini çekti.

Xavier'i ve kitabı tekrar kaybetmenin verdiği sinirden sonra, onun bu hareketleri neredeyse hoş bir dikkat dağıtıcı unsur oldu.

"O kadar mı iyi?" diye sordum, kaşımı kaldırarak.

Gözlerini kapattı ve geriye yaslandı, suyun küvetin kenarlarından tekrar taşmasına izin verdi.

O, parke ağaçları için tam bir tehditti.

Havlu alıp temizleme isteğime karşı koydum.

"Kesinlikle kavgaya ve goblin yamyama göğüs germeye değer."

"Neredeyse tüm süre boyunca arkamda saklıydın," diye belirttim.

"İşıltımı söndürme, sarışınım. Birkaç etkileyici tekme attım."

“Bu biradan bu kadar etkilendiyseniz, kardeşimin lokantasındaki kış birasını da denemelisiniz.”

Bana sinsi bir gülümsemeyle baktı. "Beni ailenizle tanıştırmaya mı davet ediyorsunuz? Ben de sizin beni pek sevmediğinizi sanıyordum."

"Sen imkansızsın," diye homurdandım.

“Beğenmemek imkansız.” Sabunlu kolunu sallayarak daha fazla köpük etrafa saçtı. Keten havluya tekrar baktım.

Bakışlarını yüzüme dikti.

"Gözün moraracak. Neden eskisi kadar hızlı iyileşmiyorsun?"

Elimi uzattım ve yüzümü buruşturdum. Yüzüm darbenin etkisiyle hala acıyordu.

"Bilmiyorum."

Ve bu çok sinir bozucuydu.

Somnia'da uzun süre kalmanın mı yoksa Denemelerin etkisinin mi büyüümü olumsuz etkilemeye başladığını bilmiyordum.

Sebebi ne olursa olsun, yakından takip etmem gerekecekti.

Küçük odayı şöyle bir gözden geçirdim.

Küvet ve komik derecede küçük yatağın yanı sıra, sivri tavanda yüksekte duran tek bir pencere ve muhtemelen ihtiyaç gidermek için kullanılan, dolap büyüklüğünde bitişik bir oda vardı.

"Banyo odası" oldukça cömert bir terimdi.

Altın için fazla para ödediğimi düşünmeye başlamıştım.

Lore ise gayet memnun görünüyordu. Bir yandan bira yudumlarken, bir yandan da banyo yapıp kendi kendine mırıldanıyordu. Benim dikkatim ise yine etraftaki ortama kaydı.

Yatak, küvet ve tuvalet arasındaki yol sadece yaklaşık 30 cm kadardı, bu da daha sonra yerde uyumam için hiç yer bırakmıyordu.

Önceki akşamı nasıl geçirdiğimizden sonra bunun pek bir önemi yoktu zaten.

Tam olarak aynı değildi çünkü o baygın ve ölmek üzereydi, ben de kendi bıçağımla delinmişim.

Bu, sonraya bırakılacak bir meseleydi.

Biramı kaptım ve yatağa doğru ilerledim; oturduğumda yatağın kenarı gevşedi ve protesto edercesine gıcırdadı, sonunda da içeceğimden bir yudum aldım.

Dilimde yoğun bir vanilya aroması patladı.

Lore gibi orgazm taklidi yapmadım ama inanılmaz derecede iyiydi. Gluttony birkaç sürahi sipariş eder ve anında bitirirdi.

Lore, kendi içeceğini tekrar yudumlarken, alaycı bir eğlenceyle beni izledi.

"Komik olan ne?" diye sordum, tuzağa düşerek.

"Bir günahkâr için, zevkin belirtilerinden gerçekten de kaçınıyorsun. Eminim kardeşlerin seninle sürekli dalga geçiyorlardır." Beni tekrar inceledi. "Muhtemelen partilere kitap götürüyor ve sohbet etmek yerine bilgi saçıyorsundur."

Beni ne kadar doğru bir şekilde tanımladığı oldukça ürkütücüydü. Sıradan, basit sohbetlerden nefret ediyordum.

Sanki çok büyük bir sır açıklayacakmışım gibi öne eğildim.

Lore dayanamadı. Daha da yaklaştı, tüm dikkati ona odaklanmıştı.

"Heyecanlı geçen sabahın ardından kardeşlerimi daha yeni mi düşünüyorsun, Peaches?" diye söylendim. "Ben de kendimi özel sanıyordum."

Boynuna ve yüzüne hoş bir kızarıklık yayıldı.

"Ne hakkında konuştuğunuzu hiç anlamıyorum."

Büyüm vızıldadı. Tam olarak neye atıfta bulunduğumu anladı.

Onunla dalga geçmek garip bir şekilde keyif veriyordu, ama tartışmamız gereken daha acil konular vardı; örneğin Liber Noctem'in aniden yeniden ortaya çıkışı ve bunun ne anlama geldiği. Ve tam da bu yeni hikayeye geçiş yaptığımız anda neler olmuştu.

Ama bunun yerine, zihnim aniden uyandığım anı tekrar tekrar canlandırmaya başladı; o düşüncenin geri kalanını bastırdım ve kendimi penceresiz ve kapısız bir odada hayal ettim.

Orada hiçbir duygu bana ulaşmadı. Hiçbir arzu.

Hedeflerime odaklandım: Eleme yarışmalarını kazanmak, kitabı güvence altına almak, eve dönmek.

Biramdan bir yudum daha aldım.

"Buraya ilk geldiğimizde, sanki hayalet görmüş gibiydiniz."

"Öyle mi?" Bakışları başka yöne kaydı. "Belki de etrafınızın birdenbire sihirli bir şekilde dönüşmesi sizi rahatsız ediyordur."

Büyüm yalanla birleşti. Parmaklarımı bardağın kenarına sürttüm. Taktik değiştirme zamanı gelmişti.

Bellington'da ne iş yapıyorsunuz?

Konuşmamızdaki ani değişiklik karşısında kaşları çatıldı ama bu konuda yorum yapmadı. "Ben kütüphaneciyim."

İlgim daha da arttı. Onu kitaplarla ilgilenirken hayal edebiliyordum. Bu onun dünyasında mükemmeldi ama bizim için burada işleri karmaşıklaştıracaktı.

"Kocanız ya da sürekli sevgiliniz var mı?"

"Bunun bir önemi var mı?"

Soru merak uyandırıcıydı, keskin değildi.

"Seni ne kadar iyi tanırsam, Liber Noctem'e karşı başarılı olman için eğitimini o kadar ustaca şekillendirebilirim. Birine karşı derin duygular beslersen, bu ya seni destekleyebilir ya da sana karşı çalışabilir. Her iki duruma da hazırlıklı olmamızı tercih ederim."

"Yavaşla biraz, sarışınıam."

Elini kaldırıp banyo suyunu yer dőřemelerine sıçrattı.

Hemen daha fazla havlu sipariş etmeyi aklıma not ettim.

"Beni eğitiyorsun." Odaya dönmeden önce bir fıçı bira içmişim gibi bana baktı. Söylediklerimi sindirmesini sabırla bekledim. Duygularını inanılmaz hızlı bir şekilde süzdü. "Peki ya Liber?"

"Gecenin Kitabı."

Bana boş boş baktı. Belli ki bunu ilk defa duyuyordu, bu yüzden Xavier onunla iş birliği yapmamıştı. Ona karşı hala taşıdığım gerginliğin bir kısmı hafıfledi.

"Üstlendiğimiz görevin adı bu mu?"

şimdi ona boş boş bakma sırası bendeydi. "Hayır. Bu, Nyantha adında bir tanrıçanın büyüünü içeren eski bir metin." Lore'un yüzü bembeyaz oldu. "Onu daha önce duyduunuz mu?"

"Eski tanrılar hakkında biraz bilgim var, ama çok fazla değil."

Yalan yoktu, ama bir şeylerin ters gittiğini hissettim.

"Nyantha, Gece Tanrıçasıdır. Gücünün fiziksel tezahürü olan Liber Noctem, tıpkı onun gibi kötü ve acımasızdır."

Ona bilgiyi sindirmesi için biraz zaman verdim.

"Bir kitap bu özelliklere nasıl sahip olabilir?" diye sordu. "Büyü olduğunu tahmin ediyorum, ama anlamıyorum."

"Nyantha diğer tanrılar tarafından cezalandırıldı. Gücünü elinden aldılar ve onu burada, Somnia'da hapsettiler. Ancak kitap üzerindeki büyü, belirli koşullar altında bozulabilir."

Ona başımla onay verdim.

“İşte tam da burada devreye siz giriyorsunuz. Sanırım siz bir rüya dokuyucusunuz. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama anka kuşu gözyaşını kullanabildiğinize göre mantıklı olan tek şey bu. Okuduklarıma göre, sadece bu tür tanrısal büyüye sahip biri taşı tam potansiyeliyle kullanabilir.”

"Anka kuşu gözyaşı, mitolojik kuş gibi mi? Kelimenin tam anlamıyla demek istemiyorsunuz herhalde."

Katlanmış elbisesinin üzerine özenle yerleştirdiği taşa başımla işaret ettim. "Bu taş, anka kuşu gözyaşı. Dünyada sadece bir tane var. Ve onu kullanabilmen, damarlarında tanrısal büyüünün aktığını gösteriyor."

Lore çoktan başını sallıyordu. "Bu mümkün değil. Tanrılardan sihir almış olsaydım bilirdim. Belki de sadece benden hoşlanıyordur. Yemin ederim bazen onun duygularını hissedebiliyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Taştan duyguları hissedebiliyor musun?"

“Yapamaz mısın?”

Hayır, yapamazdım. Ve onun da yapabilmesi gerektiğini düşünmüyordum.

Huzursuzluk yeniden sızmaya başladı. Lore bir rüya dokuyucusu olmalıydı. Ve hayal gücü muhtemelen taşa insansı özellikler atfediyordu.

"İmkansız gibi görünse de, anka kuşu gözyaşını kullanabilme yeteneğinizin en iyi açıklaması bu. Bir rüya dokuyucusu, 'Bağların Çözülmesi Sınavları' denilen bir şeye de çekilebilir."

"Benim bir rüya her neyse olduğumu düşünmenizin ne kadar çılgınca olduğunu bir kenara bırakırsak, Sınavlar tam olarak nedir?"

Boynumun yanını kaşıdım. Onu korkutmak istemiyordum ama iyi bir cevabım da yoktu. Ve günahım... beni daha da huzursuz etmişti.

“Kimse tam olarak emin değil. Bunlar ilk kez aktif hale getiriliyor. Şunu biliyorum ki, testler sırasında esasen Nyantha'nın şampiyonu gibi davranıyorsunuz. Ve efsaneler, kaybederseniz kitabın sizi yavaş yavaş kitlesel yıkıma sürükleyeceğini, bunun da çağlar boyunca görülmemiş bir şey olacağını söylüyor.”

Derin bir nefes aldı. "Peki ya ikinci kapının ardındaki ödül? Eğer gizemli Sınavları kazanırsam? Tanrıça gücünü geri kazanacak ve beni öylece yoluma gönderecek mi?"

“Kazandığınızda, Nyantha kitabı ele geçirmeden önce gücünü kalıcı

olarak kitaba bağlayacak bir büyüm var. O zaman kitap etkisiz hale gelecek, Nyantha güçsüz kalmaya devam edecek ve evlerimize döneceğiz. Orada kitabı koleksiyonuma kilitleyeceğim ve bir daha asla zarar vermek için kullanılamayacak şekilde büyüleyeceğim. Eğer Denemeler bitmeden kitabı bulursak, büyü yapabileceğime ve başarısızlık riskinin önemli ölçüde azalacağına inanıyorum. Teknik olarak, bu müdahale olarak sayılmamalı.” diye umdum.

Uzun bir süre bana baktı.

"Sihir derken ne kastettiğinizi hâlâ anlamıyorum. Benim hiçbir sihirim yok. Taşı sadece hikayeleri değiştirmek için kullandım."

Durum öyle görünmeye başlamıştı, ama mümkün değildi.

"Bu gece bazı teorileri test edeceğiz, ancak senin bir rüya dokuyucusu olduğuna ve taşın sadece senin gücünü kanalize ettiğine oldukça eminim."

Bana sanki uzaylı bir yaşam formuymuşum gibi baktı.

"Rüya dokuyucusu olsam bile, o gücü nasıl kullanacağımı bilmiyorum."

“Bence bir hikayeye yeterince odaklanırsanız, anka kuşu gözyaşını kullanarak gücünüzü yönlendirebilir ve etrafınızdaki dünyayı değiştirerek onu gerçeğe dönüştürebilirsiniz, özellikle de burada, rüyalar ve kabuslar diyarı Somnia'da. Bu meyhane ve kavga, okuduğunuz bir kitabın parçası, değil mi?”

"Evet."

"Aynı durum cin kulübesi için de geçerliydi. Bu da gerçekliğimizi yaratanın siz olduğunuzu gösteriyor."

Lore bakışlarımı aradı, muhtemelen bir nebze eğlence arıyordu. Bunun bir şaka olmasını istiyordu. Ama hiç de öyle değildi.

Boğazı düğümlendi.

“Benim gibi yeteneklere sahip biriyle daha önce hiç karşılaştınız mı?”

Başımı salladım.

Alt dudağını ısırdı. "Eğer gerçekten bir rüya dokuyucusuysam, ailemin geri kalanının da bu sihire sahip olması gerekmez mi?"

“Size verecek bir cevabım yok. Rüya Dokuyucuları neredeyse tamamen yok oldu. Sınırlı bilgime göre, büyüleri doğrudan Gece Tanrıçası ile bağlantılıydı ve Tanrıça'nın insanlığa yıllarca yaşattığı zulümden sonra, soylarının tükenmesi için birçoğu çocuk sahibi olmayı bıraktı. Ayrıca... avlandılar.”

Lore yüzüne biraz su serpti ve nefes verdi.

Korkusu bir anlığına ortaya çıktı, ama olabileceği kadar güçlü değildi. Onu dikkatle izledim. Tepkileri kesinlikle beklentilerimi karşılamıyordu. Bunun büyüünün bir sonucu mu yoksa başka bir nedeni mi olduğunu bilmiyordum.

“Sanırım kazanmak için bir plan yapmaya başlamalıyız. Nereden başlayalım?”

Yavaşça başını kaldırdı ve bakışlarımla karşılaştı. Eğer o kısa süreli korkuyu hissetmeseydim, onun da hissettiğini asla bilemezdim. Yüzü kararlılıkla doluydu.

“Öncelikle senin büyüyle başlayalım. İdeal olarak, Nyantha'dan önce ona erişebilmek için kitabı bulmak istiyorum. Dün, goblin yamyamı hikayesine ışınlandığımızda güvende hissetmek istediğini söylemiştin. Peki ya bu?”

“Aslında pek de...” Bakışları içe döndü. “Aklıma gelen tek şey tehlike ya da... Daha fazla düşünmem gerekecek. Ama aslında bu iki ihtimalden hiçbirini düşünmüyordum.”

Orada kısmen yalan olduğunu sezdim ama üzerinde durmadım. Lore sır saklamakta uzmandı ve onun açılmasını sağlamanın daha etkili bir yolunu bulmam gerekecekti.

Biramı yudumladım.

"Liber Noctem'in zihninizdeki en büyük korkuları tespit edip, ardından sizi bu korkular konusunda sınamak için orijinal olay örgüsünü değiştirdiğine dair birkaç teori okudum. Şimdiye kadar anlatılan hikayelerde farklı bir şey fark ettiniz mi?"

Lore bunu bir an için analiz etti.

“Sahnelerde daha uzun süre kalmam gerekiyor, ancak şimdiye kadar her biri okuduğum kitaplardan biraz farklıydı. Şu an test ediliyorsam, göze çarpan bir şey yok. Meyhanedeki kavga doğrudan kitaptan alınmıştı, ancak Logan Blaze orada yoktu. Bu da tek tuhaflıktı.”

“Bir yolunu bulacağız.”

Bira şişesinin geri kalanını tek seferde içti.

"Öyleyse, bu yargılamalar daha çok zihinsel bir meydan okuma mı?"

“Evet ve hayır. Bunu herhangi bir hikaye gibi düşünün. Her bölüm, karakterlerin üstesinden gelmesi gereken yeni bir sınav, değil mi? Bazen kahramanlar kazanır, bazen de aksiliklerle karşılaşır. Fiziksel zorluklarla zaten karşılaştınız,” dedim. “Örümcekler, goblin ve kurdu. Kavga. Bundan

sonra ne gelirse gelsin üstesinden geleceksiniz.”

Bana inanmaz bir bakış attı ama konu hakkında yorum yapmadı.

"Sanırım katılmayı öylece reddedemem."

“Maalesef bu bir seçenek değil. Duruşmalar çoktan başladı.”

Aramızdaki mesafeyi korku kaplamıştı, bu duygu soğuk ve bir yılan gibi kıvrılıyordu. Buraya geldiğimizden beri Lore'dan hissettiğim en güçlü duyguydu bu.

“Ben diyarları kurtaran kahraman tipinde biri değilim. Hepimizin mahvolacağını biliyorsun, değil mi?”

Başımı salladım. "İyileşeceksin. Sana zihinsel kalkanları nasıl kullanacağını öğreteceğim ve gücünün nasıl çalıştığını çözeceğiz."

Uzun süre beni inceledi.

“Bu karmaşaya nasıl bulaştınız?”

Saçlarımı elimle düzelttim.

"Yıllar önce korkunç bir hata yaptım ve o zamandan beri bu hatayı düzeltmek için kitabı arıyorum, inceleyip bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

Şimdilik itiraf edebileceğim bu kadar.

O, Denemeleri kazanmaya odaklanmışken, ben de Liber Noctem'i aramaya devam edecektim. Eski tanrıların neler yaptığını görmek için onu ele geçirebilirim, asla çözülemeyecek şekilde büyüleyebileceğime emindim.

Bunu başarmak zor olurdu ve Nyantha'dan önce kitabı bitirmemiz gerekirdi, ama ben bu zorluğa hazırdım.

"Daha önce Liber Noctem'i hiç gördünüz mü?"

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. "Evet. Onu Bellington'daki bir tapınakta buldum. Tam da kütüphanecim Xavier'in onu buraya, Somnia'ya götürerek bana ihanet etmesinden önce."

Lore gözlerini kapattı, sonra açtı. Gözlerinde, hâlâ süregelen belirsizliğe rağmen, kabullenme ve kararlılık gördüm.

“Ya sihrimi nasıl kullanacağımı çözemezsem ya da hikayelerden sağ çıkamazsam? Kaybedersem? Ve siz de sarayınıza geri döner misiniz?”

Yavaşça başımı salladım.

“İkimizin de bu hikâyelerden sağ çıkması gerekiyor, yoksa Kabuslar Kitabı seni tamamen ele geçirecek ve ben öleceğim.”

“Ama sen ölümsüzsün.”

Ona hüzünlü bir gülümseme verdim. "Yarışmaları besleyen sihir, ilahi

bir güçtür. Ben güçlüyüm, ama sihrimi sarayım aracılığıyla beslemezsem, hayatımı kaybetme ihtimaline kadar zayıflayabilirim."

Eğer ölürsem, çemberim yıkılır ve bu da Yedi Çemberi ve kardeşlerimin her birinin saraylarını yok edecek bir olaylar zincirini başlatır.

Bizim düzenimiz denge üzerine kuruluydu. Bir çember çökerse, diğerleri de eninde sonunda onu takip ederdi.

Peki ya Yeraltı Dünyası yıkıldıktan sonra?

O zaman Nyantha özgür kalacaktı, güçleri tamamen geri dönse de dönmese de. Sınavları kazanıp kazanmamasına bakılmaksızın kitlesel yıkıma neden olacağından neredeyse hiç şüphem yoktu. O bir tanrıçaydı. Ve hiçbir alem veya boyut onun gazabından güvende olmayacaktı.

İnsanlar ve doğaüstü varlıklar için, hepimizden intikam almak isteyen unutulmuş bir tanrıdan daha tehlikeli bir şey yoktu.

PART II

Dark Night of the Soul

ON DÖRT

Efsane

Somurtkanlığın kralı, eğlencenin katili, iyi vakit geçirmenin düşmanı olan Prens Tembel, neşeyi nasıl mahvedeceğini çok iyi biliyordu.

Az önce içtiğim o meşhur ve inanılmaz lezzetli bira birdenbire beni o kadar rahatlatmadı ve banyo suyuna girdiğimde tüylerim diken diken oldu.

Keşke "dünyanın sonu ve felaketin habercisi" konuşmasını ben ıslanmayı bitirdikten sonra yapsaydı.

Bu beklenmedik gelişmeyi kabullenmekte gerçekten çok zorlanıyordum.

Küvete ilk girdiğim zamankinden daha çok kasılmıştım şimdi.

“Özetle, eski tanrıların kendi içlerinden birini, büyüsunu bir kitaba hapsederek cezalandırdığını, onu buraya, hâlâ rüyaları ve kabusları manipüle edebildiği bu diyara sürgün ettiğini ve eğer ben bir şekilde en karanlık korkularımı sınavan Sınavlarda –sahip olduğumu bilmediğim bir büyüyle– onu yenemezsem, o zaman sen öleceksin ve ben ne olacağım? Tanrıçanın veya karanlık kitabının insanlığı daha fazla kabusla işkence etmek için kullanacağı akılsız bir kukla gibi burada mı kalacağım?”

Yüzündeki sırıtış, özellikle de morarmış gözü, başlangıçta neden onun bir sosyopat olduğunu düşündüğümü bana hatırlattı.

"Aşağı yukarı."

"Kitlesel kayıplar konusunda bu kadar heyecanlı görünmemeye çalışın;

çocukları korkutursunuz."

Hafifçe kıkırdadı.

Ses derin, gürültülü ve mükemmel derecede dikkat dağıtıcıydı.

Aman Tanrım. Bu gece onda farklı bir şey vardı.

O kadar da soğuk değildi ve gerçek bir sohbet edebilmesi ve şakalaşabilmesi beni şaşırtıyordu.

Beni oyalamaya çalıştığını biliyordum, muhtemelen bu açıklamaların ardından küvette kendimi boğabileceğimi düşünüyordu, ama yine de...

Sosyopat, itiraf etmeliyim ki, gülümsediğinde oldukça hoş bir insandı.

Ya o kötü adama dönüşmek üzereydi ya da ben farklı bir tür tehlikeye doğru hızla yaklaşıyordum.

Uygunsuz zamanlarda romantik romanlar hakkında düşünmeyi bırakmam gerekiyordu, ama onları görmezden gelmeye ne kadar çok çalışırsam, kurnaz zihnim o kadar çok en sevdiğim kitaplardan imgeleri beynimde dolaştırıyordu.

Onlar benim tercih ettiğim kaçış yollarıydı, bu yüzden bunca stres altındayken onlara tutunmaya devam etmem mantıklıydı. Ve gerçekten de çok stresliydim.

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırdım, beynime bir günlüğüne izin vermesi için yalvardım. Hain böyle bir şey yapmazdı.

Bir sefahat alayı önde gururla bir baton çevirerek geçip gitti. Delileri koruyan her ne tanrı varsa, acılarıma son vermesi için dua ettim.

"Zeki ve hazırcevap birisin."

Tembel hayvanın beklenmedik iltifatları beni karmakarışık düşüncelerimden bir anda kurtardı.

"Kitaplara karşı derin bir anlayışınız var. Ve zor zamanlarda bile son derece neşeli bir yapınız var. Gücünüzü kontrol altına aldığınızda, dikkate alınması gereken bir güç olacaksınız."

Günah Prenslerinin yalan söyleyemeyeceğine dair söylentilerin doğru olup olmadığından emin değildim, ama doğru olduklarına inanarak kendimi teselli ettim.

Yeni keşfettiğim övgü saplantısının verdiği cesaretle, suda daha dik oturdum.

Hikayeleri tüm kalbimle ve ruhumla seviyordum. Ve eğer bu, bu Yarışmaları kazanmada önemli bir rol oynadıysa, belki de başarılı olabilirdim.

Ailemin, köyümün, çok sevdiğim kütüphanemin ve kitap kulübümün güvenliğini sağlamak için her şeyi yapardım. Blake ve Agatha, Fable... Onlarsız bir dünyayı hayal edemezdim. Bu gerçek bir kâbus olurdu.

Panik yapmayı ve içinde bulunduğum bu garip yeni durumdan şüphe duymayı bırakmanın zamanı gelmişti. İkinci bir düşünceyle, bu durum yaşlı kadının bana sunduğu arayışla örtüşüyor gibiydi. İpleri kimin çektiği önemli değildi, gerçek aynıydı: Korkularımın üstesinden gelmem gerekiyordu ve o zaman hayat güzel olacaktı.

Lord Stoic, kötü haberi nazikçe iletmekte başarısız olsa da, son derece iyi bir motivasyon konuşması yaptı.

Üniformam veya silahım olmaması gerçeğini görmezden geldiğim sürece, kendimi savaşa hazır bir asker gibi hissediyordum.

“Peki... zihinsel bir kalkanı nasıl oluşturabilirim?”

Bana süzgeçten bir bakış attı.

“Zihninizi, etrafı aşılmaz bir duvarla çevrili bir kale olarak hayal edin. Kimileri taş duvar yerine su duvarı inşa etmeyi düşünür; sonuçta mesele bir bariyer oluşturmaktır. Bu size doğal olarak gelecektir. Sadece ayrımı bulmanız ve güçlendirmeniz gerekiyor. İşin püf noktası, buna tamamen inanmaktır. Hiçbir şüphe, hiçbir dikkat dağıtıcı unsur olmamalı.”

“Hayali bir duvar inşa edin. O duvara tam olarak güvenin. Bu kadar basit.”

Kendime söylediğim yalanlar gerçekten şaşırtıcıydı. Ama kendi uydurduğum hikayelere inanana kadar rol yapmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Tembel hayvan buyurgan bir şekilde kaşlarını çattı.

Tamam. Zihnimi bir kaleye dönüştürme zamanı geldi. Belki de etrafı hendekli bir kaleye.

Gözlerimi kapattım, düşüncelerimi susturmaya zorladım.

Kendime gelmem tahmin ettiğimden daha uzun sürdü.

Zihnimin sürekli olarak imgeler, hayaller ve rastgele bilgilerle dolup taşıdığının farkında değildim. Ama farkına vardığımda, prensin bahsettiği ayrımı zihnimde canlandırmak çok daha kolay oldu.

Hayal gücüm her zaman çok gelişmişti.

Ailem bu işaretlere dikkat etmeyi bilseydi, rüya dokuyucusu olduğumun bariz bir göstergesi olabilecek bir şeydi bu.

Bu da beni tekrar düşündürdü, bu güce nasıl sahip oldum da onlar sahip

olmadı? Fable, dünyanın ejderhalarını öldürme konusunda çok daha yetenekli görünüyordu. Hatta ailemi bile. Gizli bir güce sahip olanın ben olduğumu anlamak zordu. Bu macera, iyi ya da kötü, en iyi baş karakter hayatımı yaşama şansımdı.

Karavanın yanındaki yaşlı kadını tekrar düşündüm.

En yakınlarımın bile haberi yokken, o benim damarlarımda sihir aktığını nasıl biliyordu? Ve arayışım la bu Sınavların bağlantılı olup olmadığını biliyor muydu?

Bu durum beni sessizce rahatsız ediyordu, ama zihnimi korumayı öğrendikten sonra bu gizemi çözmem gerekecekti. Tembellik, bir görevden bahsettiğimde hiç etkilenmemiş gibiydi ve bu alem ve durum hakkında çok şey biliyor gibiydi.

Kendimi zorlayarak önümdeki işe odaklandım.

Doğuştan gelen hayal kurma yeteneğimi kullanarak, düz ve pürüzsüz taşlardan oluşan bir yığın zihnimde canlandırdım.

Üst üste dizmenin daha kolay olacağını düşündüm ve pratik bir insan olmaktan da geri kalmadım.

Hayali bir duvar inşa etmenin ilk adımını tamamladım; artık malzemelerim vardı.

İlk taşı kaldırdım ve doğal bariyerimin başladığından oldukça emin olduğum yere yerleştirdim.

Nedense, onu etrafı taştan yapılmış, geniş bir kır çiçeği bahçesi ve rüya gibi soluk mavi panjurları olan bir kır evini çevreleyen bir duvar gibi hayal ettim.

Çok taşralı.

Son anda her iki tarafa da birer kule ekledim çünkü sosyopat buranın bir "kale" olması konusunda çok ısrarcı görünüyordu.

Bahse girerim kulelerden birinin içinde, hareketli merdiveni ve spiral merdiveni olan bir kütüphane vardı.

Var olmayan kitaplara göz atmaya karar vermeden önce, düşüncelerimi dışarıdaki duvara doğru yönlendirmeye çalıştım.

Kitlesel kayıplar. Diyarların tamamen yok olması. Bu hatırlatmanın bir kızın zihinsel savunma mekanizmasına ne kadar hızlı bir şekilde can verdiğine şaşırdım.

Başka hiçbir şeye dikkatimi dağıtmadan, zihnimin etrafındaki duvara birer birer taş ekledim, olabildiğince hızlı ve özenli çalıştım.

Görevime tamamen odaklanmıştım, başarılı olmaya kararlıyım.

Bir dakika bile duraklasam, karşı karşıya kaldığımız acı gerçek karşısında paniğe kapılmaktan korkuyordum. Ailem ya da dünyamın korkunç bir sonla karşılaşmasının sebebi ben olamazdım.

Malzeme yığını küçüldükçe, sihirli bir şekilde daha fazla taş ortaya çıktı.

Biraz zaman aldı ve sonunda mütevazı duvarıma son taşı eklediğimde zihnimde ter döktüğüme yemin ederim, ama sonunda bitti.

Ellerimi belime dayayarak yavaşça kendi etrafımda döndüm, hayali kır evimdeki kalemin tüm çevresini saran yeni bariyeri inceledim.

En yakın bölümü botumun ucuyla dürttüm ve devrilmediğini görünce rahatladım.

Tanrılara şükürler olsun ki iş bitti. Belki de o kötü kitabın gücünden kurtulup günü kurtarabilirim.

Gözlerimi açtım ve şaşkınlığımı gizlemek için gözlerimi kırıştırdım.

Dış dünya kararmıştı ve kapının yanındaki duvara monte edilmiş, daha önce fark etmediğim bir aplikte tek bir mum alevi dans ediyordu.

Küçük odanın köşelerinden uzanan gölgeler, mürekkep gibi siyah parmaklarını tahta zemine yayıyordu.

Saatlerce duvar örme hayallerine dalmış olmalıyım.

Dikkatim yatağa kaydı ve orada kaldı.

Prens, kollarını başının arkasına kavuşturmuş, yatağın üzerinde sırtüstü uzanmış, tüm dikkati bendeydi. Gözleri, karanlığın içinden gümüş bir bıçak gibi oyulmuş ay ışığı altında parılıyordu.

O, nefes kesici derecede... tehlikeliydi.

Yanlışlıkla bir aşk romanının içine çekilmemek için, tuniğinin gevşetildiği yerden görünen bronzlaşmış ten üçgenine göz ucuyla baktım.

Dövme dolu göğsünün ne kadar sertleştiğini kesinlikle fark etmedim ya da dün gece bana sarıldığında kendimi ne kadar güvende hissettiğimi düşünmedim.

Yüz ifadesini gizleme konusunda ustaydı, ama ruh halini ele veren birkaç ayrıntıyı fark ettim.

Soluk saçları, örümcek saldırısı sırasında olduğundan daha da dağılmıştı; sanki ben zihnimde duvar örme oyunu oynarken o sürekli parmaklarıyla saçlarını karıştırmış gibiydi.

Dışarıdan bakan biri için duruşu muhtemelen rahat görünürdü, ama keskin bakışlarını bana dikmişken içinden bir gerginlik dalgası geçtiğini

hissettim. O kadar gergindi ki, patlayacağından korktum.

Onun endişesinin beni endişelendirmediği gibi davrandım.

"Tamamlamak?"

"Bitti." Şakağımla oynadım ve ona geniş bir gülümseme sundum.
"Eminim bu zihinsel engeli sen bile aşamazsın."

Gözlerinde şeytani bir kıvılcım parladı ve vücudundaki gerginliğin bir kısmını anında yok etti.

"Beni zihnine mi davet ediyorsun, küçük hayalperest?"

Kesinlikle hayır. Korkunç bir yer.

"Vampir gibi mi? Tabii, buyurun içeri. Eğer gelebilerseniz."

Kendi aşırı özgüvenli halime ciddi anlamda haddimi bildirebilirim.

Günahın Prensi'ni zihnime sihirli bir şekilde girmeye kışkırtmak en iyi fikirlerimden biri değildi. Ama -eminim ki o da bunu amaçlamıştı- yeni lakabı beni iyice kızdırdı ve yine de onun kötücül pençelerine balıklama dalmaya karar verdim.

"Bağ kurmak için elimi tutman mı gerekiyor yoksa—"

Vücudumdan elektrik çarpması gibi bir şey geçti ve nefesimi keskin bir şekilde içime çektim.

Ani bir sıçramayla öne doğru atıldım, yere su sıçrattım ve o sapkına kaşlarımı çattım.

Olayların böyle gelişeceğini hiç tahmin etmemiştim.

Şeytani prens, yere serildiği yerden hiç kıpırdamadı. Bir kedinin avını izlediği gibi, aralık göz kapaklarının arasından beni izliyordu.

Bana önce benimle oyun oynayıp sonra da beni öldüreceği izlenimine kapıldım. Onun ve kardeşlerinin "Kötüler" olarak bilinmesinin bir sebebi vardı.

Onun iyi davranmayacağını tahmin etmeliydim.

Kendimi hazırladım, ona fırlatabileceğim daha fazla taş ya da daha iyisi, düzinelerce bıçak hayal edebiliyor muyum diye düşündüm.

Düşüncelerimdeki şiddetli değişimi sezmiş gibi, bir sonraki sefer zihnime girmeye çalıştığında, yaklaşımı değişti.

Gücünün verdiği o hafif karıncalanma hissi daha baştan çıkarıcı, daha somuttu.

Sırtımda yukarı aşağı yuvarlandı, sanki vücudumdaki tüm gerginliği ve endişeyi siliyormuş gibi, sonra yavaşça yukarı doğru ilerleyerek boynuma, ardından başıma masaj yaptı.

O kadar güzel bir histi ki neredeyse inleyecektim ve kendimi tamamen bırakmaya başladım.

Gücü bir iki anlığına durakladı, sonra değişti.

Şimdi kalkanımın hemen ötesindeydi, fiziksel formu ile hayaletimsi özü arasında gidip gelen bir görüntüydü ve sanki yavaşça parmağıyla o taş duvarı okşayıp, onu test ediyormuş gibi hissettim.

Zihinsel parmağın her hareketi daha somut, daha sağlam, daha kalıcı hale geldi.

Bir işgal gibi hissetmedim.

Bu, her türlü harika zevki vaat eden bir davetiye gibiydi.

Tek yapmam gereken onu içeriye davet etmektir.

Duygularım üzerindeki zaten zayıf olan kontrolüm daha da azaldı.

Artık onu aklımdan çıkarmaya çalışma isteğim kalmamıştı. O duvarın öbür tarafında neden kalması gerektiğini hatırlayamıyordum.

Dehşet içinde, kendimi zihinsel olarak sırtımı onun hareketlerine doğru büküyormuş gibi hissettim. Onun benimkine sürtünmesinin o nefis büyüsünü, içimdeki her korkuyu yok etme vaadiyle dolu o anı daha fazla yaşamak istiyordum.

Düşüncelerim bir an duraksadığında, daha fazlasını arzuladığım anda, duvarım yok oldu ve onu her yerde hissettim.

Ben onun ve yalnızca onundum.

Basit bir gerçektir: gökyüzü maviydi, çimenler yeşildi ve ben sonsuza dek bu erkeğe bağlıydım. Bu düşünce ve kesinlik korkunç olmalıydı, ama... değildi. Bu iddianın saçmalığıyla tamamen barıştım.

Evrendeki her yıldız ve her ay sönene kadar beni koruyacak, hatta o zaman bile ruhumun bekçiliğini yapacaktı.

Ve eğer biri ona zarar vermeye cüret ederse, ben de karşılığında karanlığın ta kendisi olacağım.

Bana ait.

O tek kelime, onun sesiyle zihnimde fısıldanmıştı.

Bu, daha önce hiç deneyimlemediğim en saf tahakküm biçimiydi. Vücudumdaki her hücre elektriklenmiş gibiydi. Büyü beni sarmıştı.

Onun muazzam gücüne karşı koymanın imkanı yoktu. Ondan önce kimse yoktu ve ondan sonra da kimse gelmeyecekti.

Bunu kabul edebilir ya da yıldızların iradesine karşı savaşabilirdim. Belki dramatik, ama kader fikrinden kaçan biri hiç olmamıştım.

Kabullenme duygusu içimi kapladı ve sihir gücüm teslim oldu.

Zihnime girmiş ve onu sahiplenmiş olabilirdi, ama artık o benim olmuştu.

Yüzeyin altında bir şey hızla ilerledi, bir iplik, kıvrılıp çekiliyordu...

Beni alt ettiği kadar ani bir şekilde, zihnimdeki varlığı da kaybıldı. Yorgunluktan nefes nefese kalmış bir halde, kendimi küvetin kenarına doğru sürükledim.

Yere soğuk su damladı.

Damlaların sesine odaklandım, kendimi toplamaya çalışırken her damlayı saydım.

Aman Tanrım. Çok yoğundu.

Sanki saatlerce canımı kurtarmak için koşmuş gibi hissettim, oysa gerçekte onun büyüğü beni sadece birkaç saniyeliğine etkisi altına almıştı.

Onun güçlü olduğunu söylemek, durumu hafife almak olurdu.

O, gücün ta kendisiydi.

Onun bu durumu kontrol altında tutmak için ne kadar büyük bir yetkiye sahip olduğunu şimdi daha iyi anlıyorum.

Bu kadar ciddi ve içine kapanık olmasına şaşmamalı; kötü bir gün geçirseydi muhtemelen dünyayı alt üst edebilirdi. Bu, herhangi biri için çok büyük bir baskıydı.

Bu alemi paramparça etmemiş olması, onun burada sandığımdan daha fazla hapsedilmiş olabileceğini düşündürdü bana.

Hareket dikkatimi çekti.

Başımı kaldırdım ve prensin kendini oturur pozisyona getirmesini gözümü kırpmadan izledim. Başucu tahtasına yaslanırken göğsünün hızla inip kalktığını fark ettim. Onu daha önce hiç nefes nefese görmemiştim.

O dev örümceklerle savaştığı zaman bile değil. Bir şey onu çok sarsmıştı.

Sonunda dikkatimi yüzüne verdim ve ürperdim.

Bakışları kutup tundrası kadar soğuk ve sertti. Eskiden olduğu gibi alaycı bir prensin izleri bile kalmamıştı. Ne olmuş olursa olsun... bundan nefret ediyordu.

“Kendinizi korumanın ilk kuralı, ne kadar iyi hissettirse de, asla başka bir büyüğü içeri davet etmemektir. Tek bir dokunuşla, seni ele geçirdim. Bedenini ve ruhunu.”

Harika. Hiç de utanç verici değildi.

"Büyüye ve karıncalanmaya karşı kendimi korumadığım için ne kadar aptalmışım. Kötüler duvarlara çarpmazlar mı, onlarla sevişmeye çalışmazlar mı?"

Eğer eğlendiyse de bunu belli etmedi.

Birinin bu kadar hızlı hareket ettiğini daha önce hiç görmemiştim; bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı, iki ayağını da yere bastı ve ellerini gevşekçe önünde birleştirdi.

Muhtemelen beni boğmaya kalkışmasın diye.

Kollarını sıyırmış haldeyken, sol bileğinden dirseğine kadar uzanan dikey bir dövme fark ettim. Libri Ante Vir.

Sınırlı Latince bilgimle biraz araştırma yaptım ve "İnsandan önce kitaplar" anlamına geldiğini anladım. Çok tatlı.

Öne eğildi, sanki büyüsi zihnimi istila etmiş gibi kişisel alanıma girdi.

"Düşmanlar her zaman kapınıza dayanmaz, Lore. Boğazımıza hançer dayamazlar ya da fiziksel zarar vermekle tehdit etmezler. En zekileri kendi duygularımızı ve arzularımızı kullanır. Birinin zihinsel savunmasını aşmak, onu istediğiniz zaman daha kolaydır."

Keskin bakışları beni olduğum yerde mıhladı.

"Çoğu insan, arzuladıkları kişileri memnun etmeyi amaçlar, onlarla savaşmayı veya onları sorgulamayı değil. Ve baştan çıkarma, bunu başarmanın çoğu zaman en etkili yoludur."

Daha da yaklaştı ve göğsümde nazikçe küçük bir daire çizdi.

Parmak uçları, çıplak tenimde hassasiyetle gezindi, kalbimin hemen üzerindeki bölgeden hiç uzaklaşmadı.

Bölge, neredeyse patlayıcı bir yoğunlukla adeta zonkluyordu.

Dokunuşu bir fısıltı kadar yumuşaktı, ama vücudumdaki her sinirde dalgalanmalara yol açan bir dizi elektriksel hissi serbest bırakmayı başardı.

Karnımın alt kısmında bir sıcaklık birikti ve damarlarımda yavaş yavaş bir ateş tutuştu. Umarım basit bir okşamanın beni ne kadar etkilediğini bir şekilde anlayamazdı.

"Lore, hem kalbini hem de aklını koru. Yoksa hepimizin sonu olur."

Elini çekti ve ben anında üşüdüm.

Kendimi toparladım.

Esasen, zihinsel kalkanımın da lanetli beynimin geri kalanı kadar ahlaksız olduğunu söylüyordu.

Bunu, uzun zamandır kimseyle flört etmemiş olmama bağladım.

Belki de bunun, bahsettiğim tüm aşk romanlarını okumamla biraz ilgisi vardı.

Acımasız bir alfa beynimi ele geçirmeye başlayınca, kızgın bir beta gibi nefes nefese kalıyorum. Müstehcen şekil değiştiren kurgular gerçekten de benim sonum olurdu.

Prens Tembellik beni dikkatle izliyordu, yüzündeki ifade hiçbir şey açığa vurmeyen gizemli bir maske gibiydi.

Mavi gözleri, dipsiz, derin havuzlar gibiydi; yüzeylerinin altında dönüp duran düşüncelere dair hiçbir ipucu vermiyordu.

Zihninin derinliklerindeki her sırrı çözmek için can atıyordum.

Eğer bana erişim izni vermezse, bunun boşuna bir çaba olacağından şüpheleniyordum; tıpkı sahibinin izni olmadan açılmayan kilitli bir günlük gibi.

Ve bu asla olmazdı.

Bakışlarının girdabından kendimi sıyrıp odaya göz gezdirdim ve küvetin yanında düzgünce katlanmış bir keten havlu ve yedek kıyafetlere takıldım.

Bir an için, anka kuşu gözyaşını yanlış yere koyduğunu sandım. Sonra onu yeni elbisesinin üzerine koyduğunu gördüm, tıpkı benim kirli elbisemin üzerine koyduğum gibi.

Ben hayal dünyasına dalmışken o kıyafetleri getirtmiş olmalı.

Göğsümde sıcaklık ve hoş bir his oluştu.

Havluyu kaptım ve tıpkı asil bir hanımefendi gibi kendime sardım, bu sırada ona sadece birazcık dekolte gösterdim.

Prens küvetten çıkmama yardım etmek için elini uzattı ve ben de memnuniyetle kabul edip küvetten çıktım ve yanına yatağa oturdum.

Kaşlarımı çatarak parmaklarımı oynatarak kendime baktım.

“Nasıl budanmadım? Saatlerce suda kalmış olmalıyım.”

"Rahat etmeniz için suya büyü yaptım."

Dikkatimi birden ona çevirdim.

Omuz silkip indirdi.

Sorun değil. Destansı boyutlarda bir düşmanla karşı karşıyaydık ve o da antrenman yaparken banyomun kusursuz kalmasını sağlamak için biraz sihir kullanmıştı.

Çok nazik ve düşünceliydi.

Ve kesinlikle bir daha böyle bir şey yaşanmamalı.

Benden kalbimi korumamı istiyordu, ama farkında olsun ya da olmasın, kalbim için en büyük tehdit olmaya başlamıştı.

İstemedenden de olsa, başroldeki aşk karakterinin enerjisini yansıtıyordu.

Kitaplarımda hayran kaldığım kahramanların aksine, o fazlasıyla gerçekçiydi.

Ve daha önceki deneyimlerime dayanarak, herhangi bir şey hissetmeme izin verirsem, bunun karşılıksız kalacağını biliyordum.

Net sınırlar çizmemiz gerekiyordu; karanlık kitabın Nyantha'ya gücünü geri vermesini engellemek için birlikte çalışacaktık. Diyarları kurtaracaktık. Ve ben de aileme, hayatıma ve kalbim sağlam bir şekilde geri dönecektim. Hikaye burada bitiyor.

"Teşekkür ederim, ama lütfen bir daha zahmete girmeyin. Kendime bakabilirim."

Ağzı açıldı ama itiraz etmesine fırsat vermeden ellerimi bir kez çırttım.

"Tamam! Tekrar deneyelim."

Havlum kaydı ve onu sıkıca bağlamak için durakladım. Yeni sınırlarımız ışığında, kişisel eşyalarımı kendime saklamak en iyisi.

"Artık zihinsel masajınıza karşı kendimi koruyabileceğime eminim. En kötü saldırınızı yapın, Bay Sihirli Parmaklar."

Bana yönelttiği yeni bakış, çok farklı nedenlerle kalbimin hızla çarpmasına neden oldu. Sarsılmaz bakışları benimkine kilitlenmişti, bu karşılaşmayı kaybetmemek için ya ona karşılık vermem gerekiyordu. Pes eden biri değildim ama keşke olsaydım diye düşündüm.

Yüz ifadesi, aramızda ortaya attığım zihinsel meydan okumayı memnuniyetle kabul edeceğini gösteriyordu.

Hava, gerilmiş bir yay kirişi gibi gergin bir şekilde, bu gerilimle titreşiyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu.

"Oyun başladı."

Sözlerimden anında pişman olmamış gibi davrandım ve gülümsemesinin vaat ettiği tam ve kesin hesaplaşmaya hazırlandım.

ON BEŞ

Efsane

Bu durumda sahte özgüven bana hiç fayda sağlamadı.

Prensin bir sonraki zihinsel baştan çıkarmasına karşı kesinlikle kendimi korumadım.

Ya da hemen ardından gelen.

Sonraki iki saati birbiri ardına gelen zihinsel çatışmalarla geçirdik. Bunun benim için çok daha yorucu olduğunu tahmin ediyordum, ama pes etmedim.

Bu deneyi ne kadar kabadayılıkla yürütmeye çalışsam da başaramadım.

İlk karşılaşmamızın ardından prens en ufak bir yorgunluk belirtisi göstermedi.

Bu durum beni yatağın üzerinden atlayıp onu boğmak istememe neden oldu.

Ve eğer onu öldürme niyetiyle üzerine oturmak, bizi daha tehlikeli bir hikaye türüne taşıma riskini oluşturmasaydı, aynen öyle yapardım.

Ölümsüz birini öldürmeye çalışmak yerine, kalkanıma odaklandım ve tüm gücümü ona verdim. Bütün ruhumu ona adadım. Ama yine de yetmedi.

Tembellik, savunmamı kolayca alt etmeye devam etti ve sanki birisi rahatça sineği kovar gibi hiçbir şeyden etkilenmemiş görünüyordu.

Bu sırada nefes nefese kalmaya devam ediyordum, onu dışarıda tutma

girişimlerimin her başarısızlığında hem zihnim hem de bedenim daha da güçsüzleşiyordu.

O, azimli ve son derece sabırlıydı.

Zafer bana öylece verilmeyecekti; onu kazanmamı sağlayacaktı.

Ona ne kadar sessizce lanet okusam da, o asla kendini tutmadı ve her seferinde gücünün tamamını kullandı.

Bana Bellington dağlarının yükseklerinde bulunan bir şelaleyi hatırlattı. Su, kayalıklardan acımasız bir güçle aşağı akıyordu; bu güç, kar ve buz eriyip aşağıdaki göletteki zaten azgın sulara karışınca baharda daha da tehlikeli hale geliyordu.

Daha gençken, yazları şelalenin dibinde bulunan çimenli tepeye yürüyüş yapıp kitap okumayı, üzerime esen serin sisin sıcaklığı uzaklaştırmasının tadını çıkarmayı severdim.

Suya girme girişiminde bir kez bile bulunmamıştım. Hayatıma çok değer veriyordum.

Şimdi ise o lanetli şelalelerden yukarı doğru yüzmeye çalışıyormuşum gibi hissediyordum ve her seferinde yere düşüp boğuluyordum.

Gözlerimi her açtığımda, prens cesaret verici bir şekilde başını sallayıp, "Tekrar," derdi.

Birinden hem bu kadar nefret etmemiş hem de ona bu kadar değer vermemiştim.

Belki de bu, benim kötü adam olma öykümün başlangıcıydı.

Hayal kırıklığına uğramıştım. Ve bunun altında, korkuyordum. Bunu prence itiraf etmemiştim ama mağaradan çıkıp meyhaneye girdiğimizde tuhaf bir şey oldu.

Korkunç bir görüntü gördüm. Neredeyse bir anı gibiydi, ama bana ait değildi. Kitabın bana görmek istediğini gösterdiğinden hiç şüphem yoktu. Ve bu, zulüm, dehşet ve korkuydu. İnsanlar kendi gözyaşlarında boğuluyordu. Diğerleri ise her türlü kâbus yarattığı tarafından parçalanıyordu.

Kendimi o şeytani kitaptan korumam gerekiyordu. En azından o ölüm imgelerini bir daha asla görmemek için.

Duvarımı yerinde tutmayı beceremezsem bu mümkün olmazdı.

Prens her şeyi o kadar zahmetsiz, nefes almak kadar doğal gösterdi ki, ama taktik değiştirdiği her seferinde ben aynı performansı sürdüremedim.

Tekrar denedik.

Ve yine.

Her seferinde biraz daha uzun süre dayandım, ta ki o saldırı yöntemini değiştirene ve büyüü benimkini tekrar alt edene kadar.

Bazen büyüü bir fısıltı, baştan çıkarıcı bir okşama gibiydi, bazen de bir gelgit dalgası gibiydi. Bir dakika zihnimizde dans ederken, bir sonraki dakika kavga ediyorduk; sonra sihirli bir şekilde bariyerimi yıkıp beni pes ettiriyordu.

Her ne zaman bir hareketi iyice öğrendiğimi sansam, o hemen başka bir hareketle karşıma çıkıyordu.

Bana adeta zihinsel bir tsunami göndermişti.

Ağlama isteğimi bastırmak için avuçlarımı yatağa vurdum.

Gözyaşlarım Liber Noctem'i aklımdan çıkaramazdı ve zaten kendimi yeterince kötü hissediyordum, bu yüzden bu dürtüyü bastırdım, etrafına ağır zincirler sardım, bir kilit taktım ve sessizce uçuşuma doğru çılgılık attım.

“Bu kadarı yeter.”

Lord Stoic geri dönmüştü, bakışları her zamanki gibi soğuk ve hesapçıydı, yüzümde gezinirken.

"Yemek yemek."

Üzeri örtülü bir yemek tepsisini bana doğru itti.

Teslim edildiğini bile fark etmemiştim.

Ona boş boş baktığımı görünce, kapağı hızla açıp tepsiyi kucağıma koydu, sonra ikinci bir tepsi alıp yemeye başladı.

Birkaç lokma aldıktan sonra durdu.

“Yemek ye, Lore.”

Sonunda içimdeki ateşin bir kısmı geri geldi.

"Davranışlarınız gerçekten olağanüstü, Majesteleri. Kraliyetin baş belası akademisinde okurken size bunu mu öğrettiler?"

Bana öfkeyle baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Yemeklerin kokusu çok güzeldi ve çok acıkmıştım, bu yüzden kabul ettim.

Koyu kıvamlı dana güveç, bolca otlu tereyağı sürülmüş taze pişmiş ekmek ve yanında soğuk bir bira.

Ama onun buyurgan tavrını ne şimdi ne de gelecekte kabul etmezdim. Neşeli ve pozitif olmayı seçebilirdim, ama bu paspas gibi olacağım anlamına gelmezdi.

"Evli misiniz?" diye sordum.

Cevap vermeden önce beni baştan aşağı süzdü, kaşlarında hafif bir kırışıklık vardı.

"HAYIR."

"Birine kur mu yapıyorsun?"

"Son zamanlarda değil."

Ona anlamlı bir sırıtışla baktım. "Şaşırtıcı değil."

Çenesi gerildi ve o mavi gözlerinin derinliklerinde kaynayan soruyu sormamak için çok çaba sarf ettiği izlenimine kapıldım.

Bana bir puan. Gülümsememi gizlemek için yemeğimden bir lokma aldım.

Onunla ilgili bir şeyi fark etmiştim; cevabı olmayan sorulardan hoşlanmıyordu.

Bunu bir türlü unutamıyordu ve bunun, günahının işleyiş biçimiyle bir şekilde bağlantılı olduğundan şüpheleniyordum.

Gözümün ucuyla, kendi başına bir sonuca varmaya çalıştığını gördüm, ama bu sadece bir tahmin olurdu.

Gerçeklere ihtiyacı vardı.

Ona sadece beş saniye süre verdim, sonra pes etti.

Beş. Dört. Üç...

"Bu neden şaşırtıcı değil?"

Yemeğin o lezzetli tadını ve gecikmenin onu nasıl kıvrandırdığını keyifle izleyerek bir lokma daha aldım. Sadist bir yanımlı olduğumu kim bilebilirdi ki?

Bu sosyopat gerçekten de bende en iyi yönlerimi ortaya çıkardı.

Acılarına son vermeden önce onu bir an daha acı çekmeye mahkum ettim. Merhametli bir sadistim.

"Kimse yatak odası dışında emir almaktan hoşlanmaz. Bu yüzden bekar olmanıza şaşırmıyorum. Belli ki kalbinizden çok aklınızı kullanarak daha iyi hareket ediyorsunuz, ancak tatlı dille daha çok sinek yakalamanın basit mantığından yoksunsunuz."

O, hareketsiz kaldı.

Dikkatini tamamen bana yönelttiğini hissettim.

Kutsal tanrılar.

Tüm dikkatini bana yöneltmesi neredeyse beni yere devirecek kadar güçlüydü, ama fark etmemiş gibi davrandım.

"Belki de 'lütfen' demeyi pratik yapmalısın," diye ekledim. "Sonuçlara

şaşırabilirsin. Belki bir arkadaş bile edinirsin.”

Ağzıma yemek tıkmaya ve biramı yudumlamaya devam ettim, en üst düzey yırtıcı hayvanın beni binlerce yakıcı güneşin yoğunluğuyla incelemesine rağmen tamamen rahattım.

Kraliyet protokolünün her türlü kuralını çiğnediğimden emindim, ama umurumda değildi.

En kötü şartlar altında elimden gelenin en iyisini yapıyordum ve onun kraliyet köpeklerinden biri gibi muamele görmeye ihtiyacım yoktu.

“Haklısınız. Duygularla başa çıkmak benim uzmanlık alanım değil.” Derin bir nefes verdi. “Sizi gücendirdiğim için özür dilerim. Ağlamak istemiyordunuz, bu yüzden dikkatinizi dağıtmaya çalıştım. Anlatım tarzım biraz daha geliştirilebilir. Gelecekte daha hoş bir üslup kullanmak için yöntemlerimi ayarlamaya çalışacağım.”

Kaşığımı boş kaseye bıraktım ve ona doğru döndüm.

"Gözlerimin dolmak üzere olduğunu nereden bildin?"

Burnunun köprüsünü sıktı. Anlaşılan bu, paylaşmak istediği bir sır değildi. "Çünkü duygularını hissettim."

Biramdan uzun bir yudum aldım, bunun iyice sindirilmesi için zamana ihtiyacım vardı.

Boş tabaklarımızı topladı ve tepsiye geri koydu, her şeyi düzenli bir şekilde üst üste yığıdıktan sonra tepsiyi yerde kaydırды.

Duyguları hissedebiliyordu. İlk başta bu o kadar kötü görünmedi, sonra son iki günde hissettiğim her şeyi zihnimde saymaya başladım ve durdum.

Sevgili tanrılar.

“Sihir gibi mi?”

Başını salladı. "Tat ve koku gibi diğer duyulara benziyor."

"Tüm duyguları hissedebiliyor musun?"

Yüzümü süzdü, dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi ama hemen sildi.

O herifin tam olarak ne sorduğumu bildiğini hissettim.

“Evet. Korku. Üzüntü. Sevinç. Arzu. Hissettiğiniz her şeyi seziyorum. Her zaman asıl sebebini bilmiyorum ama bazen diğer faktörlere dayanarak doğru tahmin edebiliyorum.” Tereddüt etti. “Yalan söylediğinizi de biliyorum.”

“Bu... harika.”

Demek o söylentiler doğruymuş. Gerçekten doğru olmamalarını

ummuştum.

Bir umut ışığı belirdi.

“Zihinsel kalkanım güçlenirse bu yardımcı olur mu?”

Başını salladı, bastırıldığı neşe gözlerinde parıldamaya başladı.

“Duygularla, özellikle de diğerlerinden daha yoğun olanlarla asla.”

Hangi duyguların daha güçlü olduğunu detaylıca anlatmasına gerek yoktu. Matematik dehası gibi iki artı ikiyi kendi başıma toplayabilirdim.

Tutku. Arzu. Nefret. Kitaplarla bulanmış beynimin en iyi yaptığı şeyler bunlar.

Belki de acılarımdan kurtulmak için Liber Noctem'in beni tamamen yutmasına izin vermeliyim.

Derin bir nefes verdim ve boş bira bardağımı kenara koydum.

Kalkanımı ustaca kullanmanın ve en sevdiğim romantik klişeleri düşünmeyi bırakmanın zamanı geldi.

Bu oyunun Kabuslar Kitabı'nı yenmekten daha zor olabileceğine dair içimde kötü bir his vardı, ama cesur bir tavır takınıp yine de denedim.

Sonunda, şafak söktüğünde ve turuncu ile pembenin şeker gibi renkleri gecenin karanlığını dağıttığında, zihinsel bariyerimi korumayı başardım.

Sırt üstü yere uzandım ve tavana baktım.

Tamamen bitkin düşmüştüm ama aynı zamanda enerji doluydum.

Tüm eğitimlere rağmen, bir rüya dokuyucusu olduğum ve sihir gücüne sahip olduğum gerçeğini hâlâ tam olarak kavrayamıyordum.

Bunu hem aileme hem de Fable'a anlatmak istedim.

Sevinçimin bir kısmı sönmüştü. Onlara geri dönmem gerekiyordu. Bu kadar çok şey söz konusu olduğunda, içime sızan şüphe duygusunu engelleyemedim.

Kalkanımı güçlendirmek için gerçekten yeterince şey yapmış mıydım?

Gerçekten de Sınavları kazanıp korkularıyla yüzleşebilecek miydim? Korkularımın neden sınandığını hala anlamıyordum. Lanetli Gece Tanrıçası, büyüüne layık olduğunu kanıtlaması gereken kişi değil miydi?

Ben sadece küçük bir köyden gelen, görünüşe göre çok şanssız bir kitap aşığıydım. Belki de bu bir sınavdı; yetersizlik korkularıyla yüzleşmek.

Ani bir farkındalık hissettim ve dikkatimi Sloth'a yönelttim.

O, sessiz bir değerlendirmeye, sanki katmanları soyup varlığımın ta derinliklerine iniyormuş gibi, dikkatini çoktan bana yöneltmişti.

Şöminenin kenarına oturmuş, her zamanki gibi içine kapanık görünüyordu, ama şimdi onda bir hafiflik de vardı.

Gerçekten çok endişelenmişti.

Sanırım bunun sebebi, diyarların kaderinin benim gücümü keşfetmeme bağlı olması ve yakın zamana kadar sadece yaratıcı ve son derece etkileyici zihinsel küfür etme sanatında ustalaşmış olmamdı.

"Kalkanlarınızın güçlü kalması için her gün antrenman yapacağız, ama iyi iş çıkardın Lore."

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Kısmen aldığım övgülerden, ama aynı zamanda her zamankinden daha yorgun ve bitkin olmama ve içimde ufak bir şüphe belirmesine rağmen kendimi iyi hissetmemden de kaynaklanıyordu.

Başardım!

Bir günah prensinin zihinsel kalkınımı aşmasını engellemiştim.

Teoride, eğer onun gücüne karşı koyabilirsem, Liber Noctem'i de dışarıda tutabilirim. O zaman gerçekten hangi hikayelerde yer alacağımızı yönlendirebilirim. Bize avantaj sağlayabilecek her şeye razıyım.

Kabuslar Kitabı'nı bulmaya ve Tembellik'e onu sonsuza dek heceleme şansı vermeye can atıyordum. Sonra da eve gidip aileme sarılmak istiyordum.

Zaferim daha da tatlıydı çünkü Tembellik'in hiç geri adım atmadığını, tüm gücünü kullandığını biliyordum. Gücü hala ezici olsa da, sonunda kendi büyümü, bariyerlerimi aşma girişimlerinin her birine karşı koyabilecek kadar güçlendirmiştim.

O zihnime tamamen girmeden önce, bana ait olmayan gücün ilk belirtilerini de hissetmişim ve hemen o duvarı örerek, taktikleri ne kadar zekice olursa olsun, içeri girmesini etkili bir şekilde engelledim.

Artık diğer şeylere odaklanırken bariyeri ayakta tutmak için minimum çaba gerekiyordu. Haklıydı; bu doğal bir şeydi ve yeterince pratik yaptıktan sonra, belirli kasları çalıştırmak gibiydi. İstedğim zaman kaslarımı çalıştırabiliyordum.

"Eğer doğrulursan, rüya dokuyucu sihirini test etmeye başlayacağız."

Yan tarafıma döndüm ve yüzümü bir yastıkla gömdüm.

Belki kendimi boğarsam sihirli bir şekilde yeni bir rüya dokuyucusu ortaya çıkar ve şampiyon olur. Baş karakter olmak çok yorucuydu.

Tembel hayvan, tıpkı kötü bir prensmiş gibi yastığı başımdan alıp bir kenara fırlattı.

İtiraf etmek istemediğim kadar bitkin düşmüştüm, bu yüzden öylece uzanıp bakışlarının beni yakıp kavurduğunu yokmuş gibi davrandım.

O sosyopat uzanıp beni hafifçe dürttü; canımı acıtacak kadar sert değildi ama uykuya daldığımı ve horlamaya başladığımı fark etmemi sağlayacak kadar yeterliydi.

İnledim.

"Şafak söktü." Işığı engellemek için beceriksizce bir kolumu gözlerimin üzerine attım. "Uykunun iyileştirici gücüne inanmıyor musun? Sen Tembellik Prensisi; biraz daha buna göre davranmaya çalış yoksa sarayın isyan çıkaracak."

O yılmadı.

"Mahkemem duygusal davranmıyor. Kendi akademik uğraşlarıyla meşguller ve ben yokken de mevcut durumu koruyacak bilgi ve güce sahipler."

Dürüst olmak gerekirse, onun maiyetinde olmayı çok isterdim. Seçtiğim türü bütün gün okumak kesinlikle cazip bir günah olurdu.

"Saatlerdir bu hikâyenin içindeyiz. Eğer Kabuslar Kitabı henüz hikâyeyi çarpıtmaya başlamadıysa, yakında başlayacak. Sizin sınavınızın ne olduğunu bulmamız gerekiyor."

Kolumu yüzümden indirdim ve ona doğru baktım.

Haklıydı. Fiziksel olarak ne kadar yorgun olursam olayım, biraz dinlenme fırsatımız varken ilerlemeye devam etmemiz gerekiyordu.

Anka kuşu gözyaşını cebimden çıkardım ve sıkıca tuttum.

Bunun mitolojik bir yaratıktan geldiğine hala inanamıyordum ve tanımadığım bu kuş için garip bir hüznü duyuyordum. Büyülü gözyaşları dökecek kadar kalbi kırılmış olmalıydı. Taşın içinden hafif bir uğultu geçtiğine yemin ederim, ama bunun dışında hareketsiz kaldı.

Bu sınav başlamadan önce Liber Noctem'i alt etmeyi gerçekten çok istiyordum. Eğer bu hikaye ana olay örgüsünü takip ederse, sınavın neleri içerebileceği konusunda giderek artan bir korkum vardı. Daha doğrusu,

kimleri içerebileceği konusunda.

Bellington'dayken neler düşündüğümü veya hissettiğimi hatırlamaya çalıştım. Mutlaka bir kıvılcım, bir tetikleyici olmalıydı.

Gözlerimi kapattım ve endişenin ve baskının uzaklaşmasına izin verdim.

Bir süre sessizce oturduk ve dakikalar geçtikçe odada artan gerginliği fark etmemiş gibi davrandım.

Zihnimde farklı hissettiren herhangi bir kısım olup olmadığını anlamak için zihnimi kurcaladım. Bu zihinsel bir kalkan inşa etmek gibi değildi ve kendime birkaç an hayal kurma ve bunun işe yarayıp yaramayacağına bakma izni vermenin dışında, handa kaldık.

Nefesimi verdim ve kendimi yeniden toparladım.

Anka kuşu gözyaşına beni bağlayan ve gücümü yönlendirmesine yardımcı olan bir kanal veya bağ hayal etmeye çalıştım.

Ama beni bir hayal dokuyucusu yapan her neyse, o yanıt vermedi.

Prese şöyle bir baktım.

“Hiçbir şey olmuyor. Gücümü tetikleyen ya da anka kuşu gözyaşını harekete geçiren hiçbir şeyi hissedemiyor veya tanımlayamıyorum.”

Yatağından kalktı ve yatak ile bakır küvet arasındaki küçük boşlukta ileri geri yürümeye başladı. "Bizi değiştirebilmelisin. Burada küçük bir değişiklik yapmayı dene. Belki de bardağı kupaya dönüştürebilirsin."

Ona şüpheyle baktım ama dikkatimi boş bira bardağına verdim.

Anka kuşu gözyaşını sıkıca tutarken, çocukken Fable ile birlikte annem için yaptığımız, onun en sevdiği "bir bölüm daha" yazılı kupayı hayal ettim.

Çatlağı, lekelenmiş mineyi görebiliyordum. Hatta en sevdiği kuşburnu çayının kokusunu bile alabiliyordum. Gözlerimi açtım ve... hiçbir şey yoktu. Bira bardağı değişmemişti.

Prens dudaklarını sıkıca büzdü ve sessiz kaldı.

Yine analitik düşünme yeteneğini kullanıyordu, orada sakladığı bilgi kataloglarını karıştırıyordu.

Tekrar ileri geri yürümeye başladı ve bana birkaç bakış attı, kaşları gittikçe çatıldı. Büyümün beklentilerini karşılamadığı açıktı, bu da beni daha da tedirgin etti. Ona rüya dokuyucu olmadığımı söylemişim. Ve şimdi ciddi bir beladaydık.

Sonunda hareket etmeyi bıraktı ve bana doğru baktı.

“Güçlerinizi ilk kez saldırıya uğradığımız sırada kullandınız. Bu, ölüm korkusuna işaret edebilir. Sonra bizi tekrar döndürdünüz...”

Gülümsememi bastırarak, cümlesini nasıl bitireceğini görmek için bekledim.

Boğazını temizledi ama ne diyeceğini bilemediği belliydi.

Korkusuz prens dev örümceklerle ve bar kavgalarıyla başa çıkabilirdi, ama duygularını paylaşmak aşamadığı tek engeldi.

Zihnimde onun için "Duygular Tarafından Yıkılmış" adlı bir dövme tasarlamaya başladım.

Sevdiğim aşk kahramanlarının hepsinin kendine özgü dövmeleri vardı ve bu, hayatıma biraz olsun normallik getirmek için hayal etmeyi sevdiğim bir şeydi.

Kullanılacak yazı tipi kalın, gösterişsiz ve gözleriyle uyumlu bir mavi tonunda olmalıydı. Belki de soğuk kişiliğine bir gönderme olarak yazı tipinden sarkan dekoratif buz sarkıtları da olabilirdi.

Bir dakika daha sessizlik geçti ve düşüncelerini genişletmeye hiç yaklaşmamış gibi görünüyordu, bu yüzden onunla biraz dalga geçmeye karar verdim.

“Bıçağı boğazıma dayadığın zamandan mı bahsediyorsun?” En masum ifademi takındım. “Yoksa kollarımı başımın üstüne sabitledikten sonra kalçalarınla yaptığın çok ilginç hareketlerden mi?”

Bana anlaşılmaz bir bakış fırlattı.

"Büyünüzün ortak noktası korku gibi görünüyor. Tanrıçanın korkudan ne kadar beslendiğini düşünürsek bu da mantıklı."

Ben o kadar emin değildim.

Beni duvara yaslayıp yaklaştığı anı hatırladım.

Onun beni öpmek üzere olduğuna ikna olmuşum ve gözlerindeki açgözlü bakışa bakılırsa, ruhumu bile satabileceğim türden bir öpücük olacaktı.

Açıkçası, hissettiğim son duygu korkuydu.

Kontrolü kaybetme fikrinden nefret ediyormuş gibi görünse bile.

Onda gördüğüm o anlık arzu kıvılcımı, o buz gibi dış görünüşün altında ustaca sakladığı tutkulu ateş beni bir anlığına büyüledi.

Onun böyle bir sıcaklık veya duyguya sahip olabileceğini, özellikle de konu bana gelince, hiç düşünmemiştim. Maskesinin düştüğünün farkında olmadığını tahmin ediyordum.

Bıçağının düz tarafıyla çenemi kaldırdığında beynim anında kısa devre yaptı ve sağduyum bir kenara bıraktım.

İmza atmaya ve kendimi Yeraltı Dünyasına teslim etmeye hazırım, istekliyim ve muktedirim.

Görünüşe göre, doğru koşullar altında boğaza bıçak dayanması çekici olabiliyordu.

"Tam olarak korkuya dayalı değil."

Arzularımı itiraf etmekten korkmadığımı sürece.

Sonunda volta atmayı bırakıp yanıma oturduğunda kendimi oturma pozisyonuna zorladım. Anka kuşu gözyaşını ovdum, umarım şimdi uyanır ve beni bu konuşmadan kurtarır diye düşündüm.

"Örümceklerden dolayı öleceğinden korkmuştum ama... mağarada hiç korkmadım."

Başını yana doğru eğdi.

"O sırada neler hissediyordunuz?"

Yüz ifadesi gizemli bir maske gibiydi, hiçbir şey ele vermiyordu ama gözlerinde bir merak kıvılcımı olduğunu yemin edebilirdim.

Onun gerçekten cevabı arayıp aramadığını veya sadece tepkimi ölçmek isteyip istemediğini anlayamadım, ama her iki durumda da ortam yavaş yavaş farklı bir gerilimle doldu.

Birden yalnız olduğumuzu fark ettim. Küçük bir yatakta oturuyorduk.

Sanki o da aynı şeyi yeni fark etmiş gibi, biraz kıpırdandı, bacağını sıkıca benimkine bastırdı. Tanrım. Belki de bu benim sınavımdı. Reddedilme korkum.

Kaslı uyluğunun sıcaklığı, yeni elbisemin kumaşından içimi ısıtıyordu. Kalkan talimi yaparken onun sipariş ettiği elbiseydi bu.

Aşağıya doğru baktı ve yüz ifadesini çözebilmeyi çok isterdim.

Bana bir şey sormuştu ama ne olduğunu hatırlamakta zorlanıyordum.

Duygularım. Mağarada beni tamamen altüst ettiğinde neler hissettiğimi öğrenmek istemişti.

"Bıçakla mı, yoksa kalçalarla mı?"

O, tüm dikkatini tekrar bana yönelttiğinde aramızda bir enerji kıvılcımı çaktı; soğuk bakışları benimkine kilitlenip orada kaldığında, bu kuvvet neredeyse elle tutulur gibiydi.

"İkisi de. İkisi de." Omuz silkti, sonra indirdi. Sanki umurunda değilmiş gibi, ama sonra aniden ayağa kalktı ve yataktan birkaç adım uzaklaştı. "Korkmadıysan, kızgın mıydın?"

Gözlerimi ona diktim.

Duyguları sezebildiğini itiraf etmişti; benim neler hissettiğimi biliyordu. Kesinlikle benimle dalga geçiyordu.

Birden, keşke onunla dalga geçmeseydim diye düşündüm. Belli ki arzuladığımı hissetmişti ve şimdi nasıl oynayacağımı bulmam gerekiyordu.

Boğazım kurumuş gibiydi.

Onun yalan tespit etme yeteneğini harekete geçirmeden, hissettiklerimi anlatmanın basit bir yolunu bulmalıyım.

Bize yardımcı olacak önemli bir bilgiyi saklıyor değildim. Zaten korku değil, arzu duyduğumu biliyordu.

Onun ne tür bir oyun oynadığından veya ne amaçla hareket ettiğinden emin değildim, ama boyun eğmeyi reddettim.

Eğer o öpüşmeyi düşündüğünü itiraf etmeseydi, ben de o an onu ne kadar çok istediğimi itiraf edemezdim.

Bunu geçici iç çatışma sendromu (TICS) olarak değerlendirdim. Tamamen uydurma bir rahatsızlık olduğunu da unutmadım.

"BEN-"

Yaklaştı ve yatağın üzerine eğildi, o delici bakışlar altında kıvranmamın her saniyesinden zevk alıyordu.

"Sen?"

Derin bir nefes aldım, söyleyebileceğim ilk, en saçma şeyi aramaya koyuldum...

Prens beni gerçekten çok telaşlandırıyordu.

Anka kuşu gözyaşını sanki bir stres taşıymış gibi ovdum.

Penceremizin önünden devasa bir gölge geçti ve güneş ışığını tamamen kapattı.

Anlık elektrik kesintisine neden olan her neyse, geri dönüp orada bir süre kaldı, bizi kalın gri tonlarıyla kapladıktan sonra tekrar uzaklaştı.

Derin bir hava akımı estirdim.

Hayatımda daha önce hiç bu kadar büyük bir rahatlama hissetmemiştim, bu durum bu Denemenin test aşaması olsa bile.

"Tanrım... kurtarıldım."

Bu kötüydü.

Eğer gölge korktuğum şeye aitse, o zaman aniden sihrimi keşfetmem ve Liber Noctem'i alt etmem gerekiyordu ki bir sonraki hikayeye geçebilelim.

Hemen.

Aksi takdirde, bu sınavın ne olacağını oldukça iyi bildiğimden emindim.

Prensin benim tam ve mutlak yıkımıımı görmesini gerçekten istemiyordum. Bu başkasının elinden olmayacaktı; kendi yıkımım olacağından şüpheleniyordum.

ON ALTI

Efsane

Dev gölge için başka bir açıklama bulmak için beynimi zorladım.

Logan Blaze olamazdı; kavga sırasında alt katta değildi—içimdeki şüpheler, pencerenin önünden zarifçe süzülen bir başka devasa gölgeyle bir anda ortadan kalktı. Yılan gibi kıvrılan silueti duvarlar boyunca uzanıyor, değişen ışıkla dans edip titriyordu.

İkinci düşüncemde, bunun sandığım kişi olma ihtimali çok yüksek görünüyordu.

Yeni yaratıcı ifade biçimlerimden birini kullanarak küfrettim.

Tembellik bir anda kapının yanında belirdi, elinde hançeri vardı ve keskin bir bakışla bana baktı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Bu, kitabınızın bir parçası?"

İçimden utandım.

"Evet. İkisine de." Zaten yakında yaralanacak olan gururumun üzerindeki bandajı da bir an önce çekip atsam iyi olur. "Gamzeli adam Logan Blaze'i hatırlıyor musun?"

Oda sıcaklığı bir iki derece düşmüş gibiydi.

Pencerenin açılıp açılmadığına bakmak için şöyle bir göz attım—açılmamıştı—ve kollarımı ısıtmak için ovma isteğine karşı koymaya

çalıştım.

“Nasıl unutabilirim ki?”

“Şey... o bir ejderha şekil değiştirici. Daha doğrusu, Kara Kanatlar ejderha klanının alfası. Bu yüzden unvanında ‘Kara Kanatlar’ kısmı var.”

Güneşin gölgesi tekrar kapanınca pencereyi işaret ettim. Bu sefer yarattığın kanat çırpma sesini duydum, hızla yanımdan geçti.

"Onun o olduğundan oldukça eminim."

Tembellik, kendini kontrol altına alana kadar zihninde sayıyormuş gibi görünüyordu. Ya kitap zevkimden son derece etkilenmişti ya da rüya dokuma suçunda daha sıkıcı bir ortağa denk gelmeyi diliyordu.

Bunun ilk seçenek olduğunu düşünerek kendimi kandırmadım. Ve o, benim çarpık hikâyemde yer alacak kadar şanslı olmalı.

"Peki ya?" diye sordu. "Başroldeki aşk karakterine saldırıyor mu?"

Burun kıvırdım.

Engin bilgisine rağmen, Blondie'nin hiç şekil değiştirenlerle ilgili romantik roman okumadığı belliydi. Yoksa bu çok açık olurdu.

“Saçmalama.”

Arkadaşım için rahatlama kısa sürdü.

Konuyu anlatmayı henüz bitirmemiştim.

“Onu, onu köleleştirmeye çalışan adamdan kaçırıyor. Sonradan Blaze'in kader eşi olduğu ortaya çıkıyor, ama bunu ikinci kitaba kadar öğrenmiyoruz. Yazar o kadar çok ipucu verdi ki, bu olay örgüsü sürprizini nasıl kaçırdıklarını anlamıyorum.”

Prens tavana baktı, dudakları ya sessiz bir dua ya da küfürler savuruyordu.

"Neyse, eğer o Logan ise, eşini aradığından eminim. Muhtemelen onu bir yerlerde hissediyor ve yerini tespit etmeye çalışıyor."

Ejderha şekil değiştirici, bu sefer binanın sarsılmasına yetecek kadar alçaktan uçarak gökyüzünde geri döndü.

Logan Blaze, ödülünü almak için kısa süre sonra çatıyı yerinden sökecekti.

Onun dikkatini çekmediğimiz sürece güvende olmalıyız.

Eğer bir tehdit oluşturursak, ejderha alevlerini üzerimize salardı. En sevdiğim kurgusal karakter yüzünden mangalda pişirilmek istemezdim doğrusu.

Onu sınavımda nasıl kullanabileceğim konusunda aceleyle bir şeyler

düşünmeye çalıştım.

En cazip fikir aynı zamanda en olasılık dışı olanıydı. Logan Blaze'in beni baştan çıkarmaya çalışacağından şüphe ediyordum.

Kitapta Logan'ın gözleri sadece korumak zorunda hissettiği kadındaydı. Bu, aralarındaki eşleşme bağının ilk kıvılcımıydı.

O, o ısrarlı çekimin peşinden meyhaneye kadar gelmişti.

Sonra devasa siyah yarasa kanatlarıyla içeri daldı, akıl almaz sayıda kemiği kırdı, eşini onu kafese kapatmak isteyen adamın elinden kurtardı, sonra da, teknik olarak onu kaçırın kişiden kaçırdı ve mağarasına zincirledi, orada da—

Merdivenlerden gürültülü ayak sesleri duyuldu.

Tembellik, bizi içeride kilitlemek için sağlam komodini kapının önüne fırlatmadan önce, kapı gürültülü bir şekilde patlayarak açıldı.

Tam o sırada çenem yere düştü.

Orada, karanlık kanatları kötü alametler gibi çırpınarak duran, efsanelerdeki ejderha şekil değiştiriciydi. Karakterlerin farkında olmadan tuttukları nefesi nasıl bırakabildiklerini artık tamamen anlamıştım.

Odadaki tüm oksijeni emmiş gibiydi ve ben onun varlığından o kadar bunalmıştım ki bunu fark edememiştim.

Logan Blaze'in altın rengi bakışları prensin üzerinde gezindi, sonra da bana kilitlendi.

Avcı avla karşılaşılıyor.

Zorlukla yutkundum.

“Logan Blaze.”

Sesim neredeyse fısıltıdan ibaretti, ama beni duydu.

"Taklımızca."

Sesi, uzaktan gelen bir fırtına gibi yankılanan, derin ve şehvetli bir uğultuydu. Karnımda kelekler uçuşmasına neden oldu.

Tanrı aşkına, bir alfa erkeğin bakışlarında inkar edilemez bir güç vardı, sanki uzanıp ruhumu içine çeken manyetik bir kuvvet.

Onu tanımıyor olsam da, sanki sadece varlığı bile sarsılmaz bir itaati emrediyormuş gibi, her isteğine boyun eğme konusunda karşı konulmaz bir arzu duyuyordum.

Eğer bana diz çökmemi ve sürünmemi söyleseydi, bu onur için ağlardım.

Kesinlikle yansıtmak istediğim türden bir baş karakter enerjisi değildi.

Kendime zihinsel bir ders verdim ve kendime geldim.

İlk, görünüşte imkansız olan değerlendirmemde haklıydım: Bu test arzu üzerine kuruluydu. Tek yapmam gereken, kurgusal olarak en çok sevdiğim karaktere duyduğum şehvete direnmek ve onun cazibesine kapılmadan sakın bir şekilde yeni bir hikayeye geçmekti.

Bunun kolay olacağını düşünerek kendimi kandırmadım.

Bu, Logan Blaze'di. Hem de ta kendisi. Böylesine muhteşem bir örneği yaratan karanlık tanrıları övmeye hazırdım.

Tembellik, doğaüstü hızıyla hareket etti ve beni davetsiz misafirden korumak için önüme geçti.

Ve muhtemelen o güçlü feromonlar.

Tanrım, ya bir vantilatöre ya da daha az kıyafete ihtiyacım vardı.

Sloth o kadar yakınımıdaydı ki, her nefesimde göğsüm sırtına değiyordu. Onun yakınlığı ve Logan'ın bakışlarındaki sıcaklık, zihnimin kontrolden çıkmış bir şekilde yaratıcı senaryolarla dönmesine neden oluyordu.

Büyüyle manipüle edildiğimi bilmeme rağmen, kendimi tutamayıp uzanıp Tembel Hayvan'ın sırtına elimi sürmekten, giderek artan gerginliği azaltmak için bir tür fiziksel temas kurmaktan kendimi alamadım.

Tamamen hareketsiz kaldı ama dokunuşumdan da uzaklaşmadı.

Hikayenin gidişatını takip ediyor olsaydık, bu hiç de iyi karşılanmazdı.

Ejderha şekil değiştirenler, aşırı derecede sahiplenici olmalarıyla ünlüydüler.

Bağlanma döneminde eşlerine yalnızca klanlarının güvenilir üyeleri yaklaşabilirdi. Diğer herkes zarar görürdü.

O noktada durdum. Ben şekil değiştirenin eşi değildim ve Liber Noctem bunu sağlamadıysa, biz—

Fury, kanatlarını iyice içeri çekip odaya doğru bir adım atarken Logan'ın üzerinden yuvarlandı. Doğal olarak, tüm gerçek aşk adayları gibi, o da gömlek giymiyordu.

Bakmaktan kaçınmak için elimden geleni yaptım, Tanrım, ne kadar uğraştım ama böylesine tanrısal bir mükemmellikle karşı karşıya kaldığımda güçsüz kaldım.

Yıllarca süren sıkı antrenmanlarının izlerini gösteren, üzerlerine yakışmayan kıyafetler giyen karanlık, kasvetli kötü çocuk tiplerini uyduran yazarlara lanet ettim.

Gerçekten de, böyle bir özveriyi takdir etmemek ayıp olurdu.

Prensin omzunun üzerinden baktım ve nefes nefese kalmanın kedilere özgü bir şey olduğunu, insanlara değil, kendime hatırlattım. Ve daha aşağılık içgüdülere teslim olmayı reddettim.

Beynimin ilkel küçük canavar kısmı kahkaha attı.

Ben sadece güzel bir elbise giymiş, dimdik duran bir canavardım.

Logan'ın pantolonu, şekil değiştirmeyenleri bile tahrik edecek kadar düşük beldi.

Her hareketinde kasları belirginleşiyor, göğsündeki ve karın kaslarındaki koyu, kıvrımlı dövmeler adeta canlı gibi dalgalanıyor, yaydığı o ham, erkeksi güçle hareket ediyordu.

Onun varlığı, odayı yutmakla tehdit eden bir girdap gibiydi. Eğer daha ürkütücü, daha güçlü bir varlığa temas etmeseydi, gerçekten de odayı yutmuş olurdu.

Blondie gerçekten çok etkileyiciydi.

Ardından Logan tekrar hareket etti ve dikkatimi yeniden ona çekti.

Bakışlarımın yönünü fark ettiğinde dudaklarında anlamlı bir sırıtış belirdi. Ağzımın suyunu akıttığımı gizlemeye bile çalışamadım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, kaslarının o V şekline doğru incilmesi ve koyu renkli tüylerin vaat edilen diyarlara doğru uzanan hafif izi inanılmazdı.

Büyükannem bile bakakalırdı.

Sloth, beni şehvet dolu halimden kurtarma girişiminde bulunup boğazını temizlediğinde, sırıtışı daha da genişledi.

Ve o gamzeler de oradaydı.

Hoşçakal, külotlar.

O şekil değiştirici benimle istediğini yapabiliirdi. Tam burada. Tam şimdi. Duvara yaslanmış, yerde, yatakta. Dilenciler seçici olamazdı. Ama yanıp kül olmadan önce bir başlangıç pozisyonu seçmesi için yalvarırdım.

Birdenbire bu sınavda başarısız olmak için çok motive oldum. Kimse bana Denemeleri kazanmak için hepsini geçmem gerektiğinden bahsetmemişti. Bu, oldukça önemli bir bilgi gibi görünüyordu.

Elbette, eğer bir raundu kaybetmem gerekiyorsa, bu raunt olurdu. Orgazm yoluyla ölüm, başka herhangi bir yolla ölüme tercih edilirdi.

Logan parmağını bana doğru kıvrırdı.

"Benimle geliyorsun."

Kesinlikle.

Tembel hayvanın tüm vücudu gerildi.

Kesinlikle hayır o zaman. Keyif kaçıran.

Ejderha şekil değiştirici muhtemelen zaten benimle konuşmuyordu.

Omuzumun üzerinden şöyle bir baktım, acaba Logan'ın arkadaşı biz zihinsel kalkanlarımla pratik yaparken bir şekilde odamıza girmiş miydi diye merak ettim.

Hayır. Sadece boş bir küvet ve yatak.

Ve oldukça öfkeli bir Günah Prensi.

Olan biteni anlamak sadece bir saniye daha sürdü.

"Hayır, hayır."

Sonunda, Denemelerin nasıl işlediğine dair temel bir gerçeği anladım. Liber Noctem, okuduğum hikayelerden gerçekliğimizi yaratıyordu, ama aynı zamanda her kitaptaki ana karakterin rolünü üstlenmemi de sağlıyordu. Olay örgüsünü kendi testlerine uydurmak için değiştirdiği için, hiçbir avantajım yoktu.

Bu iyi değildi. Aslında kurgusal hayallerimi yaşamak açısından oldukça harikaydı, ama pratik amaçlar için çok kötüydü.

Ve şu anda hayal dünyasında değil, mantık dünyasında yaşamaya ihtiyacım vardı.

O yarı kapalı yatak odası bakışlarıyla bir şeyler yapmak ne kadar zor olursa olsun, bu fanteziyi gerçekleştirmek mümkün değildi.

"Ah, evet."

Ejderha şekil değiştirici bana "hayır, seçenekler arasında yok" dercesine bir bakış attı.

Eğer Liber Noctem beni karanlık tarafa çekmek için bu yöntemi planladıysa, işimiz fena halde bitmişti. Zihnimi hedef almaktan çok daha sinsi bir yol izlemişlerdi.

Logan Blaze'i hikayesinde ilk kez sayfada gördüğüm andan itibaren onunla tanışmayı hayal etmiştim. O, içten içe istediğim her şeydi. Cesur, gözü pek ve hakkı olanı geri almak söz konusu olduğunda tamamen acımasız.

O, gerçek aşkını kurtarmak için dünyayı yakıp yıkmaktan çekinmeyecek türden bir adamdı ve hiç tereddüt etmezdi.

Gerçek hayatta birinin benim için dünyayı yıkmasını istemezdim ama bana dünyanın en güzel şeylerinden biriymişim gibi bakan birinin olması güzel olurdu. En azından onların gözünde öyle.

Hangi okuyucu, kurgusal aşkının saplantısının hedefi olmak istemezdi ki? Bu alem gerçekten acımasızdı. Ama yine de geçebileceğimi bildiğim bir sınav olduğu için minnettardım... yeter ki gözlerine hayran kalmaktan vazgeçeyim.

Ya da bana bakış şekli, sanki beni yere yatırıp prensin önünde yiyip bitirecekmiş gibiydi.

Ona doğru bir çaba sarf ettiğimi hissettim, sanki ona gitme isteği gerçekten de benden daha büyük güçler tarafından körükleniyordu.

Blaze'e gitmeye karar verirsem, Tembellik bile beni durduramazdı.

Ellerim yumruk haline geldi, tırnaklarım derime saplandı.

Bu test sadece arzuyla ilgili değildi; daha derine inersem, aslında gerçek anlamda sevilme korkuma dokunuyordu.

Eğer Logan'ı seçseydim, bu sadece fiziksel bir unsurdan ibaret olmazdı. Sonsuza dek sürececek bir birlikteliğin, saf bir bağlılığın sözü olurdu.

Yeni bir korku içime çöktü, neredeyse beni boğuyordu.

Liber Noctem ortama daha fazla sihir katıyordu. Gözlerimi kapattım ve oradan uzaklaşırsam geleceğimin görüntülerini gördüm. Sevgisiz. Yalnız. Sonsuza dek arkadaşsız yaşamaya lanetlenmiş.

Kitap, sanki karanlık bir büyü yapıp bunu benim gerçeğim haline getirecekmiş gibi, kaçınılmaz bir şeymiş gibi gösteriyordu; ister sınavlardan geçeyim ister geçmeyeyim. Eğer bu benim kendi seçimim olsaydı korkunç olmazdı, ama kararın benden alınacağını hissettim. Ve bu gerçek bir kabustu.

Yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldü.

Eğer anti-kahraman olsaydım, seçimim kolay olurdu.

Ama ben kötü adam değildim.

Özünde, kahraman olmak istiyordum. Ne yazık ki.

Sevdiğim insanları asla suçlayacak kadar bencil olmazdım. Belki bu romantik aşk değildi, ama bu onun gücünü azaltmazdı.

Ailemi düşündüm ve kitabın üzerimdeki tüm etkisi kayboldu.

"Çok büyük bir hata oldu, Bay Blaze. Ben— Şey. Sanırım sizi bir rüyamda gördüm ve bu tam olarak gerçek değil. Yani, gerçek ama... karmaşık."

Eğlencesi giderek arttı. "Ben de seni rüyalarımnda gördüm."

Gözlerinin kararması, rüyalarının kirli olduğuna işaret ediyordu.

"Olası değil," diye tersledi Tembel Hayvan, ben "Bu öyle değil-"

dediğim anda.

Zihnimi berraklaştırmak umuduyla başımı salladım.

Kararlılığım en iyi ihtimalle zayıftı.

Bu küçük odada çok fazla erkek enerjisi vardı ve Logan'ın gerçek kitabındaki bazı sahneler birdenbire aklıma gelince gerçekten telaşlanmaya başladım.

Alfa'nın dayanıklılığı yüksekti.

Ve ağzı bozuk biri, bu yüzden üzerine uyarı etiketi konulmalı.

Duruşmaların etkisinden kurtulmalı ve elbisemi çıkarmadan önce duygularımı kontrol altına almalıydım, yoksa işler tuhaf bir hal alacaktı.

Sloth'un, Logan Blaze'in yatak odasında sergileyebileceği ahlaksızlıkları en ön sıradan izlemek isteyeceğini düşünmemiştim.

"Prens ve ben tam ayrılıyorduk..."

Logan'ın dikkati, çeliği bile kesebilecek bir sertlikle tekrar Sloth'a yöneldi.

"Kesinlikle imkansız."

Gözlerindeki altın rengi parıltı, algıladığı düşmanına kilitlendiğinde belirdi ve göğsünden derin, tehditkar bir hırıltı yükseldi.

Mükemmel. Gelecekteki iş seçenekleri listesinden barış müzakerecisi seçeneğini de çıkarabilirdim. Yanlışıklıkla işleri on kat daha kötü hale getirmiştım.

Çünkü eğer ben onun kader arkadaşı rolünü oynuyorsam, bu da Tembellik'in beni kaçırmayı planladığı kişi olduğu anlamına geliyordu.

Şekil değiştirebilen biri olarak Logan, muhtemelen prensle denk bir rakipti.

Eğer kavga etmeye başlasalardı...

Tembel Hayvan'ın hançeri parlamaya başladı. "Şimdi başka bir hikaye düşünmek için ideal bir zaman, Lore."

Evet, öyle olurdu. Açıkça Belli Olan Şeyleri Söyleyen Lord'a on puan. Anka kuşu gözyaşını yumruğumda sıktım. "Deniyorum..."

"Aklınıza gelen ilk başlığı söyleyin."

Sesi sakın ve kontrollüydü. Alevlerime mükemmel bir merhem gibiydi.

Aman tanrım. Blaze odaya doğru bir adım daha attı.

Siyah kanatları iyice açıldı, bu da Tembellik'in geri çekilmesine neden oldu ve ben de sendeleyerek yatağa düştüm.

Logan'ın aç gözlü bakışları sırt üstü uzandığım yere takıldı. Sanki

üzerime atılmaya hazırdı. Keşke bundan nefret etseydim. Bunun yerine, parmaklarım eteğimin kenarına dolandı ve yavaşça eteğimi yukarı doğru çektim.

“Efsane...”

İki erkeğin karşı karşıya geldiği anlarda zihnimde beliren tüm görüntülerden ve yataktan uzak durarak kendimi tekrar doğrulttum.

Taşı daha sıkı tuttum, bana yardım etmesi için yalvardım.

"Lore, bir başlık seç!"

“Gümüş Gagalı Kuşun Gazabı!”

Bağırmaya muhtemelen gerek yoktu ama iki erkek de poz vermeyi bırakıp bana baktılar. Blaze şaşkın görünüyordu ama Sloth sadece başını salladı. Aynı karnaval, yeni gösteri.

Edebiyat düşkünü.

İkisini de görmezden geldim.

Gözlerimi tamamen kapatarak, sessizce başlığı tekrarlayıp durdum. Kavgalarının ilk seslerini duyduğumda bile gözlerimi açmadım.

Logan bir yerlerden silah çıkarmış olmalı.

Metallerin birbirine çarpma sesi, özellikle de yumruklaşırken çıkan homurtular eşlik ettiğinde, dikkat dağıtıcıydı.

Onlar birbirlerine yaklaşırken yerin titreşmesini umursamadım, sonra da hızla uzaklaştım. Zihnimde güçlerime yalvardım, sadece... bir şey yapsınlar diye.

Gümüş Gaga'nın Öfkesi. Hadi bakalım, Gümüş Gaga!

Yanımda ayak sesleri gürledi.

Ayaklarım yerden kesildi ve o kadar hızlı bir şekilde döndürüldüm ki başım döndü, yönümü şaşırdım ve nefes nefese kaldım, dengemi yeniden sağlamaya çalışırken zorlandım.

Gözlerim birden açıldı ve Blondie'nin beni tavandan düşen bir parçadan kurtardığını fark ettiğimde içimi bir rahatlama kapladı. Hızla döndü ve öne atılarak Blaze'e karşı değerli bir mesafe kazandı.

Ejderha şekil değiştiriciye çarptı ve onu kapıdan dışarı itti.

Logan sendeleyerek koridora girdi, iri kaslı vücudu sertçe duvara çarptı.

"Seni hikâyeye bağlayan bir şey düşünmeye çalış!" diye bağırdı Tembel Hayvan, ejderha şekil değiştiricisinin çok acımasız bir yumruğunu savuştururken.

Tamam. Çapa. Ah! Çapalar. Okyanus.

Derin bir nefes aldım, gözlerimi tekrar kapattım ve düşüncelerimi boşalttım.

Tıpkı hayali duvarımı inşa ettiğim zamanki gibi, sonunda beynimin bana canlı bir resim çizme arzusunu taşıyan yaratıcı kısmını buldum.

Ona sıkıca sarıldım ve tüm enerjimi ona verdim. Okuduğum kitaplardaki sahneleri hayal ettiğim gibi, hayal gücümün de özgürce dolaşmasına izin verdim.

Bir hikayeye tamamen kendimi kaptırmaktan daha çok sevdiğim hiçbir şey yoktu.

Kitaplar benim için nefes almak kadar doğal bir şeydi. Bana huzur ve neşe veriyordu. Hayat çok stresli hale geldiğinde bir rahatlama kaynağıydı. Kitaplar benim gerçek aşkımdı.

Kitabın kapağını açtığım an, kendimi yepyeni, çılgın bir maceranın içinde buldum. Romantizm, tehlike ve gizemle dolu bir macera.

Ya bir kurt şekil değiştiricisinin kader eşi olurdum, ya da dünyayı yönetme planı olan bir kralın ailesi düşmanlarına gönderilmiş kızı olurdum, ya da batmaya mahkum bir gemideki bir korsan olurdum.

Bir kitabın ilk birkaç bölümünü okumaktan, o an kendimle hemen bağ kurmaktan daha heyecan verici bir şey bulamadım.

Kütüphaneye gelip kitap önerisi isteyen birine son zamanlardaki tutkumu anlattığımda, sanki ona kendi şatosunun anahtarlarını veriyormuş gibi hissediyordum; çünkü o kişi de gece boyunca uyanık kalıp kitabı bitirdikten sonra ertesi sabah geri geliyor ve bir sonraki kitabı ödünç almak için aynı heyecanı yaşıyordu.

O anlar için yaşıyordum, bir sonraki favori kitabımı bulduğuma dair kesin inanç ve aşk hikayemizin daha yeni başlamış olması beni çok mutlu ediyordu.

Belki hiç evlenmeyecektim ya da biriyle çılgın, tutkulu bir ilişkiye girmeyecektim, ama bu sorun değildi. Yüzlerce karakteri seviyordum ve onlar yanımda olduğu sürece asla yalnız kalmazdım. Kendimi arzu edilir hissetmek için Logan Blaze gibi birine ihtiyacım yoktu.

Aniden, içimden küçük bir sihir damlası aktı ve anka kuşu gözyaşına dönüştü, ya da belki de tam tersi doğrudu. Her ne olursa olsun, bu sihir, hikâyelere olan saf bağlılığımla besleniyordu.

Ayaklarımın altında dalgaların yuvarlanışını hissettim.

Okyanusun tuzlu kokusunu hissettik. Kıyıdan uzaklaştıkça uzaktan

martıların seslerini duyduk.

“İşte bu kadar! Devam et, Lore.”

Tanrıya şükür. Gıcırdayan tahtaları hayal ettim, altımızdaki dalgaların hareketini gerçekten hissettiğime yemin ederim. Yuvarlanıp duruyorlardı.

Birisi elimi tuttu ve kalbimin hızla çarpmasından bunun prens olduğunu anladım.

En sevdiğim kurgusal karakter Logan Blaze bile, o sosyopatın yaptığı gibi tek bir dokunuşla kalbimi alt üst edemezdi. Karanlık büyüye gerek yoktu.

Ve sonra, birdenbire, sallanma durdu.

Hikayeleri değiştirmeye devam ediyorduk, ancak dalgaların ve martıların sesini duymak yerine, yeni sesler ortaya çıktı. Şaşkınlıktan yükselen bir nefes sesi denizi...

Hayır, şaşırmadım. Şok oldum.

"Lord Winters, özür dilerim!"

Yaşlı kadının sitem dolu sesi, hikaye değişikliği sonrası yaşadığım kafa karışıklığından beni çıkardı; Liber Noctem'in bu kadar kolayca kontrolü ele geçirdiğine inanamıyordum.

Bir an dalgaları hissetmiş, okyanusun kokusunu almıştım, bir sonraki an ise ne olduğunu tam olarak kavrayamadan kendimizi o ortamdan koparılmış ve yeni bir ortama bırakılmış bulduk. Sanki bir şey bu değişimi tetiklemişti ve bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Bir an daha gözlerimi sıkıca kapalı tuttum, sonunda yeni gerçekliğimize göğüs gerdim.

Keşke yapmasaydım.

Kendimi terzinin dükkanının ortasında, sadece iç çamaşırlarımla dururken buldum; dehşete kapılmış birkaç soylu kadın önce bana, sonra da terzinin yüksek platformunda yanımda duran adama bakıyordu.

Prensın açık giyinmediğini sinirle fark ettim.

Öğleden sonra gezintiye çıkmış herhangi bir sosyete beyefendisi kadar şık ve bakımlı görünüyordu.

Koyu mavi bir frak, kaslı vücudunu ortaya çıkaran bej pantolon, ütülü beyaz bir gömlek, kusursuzca bağlanmış bir kravat ve parıldayan bir çift jüt çizme giymişti.

Karşımdaki aynada kendime baktım ve o anda Kabuslar Kitabı'ndan nefret ettiğime karar verdim.

Üzerimde yumuşak dantel ve kurdelelerden başka hiçbir şey yoktu ve açılmayı bekleyen bir hediye gibi görünüyordum.

Jartiyerler, üzerinde küçük kurdelelerle düzgünce bağlanmış, krem rengi diz üstü çorapları tutuyordu.

Tembel hayvan bana aşağıdan baktı, bakışları çoraplı ayaklarıma kadar kaydıldıktan sonra elini yukarı çekip elimden çekti.

Umursamazlık maskesi iyice yerine oturdu.

"Peki sen."

Kadın o kurnaz bakışlarını bana çevirdi; sonra da terzinin elinden kaptığı bir kumaş parçasını havaya kaldırarak, neredeyse çıplak bedenimi Sloth'un meraklı gözlerinden korumak için araya girdi.

"Hemen üzerinizi örtün, hanımefendi! Nişanlınız bunu duyarsa ne düşünecek acaba? Hem de bu akşamki nişan balosundan hemen önce! Tanrım, bu büyük bir skandalın habercisi."

Diğer kadınlar da onaylayarak dillerini şaklattılar.

Kumaş topuna kendimi sardım. Bu, son sınavı geçip Logan Blaze'i reddettiğim için Liber Noctem'den gelen bir ceza gibiydi.

"BEN-"

Anlaşılan kadın beni azarlamayı henüz bitirmemişti.

Yüzüme doğru parmağını salladı.

"Sözümü unutmayın, eğer markiz bunu öğrenirse, birilerinin kellesi uçacak. O ahlaksızın size bu kadar dikkatlice bakmasına izin verdiğinizizi düşünün. Sanki sıradan bir fahişe gibi onun ilgisinden zevk aldığınıza bile inanılabilir."

Kendimi toparlamak için derin bir nefes aldım.

Hikaye değişikliğinden sonra kendimi... tuhaf hissediyordum.

Hikayeleri yaratan büyüün, karanlık kitabın onu çarpıtmasına rağmen, bu seferki kıyafet değişikliğimizden de anlaşıldığı üzere, daha da güçlenmesinden mi yoksa başka bir gücün mü etkili olduğundan emin değildim.

Sebebi ne olursa olsun, kadın bana ne kadar çok hakaret ederse, düşüncelerim o kadar karardı. Anka kuşu gözyaşı elimde ısındı, sanki tekrar ona ihtiyaç duyabileceğimi biliyor ve hazır olduğunu bana bildiriyordu.

Bir yanımda, bana kızmaya veya beni utandırmaya cüret eden herkese sihirle saldırmak istiyordu. Kadınların sırf fiziksel arzuları olduğu için fahişe olarak adlandırılmalarından hoşlanmıyordum.

Karanlık kabardı, emirlerimi yerine getirmeye can atıyordu. Gölgele, saldırmaya hazır bir yılan yuvası gibi kıvrılarak açılıyordu.

Gözlerimi kırıştırdım, zihnimde korkunç görüntüler bir anda belirdi.

İnce ipeklerin üzerine kan sıçramıştı. Odadaki kadınların cesetleri hareketsiz yığınlar halinde yatıyordu.

Gözleri odaklanmamış ve cansızdı.

Hepsini yok edebilir, zihinleri paramparça olana kadar onları kabuslara hapsedebilir ve gününe devam edebilirdim. Elim, anka kuşu gözyaşını daha sıkı kavradı.

Nedense, bu düşünceleri yönlendirmenin, cezalandırmanın ve intikam almanın şu anda çok kolay olacağını biliyordum.

Birdenbire, anne ve babamın endişeli yüzleri aklıma geldi.

Sapık düşüncelerimden dehşete düşerlerdi.

Ve haklı olarak da öyle. Beni sevgi dolu ve nazık biri olarak yetiştirmişlerdi.

Hayır... acımasız bir katil değil. Bu düşünce, beni saran her neyse ondan kurtarmaya yetti.

Prens bana endişeli bir bakış attı.

Başımı hafifçe salladım; dedikodu yapmayı seven yüksek sosyete mensuplarıyla çevrili olmadığımız zaman bunu konuşurduk.

Yavaşça nefes verdim, his sakinleşti. Bu... çok yoğundu. Sinir krizi geçirmeye yaklaştığımdan endişelenmeye başlamıştım. Düşüncelerim hiç bu kadar... çarpık olmamıştı. Doğam gereği hayalperesttim ve bu imgeler nereden gelirse gelsin, yanlış geliyordu.

Sloth, kadının ısrarı üzerine platformdan inmişti ama bana doğru kaşlarını çatı.

Ruh hali iyice kötüleşmeye başlamıştı.

Onun, kadının bana yakınlığına ve muhtemelen içimde uyandırdığı karanlık duygulara tepki vermeye yaklaştığını görmek için herhangi bir psişik yeteneğe ihtiyacım yoktu.

Tam bir sosyopat olduğu için, kanlı düşüncelerimi gerçeğe dönüştürmekte tereddüt etmeyeceğini biliyordum.

Birileri zarar görmeden önce bu sonraki testin ne olduğunu anlamam gerekiyordu. Eğer gizlice katillik yapan soylu bir kadın rolünü oynuyorsam, muhtemelen kendi elimle de kendimi öldürebilirdim.

Ya da daha muhtemel olanı, bir rüya dokuyucusunun karanlık bir sihir

kitabı tarafından sıradan bir cinayete sürüklenmesidir.

Hangi tarihi aşk romanı olduğunu hatırlamaya çalıştım ama dantelli birkaç parçanın içinde dururken ve Liber Noctem'in en yeni müdahalesinden çok bir anı gibi gelen bir katliamı hayal ederken bunu yapmak zordu. Ama bu doğru olamazdı.

Başka bir şey yavaş yavaş beni ele geçirmediği sürece.

Halk önünde aklımı kaybetme ihtimaliyle karşı karşıya kaldığımda, herhangi bir baş karakterin yapacağı şeyi yaptım.

Her şey yolundaymış ve onların cinayetlerini en ince ayrıntısına kadar hayal etmemişim gibi, yapmacık bir gülümseme takındım ve kirpiklerimi kırıştırdım.

"Hiç kimsenin başı kesilmeyecek, hanımefendi." Tabii ki, Liber Noctem ortaya çıkıp oyuna dahil olmazsa. Bu düşüncüyü bir kenara bıraktım.

Onun kim olduğunu bilmiyordum ama ona "bayan" diye hitap ettiğim için bu pek bir şey ifade etmedi, çünkü o dönem için bunun yeterli bir hitap şekli olduğunu varsaymıştım.

Okuduğum tüm tarihi aşk romanlarında, çapkın veya düzenbaz bir karakterin genellikle merkezde yer alıp türlü türlü eğlenceli dramalar yarattığını hatırlayarak, "Lord Winters'ın kaostan hoşlandığını biliyorsun," diye tahmin ettim.

Bu kadınlar onun ahlaksız yaşam tarzını gayet iyi biliyor gibiydiler.

İçimde bir rahatsızlık dalgası belirdi ama hemen görmezden geldim. Karanlık Bilgi'nin kilit altında kalmasını istiyordum.

"Daha akıllı davranmalıydın," diye sitem etti kadın.

"Kesinlikle haklısınız. Ama hazırlanmamız gereken bir nişan balosu var. Eminim bu ufak aksaklığı harika müstakbel eşimden saklayabiliriz." Cazibemi bir üst seviyeye çıkardım ve prenze döndüm. "Öyle değil mi, Lord Winters?"

Tembel hayvan bana buz gibi bir bakış fırlattı.

Sanki kendi kişisel cehennemine girmişiz gibi görünüyordu.

Sosyal ortamlardan en sevmediği şey olduğunu zaten tahmin etmiştim. Başkalarıyla iyi geçinmekten sonra ikinci sırada geliyordu.

"Sırrınız benimle güvende, hanımefendi."

Bu bir vaatten çok bir tehdit gibiydi, ama yine de kalbim fazladan bir gümbür gümbür atmaya başladı.

Bu sefer gülümsediğimde, içten bir gülümsemediydi.

Trials'ın gidişatına bakılırsa, huysuz bir prensle küçük bir baloya katılmak ne kadar kötü olabilir ki?

ON YEDİ

Prens Tembel

Rüya dokuyucusuna yakın kalma isteğime rağmen, Lore'u terzi dükkanında bırakıp kaldırıma çıktım. Hikayelerin tahmin edilemez olduğu şu anda ayrılmak hiç de ideal değildi. Ama bu lanetli nezaket araya girince, buna uymaktan başka çarem yoktu. Yine de, Lore'u uzun süre gözümünden uzak bırakma düşüncesi içimde bir huzursuzluk yaratıyordu.

At arabaları ve faytonlar, üst sınıfa hizmet veren işletmelerin sıralandığı hareketli caddede gürültüyle ilerliyordu.

Silindir şapkalı adamlar şapkalarının kenarlarını bana doğru eğdiler, en şık günlük elbiselerini giymiş hanımlar ise refakatçileri peşimden gelirken yanımdan geçerken kızarıp kıkırdadılar.

Kaşlarımı daha da çattım.

Tarihi bir aşk romanının içinde hapsolmak, bu lanetli diyarda zamanımı geçirmek için en keyifli yollar listemde alt sıralarda yer alıyordu.

Lore ile birlikte bu sonraki sınav üzerinde çalışmamızı zorlaştıracak olan katı toplum kurallarına hiç ihtiyacım yoktu.

Müdahalesi yüzünden beni neredeyse dışarı iten kadını çoktan boğmak istiyordum. En azından son Sınavı başarıyla atlatmıştık. Lore ile bu konuda konuşmayı, neler hissettiği hakkında ondan bilgi almayı çok isterdim. Açıkçası, bunun beklemesi gerekiyordu.

Terzi dükkanına şöyle bir göz attım. Açıkça reddettiğim için gitmem beklendiğini biliyordum ama henüz yerimden kıpırdıyamadım.

Lore bir an için alışılmadık bir şekilde hareketsiz kalmıştı ve duygularına dokunduğumda, içinde kadim bir boşluğun açıldığını hissettim.

Beni kendine çağıran bir şeydi.

Bu... rahatsız ediciydi.

Sonra o his kayboldu ve o her zamanki gibi neşeliydi. Ben de hissettiğim o karanlık çekimi hayal mi etmiştim diye merak etmeye başladım.

Onun ve büyüünün söz konusu olduğu şeyde hâlâ eksik bir parçanın olduğunu hissetmekten kurtulamıyordum. Eğer bir rüya dokuyucusuysa, şimdiye kadar en azından içinde bulunduğumuz hikayelerin küçük yönlerini değiştirebilmeliydi. Gücüyle ilgili cevapsız sorular, ne kadar uygun olursa olsun onu terk etme konusundaki tereddüdümü pekiştirdi.

Göğsümde görünmez bir bağ gerilmiş gibiydi.

Göğüs kemiğimi ovdum, kaşlarımı çattım.

“Kışlar!”

Kısa bir an için gözlerimi kapattım, sahte ismimin bağırıldığını duymamış olmayı umdum. Ama o kadar şanslı değildim.

Yaklaşık otuz yaşında görünen bir adam caddenin karşısından bana el salladı. Henüz yanıma gelmemesinin tek sebebi, geçen at arabalarıydı.

Onu görmezden geldim. Şanslıysa trafikte yolunu şaşırdı.

Uşaklar, hanımları için paketleri ve kutuları bekleyen arabalara taşıyorlardı; hanımların hepsi de benden uzak duruyorlardı.

Bağıran adamın bir sonraki araba dalgasından sıyrılıp sanki en eski dostmuşuz gibi omzuma vurması beni iyice hayal kırıklığına uğrattı.

Kişisel alan kavramını açıkça anlamamıştı.

“Seni böyle dışarıda göreceğimi hiç beklemiyordum.” Beni dikkatlice süzdü. “Bu gece birimiz seni dışarı sürükleyene kadar kesinlikle Nadine ile birlikte olacağını düşünmüştüm.”

Ona boş boş baktım.

Bir an boyunca bana dik dik baktı, sonra iki büklüm olup kahkahalarla gülmeye başladı.

"Seni köpek! Adını hatırlamadın mı?" Başını salladı. "O şarkıcı uzun zamandır peşinde. Eğer öğrenirse seni öldürür."

Bu en azından Lore'un, benim yanlışlıkla adını değiştirdiğim Nadine adında bir opera şarkıcısı olmadığını doğruladı. Dikkatimi coşkulu adama

çevirmeden önce, diğer kadınlarla birlikte hâlâ orada dolaşan terzi dükkanına bir göz attım. Şimdilik her şey yolunda görünüyordu.

Bu konuşmaya katılmaya zorlanıyorsam, elimden geldiğince çok şey öğrenmeliyim. Herhangi bir bilgi, yargılama için faydalı olabilir.

“Nadine’i eve götürmedim.”

Sokakta tekrar etrafa bakındım, birinin dikkatini üzerimde hissediyordum. Kimse bize bakmıyordu. Yine de içimde bir huzursuzluk hissettiğimi biliyordum.

Bunu tek bir şeyle ilişkilendirmeye başlamıştım.

Lore'a son bir kez daha gizlice baktım, sonra da yanımdaki arkadaşşıma döndüm.

"Sonunda Xavier'i aramaya başladım."

Bu bir kumar gibiydi. Eski kütüphane müdürümün ziyaret ettiğimiz öykülerde tanınıp tanınmayacağını bilmenin hiçbir yolu yoktu, ama yanımda duran adam her şeyi soğukkanlılıkla karşıladı.

"O herif mi?" diye alay etti. "Autumntide'in kıymetli kitabını çaldıktan sonra ülkeyi terk ettiğini sanıyordum."

Bu dikkatimi çekti. "Autumntide onu geri aldı mı?"

“Bilmiyorum. Bu akşam ona sorman gerekecek. Eğer varsa, eminim sana göstermez. Koleksiyonuna ne kadar düşkün olduğunu biliyorsun.”

"Onunla nerede buluşacağımızı hatırlatır mısın?"

Bakışlarını bana dikti.

“Nişan balosu. Biliyor musun, Leydi Brimstone ile olan balosu? Ucuz şaraptan bile daha çok nefret ettiğin kadın?”

Tepkilerimi en aza indirdim.

Lore'un adı hikâyeden hikâyeye değişmedi.

Bunun beni neden şaşırttığını bilmiyorum ama kraliyet unvanımı koruyarak ortama uyum sağlayamayacağımı tahmin ediyordum.

“Kraliçenin memeleri, Winters. Dün gece içtiğin onca burbondan sonra hâlâ bitkin değil misin? Xavier'e erken bir düğün hediyesi olarak markizi gönderen sendin. Season City'deki en sıkıcı, en sıradan kadın olduğunu söylediğin tüm o nahoş şeylerin telafisi için. Yüzüne karşı sevgilisinin sadece para kesesi için işe yaradığını söyledin. Veliaht ve yedek varisin işlerini hallettikten sonra onu kır evlerine göndermesini istedin.”

Elim yanımda yumruk haline geldi.

Onu yere sermekten beklenmedik bir şekilde kurtuldum.

"Hey!" Caddenin aşağısından, bir tür fedaiye benzeyen iri yarı bir adam bağırdı. Öfkeli bakışları arkadaşına kilitlenmişti. "Yaz ortası! Ödeme zamanı!"

Tanıdığımın dikkati, kalabalık caddelerde itiş kakışla ilerleyen öfkeli adama yöneldi; kadınların şaşkınlık dolu haykırışlarını ve soylu beylerin boğaz temizleme seslerini umursamadı.

Küfürler savurdu ve omzuma bir kez daha vurdu.

"Bu akşam görüşürüz, dostum!"

Yaz ortası köşeyi dönüp gitmişti ve bir uşak beni durdurana kadar bu huzurun tadını bir anlığına çıkardım.

Eğer sihir gücümü kullanıp bu hikayedeki herkesi öldürmeseydim, bu bir mucize olurdu.

"Evet?" diye dişlerimi sıkarak sordum, çünkü önce onu onaylamadığım sürece konuşmayacağını anlamıştım.

"Efendim, bu gece için sizi hazırlamak üzere Snowdrift House'a geri dönelim mi? Saat dokuzda Autumntide'da olmanız gerekiyor. Bana hatırlatmamı rica etmişsiniz..."

Pencereden Lore'a baktım. Şimdi, tahmin ettiğim kadarıyla, elbise dükkanına girdiğinde canlandığı karakterin giydiği kıyafetle tamamen giyinmişti.

Üzerinde minik kurdeleler olan o çorapları saklamış mı diye düşündüm. Sonra hemen bu düşüncayı kafamdan sildim.

Sanki pencereden bile dikkatimi hissetmiş gibi, bakışları benimkilerle buluştu.

Beni baştan aşağı süzdü, sonra başını hafifçe kaldırarak iyi olduğunu ve rolümü oynamam gerektiğini belirtti. Hikaye sorunsuz ilerliyor gibiydi, ama bunun uzun süreceğinden emin değildim.

Bir an daha tereddüt ederek baktım, sonra başımı salladım.

Onunla baloda buluşur, sonra da nişanlısının evinde Liber Noctem'in herhangi bir izini arardık. Ve toplumun neyi uygun gördüğüne bakılmaksızın, bir daha asla yanından ayrılmazdım.

Autumntide Markizi'nin malikanesinin üst katındaki loş bir köşede, Lore'un bu berbat partiye gelmesini bekliyordum. Daha önce onu yalnız bırakmışım ama çok uzun süre çok uzaklaşmamışım.

Kurgusal şehir evlerimizin sadece birkaç blok uzaklıkta olduğunu çabucak fark etmişim, bu yüzden ailesinin evinin önündeki gölgelerde bekledim, ta ki arabasının ön kapıya doğru ilerlediğini duyana kadar, sonra da kendi evime geri döndüm.

Buraya geleli çok kısa olmuştu ama şimdiden huzursuzlanmaya başlamışım.

Şimdiye kadar, yaz ortası festivalinde anlamsız bir sohbete daha karışmaktan kaçınmışım ve içki kasesinin yanında dikkatimi çekmeye çalışan evlilik düşkünü birkaç anneden de ustaca sıyrılmışım.

Görünüşe göre bu hikâyede ben tanınmış bir düzenbazdım, ama bir unvanım vardı ve günahlarım evlilik piyasasında kolayca göz ardı ediliyordu.

Elimde sallanan şampanya kadehi neredeyse dökülmek üzereydi.

Onu sadece göstermelik olarak tuttum.

Eğer Yaz Ortası Rüyası doğruysa, eğer Kabuslar Kitabı gerçekten de markizin özel koleksiyonuna girmişse, duyularımı köreltecek hiçbir şey olmadan onu ele geçirmeye hazır ve donanımlı olmak istiyordum.

Tek bir içkinin beni etkileyeceğini sanmıyorum. Günahın prensleri, ölümlülerden çok daha hızlı bir şekilde sarhoşluğu tüketiyorlardı.

Lore'u beklerken, geniş şehir evinin üst katını gözlemledim ve kilitli iki kapı buldum.

Birinin markizin özel çalışma odası olduğunu tahmin etmişim, diğerinin ise kapının dışındaki koridoru saran deri ve parşömen kokusuna dayanarak kütüphanesi olduğunu düşünmüştüm.

Müstakbel gelinin gelmesini beklerken içeri gizlice girip arama yapmamak için kendimi çok zor tuttum.

Odalara girmek oldukça kolay olurdu, ancak Lore'un nerede olduğu belli olana kadar harekete geçmekten kaçındım.

Karanlık kitabı arama fırsatım olmadan balodan atılmamak en iyisiydi, hele ki karakterim bir önceki gece gelini karalayarak markizi kızdırmışsa. Koridordan veya evden gelen karanlık, titreşen bir güç hissetmedim ama henüz umudumu kaybetmeyecektim. Kitap yakınlarda olmalıydı.

Hikâyeleri gerektiği gibi doğru bir şekilde değiştirebilmek için Lore'un

yakınlarında kalmak isteyeceğinden şüpheleniyordum. Bu da Xavier'in orada olması gerektiği anlamına geliyordu.

Birinci katı yavaşça gözden geçirdim, sonra bahçelere bakan bir balkona geçtim. Hiçbir gölge gizlenmiyordu, karanlık büyüün hiçbir belirtisi yoktu. Yine de içimde giderek artan bir huzursuzluk vardı. Bunun çoğunlukla Lore'dan zorunlu ayrılıktan ve karanlık kitabın müdahalesinden kaynaklanabilecek her türlü komplikasyondan kaynaklandığını tahmin ediyordum.

Rüya dokuyucusu görüş alanımda olana kadar rahat edemezdim.

İkinci kattaki yerime geri döndüm ve balo salonunun kapıları aniden açıldı. Dikkatim, duyuru için boğazını temizleyen haberciye yöneldi.

"Dul Kontes Brimstone, Leydi Brimstone ve Brimstone Kontu."

Göğsümdeki düğüm çözüldü.

Gölgelerden çıktım ve korkulukta durup, Lore'un hayali erkek kardeşi olduğunu düşündüğüm adamın koluna girerek baloya girmesini izledim.

Sanki bir romanın sayfalarından fırlayıp gelmiş gibiydi.

Onun çarpıcı bir soylu kadın olduğunu kabul etmeliyim.

Koyu renk saçları kıvrılmış ve toplanmıştı, zarif boynunun uzun çizgisini ortaya çıkarıyordu. Giydiği elbise, şimdiye kadar gördüğüm en açık şeftali tonlarından biriydi ve onu adeta uhrevi bir görünüme kavuşturuyordu.

Onun renk seçiminden duyduğum derin memnuniyet duygusuna şaşırdım. Ancak müstakbel kocasının hemen yanına gidip onu durdurması ve ardından eldivenli parmak boğumlarına masum bir öpücük kondurması beni daha az şaşırttı.

Toplantıda heyecanlı kıkırdamalar yükseldi. Görünüşe göre o acınası hareket, büyük övgüye değerdi. Onun ne kadar ilgili olduğuna dair mırıltılar, birlikteliklerinin aşk evliliği olduğuna dair dedikoduları daha da alevlendirdi.

Bulunduğum yerden bile yanaklarındaki hafif kızarıklığı görebiliyordum.

Elim bardağın sapını sıkıca kavradı.

Markiz onu kareli dans pistine götürdü ve hemen bir vals başladı.

Lore'un bakışları balo salonunda usulca dolaştı.

Acaba beni mi arıyordu yoksa hikâyelerinden birinin daha canlanışını mı izliyordu diye merak ettim.

Onları görmezden geldim ve kalabalığın içinde tekrar Xavier'i aradım. Bu grupta yaşadığı anlaşmazlık göz önüne alındığında, ortaya çıkacak kadar cesur olacağını düşünmüyordum, ama tetikte olmak en iyisiydi. Muhtemelen gizlice içeri sızıp aralarına karışmaya çalışacaktı.

Belki de kılık değiştirerek gelmişti. Bütün uşakların ve personelin girip çıkışlarını izledim, herhangi bir gerginlik belirtisi aradım.

Yavaşça her köşeyi bucağı inceledim, sonra duyularımın yayılmasına izin verdim ve son yarım saattir yaptığım gibi onun tanıdık havasını aramaya başladım.

Hâlâ orada değildi.

Dikkatim, bir türlü bitmeyecekmiş gibi gelen vals müziğine yeniden yöneldi.

Çift dans ederken, markizin eli yavaşça aşağı doğru kaydı, avucu Lore'u kendine daha da yaklaştırmak için sahiplenici bir ifadeyle ona dokundu.

Ahlak sınırlarını zorluyordu.

Ve kalabalık doymak bilmedi.

Lore, dolgun dudaklarının kenarlarında beliren parlak bir gülümsemeyle onun yüzüne baktı.

Şampanyamı bir dikişte içtim.

Bu şarkı sona yaklaşmış olmalıydı.

Yavaşça birinci kata çıktım, dans pistinde dönüp duran çiftleri açıkça izleyen dernek üyelerinin arasından sıyrılıp geçtim ve gözüme bakmaya çalışan diğerlerini görmezden geldim.

Çoğu kişi, nişanlı markiz ve güzel hanımefendisinin skandal yaratacak kadar yakın dans etmeleri hakkında dedikodu yapıyordu.

Onları gözümünden ayırmadan balo salonunda dolaştım.

En son ihtiyacımız olan şey, markizin özel bir an için vakit ayırmaya çalışması ve değerli zamanımızı daha da boşa harcamasıydı.

Şarkı neredeyse bitene kadar bekledim, sonra Lore'un yanına doğru yürüdüm.

Ardımdan birkaç şaşkın nefes sesi geldi. Ama eğer etkilenmemiş bir özgürlükçü rolünü oynamam gerekirse, bunu kabul ederdim.

Mutlu çifte o kadar yaklaştım ki Autumntide geri çekilmek zorunda kaldı. Yaklaşan kim olduğunu fark edince kaskatı kesildi.

Onu hemen kovdum ve Lore'a başımı eğdim.

"Sıradaki dansı bana bırakır mısınız, Leydi Brimstone?"

“Winters.” Markizin yüzünde derin bir kaş çatması belirdi, ancak yılların getirdiği iyi terbiye sayesinde ifadesi yumuşadı. “Elbette. Yeter ki hanımefendime iyi bakın.”

Elimi avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatırken çenem kasıldı, bekliyordum. Onun onayını istemiyordum. "Leydi Brimstone?"

Lore'un kaşları saç çizgisine değdi, ama hemen yüz ifadesini düzeltti ve reverans yaptı. "Efendim. Şeref duyarım."

Markiz, eşini bana bırakmaktan pek memnun görünmüyordu, ama ortalığı karıştırmadan yapabileceği bir şey yoktu.

Tarihi bağlamı göz önünde bulundurarak bu gerçeğin gayet farkındaydım.

Regency dönemi aşk romanları konusunda uzman olmayabilirim, ancak ölümlülerin tarihine, özellikle de soyluları ilgilendiren konulara oldukça aşinaydım.

Art arda iki şarkı dans etmek olay çıkarırdı, bu yüzden bir sonraki dansı talep edemezdi. Lore ise sözde nişanlısı onu alıp götürmeden önce dans kartını doldurmaya vakit bulamamıştı. İkisinin de bana dansı reddetmesi için geçerli bir sebep yoktu. Bu da Lore ile nihayet tekrar konuşabilmemiz için bir fırsat olacaktı.

Kolumu beline doladım, elini omzuma koydum ve sonra bizi bir sonraki dansa yönlendirdim.

"Yine bir sosyopat gibi surat asıyorsun," dedi, gülümsemesi yüzünde hâlâ duruyordu. "Bu kadar sinirli görünmemeye çalış."

"Balo salonlarını ve dansı iğrenç buluyorum. Boş dedikodular da öyle."

"Yani bana mahkemenizin asla balo veya parti düzenlemediğini mi söylüyorsunuz?"

Ses tonuna sinirlendim. "Ara sıra. Pratik amaçlar için."

"Örneğin?"

"Evlilikler. Ya da diğer törensel birliktelikler." Mahkemem için düzenlediğim son baloyu düşündüm. "Çoğunlukla ağ kurmak için kullanılıyorlar. Ama bir etkinlik düzenlediğimizde, genellikle edebiyatla ilgili oluyor. Temalara göre dekore etme eğilimindeyiz. Son düğün bir astronom ve astrolog arasındaydı, bu yüzden kaleyi kozmosa dönüştürdük."

"Bu oldukça romantik geliyor kulağa."

Neredeyse bir adımı kaçıırıyordum ve cevap vermeden önce hareketlerimizi düzelttim. "Pratik. Mahkemem anlamsız duygulara prim

vermez."

Lore başını salladı.

"Aranızda aşık olmanın büyüüne inanmayan var mı?"

"Pek sayılmaz. Romantizm, özden çok performansa dönüştü. Daha az otantik hale geldi ve bu nedenle en iyi ihtimalle bile tiksindirici; mahkemem, ticari bir hava taşıyan her şeyden ziyade doğrudan dürüstlüğü tercih eder. Her iki taraf da nihai sonucu istiyorsa neden nazlı bir oyun oynansın ki?"

"Belki de bu sözde oyun, sadece çaba ve denge üzerine kurulu bir temel oluşturmanın bir yöntemidir." Bakışlarını bana dikti. "Gerçek aşkın alışverişi dayalı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Lore'un bana olan ilgisinin beni delip geçtiğini hissettim ama fark etmemiş gibi davrandım.

"Bence romantizm, özünde, gösteriş ve tantanadan ibarettir. Bu da... dikkat dağıtıcı hale gelebilir."

Kardeşim Envy'nin sevgililerinde kıskançlığı körüklemek için kullandığı eski tek gecelik kuralının aksine, aynı partnerle birden fazla kez birlikte olmaktan hiç çekinmedim. İlişkiler ancak duygusal bağlar oluştuğunda sona eriyordu.

Bu durum dengesizliğe ve karmaşıklığa yol açma eğilimindeydi.

Çevremdeki insanlar genellikle akıl ve kalp çatışması üzerine kurulu bir zihniyete sahipti.

Mahkememiz meseleleri entelektüel bir şekilde ele aldığı için, duygusal bağ belirtilerini fark ettikleri anda çoğu kişi dostane bir şekilde yollarını ayırdı. Onlar da zamanlarını evlerine kapanıp okuyarak, akademik uğraşlara odaklanarak geçirmek istediler.

Tembellik Hanedanı üyelerinin hayatlarını adadıkları akademik alanlardan sadece bazıları bilim, matematik, tıp, astroloji, astronomi, felsefe, mimari, okültizm, sanat ve tarihi.

Mahkememin çoğu üyesi gibi, mümkün olduğunca gereksiz drama ve çatışmayı hayatıma sokmaktan kaçındım. Ancak ilişkiler üzerine okuduğum bazı metinler, henüz doğru kişiyi bulmadığımı gösteriyordu.

İlgimi çekmeyen bir konuydu, bu yüzden onu bir kenara bıraktım.

İçini çekti. "En azından güzel görüldüğümü söyleyebilirdin."

Kaşlarımı çatarak ona baktım. "Neden böyle bir şey yapayım ki?"

"Unut gitsin."

Mermer zeminde zahmetsizce, sessizce ilerledik, ta ki dudaklarımı kulağına yaklaştıırıp fısıldayana kadar: "Güzel görünmüyorsun. Tam bir yıkım gibi görünüyorsun, Lore."

Geri çekilip bana baktı.

"Blondie, iltifatlar üzerinde gerçekten çalışmalısın. 'Güzellik felaketi' olarak adlandırılmak sana kimsenin kalbini kazandırmayacak."

Dudaklarımın kenarında hafif bir gülümseme belirdi.

"Yanlış anlıyorsunuz. Yıkıma neden olmak, sadece güzel olmaktan çok daha tehlikelidir. Siz ilgi çekicisiniz ve bu nedenle tamamen büyüleyicisiniz. Erkekler daha az şey için savaşa girerler."

Dans pistinin kenarında çenemi aniden kaldırdım.

"Nişanlın, kendisine çok yaklaşan herkesi öldürmeye hazır. Seninle bir kez dans etti ve aklını kaçırdı bile. Bu da bir sorun, çünkü seni kimseye fark ettirmeden kaçırmam gerekiyor."

Lore'un ifadesi değişti. "Bir şey mi buldun? Kitapla ilgili mi?"

Ona onaylayıcı bir şekilde başımı salladım. "En üst kat."

Diğer çiftler birbirimize çok yaklaştıkları için daha fazla konuşma şansımız kalmadı.

Alt dudağını hafifçe ısırdı.

İstmeden onu kendime daha da yaklaştırdım ve dikkati birden ona yöneldi.

"Eteğimin kenarına bas," diye emretti. Hemen anlamadığımı görünce iç çekti. "Tamir ettirmek bana bir süreliğine ortadan kaybolmak için bahane verecek."

Ona takdir dolu bir bakış attım. Her açıdan kurnazdı. Onu döndürdüm ve botumun eteğine takıldığından emin oldum.

Yüksek bir yırtılma sesi, birçok çift gözü bize çevirdi.

Bana yöneltilen kaş çatmalar tiksintiyle doluydu. Sanki eteğini yanlışlıkla yırtmak yerine, tüm kalabalığın önünde onu düşüncesizce öpmüş ve namusuna leke sürmüşüm gibi davranıyorlardı.

"Özür dilerim, hanımefendi." Onu dans pistinden uzaklaştırdım ve eğildim. "Yukarıda bekliyor olacağım."

Saksıdaki eğrelti otunun arkasında birkaç dakika durmuştum ki, bana doğru gelen yumuşak ayak sesleri duydum.

Uzandım ve Lore'u nişin içine çektim, sonra parmağımı dudaklarıma götürdüm. Nişanlısı, Yaz Ortası'nın dikkatini dağıtmasına kadar onun arkasından geliyordu. Gerçekten de dikkatinin dağıldığından emin olmak istedim.

Bir an geçti ve Lore'un bana yaslandığını, sıcaklığının cezbedici olduğunu yavaş yavaş fark ettim...

Onu nazıkçe öne doğru ittim ve sessizce koridordan aşağı inmesini işaret ettim. Bana sorgulayıcı bir bakış attı ama yorum yapmadı.

Koridorun sonuna, herhangi bir serseri veya hizmetçi tarafından durdurulmadan ulaştık ve etrafı kolaçan ederek yaklaşan birini aradım. Aşağıdaki partinin seslerinden başka hiçbir şey duymadım.

Elimle kapı kolunu kapattım ve sihirli bir tel saldı; kilit tık diye açıldı.

Lore'u içeriye aldım ve kapıyı arkamızdan kapatıp kilitleyene kadar konuşmadım. Bir an bekledim, Liber Noctem'in gücünün odaya sızmasının yanlışlığını hissetmeyi umuyordum. Hiçbir şey yoktu. Eğer Xavier yakalanmış ve kitabı teslim etmiş olsaydı, burada olmazdı. O karanlık büyüü her yerde hissederdim.

Yalnız olduğumuzdan emin olmak için kütüphaneye şöyle bir göz attım, sonra da ona baktım.

"İyi misin?" diye sordum.

Lore bana şaşkın bir gülümsemeye baktı. "Böyle mızızlanmaya devam edersen, benden hoşlanmaya başladığını düşünebilirim, Sosyopat."

"Duruşmalardan bahsediyordum."

"Ah." Omuz silkti. "Sanırım bu sınav sabırla ilgili olacak."

"Peki ya sonuncusu?"

Sorgulayıcı bakışlarıma karşılık vermedi. "Arzu."

"İlginç." Omuzlarımı geriye doğru attım, ilk defa gerginliği fark ettim. "Daha önce yaptığım bir konuşmaya dayanarak, Liber Noctem'in buralarda bir yerde olabileceğini düşünüyorum. Bu malikanede değilse, markizin sık sık gittiği bir yerdedir. Herhangi bir tuhaflık hissettiniz mi?"

Normalde hissettiğim o karanlık, öfkeli gücü hâlâ hissetmiyordum. Yani eğer bu güç binanın bahçesindeyse, bu katta bile olmadığına bahse girerim.

Lore, eldivenli parmaklarıyla yağlanmış kitapların sırtlarını okşayarak en yakın kitaplığa doğru yürümeye başladı.

Dikdörtgen bir kutunun bulunduğu rafa geldi ve kapağını açtı. İçinden yaldızlı bir hançer çıkardı ve hayranlıkla inceledi.

“Şey, garip bir şey oldu. Elbise dükkânında... bir hayal gördüm.” Sonunda bana bakmak için döndü. “Kadınları vahşice öldürmeyi hayal ediyordum. Ama bu hayaller garipti; neredeyse anılar gibiydi. Benim değil, başkasının. Bu yüzden bunun sabırla ilgili olabileceğini düşünüyorum. Dul kontes hakaretler savurmaya devam edince neredeyse çıldıracaktım.”

Yüz hatlarımı geliştirdim.

Liber Noctem, yanına yaklaştığımızda hem Xavier'i hem de beni etkilemiş, karanlık duyguları uyandırmıştı.

Lore'un da aynı şekilde hissetmesi beni şaşırtmadı.

Ancak bu vizyonlar rahatsız ediciydi. Liber Noctem üzerine okuduğum tüm metinlerde bu olasılıktan hiç bahsedilmemişti. Belki de Nyantha'nın savunucusu olmakla ilgiliydi.

Deri kanepeyi işaret ettim. "Otur."

Lore inanmaz bir ses çıkardı, sonra yakındaki yüksek sırtlı bir sandalyeden bir yastığı kapıp yanımdan fırlattı. "Getir."

Bir an ona baktım, sonra istemsizce kahkaham ağzımdan kaçtı. Neyse ki topuklu ayakkabısını bana fırlatmamıştı.

Elinde tuttuğu bıçakla kendini bıçaklamamaya dikkat ederek kollarını kavuşturdu, yüzünde hiç de keyifli bir ifade yoktu.

Frakımı çıkarıp koltuğun arkasına fırlattım ve boğazımdaki kravatu gevşettim.

Tek kelime etmeden beni izledi.

"Lütfen oturun. Sizi kütüphaneme götürmeye çalışacağım. Rahat olmam gerekiyor ve eğer iş yapacaksak sizin de yakınınızda olmanız gerekiyor. Fiziksel temas muhtemelen en iyisi."

Kaşlarını çatma ifadesi kayboldu.

“Eğer bu denemeler süresince bu alemde hapsolacaksak, bizi oraya nasıl götüreceksiniz?”

"Gelin ve öğrenin."

Koltuğa oturdum ve kollarımı kanepenin arkasına yayarak beklemeye başladım. Merakına yenik düştü ve yavaşça yaklaştı.

“Burada pek fazla yer yok—”

Uzandım ve onu kucağıma çektim. Bedeni benimkine yapıştı, sıcak ve davetkardı ve ikimizin de iyiliği için çok fazla başka ayrıntıyı fark

ediyordum.

Bir an için ikimiz de kıpırdamadık. Önce ben kendime geldim.

"Düşüncelerinizi boşaltın, rahatlayın ve beni içeri alın."

ON SEKİZ

Efsane

Zihinsel kalkanımı indirmek Şu an için çok kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Öncelikle, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki prensin de bunu hissettiğinden emindim.

İkincisi, aklımdan geçen ve onun bilmesini istemediğim son derece uygunsuz düşüncelerim vardı.

Beni kuşağına çektiğinde, o sessiz ve kendinden emin tavrıyla, itiraza yer bırakmadan, yeni bir kütüphane fantezisi geliŐtirmiŐ olabileceğimi çabucak fark ettim. BaŐrolnde o vardı. Bu son derece elverişsizdi.

“Efsane mi?”

“Bir saniye. Deniyorum.”

Keyifli bir Şekilde iini çekti ve tembel, umursamaz hareketlerle arkasına yaslandı. Benim hissettiklerimin tam tersiydi.

Bu kadar rahat olabilmek için ne kadar pratik yapması gerektiğini merak ettim.

Kendime toparlanmam gerektiğini söyledim. Kuağında otururken sert göğsüne yaslanmak tamamen normaldi.

"Kolay."

Tembel hayvanın elleri kalalarımaya sıkıca yapıştı ve beni yerimde tuttu.

Huzursuzlandığımın farkında değildim. Ne yazık ki, prens fark etmişti.

Ve... tepki vermişti.

Donakaldım.

Kalçama baskı yapan o sertliği düşünmemeye çalıştım.

Ya da prensin arkamda kusursuz bir şekilde hareketsiz duruşu, belimdeki kavrayışının giderek sıkılaşması...

Kısa bir an için, onun bana süründüğüne kendimi inandırdım.

Tüm düşüncelerim uçup gitti, dikkatim sadece temas ettiğimiz noktaya odaklandı.

Vücudu benimkine karşı çok sıcak ve sıkıydı.

Belki de ejderha şekil değiştirme testi konusunda yanılmıştım; belki de bu arzu ya da baştan çıkarmaydı. Eğer Tembellik ellerini yukarı doğru hareket ettirseydi, eğer ellerini silüetim boyunca gezdirseydi, alev alabilirdim.

Zihinsel kalkanım, çekincelerimden daha hızlı çöktü ve bir anda onun varlığı beni tamamen sardı.

"Rahat ol Lore," dedi doğrudan zihnime. "Bırak ben önderlik edeyim."

O, altımda ve kafamın içinde granit gibi sertleşmişken rahatlamak oldukça imkansız görünüyordu. Özellikle de onu dizlerinin üzerinde, jartiyerlerimdeki kurdeleleri yavaşça çözerken hayal etmeye başladığımda.

İnledi.

"Durumu kontrol altına almak için elimden gelenin en iyisini yapıyorum," dedi. "Ama belki siz başka bir şeye odaklanmak isteyebilirsiniz."

Onun sesli mi konuştuğunu yoksa içimden mi söylediğini anlayamadım çünkü düşüncelerimi duyduğundan o kadar utanıyordum ki.

Önce Kabuslar Kitabı'na, Sınavlara, üzerime çöken tehlikeye odaklanmaya çalıştım. Sonra kendimi bu hikaye hakkında düşünmeye zorladım ve eğer sabrım sınanmıyorsa, neyin sınıandığını belirlemeye çalıştım.

Tembellik ise düşüncelerini benden sakladı ve iyileşene kadar zihnimde bir daha konuşmadı.

O bunu söyleyince ikimiz de rahatladık. Kısmen de olsa.

Bir an sonra, sanki özümü kendi özüyle sarmış gibiydi ve sonra zaman ve mekân içinde bir kanaldan geçiyorduk.

Durduğumuzda, derin bir nefes aldım.

Hayaletlerden daha katı değildik, ama bunun bir önemi yoktu.

"Aman Tanrım," diye düşündüm etrafa bakınarak.

Mekanı, rengarenk yaprakları olan dev bir ağaç dolduruyordu; etrafındaki yüksek raflar ise ısıll ısıll parlayan kitaplarla doluydu. Dalların arasından hafif bir ışık sızıyor, raflar boyunca değişen renkler yansıtıyordu.

Prens, üzerinde metinlerin yığılı olduğu masaya doğru geri çekildi, ama ben bakışlarımı odadan ayıramadım. Orası tam anlamıyla büyülüydü ve ağaç da onun kalbiydi.

Yaprakları, kitap sayfalarının çevrilmesi gibi hışırdadı.

Raflar, mümkün görünenden daha yükseğe uzanıyor, yukarıdaki yıldız ışığı içinde kayboluyordu ve merdivenler, görünmeyen eller tarafından yönlendirilerek raylar üzerinde sorunsuzca hareket ediyordu.

Havanın kendisi mürekkep, parşömen ve daha eski bir şeyin kokusunu taşıyordu; sanki anlatılmış her hikâyenin ağırlığı etrafımdaki boşluğa çökmüş ve kendine özgü büyülü bir koku yaratmıştı.

Bu haldeyken nasıl koku alabildiğim, çözmekle ilgilenmediğim bir gizemdi.

Duvarlar, gölge ve ay ışığından oyulmuş gibiydi ve kubbeli bir tavana doğru yükselerek gece gökyüzünün odaya süzülmesine olanak sağlıyordu.

Yavaşça olduğum yerde döndüm.

Rafların arasında, okuyucuları içeri girip keşfetmeye davet eden nişler vardı. Vitray pencerelerin altına yerleştirilmiş minderli pencere kenarı oturma yerleri, ağacın uhrevi parıltısına doğru açılı koltuklar ve her yere dağılmış küçük masalar bulunuyordu.

Oda çok geniş ama davetkardı. Zamanın tamamen durduğu, insanın kendini bir kitaba kaptırıp kaybolmuş olmanın hiç umurunda olmadığı türden bir yerdi. Bu, Tembel Ev'in sadece küçük bir bölümüydü ve ben umutsuzca aşık olmuştum.

"Burada harika bir koku var," dedim yüksek sesle.

Tembel hayvan omzunun üzerinden bir bakış attı, kaşları çatılmıştı. Aklından ne geçiyorsa geçsin, kimseyle paylaşmadı.

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kütüphane," diye düşündüm kendi kendime.

Birdenbire başka bir varlığın daha farkına vardım. Sanki yorumumdan zevk alıyormuş gibiydi.

Sen, hiç beklemediğim bir zevksin. Ve açıkça üstün bir zekâyâ sahipsin. Prens senin çekiciliğini incelemeli. Bu alanda öğreneceği çok şey var belli

ki. Gerçi sanırım onun da kendine özgü yetenekleri var.

Hayalet suretim prene inanmaz bir bakış fırlattı. Prens gözlerini devirdi.

Kütüphane, ben Lore. Kendisi bir rüya dokuyucusu ve biz de Denemeler ve onun büyüyle ilgili bize yardımcı olabilecek bilgilere ihtiyacımız var.

Gözlerim faltaş gibi açıldı. Onunla konuşan ve ona laf sokmaktan çekinmeyen bir kütüphanesi vardı. Oradan hiç ayrılmak istemedim.

Aslında, garip bir hayalet olarak kalmak anlamına gelse bile, artık burada yaşıyordum. Kütüphanenin özünün nerede olduğunu ve ona karın okşamalarının eşdeğerini verebilir miyim diye merak ediyordum. Köpek ve kedi enerjisinin garip bir karışımı vardı ve seilmeyi adeta yalvarıyordu.

Tembellik bana bıkkın bir bakış attı ve onun hâlâ düşüncelerimle çok yakından bağlantılı olduğunu, hatta düşüncelerimi ona bağırarak söylüyormuşum gibi hissettiğimi fark ettim.

Kütüphane, centilmenlere yakışır bir zarafet havası kazandı.

Böylesine saygın bir konuğu ağırlamak büyük bir onur. Ben sadece en mütevazı hizmetkarınızım. Neye ihtiyacınız olursa olsun, sadece isteyin ve size verilecektir, ey yüce kişi. Ve hayır—dramatik bir etki için durakladı—sizden bahsetmiyorum, Prens.

Not alındı. Metinler, Kütüphane...

Geçen sefer senin için seçtiğim parça hala araştırma masasında duruyor. Acele et ve seçtiğim parçayı bitir.

Tembellik uzun bir iç çekti, sanki Kütüphanenin tavrı sıkıcıymış gibi, ama ben hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Prensin oturduğu masaya doğru yürüdüm ve kitabın başlığını şöyle bir gözden geçirdim; kitap sihirli bir şekilde açıldı ve kütüphane, prensin en son bıraktığı araştırmaya kaldığı yerden devam etti.

ÇAĞLAR BOYUNCA KURBAN FELSEFESİ

İyilik ve kötülüğün, ölümlü dünyanın tuzakları içinde teorisinin ötesinde var olup olmadığını belirleme arayışında, ileri sürülen görüşler ve karşıt görüşlerin bir vaka incelemesi.

Kendimize anlattığımız yalanları sürdürmek ve taktığımız güzel

aldatma maskelerinin ardında saklanmak kolay değil. En irkin gereklerimizi gizlemek artık bir seçenek olmadığında, işte o zaman metanetin nihai sınavı başlar.

Sınırlarımıza kadar zorlandığımızda, kırılmaya mecbur kaldığımızda, kötü adam mı oluruz yoksa kahraman olmayı mı seçeriz?

Bazı bilim insanları genetik yapının sonucu etkileyip etkilemediğini merak ediyor.

Yetiştirilen ocuk karanlığa itildiğinde kötüye mi dönüşür, yoksa iyiliğini mi korur?

Delilik, akıl sağlığı, aynı madalyonun iki yüzü.

Kazananı belirlemek için basit bir yazı tura atışı yeterli mi?

Sayfalar, metnin ortasına yaklaşana kadar çevrildi.

Sonsuza dek yaşasam bile, büyülü bir kütüphaneye sahip olmanın ne kadar inanılmaz bir şey olduğunu asla unutamazdım.

Bazı bilim insanları, yaşamın özünün aktarılıp aktarılamayacağını veya hapsedilip hapsedilemeyeceğini merak ediyor. Ölümsüzlük nedir? Yaşayan şey gerçekten ölebilir mi? Yoksa sadece biçim mi değiştirir? Tarihi belgeler, ölümlülerin bile varoluşlarının asla sona ermediğini, sadece bir varoluş halini bir sonrakine değiştirdiklerini gösteriyor.

Bu sihir mi? Simya mı? Yoksa evrimsel süreci yönlendiren sadece yaşama arzusu mu? Değişimin katalizörü nedir?

Tembel hayvan çenesi sıkılı bir şekilde sayfaya baktı. Kütüphane, rüya dokuyucuları ve onların büyüsü hakkında elinizde ne varsa bana getirin.

Sadece küçük bir metin var.

Ağaçtaki yapraklar tekrar hışırdadı, sayfalar bir o yana bir bu yana çevrildi ve sonunda bir kitap raftan uçarak zarifçe masanın üzerine düştü.

Büyülenmiş bir şekilde, sayfaların açılıp kütüphanenin aradığı bölüme gelmesini izledim.

Hayal dokuyucuları, gerçeklikten fantezi yaratma yeteneğiyle

kutsanmışlardır. Değişiklikler küçük olabilir; bir halının veya perdelerin rengini değiştirmek gibi. Bazen saçlarının veya gözlerinin rengini değiştirirler. Büyü, hayal güçlerinden gelir. Nasıl tezahür ettiği hakkında pek fazla şey bilinmiyor.

Sloth bana doğru eğik bir bakış attı. Yakında gücümü test etmek için saçımı veya göz rengimi değiştirmeye çalışacağımızı hissediyordum.

Kayıp anka kuşunun efsanesine ihtiyacım var. Anka kuşu gözyaşı bölümüne bakın.

Kütüphanedeki görevliler görgü kuralları hakkında bir şeyler mırıldandılar, ama bir sonraki an istediğim kitap oradaydı ve kitabın güzelliğine tamamen hayran kaldım.

Sayfalar resimliydi, bölüm başlıkları sanat eseriymiş. Resimli bir el yazması gibi görünüyordu ve yaşını tahmin bile edemiyordum.

...eşinin kâbuslardan doğan bir yaratık tarafından öldürülmesinin ardından, anka kuşu keder gözyaşları dökerek diyarlar boyunca uçtu. Düşerken patlayarak daha sonra sıcak su kaynaklarına dönüşen kraterler oluşturdu.

Sayfalar çevrildi...

Gece Tanrıçası son yırtığı avucuna aldı ve yırtık patlayıp onu sakatlamak yerine, kendi gücüyle doldu.

Yüce tanrıça kendini asla affetmedi; anka kuşunun eşini öldüren canavarı yaratan onun kâbus büyüsyüdü. Hem anka kuşu hem de tanrıça karanlığa gömüldü.

İnanılıyor ki—

Kitabı okumayı neredeyse bitirmiştım ki, kütüphaneden zorla çıkarılıp bedenlerimize geri gönderildik.

Ani değişime yeniden alışmak için yavaşça gözlerimi kırptırdım. Bu... tuhaf, şaşırtıcı ve biraz da uzlaştırması zor bir şeydi. İnsan artık sihre alışmış olmam gerektiğini düşünürdü, ama yüzlerce ömür yaşasam bile yine

de aynı derecede hayran kalırdım.

Altımda tembel hayvan kıpırdandı, bu da bana mevcut oturma düzenimizi hatırlattı ve prensin zihninin benimkinden kayıp gittiğini hissettim.

İstenmeyen düşünceleri ona yöneltmeden önce zihinsel kalkanımı hemen yeniden kurdum.

Son okuduğum metni, eşini kaybetmiş anka kuşunu düşündüm. Hikaye içimde derin bir hüznü uyandırdı. Aşkımı kaybetmeyi ve yaşamaya devam etmeyi hayal bile edemiyordum. Özellikle de ölümsüz biri olarak. Ölmemesi gereken bir anka kuşunu öldürmek için ne tür bir canavar gerekirdi ki? Kayıp anka kuşunu bulup onun yükünü paylaşmak istedim.

Nyantha için de bir nebze sempati duygusu yeşerdi. Hissetmiş olması gereken suçluluk duygusunu aklım almıyordu. Bu, sonrasındaki eylemlerini mazur göstermezdi, ama bu duyguları hissetmemek için nasıl tamamen karanlığa dalmış olabileceğine dair biraz daha anlayış kazandırdı bana. Bir tanrı olarak, bu kadar güçlü bir şeyi deneyimlemek ona yabancı gelmiş olmalıydı.

"Sen ne-"

"Sana güvenemeyeceğimi biliyordum."

Hem Sloth hem de ben dikkatimizi açık kapıya çevirdik. Markiz odaya tamamen girdi ve ben aşağıya baktığımda elindeki tabancayı fark ettim.

Gerildim.

Sonunda kitabın adını belirleyerek, "Cinayet ve Markiz" dedim.

Tembel hayvanın kolu belimi daha sıkı sardı.

Bu öykü için Liber Noctem zihnimin derinliklerindeki arşivlere inmişti. Uzun zamandır okumamıştım. Okuduğumda neler hissettiğimi, karanlık kitapta dikkatimi çeken hayatımda neler olup bittiğini hatırlamaya çalıştım.

Sonra hatırladım. Ve keşke hatırlamasaydım diye düşündüm.

Hikaye yavaş yavaş aklıma geldi ve geldikçe derin bir korku hissi içime çöktü. Bu sınavın ne olduğunu tam olarak bildiğime inanıyordum. Sadakat.

Hayatımda yakın biri tarafından ihanete uğradığımı hissettiğim tek zamandı ve o anı hatırlamak, o korkunç zamanı sanki şu anda yaşanıyor gibi yeniden yaşamama neden oldu.

"Sonbahar, mantıklı ol," diye mırıldandı Tembellik, beni birden şimdiki zamana geri çekerek. Sesi kadar sakın olmadığını biliyordum. Kopmaya hazır bir yay gibiydi. "Görüldüğü gibi değil."

Markiz, silahı kaldırdığında yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu.

"Öyle mi? Yani nişanlımla, kişisel kütüphanemde, nişan balomda, senin gibi bir alçak gibi uygunsuz davranışlarda bulunmuyorsun?"

"Düştü. Ben de onu kaldırmaya çalışıyordum."

Bu, kulağa son derece samimiysiz gelen bahanelerden biriydi ve Sloth'un kendini vurdurmaya çalışıp çalışmadığını merak ettim. Geçmişimin anılarıyla önümde oynanan sahne arasında bir yerde sıkışıp kalmıştım. Çok tuhaf bir déjà vu hissiydi.

"Zekama hakaret etme. Gözü olan herkes bu gece onu nasıl izlediğini görebilirdi."

"Aşırı tepki veriyorsun."

"Asla! Onu gerçekten istiyor musun, yoksa sadece benim olanı mı almakla ilgileniyorsun?"

Bu söz üzerine irkildim.

Orijinal kitapta o satırı okuduğumda, tüm ruhumla hissetmiştim. Markizin yerindeydim ve hiç iyi hissetmemiştim. En yakın arkadaşlarımdan biri, bir festivalde flört ettiğim çocuğu öpmüştü.

Hâlâ okuldaydık, tam yetişkinlik ile geç çocukluk arasında bir yaşıydık ve ormandan el ele, yanakları kızarmış, dudakları şişmiş halde çıktıklarında en kötü acıyı hissetmiştim. Bunu atlatmaya çalıştım ama arkadaşlığımız asla düzelmedi. O çocukla bir daha hiç konuşmadım, ama kalbimi ikiye bölen şey bu değildi. Arkadaşımı, birlikte güldüğümüz anları ve eğlendiğimiz zamanları özledim. Güven kırılmıştı ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, o eski zamana geri dönemezdim.

"Ona ya da kendine zarar vermeden önce silahı yere bırak."

Sahte nişanlım tabancanın tetiğini geri itti.

"Sevgilim, kalk ve odadan çık, ben de senin şerefini geri kazanayım."

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki duracak sandım. Ayağa kalktığım anda prensi vuracaktı. Bir şey yapmalıyım...

"Efendim, durum görüldüğü gibi değil. Gerçekten de tökezledim—"

"Yapma. Zaten burada, onunla birlikte olman yeterince kötü. Yanında kimse yok. Onun etrafını saran sıradan fahişelerden daha üstün olduğunu sanıyordum."

Tembellik kalkmaya çalıştı ama ben direndim.

Markiz, olup biteni yanlış anlamadı.

Ona göre ben düşmanı korumuştum.

Kolunu yana doğru savurdu ve tetiği çekmeye karar verdiği anı gördüm. Sloth'un kafasına bir kurşun sıkacaktı.

İçimde derinlerde şiddetli bir şeyler uyandı.

Düşünmedim; hareket ettim. Hâlâ elimde tuttuğum hançeri, sahip olduğumu bilmediğim kadar büyük bir beceri ve hassasiyetle savurdum.

Doğrudan gözüne isabet etti.

Çılgılık atmaya vakit bulamadan yere yığıldı, geriye kalan gözü de yukarıya, hiçbir şey görmeden bakarken anında hayat ışığı söndü.

Öldü. Markiz çoktan ölmüştü. Benim elimle.

Bir an için, ben de Sloth da hareketsizce oturduk.

Bunu yaptığımı inanamıyordum. Gerçekten de markizi öldürmüştüm.

Ve hançeri böylesine acımasız bir beceriyle nasıl fırlattığımı hiç bilmiyordum. Hayatımda hiç böyle bir şey yapmamıştım.

Bir can aldıktan sonra bunu düşünüyor olmam, beni uçurumun kenarına daha da yaklaştırdı. Bu, açıkça histeri krizinin başlangıcıydı.

Kitaptaki bir karakter olması önemli değildi; bu alemde, bu gerçeklikte, o yaşayan, nefes alan bir insandı. Umutlarla, hayallerle doluydu ve ben bunu ondan almıştım. En ufak bir pişmanlık duymadan.

Bu beni ne tür bir canavara dönüştürdü?

“Sorun yok.” Prens yatıştırıcı bir şekilde elini sırtımdan aşağı doğru gezdirdi. “Bizi vurabilirdi. Doğru olanı yaptın.”

Bu temas beni şoktan kurtardı.

Ellerime baktım ve titreme olmamasına şaşırdım.

Ardından hemen Sloth'un kucağından fırladım ve pahalı dokuma halının üzerine kustum.

Markizin en iyi arkadaşı bizi işte böyle buldu. Ben halının üzerine kusuyordum, Sloth ise benden çok daha uzun boyluydu.

Bakışları, yüzünde dehşet ifadesi olan, kanlar içinde yatan adama indi.

“Ne yaptın sen, Winters?”

Onun masumiyetini ilan etmek için ağzımı açmaya hazırlanıyordum. Ama önüme geçti ve umursamazca ellerini ceplerine soktu.

“Beni vurmaya çalıştı.” Dikkatini cesede çevirdi. “İsabet ettiremedi.”

Kaçış planı yapamadan lord yardım çılgınlıkları atmaya başladı. Birkaç dakika içinde görevliler koşarak geldiler ve Tembellik dışarı çıkarıldı, gitmeden önce omzunun üzerinden bana son bir bakış attı.

Onları kolayca alt edebilecekken neden karşılık vermediğini

anlamıyorum. Ve kalbime ince bir korku sızdı.

Belki de Liber Noctem ona buna izin vermemişti. Belki de hikaye bizim için korkunç bir şekilde ters gitmeye başlıyordu ve gerçek sınav başlamak üzereydi.

"Ne kadar trajik bir olaylar zinciri."

Düşes, salonumuzda ağırbaşlı bir şekilde çayını yudumladı.

"Winters her zaman skandallara meyilliydi, ama cinayet mi?" diye homurdandı. "Mirasına ne olacak? Soyunun sonuncusu o. Belki de metreslerinden biri sonunda kendi statüsünün üstüne çıkar. Bu harika olmaz mıydı? Eğer servetini o aktrise bıraksaydı?"

"Anne." Sahte ebeveynimin duyarsızlığı karşısında dehşete düştüm. "Aklınıza gelen tek şey bu mu? Adam ölecek."

Pencereden bakışlarımı ayırıp, bu öyküdeki annem olan kadına baktım. Gerçek annemden daha farklı olamazdı. Annem nazik, empatik biriydi. Her zaman başkalarındaki iyiliği görmeyi seçen ve kusurların sadece gelişmeyi bekleyen yerler olduğunu bilen biriydi.

Bu kadın yüzeyseldi ve başkasının talihsizliğine düpedüz sevinç duyuyordu. Bu beni derinden rahatsız etti. Ve bu sadece kaderin duvarlarının üzerime kapandığını ve derin bir nefes bile alamadığımı hissetmekten kaynaklanmıyordu.

Sabah boyunca bir infaz bloğu inşa ediyorlardı ve ben de işler daha da kötüleşmeden bu kabustan kurtulmanın bir yolunu bulmak için çabalıyordum.

Sorun şu ki, hikayeyi değiştirme riskini almak ve Sloth'u geride bırakmak istemiyordum. Üstelik onu bir zindanda koruyorlar ve tüm ziyaretçileri içeri almıyorlardı.

Sahte annem, buyurgan bir şekilde çenesini yukarı kaldırdı.

"Şanslısın ki kimse seni yakından izlemiyor. Ve umarım onun ölümü tüm skandalların en büyüğü olur. Yoksa, sevdiğin kişinin ve onun ayrı düştüğü en yakın arkadaşının cesediyle nasıl yalnız başına bulunduğun

sorgulanabilir."

Gözlerimi devirme isteğimi içimde tuttum. "Sana zaten söyledim. Kütüphanede birkaç anlık huzur arıyordum. Winters açık kapıya denk geldi. Ve tam çıkmadan önce, Autumntide içeri daldı. Bir tabanca çekti ve..."

Ve sonra hiç düşünmeden onu öldürdüm.

İçimde gizlenen karanlık, bu anıyı hatırladıkça heyecanlanıyor gibiydi; bu sırada tamamen delirmemiş olan yanım ise içtiğim birkaç yudum çayı midemde tutmak için mücadele ediyordu.

Dul kadının bakışları üzerimde kısıldı. Polise verdiğim hikayenin aynısını anlatıyordu. Aksini kanıtlamak zor olacaktı.

Markiz öldüğüne göre, gerçeği artık sadece prens ve ben biliyorduk.

Tekrar pencereye döndüm, zihnimde tüm sabah boyunca üzerinde çalıştığım aynı plan dönüp duruyordu. Tembel Hayvan'ın tutulduğu yerden çıkarılmasını beklemem ve sonra harekete geçmem gerekecekti.

İdeal değildi, ama aklıma gelen daha iyi bir seçenek yoktu.

Onu geride bırakmak istemedim. Sahip olunabilecek iyi bir müttefikti. Ve kendime karşı tamamen dürüst olursam, belki de sınanan ben olacaktım, ama bu kâbus dolu dünyada yalnız başıma ilerlemeyi hayal bile edemezdim.

Kısa bir süre sonra, infazın öğlen saat 12'de gerçekleştirileceği haberi geldi.

Eğer bir yargılama gerçekleşseyse bile, bu, kamuoyuna kapalı, hızlı bir toplantı şeklinde olmuş olmalıydı.

Tembelliğin kaderi bir saatten kısa bir sürede belirlenmişti. Ve şimdi, sahte annem ve kardeşim giderek büyüyen kalabalığın içinde, yaklaşan idam sehпасına doğru itilip kakılırken, sinirlerim neredeyse tamamen altüst olmuştu.

Pretend Fable bana endişeli bir bakış attı, ben de elimle karşılık verdim.

Giydiğim ipek eldivenler terimden ıslanmıştı.

Anka kuşu yırtığını defalarca kontrol etmiş ve giyinirken eldivenlerimden birinin içine saklamıştım.

Etki etmesi için cilt teması gerekip gerekmediğinden tam emin değildim

ve eğer gerekiyorsa, sıkı eldivenleri zamanında çıkaramama riskini almak istemedim.

Taşın tenime değip, hazır ve tetikte bir şekilde titreştiğini hissettiğime yemin ederim.

Kalabalık sabırsızlıkla kaynıyordu, mahkumun dışarı çıkarılmasını bekledikçe öfkeleri daha da artıyordu. Ben de dikili ayağa baktım.

Onun idam edileceğini sanıyordum. Yanılmışım.

Onu başını keserek öldüreceklerdi.

Ölümsüz olabilir ama kafasının omuzlarından ayrılması durumunda bunun nasıl bir etki yaratacağından emin değildim. Ve öğrenmek de istemiyordum.

Kalp atışlarım hızlanarak aşağıya baktım. Eldivenimden birkaç gölge yayılıyor gibiydi. Etrafıma gergin bir şekilde göz gezdirdim; kimse bana dikkat etmiyordu.

Ta ki bu durum aniden değişene kadar. Yakındaki katılımcılardan birkaçı durumu fark etti.

Gereksiz yere aileme sokuldular ve dik dik baktılar.

"Geri çekilin."

Uşağımız bizi daha fazla isabetten korudu.

Ama kalabalık bize sırtını dönerse bu yeterli olmazdı. Bu lanetli Sınav yüzünden başka birinin zarar görmesi fikrinden nefret ediyordum.

İçimde yayılan panik duygusunu görmezden geldim.

Kendime bu alemin korkuyla beslendiğini ve farkında olmadan onu aşırı miktarda beslediğimi hatırlattım.

Öğlen güneşi tepemize vuruyordu ve edep gereği giymek zorunda kaldığım kat kat kıyafetlere lanet ettim.

Ardından, bağırış çağırış ve itiş kakış doruk noktasına ulaştığında, muhafızlar içeri girdi. On iki ağır zırhlı adam, altısı önde, altısı da tutsaklarının arkasında olmak üzere, ağır adımlarla ilerledi.

Tembellik bağlanmış ve zincirlenmişti. Yüzü morarmış, saçları dağılmıştı.

Yüzünde soğuk, acımasız bir maskeyle kalabalığı taradı; sonra bakışları benimkilerle buluştu. Bakışlarını benden ayırmadığı anda diğer tüm sesler kayboldu.

Ortada bir panik yoktu. Sessiz bir yalvarış da yoktu.

Sadece hafif bir eğim. Sanki o aptal, veda edip iyi şanslar diliyordu.

O garip karanlık çukuru, sinirle kıvranıyordu.

Meyhanede söylediklerini hatırladım; hikâyelerin içinde bile hâlâ zarar görebileceğimizi ve eğer burada ölürse gerçekten öldürüleceğini söylemişti.

Planımdan giderek daha az emin olarak titreyen bir nefes verdim.

Eğer yanlış hesap yaparsam, onu ölüme gönderebilirim.

Suçu üstlenen o lanet olası prense lanet ettim.

“Bugün, kralın emri ve onun adına hareket eden Season City yargıcının emriyle, Lord Ashmore Winters'ı suçlu bulduk. Bu nedenle, derhal kafa kesilerek idam cezasına çarptırılmıştır.”

Adam, Sloth'un dizlerinin arkasına tekme atarak onu diz çökmeye zorladı.

"Son bir sözünüz var mı, pislik?"

Sosyopat geri dönmüştü. Prens omzunun üzerinden öfkeyle baktı ve bakışları o kadar kin doluydu ki, kalabalık onun ölümünü istemeyi bıraktı.

"Pekâlâ, o halde. Cellat, hazır ol."

Tembellik nefes verdi ve bana doğru baktı.

Yüz ifadesi tamamen kapalıydı. Bir şeyler planladığımı biliyorsa da, hiçbir belirti vermedi. Gerçekten, gerçekten bunun işe yaramasını umuyordum.

Cellat yavaşça merdivenleri çıkarken ben de harekete geçtim.

İleri doğru koştum ve kendimi yukarı çektim, lanet olası eteğime dolanıp yuvarlanarak bloklara ulaştım.

"Seni şerefsiz!" diye bağırdım, sanki ona tokat atmaya hazırlanıyormuş gibi elimi geriye doğru çektim. Kalabalık bu dramatik hareket için tezahürat yaptı. "Seni kendi ellerimle öldüreceğim!"

Muhafızlar benim bu çıkışım karşısında şok oldular ama aynı zamanda davama sempati duyuyor gibiydiler. Sevgilisi öldürülen gelin. Kimse beni durdurmak için bir hamle yapmadı.

Tam da bunu umuyordum. Ellerimi Tembel Hayvan'ın boynuna doladım ve dramatik bir etki yaratmak için biraz sıktığımda kaşları saç çizgisine değdi.

"Kendini öldürteceksin, Lore."

“Sus be, hain!”

Elimdeki taş odaklandım; bu sefer, son nefesime kadar tanrıların terk ettiği okyanusu tezahür ettirecektim. Olabildiğince uzakta olmamız gerekiyordu. Prensle temas ettiğimde taşın içinden bir dalgalanma geçtiğini

hissettiğime yemin ederim. Sanki gücünü besleyen her neyse, heyecanlanmıştı.

Bu sefer, anka kuşu gözyaşı çağırma tereddüt etmeden cevap verdi.

Görünüşe göre, o da henüz bizim yakışıklı prensimizi kaybetmek istemiyordu. Bunun nedenini daha sonra düşünmem gerekecekti, ama şimdilik endişelenmek için çok minnettardım.

Sloth'a sıkıca tutundum ve muhafızların bağırışlarını, cadı diye öldürülmemiz yönündeki feryatlarını duymazdan gelerek dalgaların yuvarlanmasını hissettim.

Zihinsel bir yalvarışla gölgelerimi bizi kurtarmaları için gönderdim, insanların çılgınlıklarını ve bizden kaçış seslerini duyana kadar bunun işe yarayıp yaramadığından emin değildim.

Ayaklarımın yere basmamasını ve ritme ayak uydurabilmemi sağlamak için duruşumu biraz daha genişlettim.

Dikkatimi içime çevirdim, ta ki denizin tuzlu sisini yüzümde hissedene kadar.

Sonunda gözlerimi açtığımda, tam da hayal ettiğim yerdeydik.

Silverbeak's Wrath adlı gemi hâlâ gölge şeritleriyle kaplıydı, ancak solumuzdaki masmavi okyanusun görüntüsü hiç şüphe götürmezdi.

Artık kana susamış bir kalabalık yoktu; Sloth zincirlerinden kurtulmuş, savaş kıyafetlerini tekrar giymişti.

Hâlâ günlük kıyafetlerimleydim ama umurumda değildi.

İdam sehpasından sağ çıkmıştık. Ve ilk başta sandığım gibi sabırla değil, kesinlikle sadakatle sınılandığımı biliyordum.

Kolayca bırakıp gidebileceğim halde prensi terk etmedim. Kaldım ve onu kurtarmak için planlar yaptım. Ve bu sadece bencil sebeplerden kaynaklanmadı. Kolay yolu seçip onu terk ettiğim için öldürülme düşüncesine katlanamazdım.

Aniden, başka bir görüntü zihnimi altüst etti.

Bu sefer ne oldukları konusunda hiçbir şüphe yoktu; bana ait olmayan ama o kadar içten, o kadar gerçek gelen anılardı ki, çılgılık atmak istedim.

Bir arkadaşım uçurumun kenarından sarkarken uzanan güven verici elleri gördüm, ama ona yardım etmek yerine, kadının topuğunu yavaşça diğerinin parmaklarına bastırıp düşmesine izin vermesini dehşet içinde izledim. Anı genişledi ve uçuruma tutunmuş başka birini gördüm; baktığı kişiye duyduğu bağlılık ihanete dönüşürken gözleri irileşti.

Sevgilisinin yalvarışına karşılık, hayranlık duyduğu kişinin onu lanetlediğini fark edince, kadınsı bir kahkaha yankılandı; keskin ve neşeli bir kahkaha. Şoku, kalp kırıklığı, sanki ona ihanet eden benmişim gibi içime işledi. Bağırarak, onu kurtarmak istedim ama çok geçti. Uçuruma düştü. Sonra bu vizyondan çekilip okyanustan yansıyan güneş ışınlarında gözlerimi kırıştıtararak durdum.

Aklımı mı kaybediyordum yoksa Kabuslar Kitabı son sınavı kazandığım için beni mi cezalandırıyordu diye düşündüm. Bu görüntü sadece birkaç saniye sürdü, bu yüzden şimdilik onu görmezden geldim ve küçük zaferimi kutlamaya odaklandım.

"Başardım!" Zihnimi hâlâ saran kara bulutu dağıtmaya çalıştım ama ses tonumdaki sahteliği gizlemek zordu.

Tembellik her zamanki gibi soğukkanlıydı, ama yüzüne baktığımda çok heyecanlı olduğunu anladım. Gözlerindeki o hafif parıltı onu ele verdi.

"Bu, Gümüş Gaga'nın Gazabı mı?"

Gölgeler hâlâ yavaşça geri dönüyordu, ama ben pek fazla korsan kitabı okumamıştım. "Oldukça eminim."

"Yine bir şekil değiştirici hikayesi mi?"

Ona öfkeli bir bakış attım.

"Şunu bilmenizi isterim ki, ben sadece şekil değiştirenlerin aşk romanlarını okumuyorum. Az önce kurtulduğumuz tarihi cinayet de bunu açıkça ortaya koydu."

Başını salladı. "Ve bu keyifli öyküde..."

"Bir korsan kralı. Daha çok fantastik bir macera. Ve ganimete takıntılı. Güzel kafanı kaybetmek üzere olmadığın için şükret."

Sarışın kızın gözleri, soğukkanlılıkla beni süzdü.

Eğer hayal görüyor olsaydım, çenesinde bir kasın seğirdiğine neredeyse yemin ederdim. Tekrar gözümü kırptığımda, yüz ifadesi okunamaz hale gelmişti.

"Göreceğiz."

Sırıttım.

"Kalçamın bir hazine olduğunu düşünmeniz gurur verici olsa da, altın ve mücevherlerden bahsediyordum. Hikâyede korsan kral en büyük hazinenin peşinde. Bir deniz yılanı-ahtapot-tek boynuzlu at melezi. Pulları servet değerinde."

İsmi hatırlamaya çalıştım.

“Serp-i-corn. Uni-pus? Anladın işte.” Elimle savurarak geçiştirdim. “Temelde boynuzlu dev bir deniz canavarı.”

"Acele etmeyelim canım," diye mırıldandı arkamızdan yabancı bir ses. "Seninle yalnız kalmak için biraz para vermeyi düşünebilirim."

Arkamı dönmeden önce, o alçak sesle konuşan adam kalçamdan bir avuç dolusu tuttu ve sıktı.

Acıdan çok şaşkınlıktan çığlık attım, ama tutuşu hiç de nazik değildi.

"Senin kalçaların benim zevkime göre yeterince değerli. Ve çok fazla yalnız geceyi denizde geçirdik. Öyle değil mi beyler?"

Sesler onaylayarak yükseldi ve kanım dondu.

Evet, başarmıştım.

Sonunda sihirimi kullandım ve hayal ettiğim hikâyeye bizi ulaştırdım.

Ancak Sloth'un hayatı tehlikede olduğundan, bunu iyice düşünecek vaktim veya imkanım olmamıştı.

Bu, içinde hapsolmak için en uygun kitap olmayabilir.

Arkamı döndüm.

Gölge şeritleri tamamen anka kuşu gözyaşına karışmıştı ve dikkatimi korsan kralına çevirmeden önce, sırttan mürettebatı hızlıca fark edebildim.

Ekibi tarafından Karanlık Suların Şeytanı olarak bilinen Theo Saint Elliot, tam da hayal ettiğim gibiydi.

Rüzgarın savurduğu koyu altın sarısı saçları asi dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, bakımlı sakalı belirgin çenesini vurguluyordu ve

Prens etrafımdan dolandı ve tek eliyle korsan kralının boynundan yakalayarak, sanki hiç ağırlığı yokmuş gibi onu zahmetsizce yerden kaldırdı.

Diğer eliyle de Tembellik, korsanın çenesini kuvvetlice kavradı, onu yerinde tutarken kavrayışından hiç ödün vermedi.

Prensini ani ve şiddetli bir şekilde dönmesini şaşkınlık içinde sessizce izledim.

Geminin içinde yankılanan, tüyler ürtten yüksek bir çatırtı sesi, mürettebatın gürültülü bağırışlarını ve alaylarını anında susturdu; geriye sadece denizin teknenin yanlarına vuran ür haunting sesi kaldı.

Düzinelerce şaşkın göz, prensin ellerinde cansızca yatan ve ayaklarının dibinde bir idrar birikintisi oluşan liderlerinin görüntüsünü dikkatle izledi.

Kalbim göğüs kafesime şiddetle çarpıyordu.

Prens korsanı yere bıraktı ve bakışlarını üzerine çekmeye cüret eden herkese soğuk bir şekilde baktı.

Alçak sesi kalabalıkta bir korku dalgası yarattı.

"Artık kral benim. İtirazı olan var mı?"

ON DOKUZ

Prens Tembel

Açıklamam, güvertede güçlü bir rüzgar esintisi gibi yankılandı ve pruvadan kıça doğru ilerlerken her mürettebat üyesinin dikkatini çekti.

Korsan kralının cansız bedenini güverteye fırlattığım ve mürettebata baktığım anda, ezici bir sessizlik çöktü.

Korsanların gözleri, yenilgiye uğramış liderlerine kilitlendi, sonra yavaşça benimkilerle buluştu. Muhtemelen kendi paylarına düşen şiddet dolu sonlara sebep olmuş, kaba saba ölümlülerden oluşan bir grup için, şaşırtıcı derecede şok olmuşlardı.

Bu durumda sıkışıp kaldığımız sürece ya benim otoriteme boyun eğeceklerdi ya da onun acı sonunu paylaşacaklardı.

Bu, ne meyhaneye ne de mağaraya, hatta son tarihî romana bile benzemiyordu.

Okyanusun ortasında, etrafımızda potansiyel düşmanların olduğu bir gemide mahsur kalmıştık.

Eğer üstünlüğümü göstermeseydim, sorun çıkarırlardı.

Kaptan beni zincirleyebilirdi ve o zaman Lore'un başına neler gelebileceğini sadece Tanrı bilir.

Ejderha şekil değiştiriciyle olan dövüşümden sonra, gerektiği gibi iyileşmediğimi fark ettim. Vuruşları sertti, ama normalde onları kolayca

atlatırdım.

Nişan balosu başlamadan önce yeterince iyileşmişim, ama yakalandığımda bir şey sihir gücümü devre dışı bırakmıştı.

Geri gelmişti, ama artık Duruşmalar sırasında bu kadar kolay çalınabileceğini bildiğim için, ona sahip olacağıma artık güvenemezdim.

Korsan kralın ne planladığını görmek için bekleseydim, bu pahalıya mal olabilecek bir hata olabilirdi.

Lore'u izinsiz, hele ki onun çılgılık atmasına neden olacak kadar sert bir şekilde yakalamış olması da kararımı etkilemiş olabilir.

Sırf bu sebeple bile onu öldürürdüm.

Bu cehennem gibi maceradan artık tamamen bıkmıştım.

Şiddetli rüzgarlar uğulduyor, fırtına bulutlarını gökyüzünde sürüklüyordu.

Mürettebat, gerçek tehdidin ufukta beliren fırtına olmadığını anlamış gibiydi. Asıl tehdit yeni liderleriydi. Keskinleşmiş duyularımı serbest bırakıp onları test ettim. Hiçbiri intikam peşinde koşacak kadar aptal olduklarını göstermedi. Henüz. Ama ben tetikte kalacaktım.

İçimde bir fırtınanın büyüdüğünü hissettim ve kontrolümü tamamen kaybettiğimde yaşanabilecek yıkımı düşünmekten ürperdim.

Bu alem, bu Sınavlar... bir şeyler etkisini gösteriyordu.

Lore'un dikkatini üzerimde hissettim ve bunu görmezden gelip gelmemeyi düşündüm.

Gözlerinde korku ya da tiksinti göreceğimi hayal etmiştim. Beni sık sık şakayla karışık sosyopat diye çağırırdı ama benim bir can aldığımı gerçekten hiç görmemişti. Ve kendisi de bir adamı öldürmüştü olsa bile, bu farklıydı.

Gerçekten tehlike altındaydık ve o da harekete geçmişti.

Bıçağı sanki ikinci doğasıymış gibi nasıl fırlatabildiğinden hala emin değildim. Bu tür bir hassasiyeti mükemmelleştirmek yıllar alırdı.

Dikkatim onun gözlerine yöneldi, onun tedirginliğini ya da küçümsemesini kabullenmeye hazırdım.

Beni bir kez daha şaşırttı.

Korkmuş ya da titremiş değildi.

Çok öfkeliydi.

Yüzünde, tamamen bana yönelttiği karanlık bir öfke vardı.

Bir an sonra, duyguları adeta bir gelgit dalgası gibi üzerime çöktü.

Bakışları sadece korkutucu değildi; yoluna çıkan her şeyi yutmakla tehdit eden alevli bir cehennemdi.

Görölmeye değır etkileyici bir manzaraydı. Garip bir yanıı onu daha da kışkırtıp öfkesinin ne kadar yükselebileceğini görmek istiyordu. Bu tuhaf dürtüye karşı koymaya çalıştım.

"Söylemek istediğın bir şey var mı, Peaches?"

"Aslında evet." Kollarını kavuşturdu. "Bu lanet gemiden kurtulmak için anlaşma yapmamız gereken adamı az önce öldürdün." Hareketsiz bedenine tekme attı, sonra bana öfkeli bir bakış daha fırlattı. "En sevdiğim karakterlerin hepsini öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Kaşlarım çatıldı.

"Sadece izinsiz dokunan ve seninle yatmak hakkında konuşanlar. Bu çok kaba."

Benden ne söylememi bekliyorsa beklesin, belli ki beklediğı şey bu değildi.

Ağzı açık kaldı, sonra hızla kapandı. Yüzündeki öfke neredeyse söndü, yerini meraklı bir ifade aldı.

Onun, benim için bile karmaşık bir yığın olan duygularımı çözmesini istemediğım için, yüz ifademi özenle tarafsız bir maskeye dönüştürdüm.

"Ne denizi ne de korsanları severim." Sadece onun duyabileceğı kadar alçak sesle konuştum. "Şimdi sihirini tekrar kullanma pratiğı yapmanın tam zamanı. Bizi daha hoş bir yere götür, yoksa bu lanetli gemideki herkesi, en sevdiğim karakterler olsun olmasın, öldürebilirim."

Doğrulup, hâlâ bizi izleyen onlarca adama baktım.

"Kaptan'ın kamarası nerede?" diye sordum.

Gözü morarmış ve ön dişleri de eksik olan bir adam, geminin arka tarafını işaret etti.

"Sana göstereceğım, Kaptan."

Lore'a inanmaz bir bakış attım.

Korsan ağzıyla yazılmış romanları nasıl okuduğunu anlamak mümkün değıl.

Sessiz yargımı anlamış gibi gözlerini devirdi ve karşılık olarak kaba bir hareket yaptı.

Son birkaç gündeki olaylara rağmen, dudaklarımın kıvrıldığını hissettim.

Okuma tercihleri hakkında kimsenin ne düşündüğünü umursamıyordu, ben de dahil.

Çok ferahlatıcıydı.

Prens olmak, insanların bana genellikle duymak istediğimi düşündükleri şeyleri söylemelerine ve bizi birbirimize bağlayacak ortak noktalar aramalarına yol açtı.

Sarayındaki üyeler çoğu zaman bekar kalmayı tercih edebilirlerdi, ancak her zaman taç arayan soylular da vardı.

Lust'ın Lore'un benim fırtınama güneş ışığı olduğunu söyleyip durduğunu hayal edebiliyorum. Ve en sinir bozucu olanı da haksız olmayacak olmasıydı.

Olumsuz duyguların moralini bozmasına asla izin vermedi.

Ve o, hiç kimsenin görüşünün kendi görüşünü etkilemesine asla izin vermedi.

Bu, çelik gibi sağlam bir iç gücü anlatıyordu. İstemeyerek de olsa hayran kaldığım bir güçtü.

Lore, kalabalığı yarıp bizi güverte altına götürürken, tahmin ettiğim kadarıyla birinci kaptan yardımcısını takip etti.

Birkaç adım geride kaldım ve bana ters ters bakan ya da yanlarından geçen kadına herhangi bir aşağılık ilgi gösteren her erkeğin gözlerine baktım.

Her adımda ekibin keskin bakışlarını sırtımda hissediyordum, kalabalığın içine doğru ilerledikçe gerilim o kadar yoğunlaştı ki sanki içimi oyuyordu. Yine de hiçbirisi bana saldırmaya hazır görünmüyordu.

Merdivenlerden aşağı, kaptan köşküne doğru hızla indim.

Geminin iç kısmına doğru indikçe, hava daha da yoğunlaştı ve meşe ile tuzun hafif kokularını taşıdı.

Tahmin ettiğimden çok daha keyifliydi.

Geniş koridoru çevreleyen odaları inceledim ve denizdeki yaşamlarına dair hikâyeler fısıldayan detayları not aldım.

Mürettebatın yatakhanelerinde sıralar halinde dar ranzalar bulunuyordu; her biri özenle yapılmıştı ve kaba yün battaniyeleri askeri bir hassasiyetle katlanmıştı.

Korsanlardan hiç de beklediğim bir şey değildi.

Koridorda ilerlemeye devam ederken, sonunda ince işçilikle oyulmuş çift kanatlı kapıların bulunduğu yere vardık.

Lore, sanat eserini incelemek için durdu. Ve itiraf etmeliyim ki, gerçekten etkileyiciydi. Sanatçının ustalığı her oyukta ve kıvrımda kendini

gösteriyordu.

Orman adeta fantastik yaratıklarla canlandı.

Dalgalanan saçlı deniz kızları, denizde kıvrılan deniz yılanları ve su yüzeyine fırlayan görkemli balinalar; hepsi o kadar hassas bir şekilde oyulmuştu ki, sanki panellerden koridora atılıyorlarmış gibi görünüyordu.

Birinci kaptan yardımcısı kapıları açarken bana doğru baktı, gözlerinde hafif bir huzursuzluk belirtisi vardı.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa, yaşlı Kensie'ye seslen."

Sesi biraz titredi.

Gösterimden sonra çok temkinli davranmaya başlamıştı. Eğer biri isyan çıkaracaksa, bunun o olacağından şüpheleniyordum. Ve bu... pek olası görünmüyordu.

Lore, adamın ellerini nazikçe kendi ellerine aldı; yüzünde sakinlik ve minnettarlığın dingin bir tablosu vardı. Onu daha önce hiç bu kadar içten görmemiştim.

Bu sınav için korsan kraliçesi rolünü gerçekten ciddiye alıyordu.

"Tur için çok teşekkür ederim, Kensington. Şu bir uykuya ihtiyacı var"—parmağını bana doğru uzattı—"yorgun ve huysuz olduğunda oldukça saldırganlaşıyor. Ama daha sonra ekibin diğer üyeleriyle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Çenesini öne eğip aceleyle uzaklaşırken yüzü kıpkırmızı oldu. Lore, farkında olmadan onu bizim tarafımıza çekmiş olabilirdi.

Lore'a geri çekilmesi için işaret ettim ve odaya doğru ilerlerken, görünüşte zararsız duvarlarının ardında gizlenen olası tehditlere karşı son derece tetikteydim.

Gemide Liber Noctem'i hissetmedim ama acaba bir şekilde kendisini bizden gizleyebiliyor mu diye merak ettim.

Ben her köşeyi ve çatlağı gizli bölmeler veya tuzaklar açısından tararken, Lore bıkkın bir şekilde iç çekti.

Yüzünde beliren hafif bir eğlence ifadesi, benim inanmamı istediği kadar rahatsız olmadığını gösteriyordu.

"Güvenli."

"Sizin oluşturduğunuz tehdidi hesaba katmadığımız sürece, Lord Boyun Kırıcı."

Sözlerinin hiçbir etkisi yoktu ve odaya girer girmez sevinçle çığlık atarak beni tamamen unuttu.

“Tıpkı kitapta hayal ettiğim gibi görünüyor!” Duraksadı. “Muhtemelen sihirim sayesinde. Ama yine de... Şu altın ve hazinelere bakın! Çok zengin olduk. Karanlık kitabın hakkından geldiğimde bunu Bellington'a geri götürebilir miyiz sence?”

“Elbette deneyebilirsiniz.”

Artık tehlike aramadığım için, odayı iyice inceledim.

Kaptan köşkü, zenginlik ve zarafet saçıyordu.

Oda, zengin koyu kırmızı kadife ile döşenmişti ve duvarlara denizkızı şeklinde dökülmüş, yaldızlı birkaç aplik yerleştirilmişti.

İç duvarlar koyu renkli, cilalı ahşap panellerden oluşuyordu ve duvar apliklerinin yaydığı ortam ışığını yansıtıyordu. Odanın sol tarafında lüks, büyük bir yatak yer alıyordu ve yatak örtüleri beni şaşırtan koyu kırmızı renkteydi.

Eski korsan kralının odayı denize daha uygun mavi veya yeşil tonlarında dekore etmeyi tercih edeceğini hayal ederdim. Belki de bu zenginlikleri elde etmek için döktüğü kanı hatırlatan çarşaflarda uyumaktan hoşlanıyordu.

Ahşap zemine serilmiş, ince dokulu halının kıvrımlı desenleri ve karmaşık tasarımı, onu başlı başına dikkat çekici bir parça haline getiriyor.

Korsan kralın zevki kusursuzdu, belki biraz gösterişliydi.

Masasının üzerinde, tipik bir hazine sandığı duruyordu.

Yan taraflarına, onu çaldığı uzak diyarların hikâyelerini anlatan çeşitli oymalar işlenmişti.

Sandık, pırıl pırıl altın paralarla ağzına kadar doluydu. Paraların arasına göz kamaştırıcı mücevherler yerleştirilmişti. İnci dizileri sandığın kenarlarından taşmış, her bir inci tanesi mükemmel yuvarlak ve yumuşak, sedefli bir parlaklıkla ışıldıyordu.

“Hazine sandığı biraz klişe. Daha iyi kitaplara ihtiyacınız var.”

“Sıkıcı kurgu dışı kitaplar okuman benim suçum değil. Gerçek bir korsan hazinesine kim göz devirir ki?” Lore, inci kolyeyi hayranlıkla inceledikten sonra birkaç mücevherli yüzüğü denedi ve bir sonraki hazineye yöneldi.

Eski korsan kralı, sadece bu odada sergilenen zenginlikler için bile en iyi gemileri ve toprakları yağlamış olmalı.

Mekânın ihtişamıyla oburluğu bile gölgede bıraktı ve bu, aşırı düşkünlüğün prensini geride bırakmak gibi oldukça büyük bir başarıydı.

Lore her şeyi dikkatlice dinledikten sonra bana döndü.

Kollarını kavuşturdu ve beni baştan aşağı süzdü, yüz ifadesi temkinliydi.

"İyi misin?"

Belli ki sağlığını sormuyordu.

"Evet. Neden?"

Yatağa doğru ilerledi ve yatağın üzerine oturdu, otururken hafifçe zıpladı.

"Az önce işlenen suça verilen ceza uygun değildi." Karanlık bakışları bana dikildi. "Normalden daha fazla cinayet eğilimli görünüyorsun."

"Katil."

Derin bir iç çekti.

"Rahatla biraz, sarışınım. Her şey bu kadar kelime anlamıyla olmak zorunda değil." Bana alaycı bir bakış attı. "Bu konaklama yeri, dün gece kendini içinde bulduğun zindana göre kesinlikle bir üst seviye. Bir kerecik de olsa gülümsemeyi dene."

Dişlerini göstererek hafif bir sırıtma yaptım ve o da sanki umutsuz bir vakaymışım gibi başını salladı.

"Bunun üzerinde çalışacağız. Zindandan ve neredeyse kafa kesilme olayından sonra nasıl hissettiğinizi öğrenmek istedim."

Dudaklarımda kısa bir an için gerçek bir gülümseme belirdi, ama kendimi hemen tuttum.

Boynumu bir yandan diğer yana çevirdim ve yavaşça nefes verdim.

"Yargılamayı başarıyla geçtiniz, aksi takdirde birimiz ölmüş olurdu. Bu yüzden 'ne olabilirdi' diye tartışmaya gerek yok."

"Yine de, keyifsiz görünüyorsun."

"Belki de ne sakladığımı çözmeye çalıştığım içindir."

"Aslında hiçbir şey saklamıyorum. Sadece... karmaşık bir durum." Çalınan yüzüğü parmağında çevirdi. "Anlamaya çalışıyorum."

Kaşımı kaldırdım. "Ne kadar da şanslıyım ki, işlediğim günah tam da bu karmaşık durumları çözmeye yönelik."

Gözlerini isteksizce devirdi.

"Pekala, o zaman. Çıkarımlarınızı uygulamada görelim. İdam sehpasından kurtulduktan sonra başka bir vizyon daha gördüm." Lore rahatsız görünüyordu, bu da her ayrıntıya daha çok odaklanmama neden oldu. "Birinin sevdiklerine ihanet edip onları ölüme gönderdiğini izledim. Bu... vahşiydi."

"Ve?"

"Kimin anısıysa, hoşuna gitti. Onların korkusu, acıları. İzlemek bile korkunçtu, yaşamak ise bambaşka. Ben asla o kadar soğuk veya acımasız olamazdım. Kimseye, hele de sevdiğim birine. Yüz ifadeleri beni sonsuza dek rahatsız edecek."

Bilgilerin zihnimin derinliklerine yerleşmesine izin verdim ve her açıdan inceleyerek tekrar tekrar ele aldım.

Testlerde vizyon veya anıların yer almadığına dair herhangi bir belirti olmadığı konusunda giderek daha emin oluyordum. Ancak bu durum açıkça bir örüntü olarak ortaya çıkıyordu.

Nyantha'nın gücünün kitaptan yavaş yavaş açığa çıkması ve bir şekilde Lore'un zihnini bozması mümkündü. Bu, hesaba katmadığım bir değişkendi.

Fakat Lore, Liber Noctem'den önce hikayelerini değiştirmesiyle de anlaşıldığı üzere, rüya dokumacılığında da giderek güçleniyordu. Onun bir rüya dokuyucusu olup olmadığından şüphe duymaya başlamıştım, ama bu korkum artık ortadan kalkmıştı.

"Büyünüze odaklanmalıyız," dedim. "Belki de onu daha iyi kontrol etmek, halüsinasyonları engellemeye yardımcı olur."

Eğer içeri sızan Nyantha'nın gücü ise, umarım durumun daha da kötüleşmesini önler.

Uzun süre beni inceledikten sonra elbisesinin içinden bir şey çıkarıp anka kuşu gözyaşını sakladı. Tıpkı en sevdiği kişiye mırıldanan bir kedi gibi hafif bir vızıltı çıkardı. Tüylerim diken diken oldu neredeyse.

Pencerenin yanında durduğum yerden uzaklaştım, dikkatim tamamen elindeki nesneye odaklanmıştı.

"Onu tuttuğunuzda her zaman o sesi çıkarıyor muydu?"

Başını salladı. "Daha önce bunu duymaktan çok hissettim. Bu kesinlikle yeni bir şey."

Bunun neden böyle olabileceğini anlamaya çalışırken bakışlarımı kısıtım.

Şu ana kadar bunların hiçbirisi, anka kuşunun gözyaşı veya Sınavlar hakkında okuduğum efsane ve mitlerle örtüşmüyordu. Ya da onun rüya dokuyucu gücüyle.

Huzursuzluk yeniden içime işlemişti. Açıklayamadığım başka bir anormallik daha vardı: Liber Noctem. Denemeler devam ederken rüya dokuyucusunun yakınında kalacağını varsaymıştım. Durumu yakından

izleyip gerektiği gibi yönlendirmek isteyeceğini düşünmüştüm. Xavier gemide değildi, peki kitap nasıl hala Lore'a pençelerini saplıyordu? Bir konaktan diğerine geçebileceğini düşündüm, sonra hemen bu düşünceyi bir kenara bıraktım. O karanlık gücü hissedeyeğime inanmalıydım.

"Bizi yeni bir hikayeye yönlendirmeye çalışın."

Gözlerini kapattı, sonra hızla tekrar açtı.

"Elimi ya da eteğimi falan tutman gerekmez mi? Ya başka bir portaldan uçup gidersen?"

Odayı geçip önünde diz çöktüm ve avuç içim yukarı bakacak şekilde elimi uzattım. "Beni kaybetmekten mi korkuyorsun, Peaches?"

Gözlerini devirdi ama yüzünün kızardığını fark etmemek elde değildi.

"Yoksa seni ceza olarak korsanların eline bırakırım."

Kendi kendime küfrettim ve onun keyifli kahkahası endişemin bir kısmını hafifletti. Ama bu, bir şekilde yeni bir gerilim dalgası yarattı.

Ortaya çıkarabileceği şeylerden korktuğum için bu konuya girmeyi reddettim.

YİRMİ

Prens Tembel

Neredeyse tam bir gün geçmişti ve hiçbir değişiklik olmamıştı, bu da Lore'un hayal kırıklığını artırıyordu.

“Büyüyü hissedebiliyorum ama sanki derin bir uykuda gibi.” Dikkatini bana çevirdi. “Kafanı kaybetmek üzereyken yardım etmeye can atıyordu. Şimdi ise başlangıçtakinden daha hareketsiz görünüyor. Bu normal mi?”

Şakaklarımı ovdum. Bir cevabım yoktu. Bir rüya dokuyucusu olarak, sihire istediği zaman erişebilmeliydi.

"Onu uyandırmaya çalışın."

“Ne kadar ilham verici bir fikir.” Bana ifadesiz bir bakış attı. “Bunu neden ben düşünmedim?”

Hava, kopmaya hazır gergin bir tel gibi, yoğun bir gerilimle doldu.

Gemide mahsur kalalı bir günden az olmuştu, ama duvarlar üzerimize doğru kapanıyormuş gibi hissediyorduk.

Bu testin her neyse, karanlık kitabın büyüleriyle yapılmış olabileceği gibi, koşulların da bir sonucu olabilir. Lore, en kötü zamanlarda bile son derece iyimserdi, ancak rüya dokuyucusu soyundan gelmesine rağmen, o bir insandı.

Kendime sürekli onun tüm dünyasının altüst olduğunu, ailesinden, hayatından, evinden koparıldığını hatırlatıyordum.

Burnumun köprüsünü sıktım, gözlerimin arkasında zonklayan, içinde bulunduğumuz zor durumu acı bir şekilde hatırlatan ağrıyı hafifletmeyi umuyordum.

“Yukarı çıkıyorum.” Lore’u inceledim. Gözlerindeki kızarıklıktan yorgunluk belli oluyordu. “Biraz uyumaya çalış. Sonra antrenman yaparız.”

"Hikayelerin yönünü değiştirmemiz gerektiğini söylemiştin sanırım."

İdeal olan, bizi gemiden indirip kitabı arama şansımızın daha yüksek olduğu bir yere götürmek olurdu, ama idare ederdik. Bu aynı zamanda, birileri beni devirmeye kalkışırsa diye mürettebatı gözetlemek için bana bir bahane daha verdi.

“Dinlenin. Birkaç saat, dünyanın sonu anlamına gelmez.”

Odayı terk edip loş koridora doğru yürüdüm, tahta zemin ayaklarımın altında hafifçe gıcırdıyordu. Akşam yemeğine giden birkaç sert ve yıpranmış korsan yolumu kesti ve dikkatleri bana yönelince gürültülü konuşmaları aniden durdu. Temkinliydiler ama herhangi bir öldürme niyeti göstermiyorlardı. Bu küçük bir teselliydi.

Dar merdivenlerden ana güverteye çıktım, açık gökyüzü beni karşıladı ve anında kendimi daha güvende hissettim.

Güneş ufukta alçakta duruyordu ama yine de toplanan bulutların arasından kendini göstermeyi başardı.

Derin bir nefes aldım ve denizin keskin, tuzlu kokusu ciğerlerimi doldurdu.

Uzun süre güverte altında kapalı kaldıktan sonra, bu durum canlandırıcı ve ferahlatıcı geldi.

İleride kullanmak üzere, birinin pusu kurabileceği farklı alanları not almak için güvertede yavaşça yürüdüm.

Tam bir tur atıp sancak tarafındaki korkuluğa ulaştığımda, etrafımızı saran engin mavi denizi seyretmek için durdum.

Önümde okyanus uzanıyordu, dalgalar ritmik bir şekilde yükselip alçalıyor, hız her geçen an yavaş yavaş artıyordu.

Bu, ufukta bir fırtınanın yaklaştığına dair bir başka kötü işaretti. Umarım fırtına bize ulaşmadan gemiden inmiş oluruz.

Diğer mürettebat üyelerinden yeterince uzakta olduğum için, bilgi toplamak ve sonraki adımlarımızı planlamak için birkaç dakika kesintisiz yalnızlığın tadını çıkardım.

Son birkaç gündeki olayları, özellikle de can sıkıcı bir kişisel sorunu

gözden geçirdim. Güçlerimin ne zaman zorlanmaya başladığını belirlemem gerekiyordu.

Meyhanedeki kavga birkaç saat boyunca morluklara neden olmuştu ama asıl yorgunluğu ejderha şekil değiştiriciyle dövüştüğümde hissetmişim. Ve tabii ki Lore markizi öldürdükten sonra birdenbire büyüsüz kaldığımda da durum iyice kötüleşmişti...

Aklım sürekli Xavier'in ihanetine, tapınağa dönüyordu.

Orada bir şeylerin yaşandığı, ilk düşündüğümde çok daha zararlı bir şeyin olduğu hissinden kurtulamadım.

Ama ne? Bulmacanın hangi parçasını gözden kaçırıyordum?

Tapınağın büyüye karşı korunaklı olduğuna inanıyordum, ama şimdi bunun tamamen doğru olup olmadığını merak ediyordum. Acaba bir büyü mü vardı, içine düştüğüm bir tuzak mı?

O günü tekrar tekrar zihnimde canlandırdım. Aklımda kalan tek şey Liber Noctem'i elimde tuttuğum andı.

Her şeyin korkunç bir şekilde ters gittiği an o gibiydi.

Dövmenin bende neden ve nasıl ortaya çıktığını ya da ne anlama geldiğini hâlâ çözemiyordum.

Elimle saçlarımı düzeltiltim.

Bu, en kısa zamanda çözmem gereken bir gizemdi.

Duruşmalar sırasında tesadüf diye bir şey yoktu. Ve onlar hakkında okuduğum şeylerin doğru olup olmadığını sorgulamaya başlamışım.

Eski tanrılar sırlarını kendilerine saklamak için yalanlar yaymış olabilirler. Bu da Liber Noctem'i daha da çok istememe neden oldu.

Keşke tapınakta inceleme fırsatım olsaydı, yaptıklarının gerçek yüzünü ortaya çıkarabilirdim. Çok geç olmadan o lanet kitabı bulmam gerekiyordu. Ama denizde mahsur kalmışken onu arama şansım çok azdı.

Gökyüzü artık altın renginden çok gri tonlarıyla kaplıydı ve aşağıdaki çalkantılı suları yansıtıyor gibiydi.

Ve garip bir şekilde, kendi duygularım da kararmaya başladı.

Korkuluktan kendimi itip güverteye doğru yöneldim, orada birinci kaptan dümenin başında duruyordu. Dümeni sıkıca kavradıkça parmak boğumları bembeyaz oldu, bu da onu tedirgin ettiğimin tek dış belirtisiydi. Ondan hala herhangi bir aldatmaca veya ihanet sezmedim. Ve bunun için Lore'un cana yakın doğasına teşekkür etmem gerektiğini düşündüm. O, işleri ustaca yoluna koymuştu.

"Bir Şeye ihtiyaçın var mı, Kaptan?"

Tapınağa giden çelik bir kiriş.

Kensington'a kibarca başımı salladım. Sonra vazgeçtim.

"Genç bayan için yedek kıyafetlere ihtiyaçım olacak. Pantolon, gömlek, varsa silah kılıfı olan bir kemer."

Boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı.

"Bunu yaşlı Kensie'ye bırakın. Bir saat içinde hallederim."

Dudaklarım yukarı doğru seğirdi.

Bu, birinci kaptan yardımcısının sadakati hakkındaki tüm Őüpheleri ortadan kaldırdı. Lore gerçekten de sihrini göstermiş ve birinci kaptan yardımcısını kendine hayran bırakmıştı. Hiç Şaşırmadım. Onun büyüüne kapılmamak zordu.

"Biz gelmeden önce nereye gidiyordunuz?"

Alt dudağını ısırdı, bakışları neredeyse boş olan güvertede etrafta dolaştı.

"Lanetliler Adası."

Sözleri zar zor duyuluyordu ve adanın karanlık isminden daha büyük sorunlara işaret eden ağır, uğursuz bir ağırlık taşıyordu.

"Orada ne arıyordunuz?"

"Servet ve Őöhret." Gemiyi bir dalgaya doğru yönlendirdi, sonra kaşlarımın kalkık olduğunu fark etti. "Efsaneye göre adada bulunmayı bekleyen bir hazine var. Sihirli pusula. Zenginlikler. Eğer hayaletlerden kurtulursan."

"Hayaletler mi?"

Kensington başını salladı.

"Yaşlı Kensie uzak kıyılardan fısıltılar duyuyor. Hayaletler ruh değil, yaratıklar. Boyları yaklaşık bir metre—" Yaklaşık bir metreyi işaret etti. "Tenleri ve saçları kar gibi beyaz, gözleri kan gibi kırmızı. Anlatılanlara inanılırsa, vampirlerin uzak akrabaları."

Okyanus, geminin yan tarafına vuruyordu; yumuşak, yuvarlanan dalgalar, az önce anlattığı ürkütücü hikayeye keskin bir tezat oluşturuyordu.

Uçsuz bucaksız denizin manzarasına göz gezdirdim, uzakta bahsettiği adanın belirmesini bekliyordum adeta.

Her Şey sessiz, huzurluydu. Fırtına öncesi sessizlik deyimi geçerliydi.

Konuştuğumuz kısa süre içinde güneş batmıştı.

Ay ışığı suyun yüzeyinde parılıyordu ve rüzgar yelkenlerin arasından hafifçe hışırdıyordu.

Vampirlerin minyatür ikinci veya üçüncü dereceden kuzenleriyle, uzak akrabalar olsun ya da olmasın, savaşmak istemiyordum doğrusu. Bulunduğumuz yer göz önüne alındığında, canavarca olurlardı.

“Güverte altına inmek isteyebilirsiniz.” Kensington çenesini hızla geçen bulutlara doğru salladı. “Fırtına yakında gelecek.”

Tam da korktuğum şeydi.

Odamıza gitmeden önce mutfığa uğradım, Lore'a götürmek üzere küçük bir tepsiye yerleştirmek için çeşitli yiyecekler seçmeyi umuyordum.

Orada keşfettiğim şey beni şaşırttı. Gemi, diğer uzun deniz yolculuklarıyla ilgili okuduğum iskorbüt hastalığıyla dolu tarihi anlatılardan çok farklıydı.

Yiyeceklerle dolu bir büfe masasının yanından geçtim.

Barış hediyelerini toplarken, ortalıkta olgun meyveler, taze pişmiş ekmek ve lezzetli etlerin sıcak kokuları birbirine karışıyordu.

Tatlı standının yanından neredeyse geçip gidecektim ki durup geri döndüm.

Çikolatalı kekten kalın bir dilim kestim ve tepsiye koydum.

Gemide gittiğim her yerde olduğu gibi, yemeklerini yiyen korsanların masalarının yanından geçerken konuşmalar kesildi, ama kimse bana ters ters bakmadı.

Koridora vardığımda, konuşmalar yeniden başladı.

Kapımızın önünde biri oyalanıyordu ve etrafı iyice algılamadan önce elim hançerimdeydi, sonra yavaşça bıraktım.

Yemeğin yanında, Kensington'dan Lore için temin etmesini istediğim eşyalar da geldi. Görevini başarıyla yerine getirmişti.

Çekingen bir genç adam kaptanın kamaralarının dışında duruyordu. Giysi paketini bana o getirmişti.

“İşte buyurun Kaptan. İsteddiğiniz her şey burada.”

"Tebrikler."

Tepsiyi ona uzattım, ben de kıyafetleri alıp inceledim.

Kaliteden memnun kaldım.

İnce işçilikle üretilmiş, yumuşak dokusu rahatlık ve dayanıklılık vaat eden deri bir pantolon, yumuşak ketenden dokunmuş vücuda oturan bir tunik ve gerekli malzemeleri taşımak için ceplerle donatılmış sağlam bir deri kemer vardı.

Genç adamdan tepsiyi geri aldım ve onu yolcu ettim.

Arkasına bile bakmadan hızla uzaklaştı.

Kapıyı iterek araladım ve botumla kapattım, sonra odanın karşısına geçtim; Lore'un bakışlarının üzerimde ve taşan kollarımda yakıcı bir şekilde durduğunu hissediyordum.

Aldığım bol miktardaki malzemeyi masanın üzerine hafifçe vurarak bıraktım ve sonunda onun şaşkın, iri gözleriyle karşılaştım.

"Ben uyurken küçük bir pazarı mı soydun?"

"Ne yemeyi sevdiğinden emin değildim, o yüzden her şeyden biraz aldım." Önündeki çeşitli yiyecekleri işaret ettim. "Kıyafetler daha özgürce hareket etmeni sağlayacak ve kemer, malzeme toplamak için zamanımız olmadığında çok önemli. Anka kuşu gözyaşını da güvenli bir şekilde içinde saklayabilirsin."

Dikkatini tepsiye, sonra tekrar bana çevirdi.

"Bir aileyi doyuracak kadar yiyecek var."

"O kadar da değil."

Ona bir tabak ve çatal uzattım, kelime anlamlarına takılmama gözlerini devirirken sıırıtmaya çalışıyordum. Bu durum onu kızdırmak için fazlasıyla komikti.

Yatağından fırladı, odanın diğer ucuna giderek tabağı aldı ve üzerini açtığım tabaklara göz attı.

Haşlanmış et, kızarmış patates, bol tereyağlı sebze püresi, ekmek arası ekmek, bademli sotelenmiş yeşillikler ve tatlı.

"Çikolatalı kek mi? Aman Tanrım, şeytani şey."

Onun önce tatlıyı alıp diğer yemekleri daha küçük bir tabağa koymasını şaşkınlıkla ve sessizce izledim.

Öncelikleri korkunç derecede çarpıktı ama bir şekilde sevimliydi.

Tabaklarımızı ağzına kadar doldurduktan sonra, bağdaş kurarak yere oturduk ve yemeklerimizi gelişigüzel bir şekilde önümüze yerleştirdik.

Yerinde adeta zıplıyordu.

"Alev almak üzere misin?"

"Belki. Kaç kişi korsan pikniği yaptığını söyleyebilir ki? Bu, handa birlikte yediğimiz son yemekten çok daha eğlenceli. Zihinsel kalkan oluşturmak ilginçti, ama bunun yanında sönük kalıyor."

Burun kıvırdım. Eski bir geminin zemininde yemek yiyerek heyecan ve macera bulabilen birine daha önce hiç rastlamamıştım.

O, sıradan şeylerden sihir yarattı.

"Eğer hayatta kalırsak, haberi paylaşmak için kurgusal arkadaşlarınızın hepsine mektup göndereceğiz."

"Logan Blaze bile mi?"

Beni kışkırtıyordu ve bunun tamamen farkında olmama rağmen yine de ona ters ters baktım.

Lanetli ejderha şekil değiştirici ve gamzeleri.

"Ancak eğer bizzat kendisine teslim edebilirsem."

"Mm."

Ağzı şeytani bir zevkle kıvrıldı. Lore'a bir puan.

Dışarıda, uzun zamandır tehdit eden fırtına nihayet uğuldamaya başladı ve gemi dalgaların ritmiyle sallanarak küçük yemek alanımızı dengesiz bir sahne gibi hissettirdi. En azından ikimiz de deniz tutmuş gibi görünmüyorduk.

Tabağın kenarına tehlikeli derecede yaklaşan kaçak bir patatesi şişe geçirmeye çalışırken yüzünde hafif bir kahkaha belirdi.

Küfür ettim ve bıçağı aşağı doğru sapladım, sonunda o lanetli şeyi mızrağımla deldim.

Bakışlarımı ona çevirdim, bir kaşım meydan okurcasına hafifçe kalktı.

"Komik bir şey mi var, Peaches?"

"Kesinlikle hayır."

Büyüm yalanla birleşti.

Gözleri neşeyle parıldarken, önündeki zengin, kadifemsi çikolatalı pasta dilimine iştahla saldırdı ve akşam yemeğine dokunmadı.

Yemeğin ve "korsan pikniğinin" ona biraz mutluluk getirmesine sevindim. Bu neşesini koruması gerekiyordu, yoksa karanlık kitap sonunda içindeki tüm iyiliği yok edecekti.

Kabuslarımdan bir anlık görüntü zihnimi kapladı.

Lore'un gözleri simsiyah, diyarlar alev alev yanıyor...

Endişe beni pençesine almıştı. Son haberde Liber Noctem hakkında bazı bilgiler edinmiştik, ancak bu haberde yeni bir ipucu yoktu.

Oturup onun gelip bizi avlamasını beklemekten nefret ediyordum.

Xavier gemide değildi ve kendimi burada kapana kısılmış gibi hissettim. İçimde daha önce hiç hissetmediğim, ezici bir klostrofobi duygusu yükseldi.

Buna ihtiyacım vardı—

“Aman Tanrım.” Bir lokma daha aldı ve yerinde dans etti. “Bu, ağzıma attığım en iyi şey.”

Oda birdenbire havasızlaştı.

Gmleğimin yakasını çekiştirdim, kumaşın tenime rahatsız edici bir şekilde yapıştığını hissettim. Günahın Prensi olarak hastalıklara yatkın değildim, ama neredeyse ateşli olduğuma yemin edebilirdim.

Lore bir lokma daha aldı ve inledi.

Bakışlarımı pencereye çevirdim. Camları sıkıca kapalıydı.

İçimden bir ah çektim. Her geçen an daha da şiddetlenen boğucu sıcağa katlanmak zorunda kalacaktım.

Dikkatimi tekrar yemeğime çevirdim ve daha önce zihnimde dönüp duran aynı endişeleri analiz etmeye devam ettim; tam o sırada Lore bir kez daha keyif dolu bir ses çıkardı.

Gözleri kendinden geçmiş bir halde, atalındaki kremayı yalarken ona bakakaldım.

Pasta gerçekten güzeldi, ama daha önce hiç bu kadar lezzetli bir şey yememiştim.

Kendimi zorlayarak eti dilimledim, olup biteni umursamadım. Dikkatimi içime çevirdim, hâlâ dövmeyi düşünüyordum.

Eğer Liber Noctem—

“Mmm. Aman Tanrım. Çok lezzetli.”

Lore başını geriye attı ve adeta bedeninden ayrılmış gibi bir deneyim yaşadı.

Zihnimde çözmeye çalıştığım her şey, dikkatim rüya dokuyucusuna odaklandığı anda kayboldu.

Dikkatim, zarıfe kıvrılmış uzun boynuna kaydı. Bu duruş, zihnimde çok daha masum olmayan başka senaryoları canlandırdı.

Ona bakmaya hakkım yoktu ama o lanet olası sesi her çıkardığında, kalbim hızlanıyordu.

Buzdan bir banyo, donmuş bir gl, penceresiz bir oda hayal ettim.

Lore çatalına bir parça daha kek aldı ve kremayı yalayış şekli beni tamamen kontrolden çıkardı.

O hareketi tekrarlarlarken dikkati birden bana yöneldi.

Tüm dikkatim ondaydı.

Çevremizdeki hava yoğunlaşmış, neredeyse elle tutulur hale gelmişti.

Kalp atışımı sakinleştirmek için derin bir nefes aldım ve odayı saran kakao ve şeker kokusu, zaten büyüleyici olan atmosfere ayrı bir hava kattı.

O daha yüksek sesle inlediğinde kanım kaynadı.

Eğer böyle devam ederse, mürettebat burada her türlü iğrenç şeyin yaşandığını düşünecektir.

Eve döndüğünde ona mutlaka fırınlanmış ürünler hazırlamam gerekecek. Ama önce evini ses yalıtımlı hale getirmem lazım.

"Hem akşam yemeği yiyeceğimi hem de bir gösteri izleyeceğimi hiç tahmin etmemiştim."

Gözlerini devirdi ama oyununa devam etti.

Tehlikeli sulardan uzaklaşmamızı sağlamak için yaptığım en iyi girişim değildi ve Lore, dikkatimi bu kadar iyi dağıtmış olmaktan oldukça memnun görünüyordu.

"Sıkıcı olmayın, Majesteleri."

O, çikolatalı pastayı iştahla yemeye başlarken kaşımı kaldırdım.

Bir lokma daha aldı, kremalı kaplamanın ve nemli katmanların tadını yavaşça çıkardıktan sonra, hafif bir zevk iniltisi daha çıkardı.

Onun bunu, giderek kararan düşüncelerimden dikkatimi dağıtmak için yaptığını anlamam çok uzun sürdü.

Ve ben de onun bu küçük oyununu yeni yeni fark etmiştim.

"Buyurun." Çatalıyla bolca bir parça alıp bana uzattı, parmak uçları çikolataya bulaşmıştı. "Bunu tadın."

Bakışları yaramaz bir meydan okumayla parıldıyordu, beni bir kez olsun katı doğamı kırmaya cesaretlendiriyordu. Analitik olabilirdim ama asla sıkıcı değildim.

Öne eğildim ve uzatılan kek parçasını aldım; o ise muzip bir gülümsemeyle beni izliyordu.

Pasta dilimde eridi, aşırı tatlı ve son derece lezzetliydi.

Gerçekten de çok iyiydi.

"Lord Stoic, o gerçekten de zevkten çıkan bir inilti miydi?" diye takıldı.

"Bir parti verip tüm arkadaşlarınızı kutlamaya davet etsek mi?"

"Benim herhangi bir arkadaşım olduğunu varsaymak cüretkârca bir davranış."

Kahkaha attı, sonra elini ağzına kapatıp homurdandı. Ses, saf bir neşeyle doluydu ve ben de kendimi tutamayıp güldüm.

Ona daha da yaklaştım, baş parmağımla yumuşak ve davetkar alt dudağını nazikçe okşarken ondan yayılan sıcaklığı hissettim.

Nefesi boğazında düğümlendi, şaşkınlık ve beklentinin karışımından oluşan hafif bir hıçkırık sesi çıktı ağzından, bakışları dudaklarıma takıldı ve orada bir süre kaldı.

Ben de şeytani bir gülümsemeyle, dudaklarından çaldığım koyu, yoğun çikolata izini gösterdim, parmağımdaki çikolatayı yavaşça emerek orada kalan tatlı tadın keyfini çıkardım.

Hareketleri dikkatle takip etti, her yutkunmada boğazı gözle görülür şekilde hareket ediyordu; beklenmedik yanıtlar karşısında açıkça hazırlıksız yakalanmıştı.

Dikkat dağıtma taktiklerini kullanabilen tek kişi o değildi.

"Peki?" Sonunda dikkatini tekrar gözlerime çevirmeyi başardı. "Ne düşünüyorsun? Şimdiye kadar yediğin en lezzetli pasta mı?"

"Tadı muhteşem, ama ben şeftaliyi tercih ederim."

Kendini toparlamaya çalışırken yanaklarına hafif bir pembelik yayıldı. Onun bu şaşkın tepkisi bende bir memnuniyet dalgası yarattı.

Bunu o başlatmıştı ve ben durumu anlamadan önce bir süre beni alt etmişti, ama sonunda zekâ konusunda ona denk gelmeyi başarmıştım.

Tam kazandığımı sandığım anda... bu oyun her neyse, pastanın üzerindeki kremadan biraz alıp dudaklarıma sürdü.

Yıldırım hızıyla reflekslerimle bileğini tuttum ve parmak uçlarındaki kremanın geri kalanını yaladım. Nefes alışverişi kesik kesik ve düzensizleşti.

Tam istediğim yerdeydi.

Karşılaştığımız pratik sorunlara odaklanmalıydık, ancak bakışlarım tabağımdaki püre haline getirilmiş sebzelere kaydı.

İki kere düşünmeye fırsat bulamadan bir kaşık dolusu alıp aramızdaki kısa mesafenin karşısına fırlattım.

Yüksek sesle çığlık attı, içgüdüsel olarak eğildi ama yeterince hızlı değildi; yeşilimsi lapa yanağına sıçradı.

Kalın bir topak tenine yapıştıktan sonra yavaşça aşağı kayarak

elbisesinin önünde iz bıraktı. "İğrenç!"

Meydan okurcasına kaşığımı ona doğru uzattım.

"Eğer bu pervasız oyunu oynayacaksak, size söz veriyorum, ben kazanacağım."

Bana bıkkın bir bakış attı.

"Sadece sen 'oyun' kelimesiyle 'düşüncesizliği' aynı cümleye sıkıştırırsın," diye alay etti, sonra ayağa fırlayıp karşılık verdi.

Tereyağlı bir ekmek parçası göğsüme çarptı ve dövüş kıyafetlerimin üzerinden aşağı kaydı. Yağlı izi izledim ve bakışlarımı yavaşça karşımda ıslıl ıslıl gülümseyen kadına çevirdim.

"Bu savaş anlamına geliyor, rüya dokuyucusu."

Daha ayağa kalkamadan Lore bana baharatlı bir patates fırlattı.

O odanın bir ucundan diğer ucuna doğru koşup yatağın arkasına saklanınca, ben de yüksek sesle küfrettim.

Sabırlı bir erkektim. Kafasını kaldırdığı anda, bir kaşık daha patates püresini ona fırlattım, darbe doğrudan diğer yanağına isabet etti. Zorlu bir rakipti. Hazine sandığına dikkat ederek masanın etrafından sıyrıldım ve bir darbe daha aldım.

Kısa süre sonra ikimiz de püre haline getirilmiş sebzelerle kaplandık ve hayatımda bu kadar eğlendiğim bir zamanı hatırlayamadım.

Yemek kavgasından saatler sonra, ortalığı temizledikten, Lore'un büyüsünü denedikten ve bu sınavın ne olabileceğini anlamaya çalıştıktan sonra, derin bir uykuya dalmıştı.

Büyük yatakta yan tarafına kıvrıldı, koyu renk saçları yastığın üzerinden dökülüyordu. Uyurken bir kolunu yanağının altına koymuştu.

Göğsü her hafif nefes alışverişinde inip kalkıyordu.

O kadar huzurlu görünüyordu ki, bugün daha önce hissettiğimiz endişeden tamamen arınmış gibiydi.

Normalde bir şeyler dilemeyi aptalca ve pratik bulmazdım, ama onun bu kadar rahat görüldüğü son sefer olmamasını umduğumu fark ettim.

Yatağın ucundaki yumuşak yorganı alıp üzerine örttüm, göğsümde garip bir çekilme hissettim.

Onun varlığının, sadece bu geminin birinci kaptanı için değil, herkes için manyetik bir çekim gücü olduğunu inkar etmenin bir anlamı yoktu. Beni de açıklanamaz bir şekilde kendine çekiyordu.

Lore'u yatağıma davet etmeye karar versem bile, duygularımızı denklemden uzak tutmakla yetinmeyecektir.

En sevdiği aşk romanlarındaki kahramanlar gibi peri masalı gibi bir son isterdi.

Ve bu, ona asla sunamayacağım bir hayattı.

İçimden bir ah çekerek, bu düşünceleri dağıtmak için başımı salladım ve yedek bir yastık alıp parke zemine fırlattım.

Şu anki yargılamayı geçmekten ve yargılamalar sona ermeden önce Liber Noctem'i bulmaya çalışmaktan başka bir şey düşünmem için mantıklı bir sebep yoktu.

Eve döndüğümde, fiziksel bir rahatlama bulmam gerekecekti. Cinsel aktivitede bulunmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Yatağın yanına uzandım, yerin serinliği tuniğimden içeri sızıyordu ve zihnimi sakinleştirmeye çalıştım.

Nefes alışverişimin ritmine odaklandım, kendimi hiçbir şey düşünmemeye zorladım. Bazen düşüncelerim çok gürültülü, çok karmaşık oluyordu.

Bu, günahımın olumsuz bir yanıydı: asla dinmeyen, doymak bilmeyen bir bilgi susuzluğu.

Yıllar içinde, çok fazla teori ve gerçeğe kapılıp kaybolmamak için zihinsel kalkanlarımı güçlendirmek için çok çalışmak zorunda kaldım.

Ancak Lore o duvarları yıkmayı başarmıştı.

Hem de çikolatalı kekle.

Kitap sevgimiz dışında her konuda benim tam zıttımdı.

Yan tarafıma döndüm.

Tüm çabalarımı Xavier'i ve Liber Noctem'i öyküler aracılığıyla takip etmeye yoğunlaştırmalıyım.

Yine de zihnim, rüya dokuyucusunun gizemine olan bağlılığından vazgeçmeyi reddetti. Günahım, onun etrafındaki garip davranışlarıma dair ipuçları arayarak her etkileşimi tembelce gözden geçirdi.

Dövme ve mürekkebin içerdiği sihir beni bir şekilde ona ve Sınavlara mı

bağlamıştı? Bunun mümkün olup olmadığından emin değildim, ama her türlü bahaneye ihtiyacım vardı.

Kendimi, duygularımın kâbus aleminden mi kaynaklandığı yoksa ona karşı karmaşık hislerimin daha masum bir açıklaması olup olmadığından emin olamadığım, can sıkıcı bir belirsizlik ağının içinde sıkışmış buldum.

Belki de kafamı dağıtmak için soğuk okyanusa dalmaya ihtiyacım vardı.

Bu mesele çözüldükten sonra, zihnimi boşaltmaya zorladım ve rüyasız bir uykuya daldım.

Lore için bir kahvaltı tepsisi ve not bıraktım ve şafak sökmeden odamızdan ayrıldım.

Sabah güneşinin yoğun sıcağı geminin güvertesine vururken, ben de terden parlayan tenimle yoğun bir egzersiz yapıyordum.

Kalın, yıpranmış halatları kavradım ve kollarımda ve omuzlarımda oluşan gerginliği hissederek kendimi yukarıya, donanıma çektim.

Yanma hissi iyi geldi, dikkatimi dağıttı. Dün gecedan sonra tam da ihtiyacım olan şeydi.

Ağırlığım altında ipler gıcırdadı ve tuzlu esinti yüzüme vurdu. Tırmanış tüm dikkatimi çekiyordu, zihnim egzersizin fiziksel yorgunluğuyla mutluluktan dağılmıştı.

Zirveye ulaştığımda, nefesimi toparlamak ve etrafımıza bakmak için durdum.

Önümde ufuk sonsuza dek uzanıyordu, hala hiçbir ada görünmüyordu. İçimde yeniden bir hayal kırıklığı birikti. Liber Noctem mutlaka bir yerlerde, yakınlarda olmalıydı. Yemin ederim ki benimle oyun oynuyor, duygularımı körüklüyordu. Neyse ki, gemide herhangi bir huzursuzluğa neden olmamıştı. Mürettebat hala etrafımda temkinli davranıyordu, ama dikkatli adımlar atıyorlardı, bir isyan planlamıyorlardı.

Dikkatimi bir kez daha okyanusun üzerinde gezdirdim ve kontrollü bir inişle kendimi yere bıraktım.

Her tırmanışta kaslarım ağrıyordu ama döngüyü tekrarladıkça, zorluğun

ve hareketlerimin ritminin tadını çıkararak içimde bir tatmin duygusu yükseliyordu. Alnımdan ter damlıyordu ve onu yüzümden silkeledim.

Tam gözlem kulesine çıkmıştım ki, mürettebatın üzerinde bir sessizlik çöktü.

Dikkatlerini tamamen neyin çektiğini görmek için aşağıya baktım.

Lore, yeni deri pantolonu vücuduna tam oturmuş halde, kendinden emin adımlarla güverteye çıktı. Yeni kıyafetinin etkisini tam olarak algılamadan edemedim.

Daha rahat hareket edebilmek için gömleğini pantolonunun içine sokmuştu ama kolları hafif rüzgarda dalgalanarak ona oldukça kadınsı bir hava katıyordu.

Elindeki kavisli kılıç güneş ışığında parlıyordu, ama kılıcı tutan kadın kadar tehlikeli görünmüyordu.

Koyu renk saçları sıkıca örülmüş ve kaptanın odasından yağmaladığı hazine sandığından aldığı pırıl pırıl mücevherlerle süslenmiş tacına özenle tutturulmuştu.

Öyküdeki korsan kraliçesine tıpatıp benziyordu.

Saçma görünmek yerine, inkar edilemez bir otorite ve karizma sergiliyordu.

Bu durum bulaşıcı gibiydi, çünkü mürettebatın tamamı saygıyla başlarını eğdi. Güvertede ağır adımlarla ilerledi ve yürüyüşüne ekstra bir özgüven kattı.

Daha önce hiçbir korsan beni bu kadar etkilememişti.

Kalbim göğsümde çılginca çarpıyordu.

Kendime gelmek için derin bir nefes aldım, ama tuzlu hava aniden tenime yapışmış gibiydi ve kendimi toparlamaya çalışırken ferahlatıcı olmaktan çok rahatsız ediciydi.

Beni görür görmez kavisli bıçağını kaldırdı, bıçağın keskin kenarı sabah ışığında tehlikeli bir şekilde parlıyordu.

Sesi dalgaların gürültüsünün üzerinde yankılanıyordu, güçlü ve buyurgan bir tonda.

"Konuşmamız gerek, sarışınım."

Ekip üyelerinden bazıları bu lakaba kıkırdadı.

Kaşımı kaldırdım. Bana emir vermekten ve o korkunç ismi gereğinden fazla kullanmaktan zevk alıyordu.

Yine de, kendimi parmaklarımı iplere sıkıca dolarken ve hiçbir şikayet

veya itirazda bulunmadan hızla donanımdan aşağı inerken buldum.

Aşağı doğru inerken ipler elimde geriliyordu, kaslarım bu çabadan dolayı gerilmişti.

Elimi bıraktım ve son birkaç adımı da atarak, önündeki yıpranmış güverteye hafif bir gürültüyle indim.

Doğrulunca gözlerinin çıplak göğsüme kilitlendiğini, bakışlarının elindeki bıçak kadar keskin ve kararlı olduğunu fark ettim.

"Beni buraya sadece bakmak için mi çağırdın, Peaches?"

Bakışlarını zorla gözlerime dikti. "Biz bir takım olmalıydık, ama sen beni yalnız bıraktın."

Donanımı işaret ettim. "Sadece egzersiz yapmak için."

"Eğer aniden hikayeyi değiştirseydim veya bir sınavla karşılaşıyaydım ve seni burada bıraksaydım ne olurdu?"

"Seni bulurdum."

Bunu yapabileceğimi hiç şüphe duymadan bilmemin nedenini tam olarak bilmiyordum. Ama sorgulamadığım bir kesinlikti bu.

Başını salladı. "Gerçekten mi? Bu hikâyeden kurtulup bir şekilde bir sonrakine geçmenin yolunu mu bulacaktın?"

Gerekirse krallığı paramparça ederdim.

Lore'un neden bu kadar üzgün olduğunu anlamak için duyularımı açtım, ama o bir şekilde duygularını kilitlemeyi başarmıştı.

Ya da aniden o gücü kullanamaz hale geldim.

Ne diyeceğimi bilemedim. Belli ki, duygusal bir boyutu gözden kaçırmıştım.

"Aslında neden bu kadar üzgünsün?"

Bana aptal olduğumu söyler gibi baktı ama konuyu değiştirdi.

"Dövmen yine parlıyor." Bakışlarını dövmeden gözlerime kaydırdı. "Neden?"

Çenem kasıldı. Bedenimi ele geçiren bu yabancı güçten nefret ediyordum ama aynı zamanda ona garip bir şekilde bağlı hissediyordum. Bu ikilemi bir kenara bırakınca, neden böyle tepki verdiğine dair oldukça iyi bir teori geliştirmeye başlıyordum.

Sonraki adımımı düşündüm. Omuz silkebilirdim ya da dürüst olabilirdim.

Ona doğru eğildim ve dudaklarımı kulağına yaklaştırdım.

"Çünkü buyurgan emirleriniz beni kötü planlar kurmaya itiyor, oysa

daha acil tehditlere odaklanmalıyım, Peaches."

"Anlamıyorum."

Büyüm kısmi bir yalanı tespit etti, ancak yanlış anlaşılmaları önlemek için her şeyi açıkça ortaya koymamı istiyorsa, öyle olsun.

Bu canavarın daha da kötüleşmeden önce kafasını kesmemiz gerekiyordu.

"Söylediğin tüm o zekice, kötü ve gülünç şeyleri hatırladığımda, ağzın hakkında düşünmeye başlıyorum. Ve günahım, neden ona bu kadar hayran kaldığımı analiz etmemi gerektiriyor."

Yüzünü daha net görebilmek için biraz geriye çekildim.

Kaşları yukarı kalkmış, dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı.

İletişime geçmemeliydim ama yine de kendimi bunu yaparken buldum.

Başparmağımla alt dudağının kıvrımı boyunca hafifçe gezindim, pürüzsüzlüğünü ve altındaki hafif sıcaklığı hissettim.

"Şeklin mi? Dolgunluğun mu? Her fırsatta benimle alaycı bir şekilde dalga geçen mi? Yoksa beni tuzağa düşüren sadece zihninin mi?"

Bakışları dudaklarıma kaydı ve orada uzun süre kaldı.

Gözlerindeki merak, günahıma sesleniyordu; karşılıklı merakı ve daha fazlasını anlatan sessiz bir dildi bu.

O bakış tehlikeli bir şeydi, sanki tek bir bakışla sırlarımı çözebilir ve korumak için kilitlediğim duygularımı harekete geçirebilirdi.

Tüm tedbirleri bir kenara bıraktım ve ona her şeyi açıkça anlattım, daha önce kimseye karşı olmadığım kadar dürüst davrandım. Belki de beni teşvik eden bir sihirdi, belki de onun bir sınavıydı, ya da belki de sadece öyle istedim.

"Dövmenin duygularımdaki her dalgalanmaya tepki verdiğine inanıyorum. Dün gece, dudaklarındaki çikolatanın tatmak istediğim tek şey olmadığını fark ettim. Yani, Şeftali, ağzını düşünmeye başladığımda, sonunda onu nasıl kullanabileceğimi hayal ediyorum. Ve bu, aşamayacağımız bir sınırdır."

YİRMİ BİR

Efsane

Bir an için, denizin kendisi nefesini tutmuş gibiydi.

Günahın soğukkanlı, sakin ve kontrollü prensi Tembellik, en sevdiğim romantik sahnelerden birine zemin hazırladı. Ve ben o kadar sinirlenmişim ki, sahnenin tadını tam olarak çıkaramadım.

Ya da onun güzel, parıldayan, terden sırılsıklam olmuş kasları.

Bu kâbus dolu alemde gerçekten de adalet yoktu.

“Beni eğlenceli klişelerle oyalamaya çalışma.” Kılıcımı ona doğrulttum, kılıcı sabit tutabildiğime şaşırdım. Sandığımdan çok daha ağırdı. Ciddi anlamda üst vücut gücümü artırmam gerekiyordu. “Yani dövme duygularını mı manipüle ediyor?”

“Hayır.” Bana ifadesiz bir bakış attı. “Odamızdan ayrılmamın sebebi, kalsaydım seninle yatağa girmeye meyilli olacağım gerçeği. Ve ben... sinirliyim.”

Bu durum dövme teorimi tamamen çürütmedi aslında.

Kabul işlemlerinin tamamlanması çok daha uzun sürüyordu. Bunu, daha önce bahsettiğim, terleyen ve heyecandan kasılan kaslara bağlıyordum. Antrenman videoları bir zayıflığımdı.

İster kasıtlı olsun ister olmasın, muhteşem bir gösteri sergilemişti.

Spor yapan o olabilir ama nefes nefese kalan tek kişi bendim.

Bu dikkat dağıtıcı unsuru atlattıktan sonra, uyumaktan bahsetmediğini anladım. Ve bu gerçek, kalbimin göğsümde tuhaf bir şekilde çarpmasına neden oldu.

Elbette, gizli bir sapkın olduğum için, dűşüncelerimin serbestçe dolaşmasına izin verdim. Prens Tembell'in yatağında olması muhtemelen hayatımı mahvederdi.

Ben cevap veremeden ya da hayalimde bu donanımı yaratıcı şekillerde kullanma dűşüncesinden vazgeemedem, o devam etti.

“Sen ve ben sadece bu yargılama süreci boyunca ortak olacağız. Geçici fiziksel arzulara yenik dűşerek konuyu karıştırmak ve dikkat dağıtıcı unsurlar yaratmak istemiyorum.”

Ah, canım acıdı. Göđsümü ovuştururken, acaba kılıcımı bir şekilde ele geçirip kalbime saplamış mı diye dűşündüm.

Lord Killjoy işini henüz bitirmemişti.

“Hem göze hoş geliyorsun, hem de daha önemlisi, zihne hitap ediyorsun, ama ben aşk ya da romantizm aramıyorum. Bunu şimdiden anlamamız en iyisi. Stresi azaltma isteği, koşullar göz önüne alındığında mantıklı ve şüphesiz inanılmaz hissettirirdi, ama bu, göze alamayacağımız bir karmaşa.”

Gözlerimi ona diktim. Prens çok fazla itiraz ediyor.

“Asla gerçekleşmeyecek bir şey için çok fazla kafa yoruyorsun. Fark etmediysen, seni öpmeye çalışmadım, aşırı özgüvenli herif. Ama kesinlikle en sevdiğim kurgusal karakterin beni öpmesinin önünde durdun. Logan Blaze'den uzaklaşmanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun?”

Ciddi söylüyorum, eğer elimde kıyamet kitabı varken neredeyse kesin ölümlle karşı karşıyaysam, prens en azından bana son bir öpücük vermeliydi.

Bir kız çocuğunun en karanlık anlarında tutunabileceği küçük, güzel bir şeye ihtiyaı vardı.

Aniden göğsüm onun göğsüne değdi, ince tişörtümün kumaşı çıplak tenine sürtündü.

Gözleri, kalbimin hızla çarpmasına neden olan bir güçle gözlerime kilitlendi.

"Bir dahaki sefer hoşlandığın kişilerden biri seninle birlikte olmak isterse, sana alan tanıyacağım."

Aramızdaki hava gerilimle doluydu, öyle yoğun bir enerji vardı ki,

gerçekten yalan söyleyip söylemediğinden emin değildim.

Acaba soğuk kayıtsızlık maskesinin düştüğünün ve yüzünün ilk defa tamamen savunmasız kaldığının farkında mıydı diye merak ettim.

Prens bana, sanki en yakın arkadaşlarımsınız gibi saçımı örmek ve erkekler hakkında konuşmak istiyormuş gibi bakmıyordu.

Beni halatlara bağlayıp yalvartmak istiyormuş gibi görünüyordu.

Bu da karnımın alt kısmında bir ısı birikmesine neden oldu.

Onun beni Logan gibi biriyle yalnız bırakmasına razı olacağından ciddi anlamda şüphe ediyordum.

Belki de bu bir nevi benim için bir sınavın parçasıydı. Onu zorlamak istediğim kesin.

"Güzel, onları da öldürmemeye çalış."

Bakışlarındaki sıcaklığın, bunca sebebine rağmen öpüşmek için duyduğu özlemi mi yoksa yüzeyin altında gizlenen daha karanlık, daha rahatsız edici bir niyeti mi işaret ettiğine karar veremedim.

Bana dik dik baktı, gözlerinde bir fırtına kopuyordu.

"İkimiz de aynı fikirde olduğumuz sürece sorun yok."

"Aynı kitap, aynı sahne," dedim tatlı bir sesle. "Logan tekrar ortaya çıkarsa, bize yalnız kalma fırsatı vereceksin. Alfa'nın öpücüğünün neredeyse Kötüler'in öpücüğü kadar bağımlılık yapıcı olduğunu söylüyorlar. Ne dersin, bunda bir gerçeklik payı var mı?"

Sanki ona tokat atmışım gibi geriye doğru irkildi.

Onun bu içgüdüsel tepkisine kaşımı kaldırdım. Umurunda değildi, benim ganimetim.

"Bu teoriyi test etmeyi her zaman merak etmişimdir. Bana bu konuda yardımcı olmak istemediğinize göre, Logan'ın geri dönmesini ummaktan başka çarem yok."

Bakışlarındaki yeni parıltıyı çözemedim, hızla yaklaştı ve dudakları beklenmedik bir yoğunlukla benimkine yapıştı.

Öpüşü yakıcıydı, buz gibi tavrıyla tam bir tezat oluşturunuyordu. Ve tanrı şahit, Kötü Adam hakkında yayılan her söylentiye doğruladı.

O güzel, "mutlu son asla olmayacak" konuşmasından sonra ona karşılık öpmemeliydim.

Ama direncim, üçüncü perdedeki bir ayrılıktan daha hızlı çöktü ve kendimi o anın coşkusuna kaptırmış buldum.

Ben de sınır tanımadan karşılık verdim, tüm romantik arzularımı serbest

bıraktım.

Elleri güçlü ve istikrarlıydı, yanaklarımı kavrayıp yüzümü yukarı doğru kaldırarak onun yüzüne yaklaştırdı. Ağzımı daha iyi erişim sağlayacak şekilde ayarlayarak ne yaptığını çok iyi biliyordu. Yağmalama ya da ele geçirme yapmadı.

Onun taktiği çok daha cazipti. Öpüşme hızlı veya acımasız değildi; kontrollü, yavaş, çılgınca bir arzuya doğru inmişti.

Bütün vücudum tepki verdi. Parmaklarım terden sıırılsıklam göğsünde aşağı doğru kaydı ve karnımdaki sıcaklık arttı.

Dili dudaklarımın arasında gezindi, sonunda onları araladı ve ben de nefes nefese bir iç çekişle onu içeri davet ederek açıldım.

Daha önce arzuya boğulmuşken, şimdi tamamen onun tarafından ele geçirilmiştim.

Onun öpüşü, daha önce hiç yaşamadığım bir şeye benziyordu.

Bu, baştan çıkarmanın inceliklerini öğreten bir dersti; sanki dersin her anından zevk alırken aynı zamanda beni çıldırtıyordu.

İçimde, damarlarımda dolaşan sıcak bir akım gibi, karıncalanma hissi yayıldı. Dudakları ustaca bir zarafetle dudaklarıma değdi ve etrafımızdaki dünya kayboldu.

Karşımda sadece prens duruyordu ve zamanı durdurmuş gibi görünen, dünyayı sarsan bir öpüştü bu.

Beni öpüşü, sanki gelmiş geçmiş en büyük aşk hikayesinin başlangıcı ve sonuymuş gibi, sanki bu tek anın içinde yaşayacak ve ölecekmiş gibi.

Sonra, başladığı kadar aniden de sona erdi.

Geriye doğru bir adım attı, göğsü benimki kadar hızlı inip kalkıyordu.

Bir an için sessizlik hüküm sürdü, birbirimize bakarken bizi bir durgunluk kozasına sardı. Bu, hayatımın en yoğun deneyimiydi.

Sonra, tıpkı kıyıya çarpan bir dalga gibi, çevremiz bir ses karmaşası eşliğinde yeniden gözlerimizin önüne serildi.

Korsanlar ıslık ve bağırışlarla coştı, sesleri bir kez daha sahneye çıkmalarını istiyordu, gürültülü kahkahaları güvertede yankılanıyordu.

İzleyicilerimiz olduğunu unutmuşum.

Prensini beni öpmesine neden olan dürtü ne olursa olsun, nemli havada buharlaşıp gitti ve ardında hiçbir iz bırakmadı.

"Yaptıklarımın dolaylı özür diliyorum," dedi, sesi sert ve resmiydi. "Bir daha olmayacak."

Hızla arkasını döndü, buruşuk tuniğini tahtalardan kaptı ve kararlı adımlarla kaptan köşküne doğru ilerledi, adımları kesin bir kararlılıkla yankılanıyordu.

Şişmiş dudaklarıma bastırduğım parmaklarımla orada öylece durdum, öpüşünün sıcaklığı hala içimdeydi. Nefesimi bile alamamıştım ki, o neredeyse gitmişti.

Zihnim karmakarışık bir girdap içinde dönüp duruyordu, az önce neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordum.

İlişkimizin asla gerçekleşmeyeceğine dair bir milyon sebep sıralamıştı. Sonra da yine de beni öptü.

Ve, oldukça sinir bozucu bir şekilde, hayatımın en güzel öpücüğüydü. En azından özür dileyip, sanki hiçbir şey olmamış gibi çekip gidene kadar.

Tam bir kötü adam davranışı.

Ya da belki, diye fısıldadı daha karanlık bir ses, belki de bu bir sınavın parçasıydı. Ve Liber Noctem'in insafına kalmış diğer herkes gibi, o da kendi eylemleri üzerinde hiçbir kontrol sahibi değildi.

Kensington yavaşça yaklaştı, yüzünde sempati dolu bir ifade vardı.

Gökyüzüne baktım ve beni uçuruma çekecek bir kara deliğin neden tepede dönmediğini merak ettim.

İşin aslına çok faydalı olacağı durumlarda, olay örgüsünde hiçbir zaman düzgün bir sürpriz gelişme olmadı.

“Şuradaki Eddie sana kılıç kullanmayı öğretmeyi teklif etti.” Kalbimi ısıtan dişsiz bir gülümsemeyle sırtıttı. “Bir şeyleri bıçaklamak her zaman kendimizi daha iyi hissetmemizi sağlar.”

Derin bir nefes aldım, tuzlu hava ciğerlerimi doldurdu ve sonra yavaşça nefes verdim.

Duygularım karmakarışık.

Ya prensin peşinden yürüyüp, kontrolün kendisinde olduğunu ve bunu istediğini kanıtlamak için bunu tekrar yapmasını talep edecektim, ya da acılarımdan kurtulmak için okyanusa kafa üstü atlayacaktım.

İkisi de en mantıklı seçenek gibi görünmüyordu.

Belki de Eddie haklıydı.

Belki kılıç kullanmayı öğrenseydim, kendimi daha az dışlanmış hissederdim.

Ya da en azından daha iyi nişan alırdım.

"Tamam," dedim neşeli bir kararlılıkla, "hadi gidip bir şeyler

bıçaklayalım."

Bir korsanla eğitim almak unutulmaz bir maceraydı.

Tekrar yaşamak isteyip istemediğimden emin olmadığım bir deneyimdi. Antrenmanlar kitaplarda hep eğlenceli görünürdü, ama gerçekliği çok daha az heyecan vericiydi.

Üzerime yapışmış tişörtüm, terden ve güneş yanığından cildim kaşınıyordu ve bugün daha önce varlığından bile haberdar olmadığım birkaç kasımı incittiğime emindim.

Eddie bana onur veya nezaket duygusuyla dövüşme sanatını öğretmedi; bunun yerine, kazanmak için gerekli her taktiği kullanmaktan çekinmeyen, sert bir kavgacıydı.

Tecrübemin olmaması önemli değildi. Hatta, kendisinin de biraz sadist olabileceği izlenimine kapıldım. Acı çekmemden kesinlikle zevk alıyor gibiydi.

İleri atıldı, kılıcı güneş ışığını öylesine sert bir şekilde yansıtıyordu ki gözlerim yaşardı, sonra sol tarafıma vuracakmış gibi hızlı ve aldatıcı bir hareket yaptı.

Tam darbenin etkisine hazırlanırken, aniden yön değiştirdi, ayağını hızla savurdu ve altımdan çekti.

Hareketin farkına bile varmadan bacaklarımın arkasına beklenmedik bir kuvvetin çarptığını hissettim.

Dengemi kaybettim ve yere sert bir şekilde sırt üstü düştüm, düşmenin şoku omurgamda titreşti.

Ona baktım ve o da ıslıl ıslıl gülümsedi.

Kadın olmam onu en ufak bir şekilde bile etkilemedi. Buna minnettardım ama aynı zamanda içten içe doğduğu güne lanet ediyordum.

Bu testin dayanıklılık testi olup olmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, bu denemeyi çok acınası bir şekilde kaybetmek üzereydim.

"Hadi bakalım."

Beni ayağa kaldırdı ve tekrar işe koyuldu.

"Siz, efendim, bir vahşisiniz."

"Evet. Ve bununla gurur duyuyorum."

Gözlerinde sinsi bir parıltıyla, düşmanı etkisiz hale getirmek için birbirinden daha kurnaz birkaç teknik daha gösterdi.

Yöntemlerinin hiçbiri nazik veya kibar değildi, ama inkar edilemez derecede etkiliydiler. Bir dahaki sefere bu sosyopat beni pervasızca öpüp öfkeyle uzaklaştığında, onu yere düşürecektim. Yüzüstü yere çakıldığınızda dramatik bir şekilde ayrılmak zordu.

Bir daha böyle bir şey olacak gibi görünmüyordu.

"Ayaklarına dikkat et." Eddie kılıcının kabzasıyla botlarıma hafifçe vurdu. "Ayaklarını yere sağlam bas. Ve sevgilini aramayı bırak."

"O benim..."

Eddie'nin kılıcı hızlı bir yay çizerek bana doğru savruldu ve ben içgüdüsel olarak geriye doğru adım attım, başımı vücuduma yapışık tutma telaşıyla topuklarım tozlu zeminde hafifçe kayd.

"Yoksa dengeyi kaybedersin." Dudaklarında sinsi bir gülümseme daha belirdi.

O gerçekten de sadistti.

Gözlerimin önüne düşen bir tutam saç elimle düzelttim, alnımdaki terin ıslaklığını hissettim. Belki de korsan hayatı bana göre değildi.

"Sen tam bir canavarsın, Eddie," diye mırıldandım nefesimi toplamaya çalışarak.

"Evet," diye yanıtladı içten bir kahkaha atarak, gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı. "Ve biraz pratikle sen de öyle olacaksın, kızım."

Bir saat daha geçtikten sonra sonunda pes ettim.

Ana karakterler dövüşmeye çok fazla çaba harcıyorlar. Bundan sonra ikincil karakter olmanın ne kadar kötü olduğuna dair görüşümü ciddi anlamda yeniden gözden geçirmem gerekecek.

Eddie bana buz gibi bir bardak su uzattı, tahta korkuluğa yaslanırken bardağın üzerindeki buhar parmaklarımdan aşağı süzüldü.

Buzları nereden temin ettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama bunun, hayal gücümü bir kenara bırakıp inanmaya devam edebileceğim unsurlardan biri olduğuna karar verdim.

Birkaç dakika boyunca dostane bir sessizlik içinde ayakta durduk.

Ve prensi düşünmemeye ne kadar çalışsam da, aklım sürekli öpüşmemize geri dönüyordu. Bu da, bu sınavın ne olduğunu ve Liber

Noctem'in olay örgüsünü nasıl değiştirmiş olabileceğini anlamam gerektiğinde gerçekten çok elverişsizdi.

Gemi okyanusun ritmiyle hafifçe sallanıyordu, ama içimde bir huzursuzluk fırtınası kopuyordu. Prens sonunda geri dönüp egzersizine devam edeceğini ya da güvertenin öbür ucundan kaşlarını çatacağını bekliyordum.

Ya da bana öpüşmenin neden bir hata olduğuna dair iyi hazırlanmış bir tez sunun.

Yüzüncü kez dikkatim, alt güverteye inen dar merdivene yöneldi.

Lord Stoic, daha önce oradan indiğinden beri bir daha yukarı çıkmamıştı.

Saatler sonra bile, öpüşmemizin anısı ilk yaşandığı zamanki kadar canlıydı.

Onun ya pişman olduğu ya da daha da kötüsü, o karanlık kitaptan bir şekilde etkilendiğı endişesini bir türlü üzerimden atamadım.

Belki de güverte altında, yaptıklarının kontrolünün tamamen kendisinde olmadığını bana kibarca nasıl anlatabileceğini düşünmeye çalışıyordu.

Bu bir bakıma kâbus olurdu. Sonunda kötü prensin öpücüğünü almak, ancak bunu yapmaya zorlandığını keşfetmek.

Paranoya beni açıkça ele geçirmişti. Ama bu testin neye odaklandığını anlayamadığım için, güvensizlik veya kalp kırıklığı makul bir açıklama gibi görünüyordu.

Eddie sessizce yanımda durdu, sonra sonunda, "Bütün gün burada saklanamam," dedi.

Uçsuz bucaksız denizin enginliğine baktım; koyu bulutlar toplanmış, ufku derin ve tehditkar renkleriyle karartıyordu.

Rüzgar, yağmurun ağır kokusunu da beraberinde taşıyarak elbiselerimi savuruyordu.

Başka bir fırtına yaklaşıyordu ve yaklaşması kaçınılmaz görünüyordu, tıpkı korktuğum yüzleşme gibi.

Burada kalmayı ne kadar çok istesem de, prensten saklanmaya veya sihirli yeteneklerimi geliştirmeyi ertelemeye devam edemezdim. Onun yardımına ihtiyacım vardı.

Eddie haklıydı. Hem etrafımızdaki hem de içimizdeki fırtınayla yüzleşme zamanı gelmişti.

Kulağa ne kadar dramatik gelse de, gerekliydi. Eğer bu, kayda değer bir

karakter gelişimini göstermiyorsa, ne göstereceğinden emin değilim.

Derin bir nefes alarak korkuluktan doğrudum ve yaşlı korsana bakarken yüzümde sıcak bir gülümseme belirdi.

"Dersler için teşekkür ederim," dedim. "Çok aydınlatıcı oldular."

Gözleri parıldayarak kıkırdadı ve daha da yaklaştı.

"Eğer sana sorun çıkarırsa, testislerine sağlam bir tekme at," diye göz kırparak tavsiye etti. "Bıçaklamaktan daha az dağınık olur."

Ona karşılık sııttım. Kesinlikle öyleydi.

En iyi korsan kraliçesi yüz ifademi takınarak güvertede ilerledim ve yavaşça merdivenlerden aşağı indim. Güverte altına indiğimde, hedefime ulaşmam gerekenden çok daha uzun sürdü.

Konuşmayı ne kadar garip olursa olsun ertelemeyi hiç sevmezdim, bu yüzden bu yeni ve hoş olmayan bir duyguydu.

Kaptan köşküne açılan oyma ahşap kapıların önünde oyalandım, kıbarca kapıyı çalmak mı yoksa habersizce içeri dalmak mı konusunda kararsız kalırken parmak boğumlarım suyun hemen üzerinde duruyordu.

Tanrım. Basit bir öpücük neden ikimizi de bu kadar tuhaf davranmaya itti?

Bu kesinlikle onun ilk öpücüğü değildi, benim de değildi.

Daha önce birçok farklı ilk öpücüğüm olmuştu; bazıları masum ve naif, bazıları ise birkaç kadeh biradan sonra yaşanan ve sadece idare eder nitelikte olanlardı. Ama çok azı ruhumu derinden etkilemişti.

Ve daha önceki öpüşme bambaşka bir seviyedeydi.

Nefesimi verdim ve omuzlarımı dikleştirdim.

Kapıdan içeri girdiğimizde bile, aramızdaki gerilim havada ağır bir şekilde hissediliyordu.

Bu doğal ya da normal değildi.

Kesinlikle kötü niyetli bir gücün iş başında olduğunu, aramızda nifak sokmak için karanlık büyüler yaptığını ve ikimizin de onun kurnaz oyununa geldiğimizi hissettim. Belki de bu, sınavımla bağlantılıydı. Nasıl olduğundan emin değildim. Ama duygularım kesinlikle manipüle ediliyordu.

Blondie, karşı karşıya kaldığımız belirsiz gerçeklikten çok daha az korkutucuydu ve kişisel duygularımızı başka bir güne erteleme zamanı gelmişti.

Söylenmesi kolay, yapması zordu ama... sahte cesaret gerçekten de

berbat bir şeydi.

Sonunda cesaretimi toplayıp kapıyı iterek açtığımda kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Menteşeler hafifçe gıcırdadı ve dikkatim hemen pencerenin yanında duran prene yöneldi.

Bana doğru dönüp baktığında, sanki dünya durmuş gibi hissettim.

Keskin bakışları benimkine kilitlendi, yüzünde bir sürü duygu belirdi. Bunların hiçbirini okuyup çözemedim.

Odaya girdiğimde, geniş omuzlarında gerginlik birikmiş, heykel gibi duruyordu. Dün gece birlikte güldüğüm adamdan eser yoktu.

Bana biraz olsun içini döken ve en çok ihtiyaç duyduğum anda birkaç saatliğine normal bir hayat sunan kişi.

Aslında ikimiz de öyleydik. O fırtınalı düşüncelere dalmıştı ve ben onu bu düşüncelerden kurtarıp başka şeylere odaklanmasını sağlamaya çalışmışım.

Varoluştaki en mantıklı, pratik ve ciddi varlık olan Prens Tembel, korsan pikniği sırasında yemek savaşı yaptı.

Ve o da gülmüştü.

O zamanlar, karanlığın eşiğinde sallanırken, beni geri döndüren ışık o olmuştu. Şimdi ise her zamankinden daha soğuk ve daha mesafeliydi.

Canımı acıttı.

Yanına doğru yürüdüm ve kaskatı kesilmiş bedeninin birkaç santim önünde durdum.

Gözlerinde kısa süreliğine yoğun bir sıcaklık belirdi, ardından tanıdık buz gibi bariyer yeniden yerine oturarak duygularının her türlü izini gizledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum, aramızdaki mesafeyi işaret ederek. "Yoksa tek bir öpücük yüzünden iğrenç kardan adam gibi davranmaya devam mı edeceksin?"

Kaşları hafifçe çatıldı.

Harika.

Kendini tamamen kaybetmiş bir haldeydi ve öpücüğü aklından tamamen silmişti. Ne büyük bir özgüven artırıcı!

Ağzını açtı, sonra kapattı.

Bir dakika daha bekledim, içten içe onun sonsuz aşkını itiraf etmesini ve Sınavları atlattıktan ve bizi ayıran mecazi ejderhaları öldürdükten sonra gün batımına doğru birlikte yol almamızı umuyordum.

Ama dudakları sıkıca çizgi halinde bükülmüştü.

GörünüŖe göre durumu yanlış deęerlendirmiŖim.

“BoŖ ver.” Eddie’nin bilgece tavsiyesini dinlemeden önce, konuşmayı geiŖtirmek için elimi salladım. “Dövmenle ilgili gerçekte neler olup bittiğini bilmek istiyorum. Sadece duygularına tepki verdiğini düşünemezsin. Ve sorduğumda açık konuşmadığın tek Ŗey bu. Neyden korkuyorsun?”

YİRMİ İKİ

Prens Tembel

LORE'u yakından inceledim, sakın görünümünün ardında gizli duyguları çözmeye çalışırken yüz ifadesindeki her ince değişikliği dikkatle takip ettim.

Söylenmemiş sözlerimin ağırlığıyla, o an aramızda uzadı gitti.

Onun duygularını hissedemiyordum ve bunun azalan güçlerimin bir başka belirtisi mi yoksa beni bir şekilde engellemiş olması mı olduğundan emin değildim.

Bu alemlerin hiçbirinde çok az varlık bu güce sahipti.

Bildiğim kadarıyla Dreamweavers bunların arasında değildi.

Kütüphanemi ziyaret edip hızlıca biraz araştırma yapmak için buraya gelmiştim ama yapamadım. Ya gücüm ciddi anlamda tükenmişti ya da bir şey sihir kullanarak oraya ulaşmamı engelliyordu. Sarayımdan sihirimi yenileyemiyordum ve bulunduğumuz ortam göz önüne alındığında birinde tembelliği körüklemek ideal bir durum değildi. Hayal kırıklığım on kat artmıştı.

Onu öptüğümde yapmamam gereken bir sınırı aşmıştım, ama o bunu umursamaz bir el hareketiyle geçiştirdi, sanki içinde hiçbir şey uyandırmamış gibiydi.

Hiç de önemsiz değildi.

İçimde bir şey uyandı. Kontrol altına almakta zorlandığım bir şey. O zamandan beri onunla boğuşuyorum.

Tepkimi bu tuhaf rüya alemine bağlayabilirdim ama bununla pek bir ilgisi olmadığını tahmin ediyordum. Ve şimdi kütüphanem elimden alındığına göre, ne hissettiğimi çözmeme yardımcı olacak hiçbir metin de yoktu.

Eğer Lore bu konuyu kapatmak istiyorsa, onu tartışmaya zorlamazdım.

Daha önce baştan çıkarmalara boyun eğmememiz için özetlediğim tüm nedenler geçerliliğini koruyordu. Hatta o tek öpücüğe bakılırsa, bu nedenler eskisinden daha da geçerliydi.

"Bazen Liber Noctem'in büyüsünün beni rahatsız ettiğini düşünüyorum."

Kaşları çatıldı. "Nasıl?"

Pencereye döndüm ve fırtına bulutlarının toplandığını izlerken elimi perdenin üzerinde gezdirdim.

Şimşekler gökyüzünde çakıyordu.

On saniye sonra gök gürledi.

Fırtınanın bizi vurması çok uzun sürmeyecekti.

"Bunun dövmeyle bir ilgisi olduğuna inanıyorum. Ayrıca bunun güçlerimi de etkiliyor olabileceğini düşünüyorum, ancak tam olarak analiz etmek için zamanım olmadı, bu yüzden sadece geçici bir teori. Normalde büyümü sarayım aracılığıyla yeniliyorum, bu yüzden bu alemin sadece etkisini gösteriyor olması da mümkün. Endişelenmeniz gereken bu kadar çok şey varken bunu tartışmaya gerek yoktu. Belki de haklı bile değilim."

Birdenbire, Lore'un duygularını tekrar hissettim. Sanki bir tsunami gibiydiler.

Gözlerimi kısarak karanlığa baktım.

Suyun altında bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim.

"Dün bir deniz canavarından bahsetmişsiniz. Hikayenizdeki gemiye saldırıyor mu?"

Penceredeki yansımada Lore'un ifadesini izledim.

Bakışları benden fırtınaya kaydı, kaşları çatıldı. Duygularını bastırmamıştı; aksine, daha da yükselmiş gibiydiler. Aşırı görünüyordu. Liber Noctem'in yakınlarda olduğunu ve harekete geçmeye hazır olduğunu tahmin ettim.

"Evet, öyle ama kitabın sonuna doğru oluyor ve çok büyük bir bölüm de değil. Her şeye rağmen, bunun gerçekleşmesi için henüz çok erken."

Liber Noctem müdahale etmediği sürece.

Onun aynı sonuca vardığı anda dehşetin yüzüne vurduğu anı tam olarak gördüm.

Korkusunu bir an sonra bastırdı.

“Öncelikle daha sakın bir hikayeye geçmeye çalışacağım—”

Penceremizin hemen dışındaki okyanusun derinliklerinden gelen ürkütücü, hüznünlü bir feryat, sözlerini aniden kesti.

Havada yankılanan, tüylerimi diken diken eden, akıllara kazınan bir sestti. Ona doğru döndüm.

Boğazının sütunu, ondan geldiğini hissettiğim bir sonraki korku dalgasını yutmakta zorlanırken gözle görülür şekilde hareket etti.

“Aman Tanrım.” Dikkatini pencereden ayırıp bana baktı. “Kitapta canavar birkaç mürettebat üyesini yiyor, ama zıpkınla öldürölüyor.”

O sesi çıkaran her neyse, o tür bir silahla kolayca yok edilebilecek bir şeyden çok daha büyüktü. On zıpkının bile onu durdurmaya yetecek ateş gücü olması pek olası değil.

Korkusu giderek artıyordu.

“Şimdi bu testin ne olabileceğini biliyor musunuz?”

Başını salladı. "Boğulma korkum biraz var."

Derin bir nefes aldım. O zaman karanlık kitap kesinlikle bunu deneyecekti. Onu güverte altında, tehlikeden uzak tutacaktık.

"Anka kuşunun gözyaşını tut. Başka bir hikaye canlandırmaya çalış. Tıpkı neredeyse başım kesilmeden önce yaptığın gibi."

Lore gözlerini kapattı, geminin yan tarafına bir şeyin sürtünmesiyle göğsü inip kalkıyordu ve bu da bizi şiddetli bir şekilde sallanmaya zorluyordu.

Korkusunun dayanılmaz derecede arttığını hissettim.

İçimde derin bir burkulma hissettim. Ellerim yanlarımda kasıldı.

Bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman aldı, koruyucu bir içgüdüydü.

İçgüdülerim onu alıp kaçmamı söylüyordu. Bunu yapma ihtiyacı, kalbimin atışlarıyla aynı ritimde, neredeyse dayanılmaz bir şekilde çarpıyordu.

Kendimi kontrol altında tutmakta zorlandım, olan biteni anlamaya çalışırken tamamen yabancı bir ortamdaydım. Nefesimi verdim, kendimi toparlamaya çalıştım.

Büyüsünü anka kuşu gözyaşına yönlendirmeye odaklanırken ellerinin

yumruk haline geldiğini izledim.

Yatağa doğru ilerledi ve oturdu, konsantre olmak için gözlerini kapattı.

Dışarıdan bir feryat daha yükseldi.

Saniyeler sonra, gemi canavarın yarattığı türbülansa kapılarak şiddetli bir şekilde sarsıldı. Saldırmamıştı bile; sadece avıyla oynayan bir yırtıcı gibi, etrafımızda ağır ağır dönüyordu.

Bir an daha geçti ve Lore bizi yeni bir sahneye geçirme konusunda hiçbir işaret göstermeyince, bir sonraki en iyi seçeneğimize geçtim.

Lore'un yanına doğru yürüdüm ve önünde çömeldim.

Aramızdaki önceki gerginlikten eser kalmamıştı.

“Birkaç dakika için yukarı çıkıyorum. Yanınızda güvenle taşıyabileceğiniz kadar malzeme toplayın.”

Panik dolu bakışları bana dikildi. "Beni yalnız mı bırakıyorsun? Ya sensiz hikayeleri değiştirirsem?"

Bunun olamayacağından şüpheleniyordum, yetenekli olmadığı için değil. Bir şekilde, Liber Noctem onun gücünü engelliyor olmalıydı. Bu, testlerin bir parçası olabilirdi. Yoksa yeni sahneler hayal edebilirdi.

"Eğer öyle olursa, seni bulacağım."

"Bunu bilemezsin."

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım.

“Malzemeleri toplamayı bitirmeden önce geri döneceğim. Döndüğümde bir plan yaparız.” Ayağa kalktım ve bir adım geri çekildim. “Beni çok özlememeye çalış, Şeftali. Yoksa gerçekten benden hoşlandığını düşünebilirim.”

O cevap veremedi, hızla arkamı döndüm ve kapıya doğru fırladım.

Yağmur şiddetli bir şekilde yağmasına rağmen, ekip son derece enerjikti. Yaklaşan saldırıya hazırlanırken adeta bir arı kovanı gibi hareket halindeydiler.

Durumu değerlendirmek için bir an durakladım.

Korsanlar, halatlara neredeyse hiç değmeden, ustalıkla ve çevik bir

şekilde direklerden sallanıyorlardı.

Dev zıpkınları kaldırıp dikkatlice vuruş pozisyonuna getirirken, yüzlerinde kararlılık ifadesi vardı; tepelerinde çakan her şimşekle metal tehlikeli bir şekilde parıldıyordu.

Ortamın kendisi bile gerilimle doluydu.

Mürettebat güvertede telaşla koşuştururken, hepsi savunma hazırlıklarına tamamen odaklanmış haldeydi ve bana tek bir şüphe dolu bakış bile atmadılar.

Artık ortak bir düşmanımız vardı. Bu da bizi müttefik yaptı.

Dürbünün yakınındaki birinci kaptanı fark ettim ve ona nişan aldım.

“Kensie! Canavarı gören var mı?”

"İşte orada, Kaptan!" diye bağırdı Kensington. "Sağ taraf, yaklaşık elli knot hızla geliyor!"

Uzattığı kolunun izini takip ettim ve küfrettim.

Uğultulu rüzgarlar ve üzerimize çöken azgın fırtınanın çarpıntıları arasında, okyanustan devasa bir deniz yılanı ortaya çıktı.

Yeraltı dünyasında daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Sadece bu kâbus dünyasından ve Lore'un renkli hayal gücünden doğabilecek bir yaratıktı.

Devasa gövdesi, gemimizin büyüklüğüyle yarışyordu.

Görünüşe göre kâbus yaratıkları sonunda bize gelmişti.

Çalkantılı suları korkutucu bir zarafetle yararak ilerlerken, sonunda Lore'un tarif ettiği başını taçlandıran spiral boynuzu gördüm.

Canavar gemiye doğru yanaşırken ve o ölümcül boynuzunu bize doğru doğrulttuğunda, deniz suyuyla parıldayan bir görüntü oluşturdu.

Eğer o silah geminin gövdesine isabet etseydi, çok ağır bir darbe alırdık.

Suyun bir ucundan diğer ucuna doğru ilerlerken, ayaklarımı iyice açarak ve korkuluklara sıkıca tutunarak dalgayı takip ettim; bir sonraki su dalgası bizi savurdu.

Bir an sonra şiddetli bir karanlık büyü dalgası beni vurdu. Bir şekilde, Liber Noctem canavarın yanındaydı. Suları araştırırken tüylerim diken diken oldu.

Xavier'den hiçbir iz yoktu. Bu da demek oluyordu ki, eğer kitap buradaysa ve o yoksa, ortadan kaldırılmıştı. Bunun üzerinde duracak vaktim yoktu.

Yaratık yaklaştıkça etrafımda dönüyordu, ondan yayılan Kabuslar

Kitabı'nın gücü inkar edilemezdi. Canavarı öldürmeli ve kitabı ele geçirmeliydim.

Şimşek çakmaları altında yılanın pulları ıslak obsidyen gibi parılıyordu ve her su yüzüne çıktığında, etrafındaki deniz öfkeyle kaynıyordu.

Bıçağım etini keserdi ama onu öldürmek için gözüne veya kalbine doğrudan isabet ettirmem gerekirdi. Ve bunun için de yaklaşmam gerekirdi.

Islak saçlarımı elimle düzelterip yüzümden uzaklaştırdım.

Tunikim sıırıslıkla olmuştı, kumaş ikinci bir deri gibi yapışmıştı. Rahatsızlığı görmezden geldim; dövüşmek için ideal bir durum değildi ama idare ederdim.

Bu, kitabı güvence altına almak için sahip olduğum tek şans olabilir.

Yaratığa en yakın korsanlar, güçlü kuyruğu ve jilet gibi keskin dişleriyle saldırmaya hazır bir şekilde dikilince, panik içinde güvertede koşuşturmaya ve bağırmaya başladılar.

Sudan cehennem canavarı gibi yükseldi, vücudu ilk düşündüğümünden çok daha büyüktü. Üzerimizde yükseliyordu ve tam olarak bir yılan olmadığını fark ettim.

Canavarın çenesinin arkasından, iğrenç ve sülük gibi görünen, dokunaç benzeri uzantılar güçle fışkırdı. Aşağı doğru daldı, o cehennem ağzını geminin direklerinden birinin etrafına mengene gibi sardı ve bir dalı ayağının altında ezer gibi kolayca kırdı.

Bir nefeste bir sonraki nefeste oldu.

Mürettebat zıpkını çevirmeye çalıştı ama artık çok geçti.

Canavar tekrar sulara gömüldü, ardından yeniden yüzeye çıkarak aynı acımasız şiddetle ikinci direğe saldırdı.

Son direk paramparça olup güverteye saçıldı. Mürettebat üyeleri etrafa dağıldı, çığlıkları denizin ve canavarın kükremesi arasında kayboldu.

Canavar sudan yükseldi ve tekrar üzerimize doğru daldı.

Güverteye çarptı, dokunaçlı ağzı av ararken şakırdadı.

"Kılıçlarınızı kuşanın!" diye bağırdım, yana doğru yuvarlanarak ezici bir darbeden kıl payı kurtuldum.

Gemi, saldırının şiddetiyle sarsıldı.

Canavarın devasa, zırhlı karnının altında, binlerce daha fazla, kaygan ve sarımsı dokunaç çılgıncasına açıldı.

İnsan kolu büyüklüğündeydiler ve vahşi bir uyum içinde, açgözlü ve telaşlı bir şekilde kıvranarak, canavarın neden olduğu yıkıntıların arasından

bir kırkayak gibi kayarak güvertede ilerlemesine yardımcı oldular.

Canavar, çırpınışlarıyla açtığı dev çatlaklara incecik kollarını sokarak, suya çekip mezarlarına atacağı kurbanlar arıyordu.

"Silahlar hazır!" diye bağırdım. "Saldırı!"

Şimşek çakmaları arasında kılıçlar parıldadı.

Bıçağımı yumruğumda sıkıca kavradım ve canavara doğru koştum, dikkati dağılmışken ona ölümcül bir darbe indirmeye kararlıyım. Kabuslar Kitabı benim olacaktı.

Sırtına atladım ve kayarak indim; pulları kaygan, yağ benzeri bir maddeyle kaplıydı. Tekrar dengemi sağladım ve kuyruğunun savurma girişiminden sıyrıldım.

Korsanlar ona saldırıyor, parçalamaya çalışıyorlardı ama yetmiyordu. Ancak Liber Noctem canavarla birleşmişti, kontrolü ele geçirmişti.

Canavar güverteden geri çekildi ve tekrar suya daldı, alttan etrafımızda yeniden daireler çizmeye başladı.

Teknenin altından yüzerken, ardında bıraktığı devasa izi takip ettim ve kaygan pulların etrafından nasıl geçebileceğimi anlamaya çalıştım.

Karşı kıyıya çıktığında, yeni bir numarası vardı.

Hiç hazırlıklı olmadığım bir durumdu.

Eşsiz kristal boynuzu şimdi uğursuz bir parıltıyla titreşiyor, su yüzeyini delip geçerken esrarengiz bir armonik ses çıkarıyor ve uhrevi bir siren gibi yankılanıyordu.

Hava, o hüzünlü melodiyle doluydu ve ses geminin içinde yankılanarak ayaklarımızın altındaki tahtaları bile titretiyordu.

O kadar yüksek sesliydi ki, muhtemelen birkaç alem öteden bile duyulabilirdi.

Her ürpertici notanın ardından hayalet gibi bir sis belirdi ve adamları soğuk kucaklamasıyla sardı.

Kabuslar Kitabı fırtınayı çağırmıştı.

Lore bundan bahsetmemişti; bu da artık tamamen Liber Noctem'in etkisi altında olduğumuz anlamına geliyordu. Şimdilik güverte altında, güvende olmasına sevindim.

Onun korkusunu gerçeğe dönüştürmek için elinden gelen her şeyi yapacağından neredeyse hiç şüphem yoktu. Siren sesi doğal olmayan bir tona yükseldi.

Mürettebatı bir felç hali sarmıştı, o kadar derin bir dehşet içindeydiler ki,

bağırışları bile amansız çınlama sesinin içinde kaybolup gitmişti.

Havada kan kokusu aldım. Mürettebattan bazılarının kulakları ve burunları kanıyordu, gürültü ölümlü bedenleri için çok güçlüydü.

Bu, daha önce hiç karşılaşmadığım bir şeydi.

Ama kabuslar bile yok edilebilir.

Canavar, dev bir kobra gibi kıvrılarak sudan yukarı fırladı.

Yılan benzeri gövdesi, dünyevi olmayan bir parlaklıkla ışıldıyordu; her bir biyoluminesans pulu, her şimşek çakmasıyla şiddetle parlayarak, çalkantılı, kötü niyetli fırtına bulutlarına karşı ürkütücü ve hayaletimsi bir silüet oluştuyordu.

Bıçağımı bembeyaz olmuş parmak uçlarımla sıkıca kavrayarak, bir sonraki acımasız saldırısını başlatmaya hazır bir şekilde geri çekilen canavara öfkeyle baktım.

Yılanın süt beyazı gözleri ürpertici, görme yeteneği olmayan bir beyazlıktaydı, yine de mantığa aykırı bir hassasiyetle hareketlerimi ürkütücü bir şekilde takip ediyordu, sanki yerdeki her sarsıntıyı ve titreşimi hissederek avlanıyordu.

Karanlık kitap onun bağırsaklarında olmalıydı. Emin olmak için karnını yırtmam gerekecekti.

"Oyalama onu!" diye bağırdım.

Ekip hemen harekete geçti ve canavarın dikkatini çekmek için mücadeleye girişti, ancak canavarın kararlılığı ve vahşiliği her geçen dakika daha da artıyordu.

Ölüm ve şiddet arzuluyordu ve bu arzuları tatmin olana kadar rahat durmayacaktı.

Yaratığın dokunaçları mürettebatı ve gemiyi parçalayarak ölümcül bir kucaklamayla sardı. Yaratık sendeledi ve gerildi, kaslı vücudu şok edici bir hızla geminin gövdesini sardı ve öyle büyük bir güç uyguladı ki, her tahta kalas diğerlerine sürtündü.

Liber Noctem'i kolayca ele geçiremeyeceklerdi.

Muazzam basınç altında tahtalar gıcırdadı, her biri gemi korkunç bir sarsıntı geçirmeden önce son noktasına kadar büküldü.

Ardından, adeta şiddetli bir yükselişle, tahtalar çatlamaya ve kırılmaya başladı, keskin bir şekilde kırılıp sivri oklar gibi havaya parçalar saçıldı.

Burası tam bir yıkım manzarasıydı.

Ani sarsıntıyla mürettebat sendeledi, çılgınlıkları korkunç tahta çatlama

sesleri arasında kayboldu.

Ezilen teknenin sesi suyun üzerinden yankılanarak, yaratığın yıkıcı gücünün acımasız bir kanıtı oldu.

Bu, gemiyi ikiye ayıracaktı.

Kahretsin.

Geri çekilmemiz gerekiyordu, ancak hızlı bir bakış, botların imha edildiğini gösterdi. Yüzerek yakınlarda bir kıyı olup olmadığını ummamız gerekecekti.

Lore'u cankurtaran botu olmadan okyanusa bırakmak istemiyordum, Liber Noctem'i de geride bırakmak istemiyordum, ama kalırsam onun güvenliğini sağlayamazdım.

Lanetli Gece Kitabı.

Geminin gövdesi gıcırdadı, güverteler kendi üzerlerine çökmeye başladı ve yaratığın dokunaçları sıkılaşıp gemiyi gerilim altında nefes nefese bıraktı.

Devrilmeden önce birkaç dakikamız kalmıştı.

“Geri çekilin!”

Mürettebat, durumun umutsuz olduğunu anlayarak gemiyi terk etmeye başladı.

Kaygan tahta üzerinde kayarak güvertenin sonuna doğru hızla koştum.

Aşağı inmeden önce Lore'u almam gerekiyordu.

Canavarın pençesi geminin hayatta kalma umudunu tamamen yok ederken, gemi adeta çığlık attı ve ön yarısı toz haline geldi.

Duyduğum yerden donup kalmama neden olan yeni bir çığlık daha duydum.

Dönüp baktım, gürültüyü çıkaran kadını arıyordum.

Orada.

Geminin en ucunda, uzak ve ulaşılamaz bir kıyı gibi, Lore vardı. Ve hemen arkasında, kâbus yaratığı biçimindeki Liber Noctem duruyordu.

Gözleri benimkine kilitlendi, gözlerinde korku ve özür fırtınası esiyordu. Veda ediyordu. Kitabın en büyük korkusunu tetiklediğini biliyordu ve geçeceğini düşünmüyordu. Yanılmıştık. Test edilen boğulma korkusu değildi. Umutsuzluktu.

Bu farkındalık içimde derin bir şeyleri paramparça etti.

Henüz yeni yeni hissetmeye başladığım bir iplik, gerilimle titreşiyordu.

“Lore! Kaç! Yaratık, kitap o!”

Uğultulu rüzgar yüzünden beni duymadı.

Tüm gücümle ona doğru koştum, kalbim savaş davulu gibi çarpıyordu, her atış damarlarımda dolaşan ani çaresizliği yansıtıyordu. Paniğimi bastıramıyordum.

Kitap ona sahip olamadı.

Yağmur acımasız bir güçle üzerimize yağıyor, arızalı gemimizi yana doğru sürüklüyordu; Lore ise umutsuzca yıpranmış direklere tutunuyordu.

Hâlâ çok uzaktaydım.

Çizmelerimin altındaki zemin kaygan ve tehlikeliydi ve hayatımda ilk kez tökezledim. Kalbim göğsümde sıkıştı. Her an önemliydi ve birini kaybetmişim. Belki de dünyanın en önemli saniyesini.

Hem doğa koşullarına, hem karanlık kitaba, hem de normalde bastırdığım ama yüzeye çıkmaya başlayan duygularıma lanetler savurarak yoluma devam ettim.

Eğer Lore ölürse... eğer onu güvende tutmayı başaramazsam...

Gemi güvertesinin eğimli kısmından aşağı kaydı, bacakları, azgın dalgaların köpüklü bir kaos ve ölüm kazanında kaynadığı girintili çıkıntılı kenarda çırpınıyordu.

Parmaklarının tutunma gücünü korumak için verdiği mücadeleyi ve yaratığın ona doğru atılmasını izledim. Liber Noctem onu neredeyse yakalamıştı.

Sahip olduğum tüm hızı kullanmama rağmen ona yardım etmek için çok uzakta olduğumu fark ettiğimde içimi buz gibi bir korku kapladı.

İçimden gelen bir kükremeyle kendimi canavara doğru fırlattım, uzattığım ellerim boşluğa uzandı, onu birkaç santimle ıskaladım.

Güverteye sert bir şekilde düştüm ve yuvarlanarak durdum.

Lore'un dehşet dolu bakışları, tam aşağıdaki çalkantılı okyanusa çekildiği anda benimkilerle buluştu. Bir anlığına olduğum yerde donakaldım.

Sonra kendime geldim.

Tüm kontrolüm kayboldu.

Bir sonraki anda, patlattım.

Hiç tereddüt etmeden, hançerimin soğuk metal kabzasını dişlerimle kavradım ve Lore ile Kabuslar Kitabı'nın peşinden suya daldım.

YİRMİÜÇ

Efsane

Başımın üzerinden buz gibi bir su seli geçti, soğukluğu binlerce iğne gibi tenime saplandı. Belki de bunlar dişlerdi.

Aman Tanrım. Ahtapot kollarında gerçekten diş mi vardı? Böyle bir şeyi hayal etmek için beynimde ne tür bir canavar yaşamış olabilir?

O korkunç, kol büyüklüğündeki dokunaçlar belime sıkıca dolanarak ciğerlerimi öyle sıkıştırdı ki nefes alamıyordum, bırakın bağırmaı.

Ve şimdi tam da bağırma zamanıydı.

Bu, en büyük korkumun gerçeğe dönüşmesiydi. Eğer bunu düşünmeme, bu korkuya kapılmama izin verirsem, kaybederdim.

Kurtulmak için çılgınca çırpındım ve debelendim, ama her hareketim yaratığın tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

Sanki demir bir mengeneyle sıkışmış gibiydim, o kadar sıkı bir şekilde kavramıştı.

Yüzeyin altına çekilmeden önce son bir nefes almayı zar zor başardım. Okyanusun buz gibi pençeleri, yaratığın dokunaçları kadar sert bir şekilde beni sardı. Çok geçmeden her iki kuvvete karşı da mücadele etmeye başladım.

Canavarın kaygan, kaslı vücudu suyu yararak beni sonsuz bir aşağı doğru dalışa sürüklüyordu.

Derinlere indikçe hava daha da soğuyordu.

Kaslarım kasıldı ve ciğerlerim hava alma ihtiyacından yanıyordu.

Tırnaklarımla dokunaçları tırmaladım, garip deri yüzeyini zar zor delebildim. Bazı bölgelerinde pullar vardı; bazı bölgeleri bana balınayı hatırlattı.

Ve tüm parçalar bir araya geldiğinde korkunç derecede yabancı bir şey oluşturunuyordu.

Ciğerlerim umutsuzluktan yanıyordu, su altında geçen her saniye sonsuzluğa uzanıyormuş gibi geliyordu. Eğer kısa sürede hava almazsam boğulacaktım.

Ne esprili sözlerim vardı, ne de kıyaslayabileceğim kitaplar veya kalıplar.

Hayatımın şiddet dolu bir sonla biteceğine dair giderek artan bir korku.

Bu, orijinal hikâyeden tamamen sapmıştı, bu yüzden bundan sonra ne olacağını hiç bilmiyordum. Ama suda olduğumu ve boğulmaktan ne kadar korktuğumu bildiğim için, o karanlık kitabın bunu zihnimin en derin köşelerinden çıkarıp benimle oynayacağını tahmin etmeliydim.

"Keşke" demek için artık çok geçti.

Artık bu korkunç ölüm yolculuğundan kendi başıma kurtulmak için bir çıkış stratejisi geliştirme zamanı gelmişti.

Sessiz sedasız pes etmek istemiyordum ama canavarla savaşmak beni nefes nefese bırakmaktan başka bir yere götürmüyordu.

Dudaklarımdan baloncuklar çıktı, çılgın bir dansla yukarı doğru, artık imkansız derecede uzak görünen yüzeye doğru spiraller çizerek yükseldiler.

Aman Tanrım. Tam bir paniğe kapılmak üzereydim.

Korsanların sakladığı yerden ince bir hançer almıştım ama bileğimde takılı bir kılıf içindeydi ve ona ulaşamıyordum. Bu seçeneği eledikten sonra, bir sonrakine odaklandım.

Büyü gücüne tutunmaya çalıştım, hikayeyi yeterince değiştirebileceğimi ve prensi terk etmeden kendime bir avantaj sağlayabileceğimi düşündüm.

Belki de su altında nefes alabilmek için bir maske ya da solungaç seti tasarlayabilirim.

Hatta bu canavarı, cehennemden çıkmış bu tuhaf yılan-tek boynuzlu at-ahtapot karışımından ziyade, hırçın ve arsız bir lepistes balığı olarak hayal edin.

Açıkçası, bu da orijinal hikâyeden esinlenilerek yaratılmış, bu alemin bir başka kâbus yaratığıydı.

Ama sonunda güçlerimin uyandığını hissettiğimde, bunu yapmaya devam edemedim.

Eğer yanlışlıkla yeni bir hikâyeye geçseydim, Tembellik'i fırtınalı bir denizin ortasında bir canavarla baş başa bırakmış olurum.

Beni bulacağından emindi, ama önce bu durumdan kurtulması gerekiyordu. Ya beni bulamazsa?

Bu riski almayı reddettim.

Umarım kararım ileride başıma bela olmazdı, ama bu an, bu seçim, gerçek bir sınav gibiydi. Kendimi kurtarmak için onu geride mi bırakacaktım? Yoksa ikimiz için de mi savaşıacaktım?

Aklım bir sürü başka fikirle doldu. Eğer destansı bir baş karakter enerjisine bürünmenin tam zamanı varsa, işte bu o andı.

Ama işin epik yanı, ne kadar da başarısız olduğumdu. Aptal macera öyküleri ve yarattıkları gerçekçi olmayan beklentiler.

Kulaklarımın etrafındaki basınç arttı ve yukarıdaki loş ışık zifiri bir karanlığa dönüştü. Ölüm yaklaşıyordu. Bu, boğulmakla ilgili gördüğüm tüm kabuslardan daha kötüydü.

Kurtulmayı başarsam bile, yüzeye çıkmak için birkaç saniye nefesimi tutmam gerekecek.

Solunum yollarım adeta lav gibiydi.

Küçüklüğümü, korkularımın başladığı zamanı hatırladım. Ailemle birlikte sahildeydim; Fable, annemizle birlikte cilalı cam eşyalar topluyordu. Babam ve ben de suda yürüyüp dalgalara tekme atıyorduk.

Her pazar, kütüphaneyi ziyaret ettikten ve ailece yemek pişirmek için eve döndükten sonra, sahile gider ve akşam yürüyüşü yapardık. Bu, çocukluğumun en sevdiğim anılarından biriydi. Ancak o pazar farklıydı; yaklaşan bir fırtına denizi çalkalıyordu.

Küçük bir dalga ayaklarımı yerden kesti ve denize sürüklenmesem de babam hemen yanıma gelemedi.

Tam olarak böyle hissetmişim. Sanki ciğerlerim kabarıyordu ve kalbim patlayacak gibiydi.

Panik pençelerini derinden saplamıştı. Hayatta kalmak istiyordum.

Canavarın dayanılmaz pençesine karşı çırpındım ve buz gibi su ciğerlerime baskı yaparak beni uzaktaki yüzeye doğru daha sert

tekmelemeye zorladı.

Daha önce hiç yaşamadığım bir korku beni sardı.

Ölecektim.

Prens ise... İkimizin de hayatta kalması gerektiğini, yoksa kendisinin de öleceğini söyledi.

İçimdeki umutsuzluk dalgası beni daha da hırslı bir şekilde savaşmaya, canavarla çıplak ellerimle mücadele etmeye itti.

Sessizce pes etmeyecektim.

Son nefesime kadar bu diyarı, Kabuslar Kitabı'nı ve zalim tanrıçayı lanetlerdim. Asla umudumu kaybetmezdim. Ve bu sınavın odak noktası da bu olmalıydı: benden umudumu almaya çalışmak. Bundan asla vazgeçmezdim.

Asla. Umutsuzluğa yenik düşmektense ölmeyi tercih ederim.

Aniden, parlak bir ışık huzmesi bulanık derinlikleri yarıp geçti ve etrafımdaki gölgeli su yüzeyini aydınlattı.

Çok hızlı hareket ettiği için ne olduğunu anlayamadım, ama canavar bu yeni gelişmeden hiç memnun değildi. Acaba sınavı geçmiş miydim diye düşünmeden edemedim.

Yaratığın devasa çeneleri açıldı ve suyun üzerinde şiddetli dalgalar oluşturan sağır edici bir kükreme sesi çıkardı.

Ses o kadar şiddetliydi ki okyanus tabanında yankılanarak balık sürülerinin panik içinde dağılmasına ve deniz yosunlarının çalkantılı dalgalar halinde sallanmasına neden oldu. Gözlerimi hızla kırptıştırırken tuz gözlerimi yakıyordu, odaklanmaya çalışıyordum.

Ve işte oradaydı, buz gibi öfkenin prensi.

Benim için gelmişti. Sarı saçları, uçsuz bucaksız karanlık suları altın bir kılıç gibi yarararak ilerleyen, ışıldayan bir işaret feneriydi.

İntikam meleği gibi görünüyordu, tek bir amaçla uçuruma inen göksel bir savaşçıydı: Kahramanı öldüreceği canavarlardan kurtarmak.

Tıpkı hikâyelerimdeki kahramanlar gibi.

Şimdi gözlerimi yakan şeyin su mu yoksa aniden dolan gözyaşları mı olduğunu anlayamıyordum. Tembellik kahraman diye çağrılmaktan nefret ederdi.

Ama ikimizden de kimse umudunu kaybetmemişti. Bunun bu sınavın en önemli noktası olduğunu kesin olarak biliyordum. Şimdi tek yapmamız gereken hayatta kalmaktı.

Yaklařtıķķa, yakışıklı yüzüne kazınmış buz gibi öfkeyi fark ettim. Hiç bu kadar güzel ya da bu kadar korkutucu görünmemişti.

Prens suya daldı, bedeni karanlığı kararlılıkla yarıp geçti. Elinde sıkıca tuttuğu hançeri, deniz canavarını hedef alırken bir yıldız ışığı parçası gibi parlıyordu.

Hızlı ve güçlü bir darbeyle, etrafıma dolanmış olan dokuna lara saldırdı ve g  s mden nefesimi kesti.

Yaratığın beni tutuşundan kurtulmak imkansız olsa da, içimde daha güçlü bir umut ışığı belirdi.

Yalnız değildim.

Cesur yardımcım yanımda olduğu için, bu durum bir şekilde daha az imkansız görünüyordu.

Dikkatimi prene odakladım ama kıpırdanmaya devam ettim, ikimiz birlikte olunca canavarın odağının dağılabileceğini umuyordum.

Tek yapmam gereken kalçalarımı serbest bırakmaktı; sonra kendimi yüzeye doğru tekmeleyebilirdim.

Daha önce yaptığım gibi canavara saldırmak yerine, sanki küçük bir pencereden çıkmaya çalışıyormuşum gibi kendimi dokuna lara doğru ittim.

Birkaç santim uzamayı başardım.

Yaratık bir kez daha kükredi.

Tembellik, güçlü kula larıyla suda ilerledi, yüzünde kararlılık ifadesiyle kendisiyle canavar arasındaki mesafeyi kapatıyordu.

Yumruğu canavarın kaygan vücuduna isabet etti ve suda bir titreme yarattı. Bırakmak yerine, yaratığın kavrayışı sıkılaştı ve pulları aniden zırhını aktive etmiş gibi avuç i lerime saplandı.

İstemsizce nefesimi tuttum, son hava kabarcıkları da vücudumdan  ıktı.

Prens, bir anda, gözlerindeki yoğun ve odaklanmış bakışlarla, birdenbire karşımda belirdi. Elleri yüzümü kavradı ve ne yaptığını anlayamadan dudaklarımla buluştu; bu, şefkatli bir okşama değil, acil bir arzu duygusuylaıydı.

Bu tutku dolu bir öpücük değil, zorunluluktan doğmuş bir öpücüktü, hayatımı kurtarmak için yapılan umutsuz bir eylemdi.

Dudaklarımı araladım, nefesinin sıcaklığını hissettim, o da ciğerlerime hayat veren havayı üfledi.

Biraz geri çekildi, bakışları yüzümün her kıvrımını takip etti, sanki her ayrıntıyı hafızasına kazıyormuş gibi.

Ardından, hiç tereddüt etmeden, suyun içinden fırlayarak canavarın devasa başına doğru yüzdü; sıkıca kavradığı yumruğunda hançeri parıltıyordu.

Yaratığın boynuzu ölümcül bir hızla savruldu, ona isabet etmekten kıl payı kurtuldu, ancak adam vücudunu son anda çevirerek ölümcül saldırıdan sıyrıldı.

Tekrar ileri atıldı, kasları gerildikçe kendini suyun içinde daha hızlı bir şekilde fırlattı.

Bir sonraki hamlesinde yılanın kafasının arkasına çarptı ve elini uzatarak hançeri gözüne sapladı.

Deniz canavarının dokunaçları sonunda gevşedi ve kendimi kurtardım, kalbim gümbür gümbür atarken çaresizce tekme atarak, suyun içinde yaratılışın kıvranan bedeninden uzaklaşmaya çalıştım. Anka kuşundan aldığım gözyaşını sakladığım kemer ve küçük kese hala yerindeydi ve saldırı sırasında kaybolmadığı için beni koruyan her tanrıya şükrettim.

Durakladım, bulanık suyun içinden gözlerimi kısarak baktım ve prensin hâlâ cesurca savaştığını, hançerinin canavarın diğer gözüne doğru savururken parıldadığını görünce dehşete kapıldım.

Kendisini dikkat dağıtıcı unsur olarak kullanarak bana kaçma şansı veriyordu.

Ona bağışlamak istedim. Lanet olası kahramanın her zaman öldüğünü anlamıyor muydu?

İçimde bir korku dalgası kıvranarak kalmamı istedi, ama gözleri gözlerime kilitlenmiş, sessizce gitmem için yalvarıyordu.

İçimdeki her içgüdüye karşı gelerek, arkamı döndüm ve yüzeye doğru yüzmeye başladım; bacaklarım ve ciğerlerim çabadan yanıyordu.

Sadece bir an tereddüt ettim, omzumu çevirip geriye baktım.

Tembellik artık dokunaçlardan birine dolanmıştı, ama yüzünde yenilmişlik ifadesi hiç yoktu. Tam olmak istediği yerdeymiş gibi görünüyordu.

Kalbim çılgınca çarpıyordu, içimde derin, alışılmadık bir dehşet pençelerini tırmalıyordu.

Onu kaybetme düşüncesine katlanamazdım.

Neden kaçmaya çalışmıyordu ki?

Bileğimdeki kılıfından kendi kılıcımı kapıp ona doğru yüzmeden önce, canavar onu aşağı çekti ve fedakar, aptal prensimi ölümcül pençesine alarak

ortadan kayboldu.

“Hayır!” diye boğuk bir ıgık attım, son nefesimi de verdim ama umurumda değildi. Artık boğulmaktan korkmuyordum. Prensi ararken beni çok daha güçlü bir şey sarmıştı.

Zifiri karanlık suya daha da derinlere daldım, soğukluk beni tamamen sardı.

Tembellik ve canavar ortalıkta yoktu; tamamen karanlığın içine gömülmüşlerdi.

Kendimi ileri doğru ittim, kollarım umutsuzca suyu yarıyordu ama ciğerlerim hava için yanıyordu ve nefes nefese, yüzeye çıkarak kendimi yukarı doğru itmek zorunda kaldım.

Dalgaların üzerinde sallanırken, göğsümde boş bir acı yayıldı, sanki ruhumun bir parçasını denizde bırakmışım. Ve sonra, sanki saldırmak için mükemmel zamanı biliyormuş gibi, Liber Noctem bana başka bir korkunç görüntü gösterdi.

Karanlık kitaba bağırarak istedim ama birdenbire, sadece suyun üzerinde değildim; daha yüksek bir yerden birinin suda çırpınığını izliyordum. Görüntümde hiçbir duygu yoktu. Adamın nefes almak için verdiği mücadeleyi izlerken karanlık bir zevkten başka bir şey yoktu. Acısı beni eğlendirdi. Ama sadece biraz. Sanki beni ele geçiren her neyse, çoktan gerçek anlamda bir şey hissetme yeteneğini kaybetmiş gibiydi.

Böylesine boş, duygusuz, daha iyi bir şey bulma umudundan yoksun olma düşüncesi bile beni ürperti.

Bu görüntü ne kadar aniden ortaya çıktıysa, kitap da o kadar aniden beni serbest bıraktı ve kendimi okyanusun ortasında buldum.

Bir an için şaşkınlık içinde etrafta dolaşım. Tembellik hâlâ kayıptı.

Suyun içinde tüm gücümle çırpındım, defalarca suyun altına daldıkça uzuvlarım ağrıyordu.

Canavarla gitmeyi seçmişti. Ve nedenini anlayamadım.

Tuzdan gözlerim yanıyordu, onları görebilmek için çılgınca etrafı tarıyordum. Ama okyanus etrafında uçsuz bucaksız ve boş bir şekilde uzanıyordu.

Gemi gitmişti, korsanlar ya ölmüştü ya da onları göremeyeceğim kadar uzaktaydı ve buz gibi su vücudumu buzdan zincirler gibi sarmıştı, her saniye bir öncekinden daha acı vericiydi. Yine de onu terk edemezdim, böyle bırakamazdım.

Planı ne olursa olsun, amacı ne olursa olsun, şimdiye kadar ortaya çıkmış olmalıydı.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, bir nefes daha aldım ve tekrar suya daldım; onun gerçekten sonsuza dek kaybolmuş olabileceği gerçeğini kabul etmeyi reddediyordum.

Sonunda vücudum çok fazla titredi ve tekrar hipotermi riskiyle karşı karşıya kaldım.

Aramayı bırakmak zorunda kaldım.

Onsuz gitmek kendi kalbimi söküp almak gibi hissettirse de, onun fedakarlığının boşa gitmesine ve ölmesine izin vermeyi reddettim.

Bu durum onu çok kızdırdı.

Onu, ruhumu boğmak için öteki dünyanın kapılarını alt üst ederken hayal edebiliyordum. Ya da belki de beni geri almak için yeraltı dünyasının tanrısıyla savaşır, sonra da neden yanlış bir hamle yaptığımı anlatan koca bir ansiklopediyle bana eziyet ederdi.

En sevdiğim sosyopat söz konusu olduğunda her şey mümkündü.

Uzaktan bir karanlık lekesi gördüm ve son gücümü kullanarak oraya ulaştım.

Belki de Tembellik çoktan kıyıya yüzmüştü.

En büyük zararı verebilecek olanlar, kendimize söylediğimiz küçük yalanlardı. Ama kendime sürekli onun iyi olduğunu, beni beklediğini, birbirimizi bulacağımızı ve maceramızın devam edeceğini söylüyordum. Eğer orada değilse... Düşüncemi tamamlayamıyordum.

Bu yüzden, göğsümdeki o küçük umut ışığına odaklanarak, her bir acı dolu kulaç atışımı tek tek yüzdüm ve beni yarı yolda bırakmaması için dua ettim.

YİRMİDÖRT

Efsane

Dalgaların çekilmesine karşı koyarken, her bir çakıl taşı ve odun parçası avuç içlerime ve dizlerime batarak kendimi kayalık kumsalda sürükledim.

Bellington'da yaşarken bir yılan-boynuzlu canavar tarafından saldırıya uğramak ve neredeyse yenmek, aklımdaki korkulardan biri değildi.

Artık giderek büyüyen kabus koleksiyonuma yeni bir kabus daha eklemiş oldum.

Bundan sonra ne okuyacağıma da yeniden dikkat etmem gerekiyordu.

Belki de biraz sıkıcı kurgu eklemek en kötü fikir olmazdı.

Lord Stoic'in tek boynuzlu at konusunda endişelenmesi gerekeceğinden şüpheliyim.

Soğukla ya da kayalarla alakası olmayan bir acı vücudumu sardı.

Onun gittiğini hâlâ kabullenemiyordum. Ölümsüz olduğunu biliyordum ama son konuşmamız beni rahatsız etmeye devam ediyordu. Ölümsüzlüğü, güçlerini kullanma yeteneğiyle mi bağlantılıydı? Su altında nefes almadan bir şekilde hayatta kalabiliyor muydu?

Büyüsünün normal şekilde işlemediğini itiraf etmişti.

Ama bana durumun ne kadar kötüleştiğini söylememişti. Lord Stoic'i tanıdığım kadarıyla, muhtemelen en kötü kısımlarını kendine saklamış, gerçekleri kendi başına ortaya çıkarmaya çalışmıştı.

Takım oyuncusu olmak konusunda tam bir fiyaskoydu.

Liber Noctem'in, beni bir sonraki sınav için yalnız bırakmak amacıyla, onun enerjisi tükenene kadar bekleyip, yılan boynuzlu atı kullanarak onu yenmiş olması mümkündü.

Güçlü bir dalga üzerime çöktü, kuvvetiyle bedenime çarparak beni bir kez daha savurdu.

Gözlerimi hızla kırptırdım, görüşümü netleştirmeye çalıştım ama deniz suyunun keskin acısı gözlerimi sulandırdı ve yaktı. Lanet olası okyanus.

Sırılsıklam ve ağırlaşmış pantolonum, deniz yosunu gibi bacaklarıma yapışmıştı. Krem rengi tuniğim artık saydamlaşmış ve ne kadar üşüdüğümü açıkça gösteriyordu.

Ve kumun, önceden uygun bir girişimde bulunulmadan keşfetmemesi gereken yerlere kadar ulaştığından oldukça emindim. Tek olumlu yanı, kemerin ve kesenin içindeki anka kuşu gözyaşının sağlam kalmış olmasıydı.

Her açıdan kendimi çok kötü hissediyordum. Fiziksel, duygusal ve kesinlikle psikolojik olarak.

Eğer bu Liber Noctem'in karanlık büyüsü ise, bunun beni yıprattığını kabul etmekten nefret ediyordum. Ama yol ne kadar karanlık ve kasvetli olursa olsun, ışığımı söndürmesine izin veremezdim. Ve bu yol kesinlikle kasvetliydi.

Olayın olumlu tarafını bulmak için ekstra çaba sarf etmem gerekti.

Gözlerimi kapattım ve annemin bana ve Fable'a olumlu yönü bulmamız için baskı yaptığını neredeyse duyabiliyordum. Hepsinin şimdi burada olduğunu hayal ettim ve bu bana ekstra bir azim ve güç verdi.

Dirseklerimin üzerine doğrulup ufukta herhangi bir yaşam belirtisi aradım. Kıyı şeridinin ötesinde, tıpkı karaya vurmuş bir balina gibi zarifçe uzandığım yerden öte, toprak karanlıktı; tüm ışığı ve sesi yutan, derin, saran bir karanlıktı.

Suyun buz gibi soğukluğu tenime işledi ama beni ürperten şey bu değildi. Ay ışığı ıssız kıyı şeridini zar zor aydınlatıyor, dalgaların ritmiyle dans eden uzun, ürkütücü gölgeler oluşturunuyordu.

Korkunç derecede ürkütücüydü.

Kendimi zorla ayağa kaldırdım, botlarım serin ve nemli kuma battı ve etrafımdaki ezici boşluğu hissettim.

Sloth'un enerjisi elle tutulur derecedeydi ve onsuz kendimin bir parçasını

kaybetmiş gibi hissediyordum. Başka birinin varlığına ne kadar çabuk adapte olduğumuz tuhaftı.

O yanımda olduğu için, kelimenin tam anlamıyla kabuslardan inşa edilmiş bir diyara yolculuk ettiğimiz ve bu kabusları dünyaya salabilecek ölümcül bir oyunun içine düştüğümüz gerçeğini görmezden gelmek daha kolaydı. Ailem. Arkadaşlarım.

Geceye doğru gözlerimi kısarak baktım, dalgaların çarpışması arasında tanıdık bir silüet görmeyi umuyordum. Ama hiçbir şey yoktu; ay ışığıyla aydınlanan kumların üzerinde bir gölge yoktu, bana doğru güven verici adımlarla yaklaşan bir figürün silueti de yoktu.

Göğsüm, korku ve inkârın acı verici bir zonklamasıyla sıkıştı.

Okyanusun hüznü ninnisi, yalnızca rüzgarın kederli ıslığıyla bozuluyordu, ancak karanlıktan çıkan prensin sesleri bu şarkıya eşlik etmiyordu.

Etrafıma bakındım ama faydası yoktu. Her yöne birkaç metreden fazlasını göremiyordum ve kıyının üzerinde beni neyin beklediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

En iyisi şafak sökene kadar saklanmaktı.

Titreyerek kumsalda sessizce ilerledim ve devrilmiş bir kütüğün üzerine oturdum.

Saatlerce öylece kaldım, titreyerek dalgaların gelgitini izledim ve sadık dostumdan hala bir iz yoktu.

Tamamen ikinci planda kalan karakter davranışı. Bundan nefret ederdi.

Ama ışık olmadan seçeneklerim sınırlıydı. Karanlık bir ormana, bitki örtüsüne, ormana, yepyeni bir cehenneme doğru hızla ilerlemek akıllıca olmazdı.

Hiçbir fikrim yoktu. Bu yüzden yerimde kalmak en akıllıca karardı. Zaten o gece için yeterince heyecan yaşamıştım.

Birlikte geçirdiğimiz son anları tekrar tekrar zihnimde canlandırıp, anlamaya çalışıyordum. Deniz canavarıyla birlikte kalmaktan açıkça memnun olmuştu, ama nedenini anlayamıyordum. Eğer bir ipucunu çözememişse, belki de Liber Noctem düşüncelerini çarpıtmış, bu yüzden ölümle savaşmak yerine onu memnuniyetle karşılamıştı. Bu korkunç bir düşünceydi.

Onun canavarla kalmayı seçmesinin tüm nedenlerini tükettiğimde, korkunun duyularımı istila etmesini engellemek için kendimi eğlendirecek

hikayeler uydurmaya çalıştım, ama başaramadım.

Korkmuştum.

Ve Kabuslar Kitabı'nın gelişmesi için gereken şey tam olarak buydu.

Cesur ve korkusuz olmak istiyordum, ama sadece bir kütüphaneciydim ve bir hikâyenin kahramanı olacağımı hiç beklemiyordum.

Bir tane yaratmayı bırakın. Büyümün Tembellik'in sandığı gibi davrandığı da söylenemezdi. Bu beni sürekli rahatsız ediyordu, ama bir hafta öncesine kadar büyüye sahip olduğumu bile bilmediğim için neyin garip neyin normal olduğunu anlamak zordu.

Tüm fantastik macera öykülerimde, karakterlerin içsel korkularıyla yüzleştiği dönem genellikle bu zamana denk geliyordu. Ve bu, ciddi bir öz farkındalık gerektiriyordu.

Temet nosce. Kendini tanı.

Fable ile ben, kurguda kendini tanımanın gücü konusunda akşam yemeklerinde ebeveynlerimizle birden fazla kez canlı tartışmalar yaptık.

Başarısız başlangıçlardan sonra gerçek büyümenin başladığı yer burasıydı.

Kişinin kendini gerçekten tanıması için, kendi içindeki her karanlık, çarpık yönü, her aydınlık, neşeli yönü kadar yakından kabul etmesi gerekiyordu.

İşte o zaman gerçek anlamda iç gözlem ustalığı ortaya çıktı.

Eğer hatalarımızın farkında olmazsak, asla gelişmeyi veya büyümeyi umamayız. Mükemmellik sadece imkansız değil, aynı zamanda sıkıcıydı.

Başkalarının koyduğu imkansız standartlara uymaya neden çalışalım ki?

Yoksa kimsenin başaramayacağı bir şeyi başaramadığınız için mi kendinizi kötü hissediyorsunuz?

Kusurlu karakterlere her zaman hayranlık duymuşumdur; bu durum, onların değişmeyi öğrenme veya kusurlarını kabullenme arayışlarını çok daha ilgi çekici kılıyordu.

Korktuğum şeyin ne olduğunu ve neyle yüzleşmem gerektiğini biliyordum.

Gerçek, tutkulu bir aşkı asla bulamamaktan korkuyorum. Başka biri tarafından tamamen sevilmemekten veya birine o tür bir sevgiyi verememe korkusu.

Hayatımın en büyük aşkları belki de hep kurgusal olacak.

Kendime güvenmek zorundaydım, bu savaşı kazanmak için dövüş

becerilerine ihtiyacım olmadığına. Ya da tüm ejderhalarımı benim için öldürecek huysuz, ölümsüz bir prense de ihtiyacım olmadığına.

Zihnimin gücüne güvenebilirdim.

Kendime tamamen güvenmem ve inanmam gerekiyordu. Hikayemin kahramanı bendim ve fazlasıyla yeterliydim.

Söylendiği kadar kolay değildi. Özellikle de Lanetliler Adası olarak bilindiğinden emin olduğum terk edilmiş bir plajda mahsur kalmışken.

O pırıl pırıl sevinç kırıntısını zihnimden uzaklaştırarak, kıyıya tekrar baktım. Her zaman umutluydum.

Hiçbir şey değişmedi.

Kemer çantasından anka kuşu gözyaşını çıkardım ve parmaklarımı onun etrafına kenetledim.

Dokunuşumla taş ısındı.

Gözlerimi kapatıp, taşla daha derin bir bağ kurmaya çalışarak, içinde barındırdığı büyüü uyandırmayı umarak konsantre oldum.

Zaman akıp gidiyor gibiydi, etrafımdaki dünya soluyordu ta ki içimde sihrin ilk hafif kıpırdanmalarını hissedene kadar.

Karanlıkta minik kıvılcımların tutuşması gibiydi.

Gücümün bir anda akıp gitmesine izin vermek yerine, ana akıştan ayrılan ince bir dal, gücümün geri kalanından açılan narin bir gölge şeridi hayal ettim. Ben bir hayalperesttim; bunu her şeyden önce hatırlamalıyım.

Hayal ettiğim her şey gerçek olabilirdi. Sadece yeterince inanmam gerekiyordu.

Hikayeleri değiştirmek istemedim; sadece tek bir gölgeyi ortaya çıkarmayı diledim.

Sonunda gözlerimi açtığımda içimde büyük bir heyecan vardı.

Avucumun ortasında, saf karanlıktan yapılmış bir yavru yılanı andıran küçük bir gölge yaratık kıvranıp bükülüyordu.

Onda neşeli bir enerji vardı, sanki olmayan bir kuyruğu sallıyormuş gibiydi. O fıstık beni anında kendine hayran bıraktı.

"Çok tatlı değil misin?" diye mırıldandım ona.

Küçük gölge yaratık bileğimin etrafına dolandı, dokunuşu fısıltı kadar hafifti. Avucumun üzerinde kıvrılırken güldüm, kişiliğine bayıldım.

Onu sıkıca kucakladığımda, ruhani bedeninden yumuşak, huzurlu bir mırıltı geldiğine yemin ederim. Bunun yalnızlığımdan mı kaynaklandığını yoksa baştan beri onu ortaya çıkarma gücüne mi sahip olduğumu merak

ettim. Nasıl olursa olsun, onun arkadaşlığına minnettardım.

Ona kıyıya doğru hızla koşup beni gözetlemeyi ve sonra da bana rapor vermek için yarışmayı öğrettikten sonra, ona Theodore adını vermeye karar verdim, kısaca Teddy.

Büyümü kontrol etme pratiğini saatlerce yaptık.

Teddy'yi büyülerimin geri kalanına geri gönderir, sonra tekrar çağırırdım. Gecenin sonunda, büyülerim üzerindeki kontrolüm konusunda kendime daha çok güveniyordum. Çok fazla büyüüm yoktu, ama bana yardımcı olacak kadar vardı.

Onunla savaşmak yerine, onunla birlikte çalışmam gerekiyordu.

Karşılaştığım en büyük engellerden biri de ondan korkmamaktı.

Teddy, o küçük gölge evcil hayvanın asla bilemeyeceği kadar çok yardım ediyordu. Benimle sihrim arasında gerçek bir bağ kuruyordu.

Onlar mırıldanırken gölgelerden korkmak zordu.

Rüya yorumlama konusunda usta değildim, ama temel bilgileri daha iyi biliyordum ki bu birkaç saat öncesine göre çok daha iyiydi. Şimdi sadece pratik yapmak için zamana ihtiyacım vardı.

Teddy ile birlikte oturup sahildeki herhangi bir hareketi izledik.

“Bazen memleketimdeki kayalıklara yürüyüşe çıkardım,” dedim. Teddy heyecanla bileğime dolandı, bir hikaye dinlemek istiyordu. “Güneş ufukta alçalırken, suyun üzerine altın rengi bir parıltı yayarken, tam alacakaranlıktan önce giderdim.”

Ailemiz buna "sihirli saat" derdi ve gerçekten de öyleydi sanki.

“Gün batımını izlerdim ve bir gün kendi başıma bir maceraya atılacağımı hayal ederdim.” Teddy heyecanla kıpırdandı, daha fazlasını istiyordu. “Bunun gibi bir şey değil. Sadece belki başkente gitme cesaretini bulabileceğimi düşünmüştüm. Fable'ı ziyaret edeceğim. Beni her açıdan heyecanlandıran türden bir adama aşık olacağım.”

Fakat şimdi kendimi en büyük korkularımla ilgili bir arayışın içinde bulmuştum ve Prens Tembellik'in, özellikle de sarayının aşka bakış açısıyla ilgili itiraflarından sonra, kalbinin sesini dinlemesine asla izin vereceğinden şüphe ediyordum.

"Burada benimle olduğun için mutluyum Teddy. Tek başıma olmaya hiç uygun değilim. Bu, ne kadar çok kitap okuduğumu düşünürsek şaşırtıcı gelebilir."

Birkaç saat sessizce oturduk.

Ardından, şafak karanlığın örtüsünden yavaşça kendini gösterirken, bir figür ortaya çıktı.

Ardından bir diğeri geldi.

Ve bir diğeri.

"Tanrım!" diye küfrettim ayağa fırlayarak. "Bu kâbus hiç bitmeyecek mi?"

Sanırım bu tür şeyleri sesli sormamalıyım, yoksa yanlışlıkla daha fazla karanlık eğlenceyi tetikleyebilirim.

Lanetli hayaletleri tamamen unutmuştum.

Onlarla çok yakında yeniden bir araya gelecekmişim gibi görünüyordu.

"En iyisi geri kalan büyülerimin yanına saklan, Teddy."

Küçük gölge beni yalnız bırakmak için huzursuz görünüyordu ama itaatkâr bir şekilde büyümün yaşadığı yere geri kayboldu.

Eddie'nin bana gösterdiği gibi ayaklarımı yere sağlamca bastım ve hızla yaklaşan dövüşe hazırlanmaya başladım.

Hayaletler düzensiz bir ritimle hareket ediyor, minik ayakları yerden birkaç santim yukarıda süzülüyor, kırmızı gözleri parıldıyordu ve içimde bir şey koptu.

"Hayır."

Bu ürkütücü yaratıklarla karşı karşıya gelmeye hiç hazır değildim. Kabuslar aleminin etkisi sayesinde burada biraz farklı görünüyorlardı.

Hayatta kalma içgüdülerim devreye girdi ve kaçmak için arkamı döndüm, ancak karşımda aşılmaz bir kas duvarıyla çarpıştım.

Geri çekilirken içimde bir umut ışığı belirdi, kalbim heyecanla çarpıyordu.

"Sen—" diye başladım, duygularım boğazıma takıldı, kelimelerim düğümlendi.

Ama karşımda duran kişi prens değildi.

Boyü altı fitten uzundu, geniş omuzları tuniğinin kumaşını geriyordu. Çenesi keskin, delici bakışları ise neredeyse küçümsemeyle karışık bir ifadeyle beni süzdü.

Omzumu çevirip baktığımda hayaletlerin kaybolduğunu fark ettim.

Harika. Vampir kuzenler bile bu adamdan korkuyorsa, benim de ondan olabildiğince çabuk uzaklaşmam gerekiyordu.

Geriye doğru sendeledim ve o da benimle birlikte hareket etti. Bunu beklemiyordum.

Belki de hayal etmiştim. Ben tekrar hareket ettim, o da hareket etti.

Attığı her adım bilinçliydi, sanki tüm krallığın onun önünde eğilmesini bekliyordu.

Kaçma girişimlerinden vazgeçtim ve yerimde kaldım.

Baskıcı erkeklerle aram iyi değildi. Tembel Prens hariç.

Bakışlarım yabancının kusursuzca belirgin yüz hatlarında, derin zümrüt yeşili gözlerinde, parlak kıvıll saçlarında dolaştı, sonra da sivri kulak uçlarında oyalandı. Kulakları, tanıdığım herhangi bir ölümlünün kulaklarından çok daha uzundu.

Zorlukla yutkundum.

O insan değildi.

O bir periydi.

Dikkatini kasıtlı bir yavaşlıkla üzerimde gezdirdi, bakışları bıçak gibi keskindi. İfadesinde sıcaklık yoktu, sadece sabahın loş ışığının saydamlığını vurguladığı, üstümdeki ince kumaşa odaklanmış soğuk bir inceleme vardı.

"Sakıncası var mı?" diye sordum, kollarımı kavuşturarak.

"Kesinlikle hayır."

Sesinde tanımadığım, melodik bir aksan vardı. Muhtemelen çünkü daha önce hiç Periler Diyarı'ndan biriyle tanışmamıştım.

Sonunda, bakışlarını küçümseyici bir hareketle tekrar yüzüme çevirdi.

Ona sert bir bakışla karşılık verdim, çenem meydan okurcasına kasılmıştı.

"Beni takip edin," diye emretti, sesinde hiçbir muhalefete izin vermeyecek bir otorite vardı.

Bu kesinlikle kitaplarda daha seksiydi. Gerçek hayatta ise onu bıçaklamak istedim.

Tekrar tekrar.

O kadar kaba bir incelemeden sonra, onun peşinden uslu uslu gizli bir peri inine gideceğimi düşünüyorsa aklını kaçırmıştı.

Ve kesinlikle aklını kaçırmış olmalı.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve hızla uzaklaşmaya başladı.

Ne kadar kibirli bir herif.

Benim yerimden kıpırdamadığımı fark edince ancak birkaç adım atabildi.

Bana doğru dönerken omuzları gerildi, kaşlarını çatarak alnında çizgiler oluşturdu. Sıradan bir ölümlünün onun peri ayaklarına kapanmaması nasıl

cüret ederdi?

"Söylediklerimi yapmamanızın bir sebebi var mı?" diye sordu, sesi öfkeyle doluydu.

Birçok.

Gözlerimi sabit bir şekilde onun gözlerine diktim.

"Muhtemelen seni takip etmeyeceğim için. Sormaya zahmet etseydin bunu bilirdin."

Çenesi kasıldı, bronz teninin altındaki kaslar seğirdi.

Yırtıcı bir zarafetle bana doğru geri yürüdü.

Ama ben hazırlıklıydım. Tek bir akıcı hareketle kılıcımı kınından çıkardım ve Eddie ile birlikte çalıştığım savunma pozisyonunda sıkıca önümde tuttum.

Korsana Allah rahmet eylesin.

Eğer peri daha önce de sinirlenmişse, şimdi yüz ifadesi çok daha tehditkar bir hal almıştı.

Bilmediğim bir dilde bir şeyler mırıldandı, ama genel olarak küfür ettiğini tahmin ettim.

Hayal kırıklığı açıkça dil engellerini aşmıştı.

Göğsü kılıcımın ucuna dayanana kadar ilerledi, soğuk çelik tuniğinde neredeyse hiç iz bırakmadı.

"Elinde demir bir hançer yoksa, beni sadece daha da kızdırıyorsun."

Konuyu iyice vurgulamak için, neredeyse kelimenin tam anlamıyla, öne eğildi ve hançerimin ucu derisine saplandı. Keskin bir nefes aldım ve kolumu indirdim.

Sadece tam bir deli gönüllü olarak kendini bıçaklardı.

Ya da, diye düşündüm, yok edilemez, kibirli bir peri.

Bana alaycı bir şekilde sırıttı.

"Şimdi beni takip et," dedi tehditkar bir tonla, "yoksa seni zorla getireceğim."

İçimde bunun boş bir tehdit olmadığına dair bir şüphe vardı. Ölümlüleri büyüleyen perilerle ilgili birçok kitap okumuştum.

Birkaç kısa söz ve bu canavarın bana neler yaptırabileceğini sadece Tanrı bilir. Tanışmamızdan anlaşıldığı kadarıyla, hiç de hoş olmayacaktı.

Bana uzun uzun baktı, sonra arkasını dönüp hızla uzaklaştı.

Yeni en iyi arkadaşımın arkasından ağır ağır yürürken, onun hangi kitaptan olduğunu anlamaya çalıştım. Böylesine çekici bir kişiliğe sahip

olduğu için, onu hemen tanımalıyım. Ama öte yandan, kibirli periler hakkında o kadar çok kitap okudum ki, bir süre sonra hepsi birbirine karışmaya başladı.

Onun kim olduğunu anlamak için daha fazla bağlam ipucuna ihtiyacım vardı.

Bu, iki hikayenin tuhaf bir karışımı olmadığı sürece.

Bu düşünce bile beni ürperti. İşlerin gidişatına bakılırsa, sihrimin şimdi bir kurt tanrısı öyküsünü bir araya getiriyor olması beni şaşırtmazdı.

Bilinçaltımın, rüya dokuyucu gücümü harekete geçirip, benim bilinçli olarak herhangi bir değişiklik hissetmeden hikayeleri değiştirebileceğini merak ettim. Eğer durum böyleyse, belki de bu gücü kullanabilmek için anka kuşu gözyaşına hiç ihtiyacım yoktu.

Korkutucu bir düşünceydi. Anka kuşu gözyaşına karşı sahiplenici bir his besliyordum, ama daha çok onu korumak istememden kaynaklanıyordu bu.

Eğer taş büyümü harekete geçirmiyorsa, tam olarak ne işe yarıyordu?

Büyü yapmaya başladığım an dışında, ilk karaya vurduğumda güçlerimin herhangi bir belirtisini görüp görmediğimi hatırlamakta zorlanıyorum, ancak tüm plaj o kadar yoğun gölgelerle kaplıydı ki, büyümün onların arasında dönüp durduğunu fark edemezdim.

Sinsi felaket şeritleri.

O kadar sık hayal kuruyordum ki, kıyıya doğru yüzerken yeni bir hikaye uydurmadığımı kesin olarak söyleyemem.

Korsan kitabında periler yoktu, sadece ürkütücü hayaletler vardı.

Eğer Bay Uzun, Kaba ve Somurtkan'ın ortaya çıktığı anda mini vampirleri görmemiş olsaydım, hikayeyi tamamen değiştirdiğimi düşünürdüm.

Bu da demek oluyor ki, bu gerçekten de melez bir hikaye gibi görünüyordu ve ondan ne beklemem gerektiği ya da beni nereye götürdüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Ama bunu gerçekten öğrenmek istemediğimi biliyordum.

Olaylar iyice karmaşıklaşıyordu, hem de hiç de eğlenceli bir şekilde değil.

Tek tesellim, Sloth canavar saldırısından sağ kurtulmuş olsaydı, yeniden bir araya gelme şansımızın hâlâ olmasıydı.

En kısa zamanda olmasını umuyordum.

Son zamanlarda işlerin ne kadar kötü gittiğini göz önünde bulundurarak,

bunun en büyük hayalim olabileceğini düşündüm.

YİRMİ BEŞ

Efsane

Huysuz peri erkeğinin birkaç adım gerisinden yürüdüm, dikkatim adadaki yolumuzun her santimini tarıyordu.

Tahmin ettiğimden çok daha büyüktü.

Yaklaşık otuz dakika yürüdükten sonra, dalgaların kıyıya çarpma sesini artık duymuyordum.

Sloth için birkaç işaret bırakmanın bir yolunu bulmayı umuyordum, bu yüzden birkaç kır çiçeği öbeğine bastım, sessizce özür diledim ve kazara takılıp bir daldan veya çalıdan bir dal kopardım.

Tur rehberim beklediğimden daha gözlemciydi.

"Yanımda zincirlenmek istemiyorsan, bunu bırak."

"Yürümeyi bırakayım mı?" Omuz silktim. "Pekala. Bensiz devam edebilirsiniz."

Omuzunun üzerinden öfkeli bir bakış fırlattı.

Sonra dudakları yukarı kıvrıldı ve beni anında tedirgin eden bir sırıtış ortaya çıktı. Gerçekten de güler yüzlü tavrını geliştirmesi gerekiyordu.

Birkaç sarmaşık dalı çağırdı. "Tekrar iz bırakmaya kalkışırsan, bunlar senin yeni aksesuarların olacak."

Harika. O, tam bir cehennem bahçıvanıydı ve fetişinde sadomazoşist bir yanı vardı.

Adanın dört bir yanında acımasız temposuna devam etti ve itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, manzara bir peri masalından fırlamış gibi gözümün önüne serildi; kadim ağaçlar dallarını gökyüzüne doğru uzatıyor, yaprakları ise canlı, mücevher tonlarında yeşil renkteydi.

Karaya vurduğum dünyadan tamamen farklı bir dünyaya adım atmış gibiydim.

Yol boyunca dev eğrelti otları açılmıştı ve kadifemsi yosunlarla kaplı kayalar zemine dağılmıştı.

Elbette arada sırada bir kafatası da çıkıyordu, ama onları özenle görmezden geldim.

Tahminime göre bir saat hatta belki bir ay daha süren yürüyüşün ardından ve en ufak bir nezaket gösterisi bile olmadan, şırıl şırıl akan bir dereye yaklaştık.

Melodisi, aksi takdirde gergin geçen yolculuğa sakinleştirici bir fon müziği oluşturdu.

Yürürken, kemiklerine kadar soyulmuş o kafataslarını düşünmeden edemedim ve sıranın bana gelip gelmeyeceğini merak ettim.

Dereye yaklaştıkça neredeyse suya atlayacaktım.

Deniz canavarıyla olan mücadeleden ve kıyıya kadar yaptığım yorucu yüzmeden beri hiçbir şey içmemiştim ve boğazım susuzluktan ağrıyordu.

Dizlerimin üzerine çöktüm, avuçlarımla buz gibi soğuk suyu ağzıma doldurdum ve ferahlatıcı sıvının dayanılmaz susuzluğumu giderdiğini hissettim.

Normalde kuş veya böcek pisliği yutmaktan endişe ederdim, ama çaresiz zamanlar çaresiz önlemler gerektiriyordu.

Adeta tanrıların nektarı gibiydi.

Susuzluğumu giderdikten sonra yüzüme biraz su serptim.

Cildim kurumuş tuzdan yanıyor ve kaşınıyordu, dereye atlamayı ciddi ciddi düşünüyordum ki, peri beni kendine özgü cazibesıyla büyülemeye karar verdi.

"Yeter artık," diye çıkıştı en yakın arkadaşım. "Geç kalacağız."

Belli ki her an aşık olmaya mahkumdum.

Dünyanın dört bir yanından gelen talipler, benim bu şansına kıskançlıktan ağlayacaklardı.

"Belki de iyi bir rehber olsaydınız, nereye gittiğimiz, neler beklememiz gerektiği gibi temel bilgileri paylaşır, belki de düzgün giyinmem gerekip

gerekmediği konusunda beni bilgilendirirdiniz."

Dişlerini o kadar yüksek sesle gıcırdatıyordu ki, akan suyun sesini bile bastırıyordu. Dikkatli olmazsa, birkaç dişini kırabilirdi.

O zaman gerçekten de surat asacak bir sebebi olurdu.

"Belki de gideceğimiz yere vardığımızda bunu anlayacaksın. Ya da belki de boynunu kırıp karşılıklı azabımıza son vereceğim. Hadi, çekil."

Bakışlarım ona dikildi.

"Eğer bu, düşmanlıktan aşka dönüşen bir ilişkinin başlangıcıysa, gerçekte ciddi anlamda başarısız oluyor. Tavrınızda çekici hiçbir şey yok."

Bana ne demek istediğimi anlamadığını ve öğrenmekle de ilgilenmediğini gösteren bir bakış attı, sonra aniden arkasını dönüp patikadan aşağı doğru hızla uzaklaştı.

Onu yere düşürmeyi tam yirmi dakika boyunca hayal ettim. Ne yazık ki, sihirim bu hayalimi gerçeğe dönüştürmeye yardımcı olmadı.

Teddy'yi geri çağırırsam, o küçük gölgenin seve seve emirlerimi yerine getireceğinden şüpheleniyordum. Bu düşünce içimi ısıttı. Şeytani bir gölge evcil hayvana sahip olmak güzeldi.

Büyülü ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, yol hafifçe yukarı doğru eğimlenmeye başladı. Buradaki zemin neredeyse tamamen yumuşak bir yosun ve dökülmüş yaprak örtüsüyle kaplıydı ve havada ormanın topraksı kokusu vardı.

Birkaç o huzurlu saniye boyunca, zorla gizli bir peri inine götürüldüğümü unuttum.

Ağaçların tepesinden kuşlar birbirlerine sesleniyordu ve gözlerimi kapattığımda, bir çanta dolusu kitap ve piknik malzemesiyle ormanda keyifli bir yürüyüşe çıktığımı hayal edebilirdim. Tıpkı bitter çikolatalı ahududu jölesi gibi.

Bir kişi için cinayet bile işlerdim.

Tercihen, kurbanım peri erkeği olurdu ve cesedini ortadan kaldırdıktan sonra sonsuza dek mutlu yaşardım.

Dürüst olmak gerekirse, mezar kazma işinden sonra iştahım açılırdı ve bütün jöle torbasını bitirirdim. Umarım hayalperest Lore, susuzluğumu gidermek için pembe gazlı bir içecek paketleme öngörüsüne sahip olmuştur.

Çilek ve misket limonu aromalı bir spritz, ahududu jöleleriyle çok güzel giderdi.

Yamaç daha dik ve daha az yumuşak hale geldi ve beni tekrar şimdiki

zamana çekti, yine de aklımdan hâlâ cinayetle ilgili korkunç düşünceler geçiyordu.

Ölü peri, neredeyse hiç ses çıkarmadan, botlarının çıkardığı gürültüye aldırmadan, arazide zahmetsizce ilerliyordu; ben ise arkasından ağır ağır yürüyordum, zihnimde onun gizli bir ağaç köküne takılıp düşerek ölümüne sebep olacağı görüntüleri canlanıyordu.

Bir kız hayal kurabilir.

Yukarıdaki yoğun ağaç örtüsünün arasından süzülen güneş ışığı, zemini zıt ışık ve gölge tonlarıyla benek benek aydınlatıyordu ve ormanın kenarına yaklaştıkça bu benekler daha da parlaklaşıyordu.

Oraya vardığımızda, nefes kesen bir manzara bizi bekliyordu.

Orada, gerçek bir ölümlü köylü gibi ağzım açık bir şekilde durdum ve o yürek burkan güzelliğe bakakaldım.

Kalın, kıvrımlı sarmaşıklar ve iplerden örülmüş bir asma köprü, hayal bile edemeyeceğim bir kaleye giden derin bir vadinin üzerinden geçiyordu.

Zaman kadar eski görünen bir ağacın kalbinden büyümüş, devasa bir yapıydı; kabuk duvarları yukarı doğru spiral şeklinde yükseliyor, yukarıdaki dallar ve yapraklarla kusursuz bir şekilde bütünleşiyordu. Her dev dalın, kısmen yaprak çatıyla kaplı bir balkonu vardı.

Balkonlu bir odam olsa ve orada güneşin altında oturup gönlümce kitap okuyabilsem çok mutlu olurum.

Perilerin kuleleri ve surlarıyla birlikte bu kaleyi bir ağaçtan nasıl inşa etmeyi başardıkları hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama sihirin işin içinde olduğunu tahmin ediyordum.

Daha iyi görebilmek için periden sıyrılmaya çalıştım ama o beni hızla tuniğimin kumaşından çekerek geri itti, ani kuvvet kalbimin bir an durmasına neden oldu.

Bir an beni uçuruma atmak üzere olup olmadığını anlayamadım.

Şimdi tam da sihirimle ona bir kuyruk çıkarıp onu boğmak için harika bir zaman olurdu.

"Bu taraftan."

Sesi, zavallı gömleğimi tutuşu kadar sertti.

Zihnimde giderek şiddetlenen düşünceler belirirken, sevgili arkadaşımın peşinden, sık ormanın içinden kıvrılarak geçen ve uçurumun kenarını takip eden dolambaçlı bir patikada ilerledim, ta ki yerdeki devasa yarığı artık görene kadar.

Birkaç dakika hızlı yürüyüşün ardından, patika nihayet açıldı ve kaynayan sıcak bir kaynağa dökülen bir şelale ortaya çıktı.

Bu da tartışmasız çok güzel bir manzaraydı.

Havada sis asılıydı ve çağlayan suyun sesi, şelalenin etrafını saran kayalıklara yankılanıyordu.

Bakışlarım, pırıl pırıl sudan, taş gibi bir ifade takınan periye kaydı. Hayatımda ondan daha nahoş bir insanla karşılaşmamıştım.

Beni buraya en sevdiğimiz anti-kahramanları konuşmak için getirmediği apaçık ortadaydı. Ağaç kalesinin hükümdarıyla tanıştırmadan önce yıkanmam gerekiyordu.

Perilerin inlerinin en muhteşem örneği.

Temizlenme fikri ne kadar cazip olsa da, onun sorgulayıcı bakışları altında bunu yapma düşüncesi tüylerimi diken diken etti.

"Soyun," diye emretti.

Romantizm gerçekten ölmüştü.

"Tam cümleler kurarak konuşabiliyor musunuz?"

Dudakları acımasız, alaycı bir sırıtışla kıvrıldı.

"Üzerini çıkar. Yoksa bu işi kendim yapmak zorunda kalacağım."

Geriye doğru bir adım attım ve kendimi hangi cehennem çemberinin içinde bulduğumu merak ettim.

Neyse ki, bana fırlattığı bakış kesinlikle cinsel bir anlam taşımıyordu, ama yine de, istediğini yapmamın imkanı yoktu.

"Sen orada seri katil gibi dikilip derimi yüzmeyi hayal ederken soyunacak değilim."

Bana doğru ilerledi, her adımı bir öncekinden daha tehditkardı.

"Sorularınızdan birine cevap verirsem, o lanet olası suya girer misiniz?"

Dürüst olmak gerekirse, kendimi rahatsız hissettiğim için her halükarda içeri girerdim, ama eğer o bilgi vermek istiyorsa, bunu geri çevirecek değildim.

Ayrıca bu durum, onun her emrine boyun eğmeyeceğimi ve itaat etmeyeceğimi de ortaya koydu.

"Doğruyu söyleyecek misiniz?"

"Evet."

Hangi hikâyenin içinde olduğumuza dair en iyi ipucunu neyin verebileceğini düşündüm. Henüz adını vermemişti ve vermeyeceğini tahmin ediyordum.

Periler, Günah Prensleri gibi, bu tür şeylere karşı hassastılar.

Bu sınavın ne olduğunu anlamam ve zihinsel olarak hazırlanmak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu.

“Neye hazırlanıyorum ben?”

Gülümsemesi ense tüylerimi diken diken etti.

Anlaşılan, özellikle o soruyu sormamı umuyormuş.

“Tatlım, bir av etkinliğine katılacaksın. Şimdi çabuk yıkan. Hazırlanmamız gereken çok şey var ve eğlence gece yarısında başlıyor.”

"Gerçek bir av mı?" diye sordum.

Başını hafifçe eğdi.

Aman Tanrım. O berbat kişiliği, kibirli küçümsemesi, avı... Ağaç kalesi orijinal hikâyeden farklıydı ama hangi kitaptan bahsettiğimi tam olarak biliyordum.

Süvariler tarafından avlanıyor.

Bu, Silverbeak's Wrath ile aynı evrende geçen, birbiriyle bağlantılı bir hikayeydi.

Hikayenin olay örgüsüne dair anılarımı gözden geçirdim. Birkaç kez okumuştum, ama tekrar okumalarımnda genellikle War'ın bakış açısıyla anlatılan bölümlere gelene kadar hızlıca göz gezdiriyordum.

O, ahlaki açıdan gri tonlardaki aşk ilişkileri konusunda her şeyi doğru yapıyordu.

Kendine güvenli, neredeyse kibirli, yatak odasında baskın ve çarpık ahlak anlayışı konusunda hiç pişmanlık duymayan biriydi. Hırslı ve hedef odaklıydı. Bu hedeflerin krallıkları yok edebileceğini hiç umursamıyordu.

Kendimi içten içe bayılmaktan alıkoydum ve odaklandım.

Periler Diyarı'nda dört atlı, baharı karşılamak için her yıl bir av düzenlerdi. Avlanan hayvanlar kışı, atlılar ve seçtikleri avcılar ise baharı temsil ederdi ve mevsimler arasında temsili bir savaş yaşanırdı.

Esas amacı hasat mevsimini karşılamaktı.

Avcılar avlarını yakalayıp bahar kışa galip gelince, danslar edildi, içkiler içildi ve bolca yaramazlık yapıldı çünkü bir şekilde azgın köylüler ekinlerin daha bol yetişmesini sağlamıştı.

Kısaca, "gençlik hataları yapmak" deyiminin buradan gelip gelmediğini merak ettim, sonra da bu düşüncüyü bir kenara bıraktım. Bunlar başka bir zamana kalsın diye üzerinde düşündüğüm konular.

Dikkatim hâlâ karşımda duran periye kayınca, beni dikkatle izlediğini

fark ettim.

Gerçeği kavradığımda gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı belirdi. Awin bir parçası kadim bir ritüeldi, hasat tanrıçasına sunulan ham ve içgüdüsel bir adak, awın heyecanıyla onu onurlandırmak içindi.

“Bu, hasat mevsimini kutlamak için mi?”

“Tek sorunuz bitti. Şimdi, kaplıcalara girin.”

Dudaklarında anlamlı bir sırıtış belirdi, bu ifade olayları doğruladığımı teyit ediyordu.

O avcılardan biriydi ve ben, aniden tüylerim diken diken olurken, av olacak talihsizlerden biri olacağımı fark ettim.

Kahretsin. Gerçekten de korkusuz avcı rolünü oynamayı çok istemiştim.

Onu tekrar incelerken kalbim göğsümdede hızla çarpmaya başladı. Yeşil gözleri, bronz teni ve koyu kıvıll saçları: aklıma tek bir karakter geldi.

Onun Prens Leif Sakson'dan, ya da Fetih lakaplı atlıdan başkası olmadığını hissettim.

Bahsettiği av, kitabın ana konusuna sadık kalırsa, sandığımdan daha büyük bir beladaydım. Dört peri prensi efsaneydi.

Yaklaşan tehlikeye rağmen, bu kitabın içinde olmanın heyecanıyla hain kalbim hızlandı.

Av sırasında dört atlıdan ve onların seçtiği avcılardan kurtulmayı başarabilirsem, ödöl olarak bir iyilik talep edebilirdim.

Bu, kışın son kalıntılarını bahar üzerindeki etkisinden kurtarmak için uyguladıkları bir tür rüşvet yöntemiydi.

Ama eğer başarısız olursam...

Derin bir nefes aldım.

Bunun olmasına kesinlikle izin vermezdim.

Savaş lakaplı atlı, kurgusal hayranlık duyduğum karakterler listesinde Logan Blaze'in hemen altında yer alsade fark etmez.

Tembel hayvan kesinlikle o soğukkanlılığını kaybederdi.

Eğer prensi beni bizzat bulmaya motive edebilecek bir şey varsa, o da kurgusal bir hayranın bana baştan çıkarıcı gözlerle bakması olasılığıdır.

Bu, en sevdiğim prensi geri getirmenin en iyi yolu olabilir.

Öncesindeki tereddüt yerini heyecana bıraktı. En sevdiğim kitaplardan birinin içindeydim ve bu durumdan en iyi şekilde yararlanacaktım.

Liber Noctem hikâyeleri çarpıtmakta ustaydı, ama kiminle karşı karşıya olduğunu bilmiyordu. Blondie'yi benden alıp parçalarını yer değiştirerek

beni yalnız bırakabilirdi, ama yalnızlığı tercih etmesem bile, yalnızlık benim için en iyi yerdı.

Ben çaresız bir kadın değıldım.

Ben de bir savaşçı değıldım.

Ama ben bir okuyucuydum, hem de inanılmaz derecede okuma düşkünüydüğ.

Elime geçen her şeyi okudum ve zihnim, serbest bırakılmayı bekleyen çarpık bir kaos çukuru gibiydi.

Gücümü kucaklamanın ve zafer hayalleri kurmanın zamanı gelmişti, bu, bunu başarmak için biraz kötü biri olmam anlamına gelse bile.

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Kötü adamlık dönemim başlamak üzereydi.

Conquest çenesini buharı tüten sıcak kaynağa doğru salladı, içeri girmem için pek de gizli olmayan bir talepte bulundu ve beni karanlık planlarımdan başarıyla çıkardı.

Cildimdeki inatçı tuzlu suyu ve kum tanelerini yıkama fikri bana cennet gibi geliyordu, bunu inkar edemezdım.

Ama dört atlıdan birinin bana yukarıdan bakması fikri hoşuma gitmedi.

Karanlık ve kararlı bakışlarıyla bana doğru ilerledi ve kararlılığımın paramparça olduğunu hissettim. Fetih'in nöbet tuttuğu bir şelalede yıkanmak, felaket habercisi olduğu düşünöldüğünde, yapabileceği en kötü istek değildi.

“Pekala. Ama arkanı dön. Bütün zaman boyunca öldürücü bakışlarını üzerimde tutmana gerek yok.”

Boyun eğmiş bir iç çekerek, istediğimi yaptı. Gerçek bir beyefendi.

Onun röntgencilik saplantısı olan bir sapık olmadığından emin olduktan sonra, içinde anka kuşu gözyaşı bulunan silah kemerimi çözdüm ve yere koydum, ardından ıslak tuniğimi çıkardım, kumaş inatla tenime yapışmıştı.

Onu çimenin üzerine bıraktım ve çömelerek botlarığın bağcıklarını çözdüm ve çıkardım. Botları ters çevirdim ve içinden etkileyici bir kum yığını çıktı.

Ayaklarığın neden tahriş olduğunu şimdi anlıyorum. Plajın yarısını yanımda getirmiştım.

Sıradaki adım deri pantolondı ve bu oldukça zorlayıcı oldu.

İnatla ayağımdan düşmeyen pantolonla boğuşırken bir yandan da tek ayak üzerinde beceriksizce sekerek kendi kendime küfrettim.

Dürüst olmak gerekirse, deri ve korsanlar muhtemelen en kötü kombinasyondur.

Su, o kumaşa hiç de iyi gelmedi.

Son bir çaresizlik anında, yumuşak çimenlerin üzerine tekrar oturdum ve kararlı bir şekilde pantolon paçalarımı tek tek çektim.

Neyse ki periler arkalarını dönüp de onurumun gerçek zamanlı olarak solup yok oluşunu izlemediler.

Oldukça eğlenceli bir gösteri sunmuş olurdu.

Sonunda kıyafetlerimden kurtulup havuza girdim. Su mükemmel sıcaklıktaydı ve tenime hafifçe köpürüyordu.

Tembel Hayvan'ın şelale ve kaplıca hakkında ne düşüneceğini merak ettim ve ifadesiz yüzünün pek de etkilenmemiş olacağını hayal ettim.

Ama içten içe, bundan çok hoşlanırdı.

O kadar sağlamlaştırılmış duygusal duvarların altında, aslında çok yumuşak kalpli biriydi.

Onun yaralanmış olma düşüncesi içimi acıttı ve kendimi şimdiki zamanı atlatmaya zorladım. Beni bulacaktı.

Ya da belki yalnız kaldığımda gücümü kullanarak onu bulmaya çalışırdım. Teddy'den rica etsem adayı didik didik arayacağından emindim. Dün gece benden çok uzaklaşmamıştı ama belki bugün mesafeyi test edebilirdik.

Bu banyoyu gereğinden fazla uzatmak istemediğim için şelalenin tam ortasına doğru yüzdüm ve suyun üzerimden akmasına izin vererek, yatıştırıcı akıntısının altına daldım. Tuz ve kumdan arınmak inanılmaz bir his verdi.

Ayrıca, hayatımın en kötü peeling işleminde cildimin üst tabakasını kaybetmiş gibi hissettim. Ancak, şimdi tereyağı gibi yumuşacıktı, yani bu da işin iyi tarafıydı.

Saçlarımın karışıklığını gidermek için parmaklarımı hızla saçlarımın arasından geçirdim ve başımı ovdum, içimden sessizce daha lüks bir yıkama ürünü kullanmayı diledim.

Ani bir sıçrama sesi düşüncelerimi böldü.

Dikkatimi yanımda suda yüzen mantar tıpalı bir şişe çekti.

Sabun tanrılarına şükürler olsun, sanırım bir şeyler tezahür ettirdim...

Hızla arkamı döndüm, bakışlarım sinirle kısıldı.

"Bakmayacağına söz vermiştin."

“Öyle bir şey yapmadım.” Yüzünde ilk kez gerçek bir gülümseme belirdi, bu da beni anında şüphelendirdi. “Sabunu uçup gitmeden yakalasan iyi olur.”

Sadece bir dakika tereddüt ettim.

Eğer şampuanın içine bir şekilde sakinleştirici katmış olsaydı, en azından beni alıp av için ormana bırakmadan önce temiz saçlara kavuşmuş olurum.

Şişenin kapağını açtım ve hafifçe kokladım.

Belki de sabun sihirliydi. Taze çiçeklerin ve tatlı otların karışımından oluşan, adeta bir büyü gibi etrafımda süzülen bir koku vardı.

Avucuma bol miktarda döktüm ve saçlarıma köpürttüm, ardından cildime masaj yaparak uyguladım ve büyüleyici kokuyu yayan zengin, kremi köpüğün keyfini çıkardım.

Suyu durulamak için tekrar şelalenin altına daldım.

Su ılık ve rahatlatıcıydı, bu da bana yine mahremiyet tanıma zahmetine girmeyen sessiz, tetikteki korumamın ürpertici varlığıyla tam bir tezat oluşturuyordu.

Fetih, dört prensin en seilmeyen prensi olma ününe gerçekten de layık görülmüştü. Hatta Kıtlık bile ondan daha çok seviliyordu.

Kaşlarımı çatarak omzumu çevirip baktım.

"Sınırları gözetme konusunda gerçekten çalışmanız gerekiyor."

"İşiniz bitti mi?"

Hiç de değil, ama sanırım o, şu anda ona karşı zihnimde sıraladığım şikayetler listesini sormuyordu, banyoyu kastediyordu.

"Arkanıza dönüp inebilmem için bana yardımcı olur musunuz?"

Bana acımasız bir bakış attı; sanki temel görgü kurallarını ve nezaketi istemekle sonsuz sabrını sınıyormuşum gibi. Sonra arkasını dönüp bana sırtını geldi.

O gerçekten de çok hoş bir insandı.

Suyun içinden yüzerek çimenli kıyıya çıktım, sonra buruşuk, kirli bir yığın halinde duran kıyafetlerime bakıp lanetler savurdum.

Temizlenmenin heyecanı beni o kadar sarmıştı ki, deniz suyuyla ıslanmış kıyafetlerimi tekrar giymeyi hiç düşünmemiştim.

Daralmış deri, tekrar üzerine çıkmak için cehennemin çemberlerinden biri olacaktı, ama ben imkansız gibi görünen görevlere tüm gücümü vermekten asla çekinmedim.

Pantolonumu almak için eğildim ve aniden yüzüme sıcak bir ağırlık çarptı; bir kumaş yığınıydı.

İçgüdüsel olarak uzanıp yere düşmeden yakaladım ve birkaç adım ötede duran periye dik dik baktım. Şaşırtıcı bir şekilde, sırtı hala bana dönüktü.

Ve artık gömlek giymiyordu.

Ona şöyle bir göz attım.

Kaslı vücudu, romantizmle bunalmış zihnimi hiç de harekete geçirmedi.

Hâlâ hayalini kurduğum tek şey onu bıçaklamaktı. Tekrar tekrar. Ve bu, düşman olup aşık olmaya hazırlanan türden bir bıçaklama değildi. Tembellik memnun olurdu. Onun sosyopat eğilimleri bana da bulaşıyordu.

Elimdeki tişörte baktım.

Nadir görülen bir incelik örneği göstererek, Conquest bana tuniğini fırlatmıştı. İncelemek için elime aldım. Yumuşak, kalın bir kumaştandı ve dizlerime kadar bolca sarkıyordu.

Gayet iyiydi, hatta pratikti, ama tereddüt ettim, onu kol mesafesinde tuttum.

Perilerin kokusuna benziyordu, topraksı, odunsu bir koku, kesinlikle ona özgüydü ve başkasının kokusuna sarılmaya karşı garip bir direnç hissettim.

Prensın bundan hiç hoşlanacağını düşünmemiştim.

Bu tamamen saçmaydı.

İçimde öfkeyle çılginca titreşen o küçük ipliği görmezden geldim ve başımın üzerinden geçirdim.

Birinin kokusuyla sarmalanmak, şehvet dolu bir hasat festivalinden önce kıyametin dört atlısıyla dolu bir kaleye çırılçıplak dalmaktan daha iyidir. Tembellik de aynı sonuca varırdı herhalde.

Konu hakkındaki görüşünün önemli olduğu söylenemezdi.

Tanrım. Kendime gelmem gerekiyordu. Tek bir öpücük beni gerçekten mahvetti.

Çizmelerimi ayağıma geçirdim, bağcıklarını sıkıca bağlarken rahatlığını hissettim, sonra korsan gemisinden çaldığım hançere uzandım.

Bıçağı kılıfına yerleştirip bileğime sıkıca bağlarken, bıçak loş ışıktaki parıltıydı.

Umarım yanlışlıkla kendimi bıçaklamam.

Silah kemerini kavradım ve anka kuşu gözyaşının hâlâ güvenli bir şekilde yerleşik bölmelerden birinde saklı olduğundan emin oldum. Her şey yolundaydı.

Conquest sonunda toparlanmıştı ve dikkati silaha yönelmişti.

Onu ölçülü bir bakışla inceledi, sanki onu kullanma becerimi tartıyormuş gibiydi. Herhangi bir yarışmayı kazanamayacaktım ama sivri ucunu ona doğrultmam gerektiğini biliyordum.

Bakışları yukarı doğru kaydı, çıplak bacaklarımın kıvrımını takip etti, dizlerimin hemen üstünde biten ödünç aldığım tuniğe kısa bir süre takıldı ve sonunda yüzümde durdu.

Onayını ifade eden tek kelimesine hafif bir baş sallama eşlik etti.

"Daha iyi."

Göz devirme isteğimi içimde tutabilmem bir mucizeydi.

"Senin duanı aldığımı bilerek huzur içinde uyuyacağım."

Başka bir şey söylemeden, topuklarının üzerinde hızla döndü ve daha önce geçtiğimiz dolambaçlı toprak yoldan geri yürüdü.

Onunla aynı tempoda ilerledim, avlanmaya devam etmekten keyif alıyordum. Yakalanmaktan kaçınmak ve itibarımı kazanmak için iyi bir strateji düşünmem gerekiyordu.

Kitaptaki baş karakter şanslı değildi; Ölüm ve Savaş tarafından köşeye sıkıştırılmıştı. Şahsen, onların eline düşmeyi umduğuna ikna olmuştum.

Aşk üçgeni tarihe geçecek türdendi.

Savaşı ölümle karşı karşıya getirmek, destansı bir gerilime ve birçok felakete yol açtı.

Neyse ki, mümkünse ikisinden de biriyle görüşme niyetim yoktu.

Güneş gökyüzünde hâlâ yavaşça batmakta olduğundan, gece yarısına kadar iyi bir şey bulmak için bolca zamanım vardı.

Onlar peri efsaneleri olabilirlerdi, ama ben onların hikayelerini okumuş ve tüm numaralarını biliyordum. Umarım bu aleme de uyarlanabilirlerdi.

Patıkada hızlı adımlarla yürüdük ve yanımızdaki yüksek ağaçlar hafif rüzgarda nazikçe sallanıyor, yaprakları usulca fısıldıyordu.

Orman, yaprakların arasında hışırtı çıkaran küçük hayvanların ve kuşların sesleriyle cıvı cıvıldı. Neyse ki, etrafta koşturup duran yaratıkların hiçbirinin hayalet olduğunu düşünmedim.

O ürkütücü vampirler perileri görür görmez ortadan kaybolmuşlardı.

Onunla ilk kez karşılaşmadıklarını tahmin ettim.

Fetih'ten sonra ilerlerken, hafif ve sessiz adımlar atmaya odaklandım; daha sonraki hazırlıklar için en uygun zamanın şimdi olduğunu düşündüm.

Sessiz adımlarla yürümekte berbat değildim ama daha önce her adımımı

fark etmem gerekmemişti.

Vardiyam için kütüphaneye yürürken genellikle yeni bitirdiğim kitaba dalmış olurum ve nereye bastığıma veya ne kadar gürültü ıkardığıma dikkat etme ihtiyacı duymazdım. Birkaç sinirli sincap dışında kimse umursamazdı; onlar da yanlışlıkla huzurlarını bozduğumda kuyruklarını sallayıp cıvıldarlardı.

Tepenin zirvesine ulaştığımızda ve muhteşem ağaç kalesi yeniden karşımızda belirlediğinde kalbim heyecanla çarpıyordu.

Ağaç dallarıyla i içe geçmiş, yükselen ahşap kuleleri, şimdiye kadar gördüğüm en büyülü manzarayı oluşturuyordu.

Manzarayı bozan tek şey, sarmaşıklarla kaplı halatlarının rüzgarda uğursuzca gıcırdadığı asma köprüydü.

Kaleye ulaşmak için oradan geçmemiz gerektiğini unutmuşum.

Conquest köprüye kendinden emin bir şekilde yaklaştı ve kolunu uzatarak önce benim gememi işaret etti.

Tam da bu sırada birdenbire centilmenliğe soyunması...

"ok cömert."

"Dilediğiniz kadar teşekkür edebilirsiniz. Birazcık yalvarıp yakarmaktan hoşlanırım."

Ona sert bir bakış attım, o da karanlık bir sırtışla karşılık verdi.

Bunu ve parıldayan göğsünü görmezden geldim ve kendimi motive etmek için en iyi "yapana kadar rol yap" tavrımı benimsedim.

Yükseklikler en sevdiğim şey değildi.

Çoğunlukla aklı başında olduğum ve hayatıma değer verdiğim için.

Köprü çok eski ve yıpranmış görünüyordu ve yanlış bir adım muhtemelen beni ölümüne düşürebilirdi.

"Bütün bu sihir varken neden daha sağlam bir köprünüz yok?" diye sordum.

"Oyalamayı bırak."

Ödünç aldığı tuniğin yumuşak kumaşı, tereddütle ayağımı köprünün ilk tahta kalasına koyarken bacaklarımın etrafında savruldu.

Uyarı niteliğinde gıcırdadı.

Hemen geri çekildim.

Kibirli peri beni dürtmek için kürek kemiklerimin arasına bir dürtme hareketi yaptı.

"Yürümeye başla yoksa seni karşıya taşırım."

Terden sırlıslıkla olmuş çıplak tenini görünce, ölümüne doğru yuvarlanabilirdim. Tabii eğer önce eğlence olsun diye beni kenardan aşağı atmazsa.

Ses tonundaki hafif özleminden anlaşıldığı kadarıyla, tam da istediği şey buydu.

Etrafım tamamen katiller ve psikopatlarla çevriliydi.

Boğazımda oluşan ani yumruyu umursamadan, zorlukla yutkundum ve tüm cesaretimi topladım.

İşleri daha da eğlenceli hale getirmek için, asma köprü, şiddetli rüzgarın artan basıncı altında tahta kalaslarının gıcırdamasıyla, endişe verici derecede hızlı bir şekilde bir yandan diğer yana sallanmaya başladı.

Bugün sivri kayalara düşmenin planlarımda olmadığını kendime hızlıca not ettikten sonra, dikkatlice ilk tahtaya adım attım.

Köprü daha sertçe sallandı ve kalbim, var olan en çok kullanılan davul gibi gümbür gümbür atmaya başladı. Yolculuğumuzun bu sonraki etabı muhteşem bir başlangıç yapmıştı.

Hareketin yatışmasını beklerken donakaldım, sonra dünyanın en yavaş adımlarını atmaya başladım.

Arkamda, atlı adamın tehditkar bir yağmur bulutu gibi yaklaştığını hissettim. Adımlarım salyangozları bile kıskandıracak cinstendi ve o da peri dilinde lanetler mırıldanıyordu.

Doğaçlama ip cambazlığımıza karşı gösterdiği umursamazlık hem etkileyici hem de sinir bozucuydu ve içten içe bir sonraki rüzgarın onu ipten düşürmesini umuyordum.

Ne yazık ki, derin uçurumun üzerinde yaptığımız tehlikeli sallanmalara tamamen kayıtsız kalarak, rahat bir adımla köprüye çıktı.

Yaklaştı, nefesi kulağıma sıcak bir şekilde değdi ve alaycı bir şekilde konuştu.

"Aşağı bakma, küçük tavşan."

Onun beklenmedik tavsiyesi tüylerimi diken diken etti. O ve Blondie, muhteşem motivasyon konuşmaları için fikir alışverişinde bulunmalıydılar.

Yanlardaki kalın, sarmaşıklarla kaplı ipleri sıkıca kavradım ve bembeyaz olmuş ellerimle kararlılıkla ilerledim.

Her tökezlediğimde, kendimi zorlayarak, yavaş yavaş birer adım daha ileriye gittim.

Her adım beni altüst etmekle tehdit eden korkuya karşı bir mücadele

olsa da, dikkatimi uzaktaki kalenin heybetli silüetine odakladım.

Yüksekliklerden gerçekten nefret ediyordum.

Rüzgar, kızgın bir tanrının öfkesiyle saçlarımı ve giysilerimi savururken, cehennemden gelen peri köprüsünden temkinli bir şekilde geçtim.

Bakışlarımı dümdüz ileriye diktim, aşağıdaki baş döndürücü uçurumun derinliklerine bakmayı reddettim; yanlış bir adım atarsam beni bekleyen düşüşten çok korkuyordum.

Köprü altımızda çılginca sallanıyordu, halatlar her rüzgar esintisiyle protesto edercesine gıcırıyor ve inliyordu.

Karşı kıyıya ulaşmamıza sadece birkaç metre kalmıştı.

İlerlemeye devam ettim, her bir ayağımı yıpranmış tahtaların üzerine dikkatlice yerleştirdim, ağırlığım altında tahtaların kaymasını hissediyordum. Bir adım daha yaklaştım. Ve bir adım daha.

Kalp atışlarım hızlanmıştı, ama aynı zamanda içimde inkar edilemez bir coşku da vardı; korkuyla karışan, sarhoş edici bir heyecan.

Hayatımda hiç bu kadar korkmamıştım, ama aynı zamanda hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Vücudumdaki her hücre vızıldıyordu.

Muhtemelen korkudan, ama yine de.

Attığım her adımda içimden bir enerji kıvılcımı geçiyordu.

Nihayet antik köprünün sonuna ulaştık ve rahat bir nefes aldım. Utanç verici yan yan yürümekten kurtulmuş ve tüm haysiyetimi, ya da en azından geriye kalanını korumuştum. Bunu sağlam bir zafer olarak saydım.

Conquest elini uzatıp avucunu devasa kemerli kapılara dayadı ve sanırım Eski Peri dilinde bir şeyler mırıldandı.

Tanıdık olmayan bir dilde kazanmış kelimeler, uhrevi, yanardöner bir renkle parıldayarak ortaya çıktı ve ardından yavaş yavaş ahşabın içine karıştı.

Kapılar derin ve yankılı bir gıcırtyla açıldı ve ardında gizlenenleri, felaketin asma köprüsünü ortaya çıkardı.

Bir avlu. Kaldırım taşları. Tezgahlarını kuran satıcılar.

Ve daha da önemlisi, ikinci bir atlı.

İşte böylece kendimi savaşın gizemli yüzüne doğrudan bakarken buldum.

"Merhaba, ölümlü."

Onun radarına girmemeye çalışmak da böylece suya düştü.

YİRMİ ALTI

Prens Tembel

Son birkaç saat, denizi sevmediğim gerçeğini iyice pekiştirdi.

Canavarı öldürdükten sonra, Liber Noctem bir daha hiç ortaya çıkmadı. Ama gücünü her yerimde hissettim, alaycı, öfkelenendiriciydi. Sonra sanki hayal etmişim gibi kayboldu.

Ve eğer bir daha asla korsanlarla karşılaşmak zorunda kalmazsam, sonunda kardeşim Açıgözlülük'ün kutlama amacıyla Günah Evimde ünlü ziyafetlerinden birini vermesine izin vereceğim.

Hatta etkinliği gizlice kitap sokmamak ve onların saçmalıklarına katılmak konusunda bile taviz verirdim. Menü planlamak artık çok daha az iğrenç görünüyordu.

Tunikimdeki fazla suyu sıktım ve etrafıma baktım.

Burası, Kensington'ın bana bahsettiği, ancak sakinlerinden hiç bahsetmediği o meşhur Lanetliler Adası olmalıydı.

Küçük vampirler dışında.

Ancak ilk bakışta ada tamamen terk edilmiş gibi görünmüyordu.

Karaya vurduğum yerden birkaç mil ötede, sivri bir uçurumun üzerinde, yıkık bir deniz feneri, alacakaranlığı yarıp geçen ritmik ışıklar saçıyordu.

Birkaç dakika boyunca izledim, eski binayı kimin işlettiğine dair herhangi bir hareket veya ipucu aradım. Ya da Lore'u orada görüp

görmediğime bakmaya çalıştım.

Pencerelerin önünden hiçbir gölge geçmedi.

Kendi kendine çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Kıyı şeridini taradım ama Lore'un bu tarafa geldiğine dair herhangi bir ayak izi veya işaret göremedim. Kayalık kumsalda kararlı adımlarla ilerledim, her adımım çakıllara çarparak çıtırdıyordu, dikkatim önümdeki ışık kaynağına odaklanmıştı.

Sırılsıklam olmuş kıyafetlerimin ve yan tarafımdaki yaranın verdiği rahatsızlığı görmezden geldim.

Lanet olası deniz canavarı huzur içinde mezarına gitmemişti ve ben de düzgün iyileşemiyordum. Yakında ölümlü bir insandan daha iyi durumda olmayacaktım.

Uzun, dalgalanan otlarla kaplı bir tarlayı ikiye bölen kumlu toprak bir patikanın bulunduğu hafif bir yokuşu tırmandım ve olası riskleri değerlendirmek için durdum.

Tarlanın derinliklerine doğru ilerledikçe, çimenlerin arasında gizlenmiş ve bana pusu kurmaya hazır bir şey olabilir diye düşünüyorum.

Vampir benzeri yaratıkların burada kaçınmak istediğim tek şey olmadığını tahmin ediyordum. Suyu batmış botlarımın izin verdiği ölçüde sessiz hareket ettim, doğal manzaraya ait olmayan en ufak seslere bile dikkat ettim.

Üzerimde aç gözlü bakışların belirgin baskısını hissetmedim ama vampirlerin çok uzakta olmayacağından şüphelendim.

Eğer başka hiçbir korsan buraya gelmemiş olsaydı, cazip bir hedef olurum.

Lore'a ilk ulaşmış olmaları şartıyla.

Sessiz, içten içe kaynaklı bir öfke beni ileriye doğru itti. Bu kâbus aleminde ne kadar uzun süre kalırsam, bu duygu o kadar tanıdık geliyordu, ama yine de istenmeyen bir şeydi.

Toprak yolda ilerlerken, çimenlerde hafif bir hışırtı duyuyordum; bu hışırtı, esintiden daha kötü niyetli bir şeyin hareketleri olabilirdi.

Hançerimi kınından çıkardım ve tetikte kaldım.

Dikkatim tepelik alanların bir tarafından diğer tarafına kaydı.

Lore'un buradan geçtiğine dair hâlâ hiçbir işaret göremedim; ne ayak izi ne de kırık ot sapı.

Adanın büyüklüğü göz önüne alındığında, başka bir yerde kıyıya

yüzmüş olması mantıklıydı, ancak içimde küçük bir şüphe belirdi. Ada çok büyük görünmüyordu ve normalde bazı hafif kokuları veya duyguları algılayabilirdim.

Gerekirse bütün gece ararım.

Her adımda sıırıslık olmuş kıyafetlerim tenime rahatsız edici bir şekilde yapışıyor ve moralim daha da bozuluyordu. Yan tarafımdaki yaradan keskin bir ağrı yükseliyor, yırtık kumaştan hala kan sızıyordu.

Lore'u aramak için adayı boydan boya dolaşırken, zihnim güçlerimin zayıflaması ve bunun asıl sebebinin ne olduğuna dair rahatsız edici düşüncelerle dolup taşıyordu.

Dövme konusuna sürekli geri dönüyordum. Dövmedeki mürekkebin aslında Liber Noctem'in sayfalarındaki mürekkep olabileceğine inanmaya başlamıştım.

Ancak nasıl ya da neden sorusunun cevabı bir türlü ulaşlamıyordu.

Sürekli aklımdan çıkarmaya çalıştığım, bitmek bilmeyen bir endişeydi.

Rüzgarın çimenlerin arasından esintisiyle birlikte en ufak bir hareket sesi bile duymaya çalıştım, Lore'un yakınlarda olduğuna dair herhangi bir işaret olabilirdi.

Hiçbir şey yoktu.

Yine de... yeterince konsantre olursam, dikkatimi çeken bir şey hissedebiliyordum, daha önce hiç bilmediğim bir duygu. Karanlık kitabın cazibesi kadar güçlü değildi; daha hafifti ama daha yoğundu.

Rastgele yürümüyordum. Bilinçaltımdaki bir dürtüyü takip ediyordum.

Durakladım. Adını koyamadığım bir duyguyu takip etmek, mantıklı olmaktan çok uzaktı.

İçimde bir kararsızlık savaşı sürüyordu; Lore ile bir bağlantı kuruyor muydum yoksa karanlık büyü beni yoldan mı çıkarıyordu, ayırt edemiyordum.

Ya o hisse güvenebilirdim ya da mantığı seçebilirdim.

Tekrar deniz fenerine baktım.

Uçurumun üzerinde yeterince yüksek bir yerdeydi, bu yüzden Lore adaya indiği yerden onu görmeliydi. Henüz oraya ulaşmamış olsa bile, onu aramaya başlamak için en umut vadeden yer orasıydı.

Gördüğüm tek bina oydu ve onun sığınmak ve korunmak için en uygun yeri olurdu. Mantıklı görünüyordu, ama burası kabuslar dünyasıydı ve mantık her zaman üstün gelmezdi.

Bu garip hissi bir kenara bırakarak, aklımın sesini dinlemeyi tercih ettim.

Her birkaç adımda bir durup yüzümü tuzlu rüzgara doğru kaldırıyor, Lore'un kokusunun deniz havasıyla karışmasının bir izini yakalamaya çalışıyordum.

İçimde giderek daha da sıkılaştan bir huzursuzluk hissi, elle tutulur bir endişe düğümü oluştu.

O, azimli ve dirençliydi.

Adaya mutlaka ulaşmış olmalıydı.

O vahim alternatifi düşünmeyi reddettim...

Kıyıya ulaşmadan önce boğulmuş olma ihtimali ya da daha kötüsü, en savunmasız olduğu anda saldırıya uğramış olma ihtimali vardı.

Sinsi sabırlarıyla tanınan vampirler, hayatta kalmak için verdiği umutsuz yüzme mücadelesinde gücü tükenmeye başladığı anda saldırmak için pusuya yatmış olabiliyorlardı.

Onun yanında olmalıydım.

Eski tanrıları acımasız oyunları yüzünden lanetledim. Eğer Liber Noctem'i sonsuza dek bağlamama izin verselerdi, şimdi bu durumda olmazdık. Lore, bu alemden ve her türlü tehlikeden uzakta, kendi hayatını yaşıyor olurdu. Nyantha ise sonsuza dek güçsüz kalırdı.

Adanın karşısına doğru yürüyüşüme devam ettim, toprak yol yavaş yavaş daha engebeli bir araziye dönüştü. Hem Liber Noctem'e hem de Lore'a karşı duyularımı açık tuttum.

Xavier'in öldüğünden veya bu alemde tesadüfen zarar gördüğünden oldukça emin olduğum için, bu herkesin başına gelmiş olabileceği anlamına geliyordu. Parçalanmış cesedini bulmayı tercih ederdim, ama eğer dev deniz canavarı tarafından yenmişse, artık yapılacak bir şey yoktu. Bunu kabullenip kalan Sınavlara ve karanlık kitabı güvence altına almaya odaklanmam gerekiyordu.

Bazı gizemler, günahımı ne kadar çıldırtsa da, her zaman çözümsüz kalacaktı. Umarım Xavier nasıl ölürse ölsün, ona göstereceğim aynı merhametsizlikle ölmüştür.

Sadece sarayımı tehlikeye atmakla kalmadı, tüm evreni de tehlikeye attı.

Botlarımın kayalık arazide ve sık çalılıkların arasında çıkardığı gıcırta sesleri hâlâ duyuluyordu, ama deniz feneri uzakta yanıp sönen bir işaret olarak kalmıştı.

Adımlarımı yavaşlattım ve başımı yana eğdim. En az bir saattir yürüyordum ve deniz feneri eskisinden daha yakın değildi.

Küçük bir daire çizerek döndüm. Kesinlikle ilerleme kaydetmiştim; artık okyanusu göremiyordum ve adanın bitki örtüsü uzun otlardan yemyeşil ormana dönüşmüştü.

Yine de bulunduğum yerden deniz fenerini hala görebiliyordum; yürümeye ilk başladığım zamankiyle aynı büyüklükte ve mesafedeydi.

Hiçbir mantığı yoktu. Yaklaştıkça bakış açımın değişmesi gerekirdi.

Bu durumun garipliğini görmezden geldim. Zaten adanın tamamını aramam gerekiyordu ve ortada bir yanılsama olup olmadığı umurunda değildi.

Yüzüme serin bir esinti vurdu, ama Lore'un izi her zamanki gibi bir türlü çıkmadı. Ufku tarayarak bir ipucu, kırık bir dal parçası ya da toprakta bir ayak izi aradım, ama hiçbir şey yoktu. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı ama tamamen batmamıştı.

Bakışlarım o anormalliğe odaklandı. İlk geldiğimde hava kararmaya başlamıştı.

Tahminime göre, çoktan hava kararmış olmalıydı.

Belki de bu yüzden buraya Lanetliler Adası deniyordu. Adanın kendisi, yoldan çıkmış gezginleri deliliğe sürükleyene kadar işkence ediyordu.

Yeni bir aciliyet duygusu beni hızımı iki katına çıkarmaya itti.

Yolda beklenmedik bir yol ayırımına rastladım ve durdum.

Yollardan biri muhtemelen deniz fenerine doğru kıvrılarak çıkacaktı; zaten en umut vadeden yer olduğuna karar verdiğim hedef orasıydı.

Ama diğer yol içimde derin bir şeye dokunuyor, beni o yöne doğru itiyordu. Neden bu yöne doğru çekildiğimi çözmeye çalışarak onu inceledim. Karanlık kitaptan gelen bir manipülasyon olabileceğini bildiğim için hiçbir duyguya güvenip güvenemeyeceğimden emin değildim.

Bakışlarım, sık ormanın içine doğru kıvrılan dar, dolambaçlı patikayı takip etti.

Dökülen yapraklar ve dallar olduğu gibi duruyordu; yakın zamanda seyahat edenlerin izlerini gösteren hiçbir girinti veya kırık dal yoktu.

Diğer yol geniş ve iyi işlenmişti, hâlâ en bariz seçenektir.

Basit olması gerekirdi, ama olduğum yerde mihlanmış gibi kaldım, ayaklarımı bir yöne bir yöne bile hareket ettiremedim.

Ellerimi saçlarımın arasından geçirdim ve içimde bir çatışma hissiyle bir

o yana bir bu yana yürüdüm.

Mantık beni asla yanıltmadı. Ama içgüdülerim de yanıltmadı.

"Boş ver."

Sağ taraftaki patikadan aşağı doğru yürüdüm. Kitabın duygularımı manipüle edip etmediğini bilmesem de, Lore'u bulmak için adanın her karışını didik didik arayacaktım.

Birkaç dakika sonra nihayet aradığım o hafif kokuyu yakaladım. Neroli ve fesleğen sabunu ve tamamen Lore'a özgü, altta yatan bir tatlılık.

Vücudumdaki gerginliğin bir kısmı hafifledi. Onun bu tarafa geldiğini içgüdüsel olarak hissetmem kafa karıştırıcıydı. Ama daha önce de biliyordum; gemide bile onu her yerde bulabileceğimden tamamen emindim.

Belki de Duruşmalar sayesinde aramızda bir bağ oluşmuştu. Sebebi ne olursa olsun, minnettardım.

Onun güvende olduğuna dair rahatlamam, tanımadığım başka bir koku aldığımında kısa sürdü. Başka biri onu benden önce bulmuştu.

Kokunun hafif misk kokusundan anlaşıldığı kadarıyla erkek.

Damarlarımdan akan buz nehri beni neredeyse olduğum yerde dondurdu.

Onu zarar görmüş halde bulursam ne yapacağımı klinik bir tarafsızlıkla hayal ettim. Karanlık senaryolar zihnimde hızlı ve acımasız bir şekilde art arda canlandı.

Bir vizyonumda, Lore'a zarar veren herkese saatlerce sadistçe işkence uyguladım, kullanacağım acıyı adım adım zihnimde prova ettim. Her eklem ve tendon, intikam amaçlı cerrahi bir işlemin hedefi haline gelecekti.

Şiddet yöntemlerinin hiçbirisi sınır dışı değildi; kelepçeler, tıbbi aletler ve silahlar, okuduğum vaka incelemelerinden ve adli tıp metinlerinden edindiğim korkunç derecede başarılı teknikler, bir zamanlar daha aşağılık erkeklerin alanı olarak gördüğüm türden zulümler.

Onu sağ salım geri getireceğim, yoksa bu diyarı kanla cezalandıracağım.

Alışılmış bir sakinlikle nefes aldım ve verdim.

Duygularım açıkça Kabuslar Kitabı'nın etkisiyle alevlenmişti; dövme mürekkebi göğsümde ve damarlarımda yanarken parlıyordu.

Ama bu gerçeğin farkında olsam bile, Lore'un incindiğini ve yalnız kaldığını her hayal ettiğimde içimde kaynayan öfkeyi söndüremiyordum.

Bu, ilkel, akıl almaz bir şeydi. Ve bana tamamen yabancıydı.

Bu sefer kendimi geri tutmak yerine, kendimi serbest bıraktım.

Zihnimi saran karanlık fantezilere tamamen teslim oldum ve intikamla ilgili daha da çarpık hayallerin zihnimde dolaşmasına izin verdim. Hayal ettiğim hiçbir senaryoda, bir canavarı yok etmek için gereken canavara dönüşmediğim bir durum olmadı.

Rüya dokuyucusunun saçının teline bile dokunulsa, bu diyarın gördüğü en kötü kabus olurdu.

Nefes almaya ve yaşadığım kuralları hatırlamaya kendimi zorladım.

Önce gözlemlerle, sonra harekete geç.

Düşünmeden hareket etmek sadece işleri daha da kötüleştirir veya en iyi yolu planlamadan önce niyetimi belli ederdi.

Birkaç dakika sürdü ama sonunda duygularımı kontrol altına aldım ve karanlık büyüün son kalıntılarının da beni serbest bıraktığını hissettim.

Dövmemin yanması geçti ve mürekkep, tuniğimin altından yaydığı o göz kamaştırıcı parlaklığı yerine yavaş yavaş normal bir altın rengine dönüştü.

Kahrolası Liber Noctem! Duruşmalar sona erdiğinde, rakip mahkemelerimin her birinin günahlarını yakından tanıyacaktım.

Tekrar derin bir nefes aldım, Lore ve arkadaşıyla ilgili daha ince ipuçları aramak için havayı yokladım. Şiddete dair hiçbir kanıt yoktu, kanın bakırımsı kokusuna ya da korkunun veya terin belirgin ekşiliğine dair hiçbir iz yoktu.

Lore kaçmamıştı, erkekle de kavga etmemişti.

Kokusu sabitti, duygusal alt tonları ise nötrdü.

Bu da demek oluyordu ki, bu adam kim olursa olsun, amacı ne olursa olsun, onu korkutmamıştı - en azından henüz değil. Hafif bir rahatsızlık kokusu aldığımı sandım neredeyse, ama emin olmak için çok silikti.

Kanın olmaması güven verici olmalıydı, ancak durumu daha belirsiz, daha tehlikeli hale getirdi. Lore onunla birlikte gönüllü olarak gidebilirdi.

Ve bu... bu beni olması gerekenden daha çok rahatsız etti.

Zihnimde farklı olasılıklar dönüp duruyordu.

Yeni bir kurgusal aşk mı? Gamzeli, tanrıların terk ettiği bir başka şekil değiştirici mi?

Orada durdum. Bu, kıskançlığın sınırına çok fazla yaklaşmaktı ve kardeşim Kıskançlığın günahından etkilenmeyi reddettim.

Kendimi sakinleştirdim ve odaklandım. Rüyalarındaki başka bir karakter değilse, kiminle karşılaşacaktı? Bir vampir mi, bir münzevi mi...

Ya da, en kötüsü, Nyantha'nın çarpık dünyasından bir yırtıcı hayvan mı?

Bu düşünce beni öfkeyle saldırmaya itti, ama bunun yerine o enerjiyi harekete geçirdim, adımlarımı uzattım ve avlanma stratejimi yeniden ayarladım.

O buz gibi öfkenin bir kısmı hafiflemiş, yerini zaman kadar eski hissettiren bir kararlılık almıştı. Yapabileceğim tek şey Lore'un izini sürmek, kaynağına ulaşmak ve orada beni bekleyen her ne olursa olsun onunla başa çıkmaktı.

Ona ulaşmak için savaşmak zorunda kalsam da, öyle olsun.

Yeni bir amaçla ilerlemeye devam ettim, ağaçların arasından akan suyun sesi kulağıma gelirken botlarım yumuşak toprağa hafifçe batıyordu.

Havada ıslak yaprak ve yosun kokusuyla birlikte Lore'un kokusu da vardı.

Suyun pürüzsüz taşların üzerinden şırıldayarak aktığı dereye ulaştım ve çamurda taze bot izleri gördüm.

Kenarları hâlâ keskin ve belirgindi, bu da çok uzun zaman önce bırakılmadıklarını, belki de en fazla bir veya iki saat önce bırakıldıklarını gösteriyordu.

Gerginliğim biraz azaldı. Duyularım beni yanıltmamıştı.

Lore buradaydı ve kendi başına yürüyebiliyordu. Kutlanmaya değer bir zaferdi.

Deniz canavarı saldırısından ve alabora olan korsan gemisinden ikimiz de yara bere içinde hayatta kalmıştık. Geri kalan her şeyle başa çıkabilirdik.

Sık ormanın içinden geçen dar, kıvrımlı patikada yürümeye devam ettim ve Lore'un kokusunun giderek daha da güçlendiğini fark edince rahatladım.

Alçak bir dalı kenara ittim ve yüksek meşe ağacında birkaç kırık dal parçası gördüm.

Dudaklarımda hafif bir tebessüm belirdi. Lore zekiydi. Bana ince ama açıkça belli bir iz bırakmaya çalışıyor gibiydi.

Onu tanıdığım kadarıyla, muhtemelen tökezlemiş gibi yapıp meşe ağacına tutunarak dengesini sağlamıştır.

Uzun ve kendinden emin adımlarla ilerledim, aradaki mesafeyi kapatmaya hazırdım.

Çok uzun sürmemeli artık.

Birkaç dakika sonra, içimde rahatsız edici bir his belirdi.

Ensemdeki ince tüyler diken diken oldu ve kürek kemiklerim arasındaki

sızı, her hareketimi izleyen bir şeyin varlığını işaret etti.

Dönmeyi reddettim, her neyse o şeyin onu hissettiğimi bilmesini istemiyordum.

Yanımdaki çalılıkları dikkatlice inceledim, bakışlarım ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe kalınlaşan gölgelerde gezindi.

Havada yeni bir koku belirdi; Lore ve arkadaşının, ya da daha büyük olasılıkla onu esir alan kişinin kokusundan farklıydı.

Kokuda tanıdık ama aynı zamanda yabancı bir koku karışımı vardı: çürüyen yaprakların ekşi kokusu, eski bir kilerde biriken acımsı tat ve dışarıda, hava koşullarına maruz kalmış bir cesedin kokusunu andıran bayıcı tatlı üst nota.

Bu, çürümenin apaçık bir kokusuydu.

Ölüm peşimdeydi.

Kolay olmayacağını bilmeliydim. Kabuslar Kitabı'nın karanlık gücünün belirtilerinin sızmasına karşı kendimi hazırladım.

Yavaş ve istikrarlı bir tempoda ilerledim, kasıtlı olarak acele etmedim ve karşıma çıkacak düşman sayısının ne kadar olduğunu gösteren en ince ipuçlarına bile dikkat ettim.

Yolda ilerlemeye devam ederken, bu sefer daha yakından, boynumun dibine bastıran soğuk, kötü niyetli bir bakışın baskısını tekrar hissettim.

Her ne olurlarsa olsunlar—vampirler ya da bu lanetli diyarda yaşayan başka bir kâbus yarattığı—neredeyse sessiz adımlarla ilerliyorlardı. Geçtikleri yaprakların hafif hışırtısı, sayıları hakkında tek ipucuydu.

Orman yolundaki bir sonraki viraja yaklaşırken, botlarımın bağcıklarını bağlamam gerekiyormuş gibi yaparak usulca çömeldim.

Çoğu yırtıcı hayvan kolay avlara karşı koyamazdı.

Sessizce saymaya yeni başlamıştım ki, aniden, adeta canlanmış gölgeler gibi hızlı ve vahşi bir şekilde üzerime atıldılar.

Hızla arkamı döndüm, silahım hazır haldeydi ve saldırganlarımı isabetli bir şekilde bıçakladım, ani şiddet patlamasıyla birini anında yere serdim.

Kılıcımı kemikli göğsünden yukarı doğru sapladım, atan kalbini temiz bir hareketle deldim, sonra da silahımı çekip çıkardım.

Kurgusal öykülerin aksine, vampir alevler içinde yanmadı veya küle dönüşmedi. Bunun yerine, yere yığıldı, uzuvları garip bir şekilde altında kıvrıldı.

Orada hareketsiz bir yığın halinde yatıyordu, gözlerinin ürkütücü kırmızı

parıltısı donuk, cansız bir griye dönüşüyordu. Hançerimin ucundan siyah kan damlıyor ve yere düşmüş yapraklara sıçırıyordu, kokusu iğrenç ve keskindi; geriye kalan rakiplerimi süzdüm. Bir düzine minyatür vampir, rahatsız edilmiş bir yılan yuvası gibi bana tıslıyordu.

Yüzleri öfkeyle buruşmuştu, pençe gibi keskin parmaklarını bana doğru uzattılar. Pençeleri, vücutlarının geri kalanı gibi kemik beyazıydı.

Kensington onlara hayalet demişti. Şimdi nedenini anladım.

Hayalet gibi beyaz tenleri ve saçları koyu renkli yapraklarla keskin bir tezat oluşturuyordu ve delici kırmızı gözleri, yalnızca bana yöneltilmiş doymak bilmez bir açlıkla parlıyordu.

Acaba bunlar orijinal kitaptan esinlenilmiş bir şeyden ziyade Somnia'ya özgü bir yaratık mıydı diye düşündüm. Sanki kâbuslardan doğmuş gibiydiler.

Bunlar, Malice Adası'nda tanıdığım vampirlere, dış görünüş olarak insana benzeyen, sadece gözleri kıpkırmızı olan ve kana susamış olan, son derece kibar yeraltı dünyası soylularına hiç benzemiyordu.

Bu daha küçük kuzenler doğaları gereği daha hayvansıydı ve yalnızca en temel içgüdülerine göre hareket ediyor gibiydiler. Tıslama ve derin hırıltılar dışında konuşmuyorlardı.

Bu da demek oluyor ki, onlarla mantıklı bir şekilde konuşmanın ya da onları durduracak tehditler savurmanın hiçbir yolu yoktu.

Deniz canavarı saldırısından aldığım yara muhtemelen onları çekti. Karanlık kitabın da yardımıyla. Ormanın kenarlarında gücünün hafif bir yankısını hissettiğime yemin ederim. Bu yaratıklarla birlikte beni de avlıyordu.

Böylesine neşeli bir kişiliğe sahip biri için Lore'un çok fazla karanlık kurgu okuduğu kesin. Arada bir şiir okuması da fena olmazdı.

Bu lanetli hikâyeden sağ çıkarsak, mektuplarını her gün kendi ellerimle yazacağım. Tüm belgeler arasında en işe yaramaz olanları bunlar.

Duruşumu genişlettim ve saldırıya hazırlandım.

Kabus vampirleri benim savaş pozisyonumu fark ettiler ve sanki aralarından sessiz bir emir geçmiş gibi, hep birlikte üzerime saldırdılar.

A detailed black and white line drawing of various flowers and foliage. In the top left, there are small five-petaled flowers on a stem. To their right is a large, single-petaled flower. In the bottom left, there is a large, multi-petaled flower with a dark center. To its right is another large flower with a dark center. In the bottom right, there are several small flowers on a stem. The background is dark, and the flowers are white with black outlines and shading.

PART III

Happily Ever After?

YİRMİ YEDİ

Prens Tembel

On iki canavar yaratığın hepsi de tüyler ürpertici bir kolaylıkla etimi parçaladı, jilet gibi keskin pençeleri ve dişleriyle derilerimi paramparça etti.

Hareketleri vahşi ve dizginsizdi, ancak en kötü darbelerinden ne kadar uzun süre kaçarsam, pusu kurma biçimlerinde de ürpertici bir düzen olduğunu o kadar çok fark ettim.

Vahşi saldırılarının çoğu, deri kıyafetlerimle korunmayan vücudumun savunmasız noktalarını hedef alıyordu ve bu koordinasyon düzeyi, vahşi dış görünüşlerinin altında yatan kurnaz bir zekayı ortaya koyuyordu.

Böylesine stratejik bir saldırı kullanmış olmaları, başlangıçtaki kan dökme arzularının ima ettiği akılsızlık yanılsamasını tamamen ortadan kaldırdı.

Açık ve hesaplı bir niyetle saldırıyorlardı.

Ve üstünlüğü ele geçiriyorlardı.

Belki Lore'un kitabından ilham almışlardı, ama her şeyden çok bu alemin kâbus yaratıklarıydılar. Ancak Liber Noctem'in işin içinde olup olmadığından emin değildim; onlara stratejiler öğretiyordu. Karanlık kitap beni ortadan kaldırmak istiyordu.

Dişlerinden biri boğazıma saplanmadan önce geriye doğru sıçradım.

Hançerimi ileri doğru savurdum, her seferinde ete saplanıyordum. Her savuruş ölümcül bir darbe indiriyordu, ancak sayıları savunmamı hızla alt etti.

Her birini indirdiğimde, yerine birkaç tane daha çıkıyordu.

Daha yüksek bir yere çıkmadan onları püskürtmek mümkün değildi.

Öfkeli kalabalıktan uzaklaşmak umuduyla birkaç adım geri çekildim, ama sanki ormanın kendisi bu ürkütücü yaratıklardan daha fazlasını ürettiyordu. Gölgeden sessizce ortaya çıktılar, solgun bedenleri mümkün olandan çok daha fazla sayıda çoğalıyordu.

Bir darbeyi daha savuşturup karşılık verdim ve saldırganımı geriye doğru savurdum.

Sonra onu hissettim.

Yerin kendisi bile sarsıldı.

“Tanrıların kanı.”

Gerçeği birdenbire ve sert bir şekilde fark ettim. Kabuslar Kitabı bu sahneyi işte böyle çarpıtacaktı; riskleri daha da artırmıştı.

Adanın tamamı bu yaratıkların yeraltı yuvaları veya inleriyle dolu olmalı. Ormandaki her oyuk, çatlak veya mağara ağzının o yeraltı cehennemine giriş ve çıkış kapısı olduğuna eminim.

Bölgenin üst kısımlarında tek başlarına yaşayabilecekleri vampir sayısı çok fazlaydı. Gün ışığında asla hayatta kalamazlardı.

Yer daha da şiddetli bir şekilde sarsıldı, bu sarsıntı depreme benzer bir kuvvetteydi.

Sanki binlerce yaratık tünellerden hücum ediyordu ve nereye gittiklerini anlamak için hiçbir zekâyâ gerek yoktu.

Çizmelerimin altındaki titreşimlerin şiddetine bakarak, aşağıdaki labirentin taze kana susamış ölümsüzlerle dolu olduğunu hayal ettim.

Buradan hemen çıkmam gerekiyordu. Şimdi.

İlk gerçek panik belirtilerini hissettim, sonra da onu bastırdım.

Liber Noctem'in korku uyandıran kâbusuna boyun eğmeyecektim. Daha fazla güç istiyordu ve ben ona teslim olmayacaktım.

Yavaşça döndüm, yaklaşan kalabalığı gözlemledim.

Bazıları yerden bir iki santim yukarıda havada süzülürken, diğerleri tamamen insana özgü görünmeyen, ürkütücü bir zarafetle hareket ediyordu.

Ormanda yüzlerce göz parılıyordu.

Birkaç saniye içinde etrafımdaki boş alan hızla küçük bir daireye

dönüştü. Savaşmak veya ivme kazanmak için kollarımı uzatmakta bile zorlanıyordum.

Nereye baksam, hayalet gibi vampirler sıralanmış, bazıları birbirlerine yaklaşmak için dişlerini gıcırdatıyor, bazıları da birbirlerini tırmalıyordu.

Etrafım sarılmıştı.

Orman aniden sessizliğe büründü, sadece ürkütücü tıslama sesleri duyuluyordu; hatta gürlemeler bile kesilmişti. Bu iyi bir işaret olamazdı.

"Bok."

En iyi çıkış stratejimi analiz ettim.

Ağaca tırmanmak uygulanabilir bir seçenek değildi; pençe uçlu parmakları sayesinde benim zayıf düşmüş halimden çok daha hızlı hareket ederek gövdelere kolayca tırmanıyorlardı.

Dönüp baktığım her yönde hayalet sürüleri vardı.

Sayıları çok fazla olduğu için bir tabur askerin onları püskürtmesi zor olurdu; normalde tamamen iyileşmiş olsaydım bu bir sorun olmazdı.

Öylesine sıkışık bir şekilde bir araya gelmişlerdi ki, aşılmaz bir duvar oluşturmuşlardı. Biri göz kırpan kırmızı gözlü, solgun yüzleri öfkeyle buruşmuş bir haldeydi.

Sanki gecenin kendisi hayaletlerle canlanmıştı ve bana kaçmak ya da taktiksel bir avantaj elde etmek için kolay bir yol bırakmamıştı.

Çıkış yolu yoktu, tek çare bu sürecin içinden geçmekti.

Ve bu hiç de ideal bir durum değildi.

Daha iyi bir alternatifim olmadığı için tek seçeneğimi kullandım: onları gafil avlamak. Hem kılıcım ile hem de yumruğumla savururken kükreyerek, kıvranan hayalet sürüsünün içine daldım; bu kâbustan yara almadan kurtulmaya ve Lore'un izini kaybetmeden önce ona ulaşmaya kararlıydım. Ya da daha kötüsü, onlar ona ulaşmadan önce.

Ürkütücü bakışları bana dikilmişti, ağızları açık, keskin ve ölümcül dişleri görünüyordu.

Isırılmayı göze alamazdım; sihrimin sonunda kanımdaki zehri temizleyeceğini bilsem bile, şu an enfeksiyon riski çok büyüktü.

Kabuslar Kitabı'nın bilmesi gereken bir şey.

Zayıf düşmüş halimi sezmiş gibi, en yakınım da bulunan yirmi dört vampir üzerime atıldı, buz gibi parmakları kollarımı sabitlemek için uzandı, ama teslim olmayı reddettim.

Korkuya boyun eğmeyi reddettim.

Kılıcımı onlara sapladım, etrafımda kıvranan ölümsüzlerin etlerini yardım, grotesk figürleri her yandan üzerime doğru yaklaşıyordu.

Boğazlarından çıkan hırıltılar ve tıslama sesleri, dövüşün kaosa birebir uyan korkunç bir gürültü karmaşası yarattı.

Hızlı ve ustaca bir hareketle öne atıldım, kılıcımı en yakın vampirin göğsüne sapladım ve atmayan kalbine isabet ettirdim.

Yaratık tısladı, gözleri öfkeyle faltaşı gibi açılmıştı.

Kemik ve kasların direncine karşı koyarak hançeri çevirdim, sonra da çekip aldım. Vampirin yere düşmesini beklemedim bile.

Ben çoktan bir sonrakine geçmiştim bile.

Her vuruşumda hayati noktalara, gözlere, kalbe nişan alıyor, vurduğum kişileri yere seren ölümcül darbeler indiriyordum.

Dairesel bir hızla dönerek, bana doğru hareket etmeye devam eden ve darbelerimi engelleyen rakiplerimi etkisiz hale getirdim. Yumruğum bir vampirin çenesine isabet etti ve küçük bedenine sarsıcı bir şok gönderdi.

Döndüm ve güçlü bir tekme atarak diğerinin bacaklarını yerden kestim, onu yerde bir an sersemlemiş halde bıraktım.

Yüzyıllar boyunca mükemmelleştirilmiş akıcı bir hareketle, hançerimi üçüncüsünün göğsüne derinlemesine sapladım, soğuk, cansız kalbini deldim.

Vuruşlarımın etkinliğine rağmen, vampirler dişlerini ve pençelerini göstererek üzerime saldırmaya devam ettiler.

Her vuruşta kaslarım geriliyordu, dövüş ritmimi korumaya odaklanırken gösterdiğim çaba kolumda hafif bir titremeye neden oluyordu.

Hançerimi olabildiğince geniş bir yay çizerek savurdum, bıçağın havada keskin bir ısıklık sesiyle kesişmesinin hızıyla birlikte.

Pençe gibi bir el bana doğru hamle yaptı, doğrudan boğazımı hedef aldı.

Yere iyice eğildim, pençelerin hedefi kıl payı ıskalamasıyla oluşan hava akımını hissettim, sonra hızla ayağa kalktım.

Yan tarafımdaki yarıktan kan sızıyordu, sert hareketle yara tamamen yeniden açılmıştı. Kanımın kokusu etrafımızı sardı ve yaratıkları inanılmaz derecede vahşi, çılgın bir saldırıya sürükledi.

Hayaletler üzerime atıldı.

İnsanüstü bir hız ve çeviklikle arayı kapattılar. Hızları ve becerileri, benim gibi yetenekli bir dövüşçü için bile kaçmaya pek fırsat bırakmadı.

Ayaklarımla ve yumruklarımla saldırdım, damarlarımda adrenalin

akarken o ölümcül dişlerin etime saplanmasını engellemek için mücadele ettim, ancak her yumruk veya darbeye değerli enerjimi kaybediyordum.

Kılıcımı bir sonraki vampirin göğsüne sapladım ve vampirin nihai ölümüne teslim olduğu anı hissettim.

Sağımda başka bir gölge belirdi ve tüm gücümle yumruğumu savurdum, vampirin darbesine kemiklerimi sarsan bir etkiyle karşılık verdim.

Bu mücadele beni hızla yıpratıyordu.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken, yavaşça vampir sürüsünün dışına doğru ilerledim. Her hamle bir öncekinden daha zahmetli geliyordu ve alnımdan süzülen ter gözlerimi yakıyordu.

Bacaklarım kurşun gibiydi ve attığım her adım çok zordu. Ama bana en yakın, gıcırdayan dişlerin hemen ötesinde, yol bomboştu.

Çevrede hâlâ Liber Noctem'in karanlık ve eğlenceli gücünü hissedebiliyordum, ancak tam yerini tespit edemiyordum.

Son güç rezervlerimi toplayarak depar atmaya hazırlandım; oraya ulaşabilirsem onları geride bırakma şansım olacağını biliyordum.

Gözümün ucuyla vampirlerden birinin vahşi, yırtıcı bir hırıltıyla öne doğru atıldığını gördüm. Vampirin gözleri açlıkla parlıyordu ve jilet gibi keskin dişlerini bileğime sapladı.

Kolumu geriye doğru çekmeye ya da hızlı bir darbeye yerinden çıkarmaya çalıştım ama o yapışıp kaldı. Dişleri içi boş hançerler gibi etimi deldi, zehir damarlarıma dolarken içimden bir acı dalgası geçti.

Zehir vücuduma volkanik bir patlama gibi yayılırken, kolumda dayanılmaz bir acı patlak verdi. Bir anda, kaotik saldırı durdu.

Beni ısıran vampir çenesini açtı ve sürünün içine karışıp kayboldu.

Hayaletler tısladı ama bana tekrar saldırmaya kalkışmadılar. Saflarını sıklaştırarak beni kuşattılar ve zehir vücuduma daha da derinlere işledi.

Dişlerimi sıktım; zehrin verdiği his dayanılmaz ve yabancıydı. Sanki bedenimin her zerresi onun istilasına karşı isyan ediyordu.

Örümcek zehri çok daha az korkunçtu.

En azından bu sayede benlik duygumu korumuştum.

Bu... bu, duyularımı silip yerlerine çarpık, karanlık arzular yerleştirmektir. Liber Noctem'in amacı buydu. Ya da belki de Nyantha mağaradan dileğini elde ediyordu – en büyük korkum.

Görüşüm bulanıklaştı, normal netliğim ile gölgeli bulanıklıklar arasında gidip geldi.

Görüşümdeki her dalgalanmayla birlikte zihnim de, ilkel içgüdülerin akılla şiddetli bir şekilde çatıştığı bir savaş alanına dönüştü.

İlkel içgüdülerim yüzeye çıkmaya ve her türlü mantıklı düşüncüyü bastırmaya başlayınca tüylerim diken diken oldu.

Ben bir canavar mıydım, yoksa insan mıydım?

Bu, çoğu kişinin düşüşümüz olarak düşündüğü olaydan sonra kendime sorduğum aynı varoluşsal soruydu.

Kardeşlerimle birlikte yaptıklarımız... O zamana dair anıların çoğu bulanıktı, ama biri her zaman net kalmıştı. En azından benim için. Kardeşlerimin de aynı anıyı hatırladığından emin değildim, ya da bu sadece günahımın bilgiye olan düşkünlüğünden mi kaynaklanıyordu?

En büyük günahımız, çoğu metnin iddia ettiği gibi, bedensel arzular değildi.

Parça parça hatırladığım kadarıyla, bizler insanlık arasında düzeni sağlamak için ilahi iradeyi gözlemlemek ve yerine getirmekle görevlendirilmiş savaşçılardık.

İnsanlara yardım etme amacıyla melek bilgisi vererek onları yozlaştırmıştık. Ekinlerini hazırlamak için günleri saymalarına yardımcı olacak astronomi, hayvanlardan ayırt etmelerini sağlayacak sanat, giysiler... Onlar da bizi tanrı sanmaya başlamışlardı.

Onları vazgeçirmeye çalışmıştık—bunu çok net hatırlıyorum—ama artık çok geçti.

Tek amacımız duygusuz izleyiciler olarak kalmaktı.

Ve başarısız olduk.

İyi niyetler gerçekten de cehenneme giden yoldu.

İşte bu yüzden yeraltı dünyasının gardiyanları olmuştuk.

Geçmişe dair anılarımızın çoğu silindi, emirlerimiz ölümlüleri gözetmekten, yaratılmasına yardım ettiğimiz günahkarları yönetmeye dönüştü.

Bu bir ceza değildi; sadece yaptıklarımızın bir sonucuydu.

Yumruklarımı sıktım, aklımın bir parçasını korumaya çalışarak umutsuzca çabaladım. Liber Noctem'in zihnimi veya duygularımı kontrol altına almasına izin veremezdim.

Fakat vampir zehri damarlarımda sıvı ateş gibi akmaya devam etti, en zor zamanlarda bile korumakla gurur duyduğum soğuk, analitik kişiliğimi tüketti, acımasızca eritti.

Her bozuk kalp atışı, solmakta olan mantığının bir parçasını daha yok etti.

Nefeslerim düzensizleşti; ciğerlerime yeterince oksijen alamıyordum. Derin bir nefes aldığımda, en büyüleyici koku duyularımı doldurdu.

Efsane.

İçimde derinlerde bir şey tutuştu, bir kıvılcım hızla alevlendi, zehirden daha yakıcıydı; bu ihtiyaç ateşi beni altüst etti.

Koruma. Sahip olma. Arzu.

Ama her şeyden önemlisi, ona bakma, tüm isteklerini, ihtiyaçlarını ve rahatını sağlama konusundaki yoğun arzu.

O baş döndürücü hissin bir başka dozunu almak için tekrar derin bir nefes aldım.

Ardından ikinci bir koku geldi ve gözlerimi kırmızıya boyadı.

O, çıplak ellerimle öldüreceğim erkekti.

Ama ondan sonra...

Onu avlama, koruma, sahiplenme, yumuşak etine dişlerimi geçirme ve onu kendime ait olarak işaretleme isteği duydum.

Ellerimi yumruk yaptım.

Duygularım mantıklı değildi, zehir ve o karanlık kitabın bana hissettirmeye zorladığı her neyse onun sonucuydu. Yine de, bunun altında yatan tek etkenin bunlar olduğundan tam olarak emin değildim.

Bu düşünceler, geldikleri kadar hızlı bir şekilde de kayboldu.

Bir başka acı dalgası daha beni sardı.

Bu sefer bağırdım, ama acıdan değil; dayanılmaz bir açlıktan bağırdım.

Ve beni doyuracak tek bir şey vardı.

İki büklüm olduğum yerden doğruldum ve etrafımı saran kalabalığa dişlerimi gösterdim.

Hayaletler geri çekildi, zehrin etkisini yavaş yavaş izlerken gözleri acımasız bir beklentiyle parlıyordu; bu zehir beni de onlar kadar vahşi bir hale getiriyordu.

Başından beri amaçları buydu. Beni sefil bir şeye dönüştürmek.

Onlar benim bir canavar olmamı istiyorlardı. Ve bunun Liber Noctem'in (Gecenin Özgürlüğü) arzusundan kaynaklandığını biliyordum.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Nefes alışverişimi yavaşlatmaya, ruhumun temel dokusuna hitap eden o kokunun cazibesine kapılmamaya çalıştım.

Havada asılı kaldı, alaycı, kışkırtıcı... eşi benzeri olmayan bir cazibe.

Kontrolüm elimden kayıp gitti, her lanetli nefesle iplikler çözüldü.

Artık içgüdülerime karşı koyamıyordum.

Yoğun ormanda topuklarımın üzerinde dönerek hızla koşarken, çizmelerimin altında yapraklar çıtırdıyordu; içimde doymak bilmez, her şeyi tüketen bir arzu akıyordu.

Avlanma ihtiyacım beni ileriye doğru itti, dar patikada ilerlerken her adımda tempom daha da hızlandı.

Yorgunluk veya yaralanma hissi tamamen kaybolmuştu.

Yeniden güçle dolup taşmıştım, duyularım keskinleşmişti.

Yosun ve nemli toprağın topraksı kokusu içimdeki hayvanı cezbediyordu, ancak avımın kendine özgü kokusu her şeyden önce arayışımı körüklüyordu.

Koştum ve orman etrafımda bulanıklaştı; gözümün kenarından canlı yeşiller ve toprak kahverengilerinin bir karışımı hızla geçip gitti.

Kalp atışlarının ritmik sesi ağaçların arasında yankılanıyordu, her atış beni kovalamacanın içine daha da çekiyordu.

Her nefes alışımında koku daha da güçleniyor, sarhoş edici ve çılgınca bir hal alıyor, bana bir fener gibi yol gösteriyordu.

Bana ait.

Ormanın kenarından hızla fırladım ve bir uçurumun üzerinde sallanan asma köprünün görüntüsüne dalınca ani bir frenle durdum. Aşınmış tahtaları hafif esintiyle gıcırdıyordu, sarmaşıklarla kaplı halatlar ise zamanla yıpranmıştı.

İkinci bir patika sağa doğru kıvrılarak ilerliyordu ve hedefimin gizemli kokusunu taşıyordu. Sunduğu cazip vaade rağmen, onu orada bulamayacağımı biliyordum.

Bu yoldan geri dönmüştü; kokusu kesinlikle ayırt edilebilirdi—keskin ve yeni, ve şimdi, yakında ölecek olan erkeğin misk kokusuyla da karışmıştı.

Emin olmak için derin, bilinçli bir nefes aldım. Tatlı kokusunun içinde başka bir adamın izlerinin de bulunduğuna şüphe yoktu.

İçimde koruyucu bir öfke kükredi, göğsümde şiddetli bir hırıltı yükseldi, bana ait olanı geri alma ihtiyacıyla beslendi.

Onun ellerinin onun üzerinde olduğu düşüncesi içimde yeni bir ateş yaktı.

Nefesimi verdim, hedefime odaklandım. Yakında aradaki mesafeyi kapatacak ve bu işkenceye son verecektim. Beni cezbeden sadece onu esir alan kişiyi sakat bırakma arzusu değildi.

O, hep oydu. Sanki bilinçli hale gelmeden önce bile, uyanık olduğum her an ve yarım yamalak hatırladığım her rüyada onun gölgesini avlıyordum.

Sanki zehir, içimde derinlere kilitlediğim bir duygunun kapısını araladı.

Bu beni özgürleştirdi.

Bir avcının kararlılığıyla ilerledim, bakışlarım köprünün ucunda yükselen yapıya sabitlenmişti.

Gövdesi kıvrımlı ve dalları geniş, kadim bir ağacın içine bir kale oyulmuştu; ahşap kuleleri kararan gökyüzüne doğru uzanıyordu.

Uçurumun ötesinde hiçbir şey hissedemiyordum.

Köprünün önünde ileri geri yürüdüm, duyularım en ufak yaprak hışırtısını veya ayak seslerinin fısıltısını bile algılayacak şekilde son derece hassaslaşmıştı.

Beni durdurmaya cüret eden her şeyi yok etmekten hiç çekinmem.

Damarlarımda dolaşan vampir zehri, muhakeme yeteneğimi bulandırdı ve beni doyumsuz bir dürtüyle hareket eden tek yönlü bir yaratığa dönüştürdü.

Kokusu beni adeta bir siren şarkısı gibi kendine çekiyordu.

Onun çekiciliğine bir an daha direnemedim.

İlk direğe parmaklarımı doladım, esnekliğini test ettim, kendi güvenliğimi hiç umursamadım. Köprü yıkılırsa, tırmanıp çıkarım.

Hiçbir şey beni ondan uzak tutamazdı.

Karanlık bir gücün yankısını hissettiğimi sandım, ama çok zayıftı. Onu bir kenara ittim.

Köprüye yavaşça çıktım, tahtalar ağırlığım altında büküldü ve yapının hareketleriyle uyumlu bir ritim yakaladım. Odak noktam gizlilikti.

Aşağıda, vadi böceklerin vızıltısıyla yankılanıyordu; bu, açlığın ve ham ihtiyacın bir şarkısıydı.

Ona hak verdim.

Adımlarımı dikkatlice atarak köprüden geçtim.

Attığım her adımın bir amacı vardı; beni o baş döndürücü kokuya, avladığım, özlediğim, sahip olmayı arzuladığım kişiye kaçınılmaz bir şekilde yaklaşıtıyordu.

Kanımdaki zehir hızlandı, düşüncelerimin kenarlarını ipeksi, yırtıcı bir berraklığa dönüştürdü. Yaklaştıkça hedefime daha da odaklandım.

Bedenimin her parçası ona uyum sağlamıştı: kokusunun batan günün en tatlı anlarıyla nasıl iç içe geçtiğine, duygularının beni nasıl kendine çektiğine.

Köprünün yarısına geldiğimde, olduğum yerde durdum, kulaklarım aniden tetikteydi. Başlangıçta böceklerin ritmik cıvıltısı sandığım şey, tuhaf bir enerjiyle yankılanıyordu.

Tenimde, havada çtırdayan minik kıvılcımlar gibi, karıncalanma hissi yayıldı. İçimdeki ilkel hayvan tarafı potansiyel tehlikeyi fark etti.

Etrafımda dönen sihir çok güçlüydü.

Yıpranmış ipi kavradım ve köprünün sallanmasına izin verdim, gücünü hissettiğime göre tekrar test ettim. Herhangi bir savunma büyüğü ortaya çıkmayınca ilerlemeye devam ettim.

Yolun neredeyse sonuna gelmiştim, yüksek, kemerli kapılara sadece birkaç metre kalmıştı.

Uğruna diyarın köşelerini dolaşacağım kişiye neredeyse ulaştım.

Birkaç adım daha attım ve karşımda yükselen ahşap kapılar belirdi, koyu renkli ahşap dokuları kadim bir büyüyle parıldıyordu.

Avım tam ulaşamayacağım mesafedeydi ama onu hissettim.

Sanki sihirli bir bağ beni kendine doğru çekiyor, yönlendiriyordu ve vahşi doğam bile onun çağrısını görmezden gelemiyordu.

Avucumu pürüzlü ahşaba bastırdım, karıncalanma hissi veren enerjinin tenime işlediğini hissettim. Başımı geriye doğru eğip duvarların yüksekliğini incelerken dudaklarımda yavaşça bir gülümseme belirdi.

Buradan kalenin tepesini göremiyordum; uçsuz bucaksız alan, kimsenin yan taraflarına tırmanmaya kalkışmasını engellemek için tasarlanmış gibiydi.

Tek bir hata bile ölümün kaçınılmaz olmasına neden olabilirdi.

Ama düşmeyi planlamamıştım. Eski tahta, tırmanışım için tutunabileceğim kadar oyuk ve düğüm noktası sunuyordu.

Bu zayıf engelleri aştığımda, gerçek av başlayacaktı.

Hiç vakit kaybetmeden, kalenin duvarlarının kaba, kıvrımlı ahşabına uzandım, parmaklarım eski düğümlere ve kıymıklara tutundu.

Yukarı doğru yaptığım her hamle beni hedefime biraz daha yaklaştırdı.

Kalbim heyecanla hızla çarpıyordu, siperlerin hemen ötesinde hayal

ettiğim o hafif kalp atışının ritmine uyuyordu.

Serin gece havasında varlığı neredeyse elle tutulur gibiydi ve yakında yeniden bir araya geleceğimizi biliyordum.

Ve o zaman nihayet benim olacaktı.

YİRMİ SEKİZ

Efsane

Savaş, tek kelimeyle, yıkıcıydı. Ve başka bir kelimeyle, üstsüzdü. Çünkü elbette tanışmamız böyle olacaktı.

Beynimin id kısmını suçladım; o ilkel, zevk düşkün, dinsiz yaratığın öz denetimi yoktu. Zihnim tamamen utanmazdı.

Ve ben bakakalmıştım. Ağzım açık kalmıştı. Belki de biraz salya akıyordu.

Tam bir başrol oyuncusu gibi.

“Leif.” War’ın sesi avluda uzaktan gelen bir gök gürültüsü gibi yankılandı. “Neden burada, üzerinde sadece senin tünün olan dilsiz bir ölümlü var?”

Conquest, sanki durum onu ilgilendirmiyormuş gibi kayıtsızca omuz silkti ve ben de ona normal bir insanı bile yaralayabilecek kadar keskin bir bakış fırlattım.

Bu durum, kibirli Periler üzerinde pek bir etki yaratmadı.

Adanın öbür ucuna sürüklenmeyi, o korkunç köprüden geçmeye zorlanmayı ve sonra da köy panayırında değerli bir buzağı gibi burada sergilenmeyi gönüllü olarak istememiştim.

"O da ava katılıyor," dedi.

“İsteğim bu değildi.” Bakışlarım tekrar Savaş'a döndü ve meydan

okurcasına koyu gözleriyle karşılaştım. “Ayrıca, dilsiz de değilim. Sadece beni şaşırttın. Çoğu insan dışarıda daha fazla kıyafet giyer.”

Kaşını kaldırdı. "İyi ki çoğu insan gibi değilim."

Onun dipsiz bakışları, geçen bir bulutun gölgesi gibi, yavaş ve bilinçli bir şekilde üzerimden geçti. Ve ben... hiçbir şey hissetmedim.

Ne bir kıvılcım, ne damarlarımda bir sıcaklık, ne de kalbimi hoplatan bir heyecan vardı. Ona bakakaldım, kendimde neyin yanılsız olduğunu merak ediyordum.

Savaş karşımda duruyordu, tıpkı okuduğum kitaptan hayal ettiğim gibi; gözleri gece mavisini havuzlar gibiydi, duruşu etkileyiciydi ve etrafında, normalde evcilleştirmeyi hayal edeceğim canlı bir varlık gibi, ham bir enerji dalgası yayılıyordu.

Uzun boylu, heybetli, koyu saçlı, içe kapanık bir tipti; zaten aksi halde ne tür bir anti-kahraman olabilirdi ki?

Üzerindeki yarı çıplaklık ve elindeki silah göz önüne alındığında, muhtemelen eğitimini yeni bitirmişti. Dikkatim bir kez daha ona yöneldi.

Göğsü adeta taştan oyulmuş gibi şekillendirilmişti, her kası belirgindi ve gizemli ve cezbedici, karmaşık dövmelerle kaplanmıştı.

Bronz teninde ince bir ter tabakası parıltıyordu.

Bir elinde, av sırasında karşısına çıkabilecek her türlü zorluğa karşı cilalanmış ve hazır halde, rünlerle kaplı bir kılıç tutuyordu.

Yüz hatları, acımasız bir güzellikle şekillendirilmişti; keskin ve etkileyici, bakışları ondan ayırmak neredeyse imkansızdı.

İçimde bir kıvılcımın tutuşmasını bekledim.

Bu durum, romantik fantastik öykülerdeki en sevdiğim sahnelerden birine, yani antrenman sonrası ilk, gerilim dolu, beklenmedik buluşmaya zemin hazırlıyordu.

Üzerinde tişört yoktu, terliydi ve vücudu yoğun bir şekilde dövmelerle kaplıydı.

Ve onun bu kadar çıplak olmasına dair ilk şaşkınlığım dışında, aklımdan hiç şüphe geçmedi.

Konsantre olurken muhtemelen kabız olmuş gibi görünüyordum, ama umurumda değildi.

O, kurgusal olarak en sevdiğim üç karakterden biriydi.

Elbette kalbimin hızlanmasını veya hafifçe kızarmayı başarabilirdim.

Kaşını kaldırdı. "Gördükleriniz hoşunuza gitti mi?"

Onu tekrar süzdüğümde gözlerinde kendinden emin bir parıltı belirdi.

Bana sırtıırken duruşu rahat ve kendinden emin bir hal aldı. Belli ki, sık sık reddedilme deneyimi yaşamayan biriydi.

Ne güzel olmalı.

Ayrıca bana hiç ilgiyle bakmadığını fark ettim, ama yüzünde belli bir kendini beğenmişlik ifadesi vardı; sanki onun dikkatini çekmek için her şeyi yapacağımı varsayıyordu.

Hayır, bana hiç uymuyor.

Kibirime rağmen, bir heykel gibi kayıtsız kaldım.

"Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hayır. Başroldeki karakterin görünüşünü bir kenara bırakırsak, kişiliğiniz size hiç yardımcı olmuyor. Gerçek hayatta, güzel bir yüz ve ukala bir tavırdan daha fazlasına ihtiyacınız var; aksi takdirde sadece kaba ve sıkıcı birisiniz."

Conquest kahkahayı zor tuttu, omuzları sessiz bir eğlenceyle titriyordu. Ama birkaç saniyeliğine War'un yüz ifadesi şokun bir portresiydi.

Gözleri faltaşı gibi açıldı ve çenesi düştü, bu da inanmazlığını ele veriyordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, tepkisinden dolayı onu suçlayamazdım; ben bile sözlerime şaşırmıştım. Ama söylediklerimde samimiydim.

Klasik yüz hatları ve çarpıcı görünümüyle, gittiği her yerde şüphesiz dikkatleri üzerine çekiyordu. Ama bana hiçbir şey ifade etmedi.

Zihinsel bir bağa özlem duyuyordum. Saatlerce konuşabileceğim, asla sıkılmayacağım veya söyleyeceklerim tükenmeyecek biri. Tıpkı benim onu özünde olduğu gibi sevdiğim gibi, o da beni olduğum gibi seven biri.

Buz mavisi gözleri ve ay ışığı kadar solgun saçları zihnimde canlandı. Prens, kendi başına ayrı bir ligdeydi.

Korsan gemisinde benimle yemek savaşı yapmıştı, eline geçen her şeyi okumuştı, tüm evini kütüphaneye çevirmişti, bir prens gibi dans etmişti, bir günahkar gibi öpüşmüştü, deniz canavarlarıyla ve dev örümceklerle savaşırmıştı; yine de beni iyileştirebildiği kadar etkili bir şekilde öldürebiliyordu. Hem acımasız hem de nazikti.

Soğuk ve analitik, ama bazen de tutkuyla dolu.

Bakışlarında, çözmek için her şeyi vereceğim bir sır dünyası da saklıyordu.

Ne yazık ki, aramızda romantik bir gelecek olmadığını bana çok açık ve net bir şekilde belirtmişti. Etrafımda bir sürü yakışıklı sevgili olsa da,

hiçbiri beni prens kadar etkilemeyi başaramadı.

Ve şimdi, savaşın dört atlısıyla karşı karşıya kaldığımda, en ufak bir ilgi bile gösteremedim.

Savaş'ın yüzüne kayıtsızlık maskesi takıldı.

Ama kayıtsız bir ilgisizlik numarası yaparken bile, çenesinin şekli ve bakışlarındaki karanlık parıltı, saklamaya çalıştığı gerçeği ele veriyordu.

O bakış, hesaplı ve kararlı bir bakıştı.

Savaş, çatışmanın yarattığı sürtüşmeden besleniyordu ve "hayır" cevabının ihtimalinden bile enerji alıyordu; tıpkı bir kumarbazın bir el daha oynayarak ödül riskine göğüs germesi gibi, savaş da bir meydan okumaya göğüs geriyordu.

Ben onu savaşa sürükleyen her neyse, onu harekete geçirene kadar bana en ufak bir ilgisi yoktu.

Hâlâ benden hoşlanmıyordu. Üstelik bu onun için romantizm ya da baştan çıkarma meselesi de değildi.

Bu, sadece yapabileceğini kanıtlamak için bir çatışmayı kazanmakla ilgiliydi.

Gerçekten yeni bir hobi edinmem gerekiyordu; alfa periler sıkıcı olmaya başlamıştı.

Aramızda sessizlik yayılmaya devam etti, hava gergin ve stresliydi.

Sessizce taktik değiştiriyor, fikrimi değiştirecek bir fırsat arıyordu. Gerçek av gece yarısında başlayabilirdi, ama içimde farklı bir avın daha yeni başladığı hissi vardı.

“Pekâlâ, o zaman. Sizinle tanışmak bir zevkti.” Bana yavaş ve şeytani bir gülümseme verdi. “Bir dahaki sefere görüşmek üzere, avım.”

Gece yarısı bakışlarıyla karşılaştım, gözümü kırpmamaya kararlıyım ama oradaki yoğunluk beni bakışlarımı kaçırmaya ya da onu tekmelemeye itti.

Neyse ki, korsanların en sevdiği taktiklerden birini kullanarak kendimi daha büyük bir belaya sokmadan önce bakışmamızı kesti.

Conquest'in omzuna hafifçe vurdu, ardından kendinden emin adımlarla avludan çıktı, ayak sesleri kaldırım taşlarında yankılandı.

Doğrusu, War gidene kadar etrafımızdakileri neredeyse hiç fark etmemiştim.

Bana dönüp bir bakış bile atmadı ama bir şekilde dikkatinin hala üzerimde olduğunu biliyordum. Sanki bilincimin kenarlarında ince bir

çekişme hissediyordum, hâlâ oluşturduğu tehlikeye karşı beni uyarıyordu.

Bilinçaltım, savaş atlısının bir tehdit oluşturduğu gerçeğini işaret ettiği için bir ödülü hak ediyordu.

İçimden bir ah çektim. Hayatım boyunca hiçbir talibinin dikkatini çekmemiştim ve şimdi istemeden de olsa yanlış türden taliplerin ilgisini çekmiştim.

Rüya büyümün biraz daha sakinleşmesi gerekiyordu. Ya da belki de bu sadece Somnia'nın rüya büyüsyüdü. Tembellik, tanrıçanın tamamen karanlığa bürünmeden ve güçlerinden mahrum bırakılıp bu aleme bağlanmadan önce rüyalara hükmettiğinden bahsetmişti. O anda duraksadım... Bunu bana gerçekten söylemiş miydi? Birdenbire hatırlayamadım, ama doğru olduğundan emindim.

Conquest duvara yaslanmış, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle, bu akşamki festival için satıcılarla yavaş yavaş dolan avluyu inceliyordu.

"İşler daha sonra çok daha ilginç hale gelecek," dedi.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum, bakışlarımı periye diktim; içimde bir hayal kırıklığı ve huzursuzluk birbirine karışıyordu.

"Senden nefret ediyorum."

Conquest'in sırtışı daha da genişledi, dişleri akşam ışığında parladı.

"Av bittikten sonra ne olacağını bekle bakalım." Sesi daha da alçaldı. "O zaman benden kesinlikle nefret edeceksin."

Doğruldu ve çenesini kalenin tam ortasına doğru hızla çevirdi.

"Küçük tavşan, diğer avla tanışma vakti geldi. Umarım birkaç arkadaş edinirsin, yoksa bu gece senin için hiç eğlenceli geçmeyecek."

Büyülü Peri şatosundaki bir odaya götürülüp planlar yapabileceğimi ummuştum ve ilk hatam da buydu: Karanlık kitapla yapılan denemelerin bu kadar ilerlemiş aşamasında herhangi bir beklentiye sahip olmak.

Orijinal öyküde, baş karakter en güzel misafir odasına götürülür, kendisine yemek, giysi ve sıcacık bir banyo yaptırılırdı.

Conquest beni çiçekli sarmaşıklarla örülmüş sihirli kapılardan içeri

almak yerine, devasa kalenin gölgesinde kalan dar bir sokağa götürdü.

Geçtiğimiz binaların arka taraflarına şöyle bir göz attım.

Sanırım küçük lokantalardan gelen sıcak havayı dışarı atmak için bazı kapılar ardına kadar açılmıştı. Lezzetli etlerin ve kızarmış patateslerin kokusu tatlılarla karışınca midem guruldamaya başladı.

Conquest bana sinirli bir bakış attı, sanki açlığımı kontrol edebileceğim gibi.

Gölge evcil hayvanımı çağırıp perilere zarar vermeyi düşündüm ama küçük Teddy'yi tehlikeye atmak istemedim.

Dev ağaç yapısının içine baktığımda, buranın diğer küçük müstahkem köylerden farksız görüldüğünü fark ettim.

Kaldırımlı sokaklar, soluk taştan yapılmış ve sazdan çatılı, birbirine sıkışmış sayısız bina. Bazıları iki katlı, bazıları üç katlıydı, ama hiçbirinin üzerinde yükselen kale kadar görkemli değildi.

Hareketli mekanlar azaldıkça, lezzetli yemek kokusunun yerini keskin bir gübre kokusu aldı.

Burnumu buruşturdu. Sıcak, buharı tüten pisliğin kokusu iştahımı gerçekten kaçırdı.

Dar sokaktan ilerlemeye devam ettik ve yakındaki sokakların canlı sohbet ve gürültüsü kayboldu, yerini kaldırım taşları üzerindeki ayak seslerimiz aldı.

Sokağın sonuna gelindiğinde, geriye kalan tüm gürültü tamamen kesildi ve en uçta, başka hiçbir binanın bulunmadığı düz bir alanda ahırlar ortaya çıktı.

Yapıyı ahşap kirişler çerçevesiyordu ve binanın yan tarafındaki çatlaklardan zar zor seçebildiğim saman dolu ahırlarda atlar usulca kişniyordu.

Dışarıda, geniş bir hayvan ağılı dikkatimi çekti; tahta çitaları zamanla yıpranmıştı ama yine de kaçmayı engelleyecek kadar sağlam görünüyordu.

İçeride bir grup erkek ve kadın bir araya toplanmış, Conquest ve ben yaklaşırken gözleri yere bakıyordu.

Yanımda duran periye tedirgin bir bakış attım, kalbim korkuyla hızla çarpıyordu.

"Cidden beni o kaleme doğru mu götürüyorsun?"

Bakışlarında vahşi bir keyif belirdi, sanki benim tedirginliğim ona son derece komik geliyormuş gibi.

"Hayır, seni kale arazisinde gezdirmeye, kırsalda at sırtında gezintiye çıkarmaya ve ardından yıldız ışığı altında şiirlerle sana kur yapmaya karar verdim."

Sesi o kadar kuru ve ifadesizdi ki, ağzımda neredeyse toz tadı hissedebiliyordum.

Onu baştan aşağı süzdüm. "Konuşmadığın zamanlar seni daha çok beğeniyordum."

"Not edildi. Şimdi diğer avların arasına katılın."

Kımıldamadım.

Eli sırtıma dokundu ve beni kaleme doğru son birkaç adımda yönlendirdi.

Çenesini kapıya doğru sertçe itti ve içerideki küçük kalabalık, sanki Perilerin gazabını üzerlerine çekmekten korkuyorlarmış gibi geriye doğru sindi.

Bu kesinlikle orijinal hikayeye aynı değildi. İnsanlar av olmak, efsanevi peri avcılarının dikkatini çekmek için mücadele etmişlerdi.

Kitapta, avdan önce kraliyet ailesi gibi muamele gördükleri anlatılıyor. En güzel yemeklerle besleniyorlar, kışı temsil eden beyaz keten giysiler giyiyorlar ve kutsal ağaç dallarından yapılmış taçlar takıyorlar.

Avın başlayacağı tepelere doğru caddede yürürken hayranlık ve kıskançlık uyandırdılar. Seçilmeyen köylüler sokakları doldurarak kar yağışını taklit etmek için beyaz yapraklar serptiler ve halk şarkıları söylediler.

O güzel versiyonda, avlar çiftlik hayvanları gibi ağıla kapatılmak yerine, gelin ve damat gibi kur yapılmıştı.

Bu çarpık öykü versiyonunda, korkuları elle tutulur derecedeydi. Kendime, teknik olarak Periler Diyarı'nda bile olmadığımızı hatırlattım. Burası hala Somnia'ydı, hala rüyaların ve kabusların hüküm sürdüğü bir ülke. Ve bu durum, eğer sihrimi iş birliği yapmaya ikna edebilseydim, bir şeyleri değiştirme gücüne sahip olduğumu unutturmakta oldukça başarılıydı...

Conquest bana hafifçe bir itme verdi ve ben de kıymıklı tahtaya tutunarak öne doğru sendeledim.

Kapı arkamdan gürültüyle kapandı ve ben de hızla dönüp kapı kolunu kavradım ve biraz salladım. Kilitliydi.

"Kan ve kemikler."

Bu gece işler giderek daha da kötüye gitmişti.

Conquest ara sokaktan geri çekilip gözden kaybolduktan sonra, diğer av nihayet başını kaldırdı.

Çekingen bir şekilde gülümsedim. "Merhaba. Ben Lore."

Kimse karşılık olarak gülümsemedi.

Ayakları yalınayak, üstsüz ve ağzının kenarından kan damlayan adamlardan biri homurdanarak başını dirseğinin içine sakladı.

Tahminime göre yirmi yaşlarında bir kadın yüzünü çite o kadar çok bastırmıştı ki, tahta yanaklarında izler bırakmıştı.

Geri kalanların hepsi bana tamamen sırtlarını döndüler.

Gözlerini kısan bir kadın hariç.

"Sen kuzu olacaksın," dedi.

Bununla ne kastettiğini ayrıntılı olarak açıklamasına gerek yoktu.

Ben tek bir itiraz sözü bile söyleyemeden diğerleri başlarını salladılar; kimisi rahatlamış, kimisi kabullenmiş bir şekilde, hiçbiri gerçek bir coşkuyla değil.

Bu da açıkçası kendimi daha iyi hissetmemi sağlamadı.

Kadın açıkça onların lideriydi, ya da belki de açıkça pes etmiş bir grup için karar almaya devam edecek kadar cesur olan son kişiydi.

Hikayenin bu versiyonu hakkında ne düşüneceğimi hiç bilemedim.

"Fedakarlık yapmak önemli bir iş gibi görünse de, bunun gerçekleşmeyeceğinden korkuyorum. Daha iyi bir strateji bulmak için fikir alışverişinde bulunmak isteyen var mı?"

Başını yana eğdi, gülümsemesi keskin bir ifadeye büründü. "Son giren, ilk ölen. Çoğunluk kuralı geçerlidir."

"Ölmek mi?" Eğer bu doğruysa, bildiğim olay örgüsünden çok farklı bir yöne sapmıştı. "Bu festivalin baharı karşılamak için olduğunu sanıyordum. Av olarak seçilmek bir onurdur. Ve eğer kazanırsak, bize bir lütuf bahşedilir."

Av sürüsünün lideri etrafımı sardı.

"Bir şeref mi? Bal dilli periler sizi buraya çekmek için bunu mu söyledi?" Çamurda çömelmiş insanları işaret etti. "Eğer kendi pisliğimizde oturup bütün hafta aç kalmak bir şerefse, o peri piçleri bunu kendilerine saklasınlar. İyiliklere gelince..." Başını salladı. "Onlara borçlu olmak istemezsiniz."

Çukurlaşmış gözlere ve zayıflamış yüzlere baktım. Kadın yalan

söylemiyordu.

“Neden kaçmıyorsun?”

“Kimse kaçamaz.”

Sesi acımasız değildi, ama bunu öyle kesin bir şekilde söylemişti ki, sonsuz umudumu bile bir anlığına söndürmüştü.

“Denemeye çalışanların talihsizliklerini gördüm. Koşmaya başlarsınız, periler bacaklarınızı kırar. Bazen kaçmaya çalışmamızı bile beklemezler. Bazen de erkenden oynamaya, bizi oyunlarına hazırlamaya karar verirler.”

Çevremdeki insanları tekrar inceledim.

Hepsi de daha önce hiç bilmediğim veya görmediğim bir şekilde perili ve yenilmiş durumdaydı. Bu ölümlüler, kitabımda anlatılanlar gibi perilere tapmıyorlardı. Peri toplumunun yüksek kademesine evlenip ölümsüzlüğe kavuşmayı hayal etmiyorlardı.

Bu insanlar, kendilerine hükmeden doğaüstü varlıklardan dehşete kapılmışlardı.

Liber Noctem'in hikâyeyi çarpıtması işte böyle oldu.

Bu hücredeki neredeyse herkes acı kaderini kabullenmişti ve sadece kapının tekrar gıcırtyla açılmasını ve şanslarının tükenmesini bekliyordu.

Teddy'yi çağırıp kapının kilidini açtırabilir miyim diye düşündüm...

“Avcılar her zaman taze et ister.” Lider bana acıyan bir bakış attı. “Üzerinde temiz kıyafetler, mis gibi kokan saçlar var. Onların aradığı şey bu. Bozmak için güzel bir şey. Bu yüzden sen kuzusun. Her halükarda seni almak için bir bahane bulacaklardır. Bari seni gönderelim ve kendimizi kurtaralım.”

Tanrım, bu gerçekten bir kabusa dönüşmeye başlamıştı.

"Öylece kuzu olmayı kabul etmeyeceğim," dedim bu sefer daha kararlı bir şekilde.

Bakışları ayak bileğimdeki kılıfında duran hançere kaydı.

Yüzündeki o açgözlü ifadeyi hiç sevmedim. Sanki kendi bıçağımla beni bıçaklayıp en ufak bir pişmanlık duymayacak türden biriydi.

"Gece yarısından hemen önce gelip av için daha fazla kişiyi seçtiklerinde, ilk gidecek olan sen olacaksın."

Beni katledilmeye göndermenin hiçbir sakıncası yokmuş gibi omuz silkti. Katiller ve psikopatlar hâlâ çok sayıdaydı.

"Ya kaçacaksınız ya da öleceksiniz," diye devam etti. "Her iki durumda da, onların avı olmamız beklenmeden önce bize bir gün daha

kazandıracaksınız."

Bu yeni bilgiyle zihnim adeta karmakarışık oldu.

Conquest, avın günlerce veya haftalarca süreceğinden hiç bahsetmemişti. Bu kadın kesinlikle yanılıyordu...

Ancak dikkatim bu hayvan ağlında titreyen ve korkmuş, yıkılmış insanlara kaynarken, içime bir şüphe sızdı.

Aslında bunun bir festival olduğunu söylememişti. Sadece av olduğunu söylemişti.

İkinci sorumu sorduğumda henüz cevap vermemişti.

İçimde ilk panik belirtileri belirdi.

Birkaç kişinin daha av gibi davranarak avcıları benden uzaklaştıracığına ve ben de saklanıp sihirimi yapabileceğim sessiz bir yer bulacağıma güveniyordum. Eğer tek başıma kaçırırsam, dört atlıdan da kurtulma şansım pek yüksek değildi.

Conquest'in uyarısı bu kez yeni ve uğursuz bir anlamla geri döndü. Umarım birkaç arkadaş edinirsiniz, yoksa bu gece sizin için hiç de eğlenceli geçmeyecek.

Hiç arkadaş edinmemiştim ve bu gece de eğlenceli geçmeyecek gibi görünüyordu. Kahrolası peri herif.

Yeniden artan bir aciliyet duygusuyla, ağılın boş bir köşesine doğru ilerledim ve anka kuşu gözyaşını çıkardım.

Artık çok daha keyifli bir şey hayal etme zamanı gelmişti ve bunu yapmak için sadece birkaç saatim vardı. İlk önce Teddy'yi çağırmayı denedim. Ama gölge evcil hayvanım nerede yaşıyorsa yaşasın, çağırma cevap vermedi.

Bu sözler midemi bulandırdı. Daha önce ona ihtiyacım olduğunda yanımda olmuş, bana arkadaşlık etmişti. Şimdi ise Liber Noctem'in onu benden uzak tuttuğundan şüpheleniyordum ve bu durumun beni ne kadar korkutup yalnız hissettirdiğinden nefret ediyordum.

Bunu kendime bile itiraf etmek istemedim ama Kabuslar Kitabı sonunda kazanmaya yaklaşıyor olabilir.

YİRMİ DOKUZ

Efsane

Gece yarısı, hazır olup olmamam fark etmeksizin geldi. Rüya dokuyucu büyüme erişememiştim ve bunun, bu Deneme için sınavın tam anlamıyla başladığı anlamına geldiğini anlamaya başlıyordum.

Liber Noctem, sanki gücümü devre dışı bırakıp beni, testin yüzeyinin altında gizlenen bilinçaltı korkularımı sınavan bir hikayeye hapsetmişti. Jessa Maya'nın kulübesi, güvenliğe duyduğum özlem ve bunu kendimde ya da başkasında asla gerçekten bulamayacağım korkusuydu. Ejderha şekil değiştirme testi sadece arzuyla ilgili değildi; asla sevilme korkusuyla ilgiliydi. Cinayet ve markiz, sadakat ve ihanet korkumla ilgiliydi. Deniz canavarı saldırısı boğulma korkum üzerine kuruluydu, ama daha derine indiğimde aslında umutlu kalmakla ilgiliydi. Eğer bu test hayatta kalmakla ilgiliyse, altta yatan korkunun yalnız kalmak olduğunu tahmin ediyordum.

"Bu gece şanslı tavşanımız kim?" diye sordu Conquest, kilidi açıp kapıyı ardına kadar açarken.

Hiç kimseden talimat almadan öne çıktım. Avın geri kalanını kurtaramayabilirdim ama hiçbirinin yakalanmadığından emin olacaktım. Bu benim sınavımdı. Başka kimsenin bunun için acı çekmesine gerek yoktu.

Bakışları eğlenceyle parlıyordu.

"Tek bir arkadaş bile edinmemiş olman gerçekten şok edici."

Ahırdan çıkarken omuzlarımı geriye çektim.

Eli, üzerime tam oturmayan tuniğimin arkasına kenetlendi, kumaş tenime doğru gerildi.

"O kadar çabuk değil, ölümlü." Yüzünde sinsi bir sırıtış belirdi. "Bu gece avcı arkadaşlarım gerçek anlamda eğlenmek istiyorlar."

Kasıldım. Benim yüzümden başka kimsenin zarar görmesini istememiştim.

"Sen orada kal." Beni işaret etti. "Ve siz dört kişi. Gelin."

Lider kurtulmuştu, ancak diğer üç genç kadın ve bir adam aynı şansa sahip değildi. Keşke onlara sunabileceğim başka bir şey olsaydı.

Perilerin arkasından ağır ağır ilerledik ve dışarı doğru yönlendirilirken, geride kalanlardan gergin fısıltılar yükselmeye başladı. Çoğunlukla perilerin bu gece bizim için ne gibi karanlık oyunlar hazırladığını öğrenmek istiyorlardı, ama ben bu konuya fazla kafa yormak istemedim.

Kabuslar Kitabı'nın olay örgüsünü değiştirmesiyle işler hiç de eğlenceli olmayacak.

Suçluluk duygusu beni sarmıştı. Bu insanların bu kâbus dünyasında hapsolmasının sebebi bendim. Liber Noctem gerçek kötü adam olsa bile, bu hikâyeyi hayata geçiren benim sınavımdı ve kitap içindeki herkesi işkence ederek harika zaman geçiriyordu. Kitap bu kadar berbatsa, tanrıçanın ne kadar korkunç olduğunu ancak hayal edebiliyordum.

Kendi içimdeki kararan düşünceleri ve ruh halimi kontrol altına almakta zorlanıyordum; her zaman sahip olduğum o küçük umut ışığına tutunmak giderek daha da zorlaşıyordu.

Beş kişilik grubumuzdan kimse konuşmadı, ancak herkesin dikkati, kafese kapatıldığımız zamana kıyasla çok daha fazlaydı.

Umarım bu, hayatta kalma içgüdülerinin devreye girdiği anlamına gelir.

Şehir sınırlarının dışına tek sıra halinde yürüdük ve sonunda, içinde yaşayanlardan çok ıssız gibi görünen eski bir köyden geçtik.

Pencerelerde yanıp sönen ışıklar yoktu, bacalardan duman yükselmiyordu ve havada yemek kokusu da yoktu.

Ay ışığında mezar taşları gibi yükselen, yıkık dökük taş evlerin yanından geçtik ve görünürde hiçbir yaşam belirtisi olmamasına rağmen, o ıssız evlerden bizi izleyen gözler hissettiğime yemin ederim.

Sessiz yürüyüşümüze devam ettik ve sonunda köyden çıkan bir toprak yola ulaştık; oradan da uzun bir süre yürüdükten sonra büyük bir tepenin

eteğine vardık. Eğer lanetli peri, asıl aksiyon başlamadan önce bizi yormaya çalışıyorsa, bunu harika bir şekilde başarıyordu.

Ne yiyecek ne de su verilmişti, uyumamıştık ve kolayca birkaç kilometre yürümüştük. Umut ışığını bulmakta zorlanıyordum. Annem bana denemeye devam etmemi, o tek umut ışığını bulup ona tutunmamı söylüyordu.

Annemi düşünmek bana ailemin geri kalanını da hatırlattı. Fiziksel olarak burada olmasalar da, karanlık kitap bile onları benden alamazdı.

Eski ahşap masamızda her akşam tekrarlanan tanıdık bir sahneyi gözümde canlandırdım: Fable ile ben yemek tabaklarını yeni toplamıştık ve babam, yemeğin büyük bir kısmını kendi başına pişirdikten sonra annemden ayaklarını uzatmasını tatlı bir şekilde rica ederdi. O sırada okuduğu kitabı çıkarır, en sevdiği pasajları veya bize metinle ilgili sorular sorabileceği yerleri işaretlediği bir cep kitabı olurdu. Annem sayfaları katlamasına sinirlenir, babam ise sadece "Evet canım. Bir dahaki sefere bunu dikkate alacağım." dediğinde Fable ile ben sırtırdık. Çünkü babamın hiçbir zaman sayfalarını katlamayacağı bir cep kitabı görmediğini biliyordu.

Hepimiz karnımız tok bir şekilde oturup, onun ilgisini çeken bölümü gülerek ve tartışarak ele alırdık. Bazen gece geç saatlere kadar analiz ederdik. Fable ve ben birkaç kez masada uyuyakalmış ve yataklarımıza taşınmıştık.

Babam ve annem, günleri veya haftaları ne kadar yoğun olursa olsun, günlük dünyamızla bağlantı kurma konusunda çok güçlü bir arzuya sahiptiler. Ne kadar fırtına olursa olsun, onların sevgisi ve arkadaşlığı her zaman benim yol gösterici ışığım oldu.

Babam, annem ve kardeşim kalbimdeydi. Ruhumdaydı. Bu da demek oluyor ki, asla gerçekten yalnız değildim.

Conquest bize uzun ve uğursuz bir bakış attıktan sonra yokuşu tırmandı.

Yavaşça arkasından tepeye doğru çıktık ve uzakta, bir tarlanın en ucunda askerler gibi sıralanmış ağaçlar görünüyordu; uzun silüetleri gece gökyüzünden daha koyuydu.

Avcıların bizden ormana kaçmamızı bekleyip beklemediklerini, ormanın bize herhangi bir sığınak sunup sunmayacağını veya farklı bir rota aramam gerekip gerekmediğini merak ettim. Hepimizin farklı yönlere gitmesi ve onları ayrılmaya zorlaması bir şey değiştirir miydi?

Nedense, taktiklerimizi daha önceden planlamış olsak bile, ölümsüz

kıyamet habercilerine karşı pek bir avantaj sağlayabileceğimizden şüphe duyuyordum.

Ayrıntıları seçmek zordu, ancak ileride hareket eden şekiller vardı.

Yaklaştıkça nereye gittiğimizi fark ettim: topraktan ve taştan oyulmuş, yamaç boyunca kat kat yükselen, kaba bir amfi tiyatrosu.

Oturma yerleri çok eski görünüyordu, sanki binlerce kanlı gösteriye ev sahipliği yapmış gibiydi ve tribünlere sıçrayan koyu lekelerden, ilk avdan beri temizlenmediğini düşündüm.

Kimileri kutsal mekanlarında taze kesilmiş çiçeklerden veya güzel sanat eserlerinden hoşlanırken, kimileri de düşmanlarının kanıyla süslemeyi tercih ediyordu.

Benim kişisel tercihim değil, ama umursayacaklarını sanmıyorum.

Dikkatim kanlı manzaradan uzaklaştı ve seyircilere yöneldi. Her sırada periler kümelenmişti.

Kimisi ipek ve kürklere sarınmış, kimisi kemik takılar ve metal maskelerle parıldamış, kimisi ise ellerindeki ışıldayan bıçakları aya doğru kaldırmaya devam eden, neredeyse gölgeden ibaret varlıklardı.

Boğazımdaki yumruyu yuttum.

Tamamen siyah giyinip silahlanmış olmalarının kötü bir moda gösterisi mi yoksa bu geceki büyük etkinliğe katılmak için mi olduklarından emin değildim.

Sanki Azrail'in bir avuç gayrimeşru çocuğu varmış ve ona ölüm sembolleri getirerek onun lütfunu kazanmak istiyorlarmış gibi görünüyorlardı.

Bu, orijinal kitaptan çok ama çok farklıydı. Kalp atışlarım hızlandı ve sakinleştirmeye çalıştım. Ölümsüzler muhtemelen korkumu hissettiler.

Korkmuş olsam da olmasam da, onlara başka hiçbir ücretsiz eğlence sunmak istemedim.

Yüzlerce peri bize doğru döndü, ana gösterinin katledilmesini bekleyen ve birkaç dakika daha hiçbir eylem olmadan acı çekmeye zorlanan kana susamış bir kalabalığın sabırsızlığıyla iç çekti.

Soğuk, gıcıklayıcı bir korku tenimi sardı. Burası onların Kolezyumu'ydu. Babam ölümlülerin tarihine çok meraklıydı ve insanların ölümüne dövmüşmeye zorlandığı uzak ölümlü diyarların birçok öyküsünü okumuştum. Bana ve Fable'a bu kanlı sporların neden bu kadar popüler olduğunun psikolojisi ve bunun toplumun bütünü hakkında ne söylediği

konusunda sorular sorardı.

Büyüm karanlık kitap tarafından kilitlenmemiş olsaydı, şimdi yeni bir hikaye yaratmak için harika bir zaman olurdu.

Anka kuşu gözyaşını tuttum ve gücümü çağırmayı tekrar denedim.

Taş, eskisi gibi soğuk ve mesafeli kalmıştı. Gerçekten de çıkış yolu yoktu, sadece içinden geçmek gerekiyordu.

Conquest yumruğunu havaya kaldırarak seyircilere bir işaret gönderdi.

"Herkes yerlerine otursun."

Grubumuz geçici olarak kurulan arenanın ortasındaki çıplak toprak alana götürülürken tribünlerde bir sessizlik hakim oldu.

Yüzlerce gözün bizi dikizleyip, bizi değerlendirmesinin yarattığı giderek artan rahatsızlığı görmezden gelmeye çalıştım.

Biz beş av, gevşek bir daire şeklinde durup talimat bekliyorduk.

"Bu geceki ava hoş geldiniz. Gördüğünüz gibi"—Conquest kolunu savurdu—"tek sayıda ölümlümüz var. Bu kasıtlıydı. Her atlı için bir hedef, ayrıca hasat tanrıçası için bir bonus."

Kalabalık kıkırdadı ve onun ima ettiği şeyin iyi bir şey olmadığını anladım.

Çevremdeki arkadaşlarıma şöyle bir göz attım, onları düşmanlarımızın gözünden görmeye çalıştım. Her biri kendi gerginlik belirtilerini gösteriyordu.

Kadınlardan biri dudağını o kadar sert ısırıyordu ki kanayacağını sandım, bakışları sinirli bir şekilde Conquest'ten Fae'nin tribünlerine gidip geliyordu; diğeri ise yerinde duramadan ayaklarını sürüyerek yürüyordu.

Adam ellerini birbirine sürttü, alnında ter parıldıyordu. Dördüncü genç kadın ise soğukkanlılığını korumaya çalışarak yutkunmaya devam etti.

Nefes alışverişim sığıdı, ne kadar sakinleşmeye çalışsam da göğsüm hızla inip kalkıyordu.

Tam da onların dediği gibi görünüyorduk: av.

Kalbim daha fazla çarpamaz diye düşünürken, kıyametin diğer atlıları yıkıcı bir zarafetle sahaya çıktılar.

War'ın bakışları anında benimkine kilitlendi, gözlerinde karanlık bir parıltı vardı; av başladığı anda beni yakalamaya geleceğinin sözünü veriyordu.

Dikkatimi ondan ayırıp, onu çevreleyen iki heybetli figüre çevirdim. Her ikisi de güçlü yapılı, uzun boylu erkeklerdi ve bu mesafeden bile

hissedilebilen bir tehlike havası yayıyorlardı.

Bin kiloyu hiç terlemeden kaldırabilecek gibi görünmeyen karakterlere sahip kurgu eserler okumaya gerçekten çok ihtiyacım vardı.

Kıtlığın altın sarısı saçları sıkıca arkaya örülmüş, adeta çatışmanın kendisi tarafından şekillendirilmiş bir yüz ortaya çıkarıyordu; her bir özelliği, temsil ettiği kaosu bir kanıtıydı.

Ve Ölüm... Tanrım, o büyüleyici bir güzelliğin simgesiydi.

Çekiciliğiyle korkutucu olan adamın kuzgun siyahı saçları ensesinde yumuşakça kıvrılıyordu ve gözleri berrak mavi buz gibiydi, tüm dikkati üzerine çekiyordu.

Sayısız insanın baktığı son gözlerdi bunlar ve ben de o talihsiz ruhlardan biri olmamak için dua ettim.

Dolgun dudakları, grubumuzu incelerken şeytani bir sırıtışla kıvrıldı; bu, serbest bırakacağı yıkımın sessiz bir vaadiydi.

Etraflarındaki hava şiddetle titreşiyor gibiydi, hareketsiz duruşlarına rağmen varlıklarından karanlık bir enerji sızıyordu.

Vahşi bir uğultu başladı ve bunun tribünlerdeki perilerin ayaklarını yere vurması mı, ölümlerimizi dağıtacak olanlara bakarken kalplerimizin çarpması mı, yoksa atlıların ayaklarının altındaki toprağın, müjdeledikleri yıkımın beklentisiyle titremesi mi olduğunu anlayamadım.

Gerçekten de kontrolden çıkmaya başlamıştım. Bunun onların büyüyle bir ilgisi olmalıydı. Liber Noctem'in karanlık gücünün yanı sıra, atlılar da beni çaresiz, yalnız ve ölüme mahkum hissettiriyordu.

Kendimi tamamen umutsuzluğa kapılma tuzağından kurtarmak için en iyi stratejimi planlayarak dikkatimi dağıttım.

Tembellik burada olsaydı, tam olarak bunu yapardı: çevresini inceler, işine yarayacak aletler arar, sonra da hiçbir duygu belirtisi göstermeden planını uygulardı.

Örümcek saldırısını ve aramızdaki konuşmayı hatırladım.

Örümceklerin bizi korkutmak istediğini, duygularımızı bize karşı kullanacaklarını söylemişti. Bu periler de farklı değildi. Aynı şey Liber Noctem için de söylenebilirdi. Aslında, bu alem, bu sınavın tamamı, korkunun sınırlarını zorlamak, benim ne kadar sürede pes edeceğimi görmekle ilgiliydi.

Atlılar hiç şüphesiz korkutucuydular.

Sadece isimlerinin fısıltısı bile dehşet uyandırıyor. Herkes kıyametin

dört atlısından korkuyordu; iyi zamanlar getirmeleriyle bilinmiyorlardı.

Ama iç sakinliğimi korumam, paniğe kapılmamam gerekiyordu. Bunlar kıyametin gerçek atlıları değildi, bunlar kitabımın karakterleriydi. Ve yenilebilirlerdi.

Amfi tiyatro, gözlerindeki açgözlü parıltı, silahlar; bunların hepsi bizi korkutmak, bizi daha kolay manipüle edilebilir hale getirmek içindi.

Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Korkumu yendiğimi iddia etmeyecektim, ama onu faydalı bir şeye dönüştürmek için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Serin bir esinti saç tellerimi havalandırdı ve bu küçük hediyeyle gülümsedim.

Gökyüzü, kadifemsi koyu bir siyahtı ve manzaraya sert, gümüşü bir ışıltı saçan dolunayla noktalanmıştı.

Başka herhangi bir durumda memnuniyetle karşılanırdı, ancak bu gece daha fazla kötü şansın habercisi oldu.

Ayın parlak ışığı tarlayı aydınlatıyordu ve ormandan görebildiğim kadarıyla orası da aynı şekilde ışıltıyordu.

Dolunayda orman, gölgelerde pek fazla saklanma imkanı sağlamazdı, ama yine de oraya gitmek, neredeyse tamamen boş olan ve hiçbir koruma sağlamayan tarlada koşmaktan daha iyiydi.

Fetihle karşı karşıyaydık.

“Borazan sesi duyulduğunda, ormanda saklanmak için on dakikanız var. Sonra avlanmaya başlarız.”

Zihnim hızla çalışıyordu. On dakika. Ölümsüz avcı efsaneleriyle karşı karşıya olduğumuzu düşünürsek, en iyi başlangıç değildi ama hiç yoktan iyidir.

En sevdiğim ikinci hayatta kalma romanındaki kadın kahramanın ne yapacağını hayal etmeye çalıştım. Yüksek bir yere çıkmak, su bulmak, açık alanlardan kaçınmak.

İlk başta suyun önemi az gibi görünüyordu, ama sonra avın bir dereden geçerken izini sürmenin daha zor olduğunu hatırladım.

“İki kısa trompet sesi daha duyduğunuzda, on dakika dolmuş demektir. Güneş doğana kadar yakalanmadan hayatta kalırsanız, kazanırsınız.”

Dudak ısırın kadın elini kaldırdı. Basit bir soru sormanın en büyük suçmuş gibi, tribünlerde bir öfke dalgası yayıldı. Kibirli peri kızı.

“Kaç kişinin kazanmasına izin veriliyor?”

“Hepiniz.” Bana tedirginlik veren o korkutucu sırtışıyla ona baktı. “Ama henüz bir kez bile yenilmedik. Sizi yakaladığımızda, kaderinizi kalabalığın belirlemesi için sizi buraya geri sürükleyeceğiz.”

Ne müthiş bir moral konuşması!

Conquest başka bir şeyler söylüyor, kalabalığa oynuyor gibiydi ve ben onu dinlemeyi bırakıp, akan suyun ince seslerini duymaya çalıştım.

Borazan sesi duyulduğu anda, bir yön seçip sanki şeytan kovalıyormuş gibi koşmak istedim. Emin olamasam da, soldan akan suyun çok hafif bir sesini duyduğuma neredeyse yemin edebilirdim.

Belki de o ses, damarlarımda hızla atan nabzımın sesiydi sadece.

Avuçlarım karıncalanıyordu ve ayak uçlarımda sekerek ilerliyordum. En iyi koşucu değildim ama son zamanlarda biraz antrenman yapmıştım.

Cin yamyam ve onun ölüm kurduna minnettar olacağımı kim bilebilirdi ki?

Trompet sesi yükseldi ve ben ağaçlık alana doğru koştum.

Oraya daha önce hiç koşmadığım kadar hızlı ulaştım ve ormanın birbirine dolanmış sarmaşıklarının arasından sıyrıldım; ayaklarımda altındaki zemin, arkamdan koşan diğerlerinin titreşimleriyle birlikte titriyordu.

Diğer avlardan kurtulmak ve su sesini dinleyebileceğim sessiz bir yer bulmak için ormanın derinliklerine doğru yön değiştirdim.

Birbirimize yakın duramazdık, yoksa hepimiz bir anda yok edilirdik.

Ayaklarımda altında dallar kırıldı ve çıkan sestten irkildim.

Şu an için en iyi stratejim hızlı; gizlilik daha sonra gelecekti.

Dikenli dallar tenime sürtünerek açıkta kalan bacaklarımdan ve kollarımdan ince kan izleri bıraktı. Umarım bu, takip edilmem açısından felaket olmazdı.

Yapabileceğim hiçbir şey yoktu, ödünç aldığım tunik ancak belli bir yeri örtüyordu ve dallara takılıp yaralanmamak için yavaşlayacak vaktim yoktu.

Ciğerlerim yanıyordu ama nefes almaya bile cesaret edemedim; arkamda, peri seyircilerinin tiz çığlıkları hâlâ rahatsız edici derecede yüksekti.

Onları bu kadar iyi duyabiliyorsam, daha hızlı ve daha sert koştum gerekliyordu.

Devrilmiş kütüklerin üzerinden atladım, biraz sendeledim ama ilerlemeye devam ettim.

Avı kazanmanın kuralları basitti: koş, saklan, hayatta kal.

Ve ne olursa olsun, kendimi korkuya kaptırmama veya sonsuza dek yalnız olduğuma inanmama izin vermemeliyim.

Korkuyu, endişeyi, kaygıyı bir kenara bıraktım ve sadece bir ayağımı diğerinin önüne koymaya odaklandım. Zihnim bıçak gibi keskin, kaçışa odaklanmıştı.

Koşmaya devam ettim, bacaklarım her zamankinden daha hızlı ve daha güçlü bir şekilde hareket ediyordu.

Ayaklarımın yere çarpma sesini, rüzgarın saçlarımı savurmasını ve kalbimin düzenli atışını dışında tüm düşüncelerimi sildim.

Uzun dakikalar geçti ve sonunda diğer tüm sesler kayboldu. Ormanda başka hiçbir av hayvanı gürültüyle ilerlemedi, ölümümüzü isteyen neşeli periler de duyulmadı.

Ne yazık ki, ben de trompetlerin sesini duyamadım. Duyma menzilinin dışına çıkmış olmalıyım, bu hem iyi hem de kötüydü.

On dakikanın çoktan geçtiğini ve atlıların ormanda dolaşmaya başladığını varsaymak zorundaydım.

Adımlarımı yavaşlatmadım; çalılıkların arasından olabildiğince hızlı koşmaya devam ettim. Yakında yavaşlamam gerekecekti, ama henüz değil.

Biraz sonra kaslarım yorgunluktan ağrımaya başladı ve ağzım çöl kadar kuruydu.

Uzun zamandır, sanki enerjim tükenmiş bir halde koşuyordum ve biliyordum ki bu kadar eski bir ormanda attığım her adım ya en büyük ihanet ya da en büyük kurtuluş olabilir.

Yanlış bir adım atıp ayak bileğini burkmak veya bir uzvu kırmak suretiyle yaşanan bir ihanet ya da saklanacak bir yer sağlamak suretiyle gelen bir kurtuluş.

şimdi bir kemiğim kırılrsa, avı kazanma şansım kalmazdı.

Üzerimdeki ağaç dalları aniden soluk mavi bir peri ışığına benzeyen bir şeyle titreşti ve kök düğümlü zeminin üzerinde garip gölgeler belirdi.

Müthiş.

Conquest, peri büyüsünün izin verildiğinden hiç bahsetmemişti. Bize başka ne gibi sürprizler hazırladıklarını merak ettim. Belki de bu, işleri daha ilginç hale getirmek için Somnia'dan türemiş bir kabus yaratığıydı.

Bu kabus dolu alemden gerçekten nefret ettim.

Alçak dallı yosunların altına hızla saklandım ve altındaki hava,

duyularımı anında uyuşturan tatlı bir kokuyla yoğunlaştı.

Perilerin veya bitkilerin bir tür zehir salgıladığına dair kötü bir hisse kapıldım.

Mümkün olduğunca az hava almaya çalışarak nefesimi tuttum.

Eğer ondan çok fazla solursam neler olabileceğini sadece Tanrı bilir.

Belki de soyunup aya ulumaya başlardım, ya da belki de pirelerini kaşıyan vahşi, evcilleştirilmemiş bir hayvan gibi yaprakların arasında yuvarlanırdım.

"Sırada başka ne gibi eğlenceli sürprizler olabilir?" diye içimden geçirdiğim için kendime lanet ettim. Bu asla pasta, kokteyl ve bir günlük izinle sonuçlanmadı.

Solumdan bir yerden, gümüşü bir kahkaha yankılandı; istediğimden çok daha yakındı. Kadın sesiydi, dolayısıyla atlılardan biri değildi ve ölümlülerden biri olduğundan da şüphe duydum.

Ama bu, bu rastgele perinin daha az ölümcül olduğu anlamına gelmiyordu.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve kanım buz kesti.

Çalıların arasına sessizce yuvarlanarak saklandım, dikenler tuniğime takıldı ve zaten hırpalanmış kollarımı çizdi.

Gözümü bile kırpmadım.

Hızla atan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak bekledim. Başka hiçbir ses yoktu. Bunun gerçek olup olmadığını ya da yeni bir zihinsel saldırı için Liber Noctem'e teşekkür etmem gerekip gerekmediğini merak ettim.

Yüzümü kaldırdım ve yavaş, ölçülü bir şekilde nefes verdim, sonra çömeldiğim yerden doğruldum. Çalıların arasından sessizce çıktım ve yalnız olduğumdan emin olmak için birkaç saniye bekledim, etrafı dinledim.

Etrafta başka peri kalmadığından emin olduktan sonra, ağaçların arasında hızlı adımlarla yürüdüm.

Bu artık bir kısa mesafe koşusu değildi.

Bu bir dansı ve tek bir yanlış adımın bedeli hayatımdı.

Bu hikâyeyi atlat ya da kaderine katlan.

Bu, kendi kendime sessizce tekrarlamaktan vazgeçemediğim, büyüleyici bir mantraydı. Acaba Kabuslar Kitabı düşüncelerimi çarpıtmayı, zihnimin derinliklerine inmeyi ve bu sınavı kaybetmemi sağlamayı mı umuyordu diye merak ettim.

Sonra keşke bunu hiç düşünmeseydim diye düşündüm. Önceliğim, ufak tefek felaketlerin üstesinden gelmekti.

Bir hayvan patikasını takip ederek ilerledim, botlarımın altındaki yosunlar ayak seslerimi yutarken esniyordu.

Bu hem bir nimet hem de bir lanetti. Yosun adımlarımı örtmeye yardımcı oluyordu ama aynı şeyi benden sonra gelen herkes için de yapacaktı.

Takip sesinin belirgin ritmini dinlemek için kulak verdim.

Yerin gürlemesi, dalların sallanması, kuşların ürkek bir şekilde havalanması veya en üst düzey bir yırtıcının geldiğini gösteren sessizlik.

Yaklaşan birinin işareti olabilecek herhangi bir şey.

Daha önce hiç bu kadar çok kıyamet senaryosu okuduğum için minnettar olmamıştım; bu an için beni hazırladı.

Orman, böceklerin vızıltısı, hafif rüzgarda yaprakların hışırtısı, uzaktan gelen su sesi gibi ince seslerle doluydu.

Neredeyse sevinçten çılgılık atacaktım; su kaynağı sol taraftaydı. Oraya ulaşabilirsem hem içecek bir şeyler bulabilir hem de izimi gizleyebilirdim.

Bu bana çok ihtiyaç duyduğum bir avantaj sağlayacaktı.

Sonra tek yapmam gereken şafağı beklemektir. Göğsümde umut yeşerdi.

Hareket etmeye çalıştım ama durdum ve dinlemeye başladım.

İçimden bir ses bana donup kalmam gerektiğini söyledi.

Bekledim, acaba uyarıyı sadece hayal mi etmişim, korkumu olduğundan farklı bir şeyle mi karıştırmıştım diye merak ettim.

Bir an sonra, dikkatimi farklı bir ses çekti: tam olarak ayak sesi değildi, tam olarak kalp atışı da değildi, ama ikisinin garip bir karışımıydı.

Donakaldım. Ne zamandan beri kalp atışlarını hissedebiliyordum?

Bu kesinlikle Liber Noctem'in müdahalesi olmalıydı. Birkaç saat içinde birdenbire ölümsüz olmamıştım. Ama duyularım yavaş yavaş güçleniyordu. Belki de bunun büyümlle bir ilgisi vardı.

Bir avcının yaklaştığını hissettiğim o artan panik duygusuyla, takip edildiğimi anladım. Hemen yüksek bir yere çıkmam gerekiyordu.

Olabildiğince hızlı ve sessiz bir şekilde, en alt dalları ve devrilmiş kütükleri kaldıraç olarak kullanarak en yakın ağaca tırmandım.

Yere birkaç adım kadar yaklaşmıştım ki, çalılıkların arasından bir enerji değişimi hissettim; artık yalnız olmadığımın içgüdüsel bir farkındalığıydı bu.

Vücudumdaki tüm tüyler diken diken oldu.

Avcılardan biri beni bulmuştu.

Kararsızlık beni olduğum yerde tuttu.

Ya fark edilmemiş olmayı umabilirdim ya da fark edilmişsem, başka birinin hızla geçip daha cazip bir hedef olmasını umabilirdim.

Ama savaş bu kadar yakınsa, bu bir tesadüf değildi.

Birbirine dolanmış dalların arasından gözlerimi kısarak baktım, önümdeki dar yolda herhangi bir hareket olup olmadığını anlamaya çalışırken kalbim çılgın bir ritimle çarpıyordu.

Sık yapraklar doğal bir perde oluşturmuştu ve bunun beni gizlemeye yeteceğini umuyordum. Bir an ikiye, sonra üçe dönüştü.

Birkaç dakika daha geçti ve ben kulaklarımı iyice gererek bekledim. Hala hiçbir şey yoktu.

Yavaş yavaş rahatlamaya başladım. Hissettiğimi sandığım her neyse, geçmiş olmalıydı.

Arkamda bir dal kırbaç sesi gibi keskin bir şekilde kırıldı.

Beklenmedik ses beni bir korku dalgasına sürükledi ve vücudum istemsizce irkildi. Ağzımı elimle kapatarak keskin nefesimi bastırdım.

Tehdidin tam önümde olduğuna o kadar emindim ki, arkamda gizlenen tehlikeyi hiç fark etmemiştim.

Bu, iki aracın yaklaştığı anlamına geliyordu.

Korkmuş bir av gibi, olmamaya çalıştığım halde, paniğe kapıldım. Ağaçtan atladım ve kanım gümbür gümbür akarken, çalılıkların arasından hızla koştum.

Ormanın bu kısmı giderek kararıyordu, yüksek meşe ağaçlarının kıvrımlı dalları ve dağınık çalılıklarla sıkıca örülmüştü; yıllarca güneş ışığından mahrum kalmış gibi kokan nemli toprağın yoğun kokusuyla doluydu.

Koşarken içimi bir korku kemiriyordu; kalın gölgelerin beni koruyup korumadığını veya felaketimin habercisi olup olmadığını anlayamadım.

Onlarla bağlantı kurmaya çalıştım, ama onlar benim rüya dokuyucu gücümün sihirli kurdeleleri değildi. Bu çok fazla kolaylık olurdu.

Tüm enerjimi kullanarak koştum, ancak dalların çokluğu beni yavaşlattı ve sanki kaçışıma karşı komplo kurmuş gibi görünen boğucu çalılıkların arasından kendimi sürükleyerek ilerlemek zorunda kaldım.

Aptal peri ormanı.

Yemin ederim ki, alıllıklar gözlerimin önünde ikiye katlanarak, bu diyarı yöneten periler için beni tuzaga düşürmeye çalışıyordu.

Hikaye artık orijinal öyküye hiç benzemediği için bana ne yapacaklarını hiç bilmiyordum. Cinayet mi? Hapis mi? Silahsız bir şekilde ölümüne dövüşmeye mi zorlayacaklar? Yoksa daha da kötüsü m ...

Öğrenmeyi reddettim, bu yüzden bacaklarımı daha sertçe hareket ettirdim.

Dalların kollarımı, yüzümü vurması beni durdurdu. Henüz değil.

Her sinirim az sonra öleceğim gerçeğiyle çığlık atarken, hayır.

Devrilmiş bir kütüğün üzerinden atladım, ivmemi kırmak için yuvarlandım ve büyük, yaşlı bir ağacın dibinde kayarak durdum.

Ağacın kabuğu iğden kaygandı ve dibindeki kökler, üzerlerinden geçerken bacaklarıma dolanmaya çalışan bir yılan yığını gibiydi, ama yine de tırmandım, ellerim ve botlarım bir şekilde gövdenin derin oluklarında tutunacak yer buldu.

Takip sesleri olup olmadığını dinlerken nefesimi kontrol etmeye odaklandım.

Hiçbir şey yoktu. Ağaçların arasından geçen gürültü yoktu, dallarda botların çıkardığı ses de yoktu. Sanki bir hayalet tarafından takip ediliyordum.

O lanet olası dalın kırılma sesini hayal etmediğimi biliyordum. Ama avcıyı ele veren tek ses buydu.

Gerçeği fark edince kalbim hızlandı. Bu, yaklaştığını bilmemi ve kaçmamı istediği anlamına geliyordu.

Kovalamacadan keyif alıyordu.

Bulunduğum yerden aşağıdaki açıklığı gözlemledim.

Ormanın bu kısmı تنها ve ulaşılması zor bir yerd . Bu vadiye girmek için birinin gerçekten çaba sarf etmesi gerekirdi. Özellikle de benden daha iri birinin. Atlılar kesinlikle gürültü yapacaklardı.

Ay ışığı ormanın bu kısmına henüz zar zor ulaşıyordu, ancak sızan azıcık ışık manzarayı hayaletimsi bir gümüş renge boyuyordu.

Hiçbir şey kıpırdamadı. Rüzgar bile esmiyordu artık.

Ama avcı yakındı.

Onu hissettim. Her kalp atışıyla daha da güçlenen bir çekim gücü gibiydi. Kamam için beni uyarmak yerine, onu aramaya teşvik etti.

Ona doğru koşmak.

Bu da gerçekleşmeyecekti.

Lanetli Liber Noctem, beni felaketime yol aabilecek kaynağı aramaya zorluyor. Bu sınavda başarısız olmayacaktım.

Sırtımı ağacın gövdesine yasladım, göğsüm hızla inip kalkıyordu ve bir anlığına kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapattım. Kurtulmuş olabileceğim, Savaşı, lm hatta Fetih'i yenmiş olabileceğim umuduna tutunmaya çalışarak bekledim.

Hıkayemin ani ve şiddetli bir sonla bitmeyeceğini biliyordum.

Saniyeler dakikalara dönüşürken ve kulağıma hiçbir ses ulaşmazken, neredeyse izimi kaybettiğine, bu rahatlamayı, bu kısa zaferi hak ettiğime inanıyordum.

Tam zgr kaldığımı sandığım anda, büyük bir el ayak bileğimi kavradı.

Ağaçtan aşağı çekilirken dünya dönmeye başladı.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, yakalandığımı idrak etmeye bile vaktim olmadı, tepki vermeyi bırakın.

Güçlü bir çift kol uzandı, yere düşmeden önce beni yakaladı ve sırtımı ağaç gövdesine bastırdı. Beni yerden birkaç santim yukarıda sabitlemişti, ayaklarımın yere basmasını engelliyordu; sonra da sıcak kaslardan oluşan devasa bir duvar bacaklarımın arasına girdi ve beni olduğum yerde kilitledi.

Vücudum her temas noktasında elektrik çarpmasıyla aydınlandı.

Hemen çırpınmaya, kendimi kurtarmaya çalışmaya başladım.

“Efsane.”

O sesi duyduğum anda mücadeleyi bıraktım.

Bu mümkün değil.

Acı verici derecede tanıdık gözlere baktığımda kalbim yepyeni bir nedenle hızla çarpmaya başladı. "Hayattasın."

OTUZ

Efsane

Sonsuza dek kaybettiğimi sandığım prensin görüntüsünü içime sindirdim ve rahat bir nefes aldım. Tembellik zarar görmemişti, yaşıyordu ve hatırladığımdan bile daha nefes kesiciydi.

Kollarımı onun etrafına doladım, sıkıca sarıldım, vücudunun sağlam, rahatlatıcı kütlesini kendi vücudumda hissettim.

Yüzünü boynumun kıvrımına yaslayıp, sanki kokumu ezberliyormuş gibi derin bir nefes aldığında, nefesi tenime sıcak ve düzenli bir şekilde değdiğinde, içimde bir şaşkınlık belirdi. Aramızda elektrik akımı geçtiğine yemin ederim.

Duygularını ne kadar sıkı kontrol altında tuttuğunu düşünürsek, bu hareketi adeta dizlerinin üzerine çöküp sevinçten ağlamakla eşdeğerdi.

O buz gibi dış görünüşün altına sızmayı başardığımı biliyordum. Duygularımın etkisi gerçekten de hissediliyordu.

Bir süre öylece kaldık, sonra yavaşça geri çekildim.

"Beni buldunuz."

Gölgede durduğu için yüz hatlarını net bir şekilde seçmek zordu, ama ağzının hafif bir eğlence ifadesiyle kıvrıldığını gördüğümü sandım.

"Her zaman."

Onun dikkatini yüzümden aşağıya, vücuduma doğru kaydırıldığını

hissettim, gördüm değil; ve bir yaralanma olup olmadığını kontrol ettiğini, herhangi bir aksaklığı kaydettiğini biliyordum.

"Bütün gece sahilde bekledim," dedim o incelemesine devam ederken. "Gelmediğinde, gerçekten de yılan boynuzlu atın seni öldürdüğünü sandım."

Karanlıkta dişleri parladı. Artık kesinlikle eğleniyordu.

"Birazcık da olsa güvenin, Peaches. Hakarete uğramamaya çalışıyorum. Daha fazla korsan muhabbetine katlanmak beni öldürme ihtimalimi çok daha artırırdı."

Ona ifadesiz bir bakış attım. "Tek boynuzlu at gemiden daha büyüktü. Ve sen de deli gibi peşinden koştun."

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırdı.

"Neyse ki yüzmeyi biliyorum."

Durumu açıkça küçümsüyordu; sadece iyi bir yüzücü olduğu için hayatta kalmamıştı. Tanrı bilir ne kadar zamandır su altında mahsur kalmıştı. Üstelik tam gücünde bile değildi.

"Ama yaratığın peşine düşmeyi siz seçtiniz, değil mi?"

"Evet. Bunun tamamen sizin anlattığınız hikayeden kaynaklandığını düşünmedim ve bir teoriyi test etmek istedim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Liber Noctem'in usta kütüphanecimi öldürdüğüne ve Duruşmalar sona yaklaşırken bir şekilde bir konaktan diğerine geçtiğine inanıyorum."

"Sence herhangi birinin içine girebilir mi?"

"Ya da her şey olabilir, son karşılaşma tam bir felaketti."

Mantıklı geliyordu ama bir şeyler doğru gelmiyordu. Liber Noctem'e bu kadar yakın olsaydım, onu hissetmez miydim?

Bütün bunları daha sonra düşünebilirdim; şu anda Sloth'a bakmaktan kendimi alamıyordum.

Onun varlığı gerçeküstüydü, uyanmaktan korktuğum bir rüya gibiydi.

Orada durdu, beni destekledi; sarı saçları dağılmış, kıyafetleri birkaç yerinden yırtılmıştı; kayıtsız tavrına rağmen uzun ve zorlu bir yolculuk geçirdiğini gösteriyordu.

Ama o buradaydı ve şu an için önemli olan tek şey buydu.

İçimde derin bir rahatlama hissettim, sanki üzerimden bir yük kalkmış gibi.

Tüm olumsuzluklara rağmen beni bulmuştu.

Kalbim şaşkınlık ve sevinçle doldu, gözlerimden yaşlar dökülmek üzereydi.

Gözlerimi hızla kırıştırdım, onların geri gelmesini diledim.

“Lore.” Gözyaşlarımı nazikçe silmek için başparmağıyla beni tutuşunu biraz değiştirdi. “Söz veriyorum, beni yok etmek için minik tıslayan vampirlerden ve o deniz canavarından daha fazlası gerekecek. Kabusların benim yıkımım olmayacak. Bana en kötüsünü ver, yine de yanında olacağım. Sorun değil.”

Gayet iyiydi.

Romantizm odaklı beynim tamamen çökmüştü.

Bu, herhangi bir hikayeden çok daha iyiydi.

Tembellik sözünü tuttu. Okyanusun derinliklerinden, vampir adasından ve periler diyarının ormanından geçerek beni takip etti.

Asla durmadan, asla pes etmeden.

Onun bağlılığının tamamen Liber Noctem veya Yargılamalarla ilgili olduğunu düşünmedim. Bu bana kişisel geldi; sanki her halükarda benim için gelecekti.

Bu düşünce içimde garip bir ürpertiye neden oldu.

Olağanüstü bir şekilde hareketsiz kaldı.

Ben de donakaldım, kötü niyetli bir olay örgüsüne karşı kendimi hazırladım.

Tehlike sezdiği için gergin olmadığını anlamam birkaç saniye daha sürdü. Çok farklı sebeplerden dolayı gergindi. Ve şimdi bunların ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Titrediğimde, vücudu benimkine yapışık olduğu ve beni ağaca yasladığı için bunu hissetmişti. Ve fiziksel olarak karşılık vermişti.

Dikkatimi söz konusu alana yönelttim.

Onun şişkinliğini fark etmemek veya hissetmemek imkansızdı, özellikle de ona sarılırken bacaklarımı beline dolamış ve onu bırakmamış olduğum için.

Yaralanmadığımı öğrendikten sonra, nihayet eteğimin kısaldığını ve bedenlerimizin birbirine ne kadar yakın bir şekilde yapıştığını fark etmiş gibiydi.

Nefes alışverişim hızlandı.

Ortamı neşelendirecek bir şaka düşünmeye çalışıyordum ama konuşmadan geçen süre uzadıkça aramızda giderek artan bir gerilim

oluşmaya başladı; sanki küçük bir kıvılcım, ikimizin de söndüremeyeceği veya kontrol edemeyeceği bir yangını başlatabilirdi.

Ya da belki de bu sadece benim hayalperestliğimdi.

“Efsane.”

Elleri, beni hâlâ tuttuğu uyluklarımın arkasını sıkıca kavramış, parmakları derime bir dağ damgası gibi bastırıyordu.

Ellerim onun geniş omuzlarında duruyordu ve dokunuşum altında kasları gerildi. Kendini dizginlemeye çalıştığını hissettim.

“Özür dilerim...” diye sözünü tamamlayamadan, fiziksel gerginliği azaltmak umuduyla biraz yer değiştirdim.

Tam tersi bir etki yarattı.

Kalçalarımız artık hayal gücüne pek yer bırakmayacak şekilde hizalanmıştı.

Yukarı doğru kıpırdandığımda, bu hareketten ne kadar tahrik olduğunu hissettim ve istemeden aramızdaki sürtüşmeyi artırmıştım.

Özür diledim ve tatlı dilli bir baştan çıkarıcı gibi, aynı şekilde tekrar hareket ederek ortamı yumuşatmaya çalıştım. Belli ki ilk seferinde çok işe yaramıştı. Bu yüzden uzun zamandır kimseye kur yapmamıştım.

Prensle birkaç ayrı olayda yanlışlıkla cinsel temasta bulunmuştum. Bu, kâbus gibi bir dünyada utanç verici karşılaşmalar rekorunu kırmış olmalıydı.

Yerimde duramamayı bıraktım ve açıkçası bunun işe yarayıp yaramadığından emin değilim.

Nefes alışverişi yavaşladı ve bakışları gözlerime kilitlendi, gözlerinin derinliklerinde bir fırtına belirliyordu. Ancak yüz ifadesini okumak imkansızdı.

Acaba o da birdenbire öpüşmemizi, o anın ne kadar saf bir sihir gibi hissettirdiğini ve binlerce ömür yaşasam bile ne kadar mükemmel olduğunu asla unutamayacağımı hatırlamış mıydı diye düşündüm.

Etrafımızda bir şeyler parıldıyormuş gibiydi, bir tür sihir bizi bu ana hapsetmiş, bir süreliğine kabuslardan korumuştu.

Bir anlığına, çılgınca ve pervasızca, aramızdaki mesafeyi kapatmasını, parmaklarının saçlarıma dalmasını ve ardından dudaklarının yakıcı bir öpücikle dudaklarıma yapışmasını, bu giderek büyüyen işkenceye son vermesini hayal ettim.

"Acele etmeliyiz," dedim, romantik düşüncelere kapıyı çarparak son

verdim.

“Mmm.”

Dikkatini dudaklarımdan ayırmamıştı.

Ve beni yutmaya hazır görünüyordu.

Bunun benim açımdan bir temenni olmadığına oldukça emindim.

“Bir av var ve gerçekten bulunmak istemiyoruz. Sanırım Savaş ya beni öldürmek istiyor ya da sadece yakışıklı ve sıkıcı olmadığını bana kanıtlamak istiyor. Orijinal hikayede, baş karakterle bir aşk üçgenine girmişti. Ama henüz Ölüm'le gerçekten tanışmadım, bu yüzden onun için endişelenmemiz gerektiğini sanmıyorum.”

Bu onun dikkatini çekti.

Bakışları birden gözlerime dikildi. Artık her yer buz gibiydi, hiç ateş yoktu.

"Sana dokunmaya, sana zarar vermeye veya seni herhangi bir şekilde ele geçirmeye kalkışan herkesi yok edeceğim."

Gülümsedim.

Sadece bir sosyopat, kelimenin tam anlamıyla kıyametin habercileriyle savaşıma ihtimaline gözünü bile kırpmazdı. "Onlar Kıyametin Dört Atlısı. Onlara karşı koyamayabilirsin."

Yüzünde kara bir gölge belirdi.

"Atlılar umrumda değil. Doğru bilgi ve beceriyle herkes öldürülebilir."

Ellerimle yüzünü hafifçe kavradım. "İşte benim neşeli sosyopatım."

Yüzü yukarı doğru eğikti, ay ışığının incecik parıltısında nihayet onu daha iyi görebildim. Bir şeyler ters gidiyordu.

Tembel hayvanın göz bebekleri kocaman açılmış, burun delikleri genişleyerek etrafımızdaki havayı kokladı. Bu, tanıdığım soğukkanlı, hesapçı kral değildi.

Bu, tamamen vahşileşmenin eşiğinde olan bir erkekti. Nasıl saklanmayı başardığına dair hiçbir fikrim yoktu... her ne oluyorsa. Sesi gayet normal geliyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadım. "Ne oldu sana—"

Sözlerim, bileğindeki yarayı fark ettiğim anda kesildi: iki delik yarası.

"Isırıldın." Damarlarıma buz gibi bir soğuk doldu. "Hayaletlerden biri mi?"

Eğer durum böyleyse, bu kötü bir durumdu.

Orijinal öyküde, ısırıklarının kurbanlarını akıl sağlıklarını

kaybetmelerine ve hayvansal içgüdülerle hareket etmelerine yol açtığı biliniyordu.

Göğsünden gelen kısık bir hırıltı, bu noktayı doğruluyordu.

"Onlardan herhangi biri sana zarar verdi mi?"

Sanki öfkesini gizlemek için çok çaba sarf ediyordu.

Sevgili, intikamcı prensim.

Onun o acımasız halini geri görmek gerçekten iyi oldu.

Başımı salladım.

"Gayet iyiyim. Birkaç saatliğine o hayvan ağılına kilitlenmem dışında." Sanki ormana doğru sinsice ilerleyip atlıları avlamaya hazırdı. "Seni ve sosyopat eğilimlerini özlediğimi söylemiş miydin?"

Bana olan tutuşu biraz daha sıkılaştı.

"Hiç tahmin edemezsin... Adada senin izini sürdüğümde ve birinin seni yakaladığını keşfettiğimde neredeyse deliriyordum."

"Sana bunu söylemekten nefret ediyorum sarışınım, ama sanırım bu dürtünü henüz kontrol altına alamadın. Gözlerin biraz vahşi görünüyor."

Bakışları dudaklarıma indi.

"O ağız benim sonumu getirecek."

O kadar hızlı yaklaştı ki, nefesi boynumu gıdıklayana kadar hareketin farkına bile varmadım. Tembellik, dişleri tenime değmeden önce bir saniye kadar tereddüt etti.

Yavaşça ellerini boğazım boyunca gezdirdi, karanlık ve şeytani bir baştan çıkarmanın vaatleriyle dolu bir okşama gibiydi bu.

O his, dudaklarını benden ayırmadan önce omurgamda zevk dolu ürpertiler yarattı. Dikkatini sessizce benimkine çevirdi. Aman Tanrım. Bu beklenmedik bir şeydi ve bir kez daha yapmasını istedim. Ve tekrar.

Eğer benim sinirleneceğimi ya da onu itip uzaklaştıracığımı bekliorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Buz gibi prensin bu serbest kalmış hali kanımı kaydattı. Her zamanki mesafeli, soğuk tavrından çok farklıydı.

Hem savaş alanlarında hem de gerçek hayatta acımasızdı ve ben de karanlığa ilgi duymaya başlayabilirdim. Bu ağaca yaslanıp beni sert ve hızlı bir şekilde öpmesini istedim. Sonra güçleriyle bunu anlayacağını hatırladım.

Bakışları bir süre gözlerimde oyalandıktan sonra dudaklarımdan kavrımını takip etti.

Vücutlarımızın birbirine kenetlenmiş halde kaldığı çizgiyi takip ederek

aşağı doğru ilerlemeye devam etti, orada kısa bir süre durduktan sonra daha da aşağıya kayd.

Beni süzmeye devam ederken, elleri yavaşça çıplak uyluklarım üzerinde gezinmeye başladı, dokunuşu hafif ve aceleci değildi.

Onların hareketlerinin farkında olduğunu düşünmedim. Sanki kendini o kadar sıkı tutuyordu ki, öz kontrolünün birkaç ipliğı sonunda kopmuştu ama kırılmamaya o kadar çok odaklanmıştı ki bunu fark etmemişti.

Duruşundaki yeni gerginliğı hissedebiliyordum, tıpkı kopmak üzere olan gerilmiş bir yay gibiydi. Zorlukla yutkunurken Adem elması gözle görülür şekilde yukarı aşağı hareket ediyordu.

"Beni yere indirmemi söylemelisin."

Bir şey söylemeliydim, büyüü bozmalıydım ama kendimi buna zorlayamadım.

Ağacın pürüzlü kabuğı tuniğimin üzerinden sırtıma batıyordu ve prensin gücünün, beni gövdeye doğru nasıl esir aldığıının verdiği hissin tadını çıkarıyordum. Pozisyon etkileyiciydi ve karşı koymak imkansızdı; prens her anlamda tam bir alfa idi.

Onun bir eliyle bacaklarımın yanlarında yavaşça çizdiği ince çizgilere bakıyordum ve karşılığında istenmenin verdiği o nefis yanma hissini yaşıyordum.

"Efsane."

Adım neredeyse bir yalvarış gibiydi.

"Tembellik." Ona doğru tereddütle uzandım, parmaklarım belirgin çene hatlarına ve dolgun dudaklarının yumuşaklığına değdi.

Onu kendime daha da yaklaştırmak, dudaklarımı onun dudaklarına bastırmak ve ardından yavaşça boynundan aşağı, sert göğsüne doğru indirmek için karşı konulmaz bir arzu duydum.

Onu o kadar çok istiyordum ki, içim acıyordu.

Bir savaştan diğesine koşuşturuyorduk ve tutunabileceğim, kabuslarla lekelenmemiş, güzel bir ana ihtiyacım vardı.

Rüyaların büyüüne ihtiyacım vardı. Ama en çok da onu istiyordum. Soğuk, mesafeli prensimi, içten içe alev alev yanan bir cehennemden daha ateşli olanı.

Çevremizdeki dünya dağılmanın eşiğindeydi ve her şey değişmeden önce bu kısa süreli rahatlama anını değerlendirmek istedim.

"Beni bulduğunuz için teşekkür ederim. Daha önce hiç kimse..." Aniden

gelen duyguyu yutkunararak bastırdım. “Yanımda birinin olmasının nasıl bir şey olacağını hep merak etmişim. Şimdi biliyorum.”

Tamamen yıkımın eşiğinde gibi görünüyordu.

“Sana bir yemin ettim. Sadece gerçek ölüm beni bu yemini bozmaya itebilir.”

Bu anıyı hatırladıkça ağzım büküldü.

Gerçekten de bunu yapmıştı; yanımda duracağına ve tüm düşmanlarımı sakat bırakacağına söz vermişti. Yarı ciddi olduğunu düşünmüştüm.

Belli ki, söylediği her rahatsız edici kelimenin arkasında durmuştu.

Bakışları, kalbimi heyecanla hızlandıran, için için yanan bir ateş gibiydi.

Beni istiyordu. Daha önce birlikte olmamızın kötü bir fikir olduğuna dair söylediklerine rağmen, yüz ifadesi farklı bir şey anlatıyordu. Bedeni de öyle. Arzusunun kanıtı hâlâ aramızdaydı ve ben bunu düşünmemek için çaresizce çaba gösteriyordum.

Prens Tembellik, kendini kontrol etme çabasıyla, en temel duygularına yenik düşmemek için zar zor direniyor gibi görünüyordu.

"Ne istiyorsun?"

Her şeyi istedim.

Dudaklarının benimkine değmesi, parmak boğumlarının iç uyluklarıma sürtünmesi... Dilinin ve parmaklarının vücudumun her kıvrımını ve girintisini öğrenmesini, beni doruk noktasına getirmesini ve ardından yavaşça içeri girerek beni tamamen doldurmasını istiyordum.

Birbirine dolanmış uzuvlarımla arasında, sayısız maceramızdan yorgun düşmüş bir halde uyumak istiyordum. Ve gelecekteki evcil kedimizle birlikte, şömüne başında tembel tembel kitap okuyarak geçireceğim sabahlar istiyordum. Ve tabii ki, gölge evcil hayvanım Teddy ile.

Aramızdaki hava gerilimle dolup taşıyordu ve biliyordum ki, eğer ondan beni öpmesini isteseydim, ince nezaket bariyeri paramparça olurdu, o da tüm çekincelerini bir kenara bırakıp beni hemen sahiplenirdi.

Kendimden geçme halinden kurtulmayı başardım.

"Ne hissediyorsanız, muhtemelen sadece zehirden kaynaklanıyordur..."

“Zehir değil bu.” Nefesi tenime sıcak bir şekilde değiyordu. “Nabzının hızlandığını duyabiliyorum. Arzunu hissedebiliyorum. Ve başka bir erkeğin kokusuyla kaplı olduğun gerçeğini düşünmemeye çok ama çok çalışıyorum. Ya da bunun beni neden böyle etkilediğini. Kıskançlık duymam – bu kardeşimin günahı. Ama seni kendi kokumla kaplama isteğinden başka bir

şey düşünemiyorum.”

Aman Tanrım. Okuduğum tüm kıskançlık klişelerini yaşıyordum.

Ve her saniyesinin tadını çıkarıyorum.

"Üzerimi değiştirecek hiçbir şeyim yoktu," dedim, kapüşonlu bakışlarının altında gizlenen canavarı yatıştırmaya çalışarak. "Bana dokunmaya kalksaydı, onu bıçaklardım." Bileğimdeki kılıfı işaret ettim. "Bana dokunmadığı zaman bile onu bıçaklamak istedim. Sen de onaylardın."

"Seni her zaman takdir ederim. Neşeni, karanlığını." Prens dudakları boğazımın narin kıvrımına değdi ve damarlarımda bir tehlike ürpertisi yarattı. "Ve özellikle zekânı."

Cinsel arzularımı dizginlemek için gözlerimi kapattım. Kendisi gibi değildi.

Orijinal kitapta, zehrin etkilerinin tamamen geçmesi günler sürüyordu. Kendini büyük ölçüde daha iyi hissediyor olabilirdi, ancak göz bebekleri farklı bir hikaye anlatıyordu.

Prens Tembellik hâlâ insandan çok canavardı.

"Zehir..."

Bir keresinde bana doğru hamle yaptı ve tanrıların ta kendilerini gördüm.

"Hissettiklerimle hiçbir ilgisi yok. Sana söz veriyorum; ısırıldığımda sertleşmedim. Ya da seni avlamak için ormanı yırtıp geçtiğimde. Ya da kale duvarlarına tırmanıp sokaklarda sinsice dolaştığımda."

Dişleri tekrar nabız noktama değdi. Isırılma riski ona olan arzumu daha da artırdı ve ona karşı koymayı daha da imkansız hale getirdi.

Eğer eve sağ salım dönersek mutlaka bir şifacıya başvurmam gerekiyordu. Ciddi sorunlarım vardı.

"Sensin Lore. Beni çıldırtıyorsun."

Ellerinden biri bacağımı bırakıp belime dolandı, beni sıkıca ve kararlı bir şekilde yerime sabitledi, ağaca daha da bastırdı. Giydiğim silah kemerine dokunmamaya özen gösterdi ama neredeyse anka kuşunun gözyaşının, yakınlığımızdan memnun bir şekilde kesesinde mırıldandığını düşündüm.

"Hayatımda hiç bu kadar sinirli, dengesiz veya heyecanlı olmamıştım."

Gülümsememi gizleyemedim başımı salladım.

"Kütüphanede yaşayan biri için, flört etme becerilerini geliştirmesi

gerekiyor."

"Şimdi sizin için soneler yazmamı ister misiniz?"

Bana öyle şeytani bir sırtış attı ki, kalbim haklı sebeplerden dolayı hızlandı. Sonra kalçaları tekrar hareket etti ve pantolonunun üzerinden bile olsa o küçük sinir demetine hassas bir şekilde dokundu.

Ona doğru kıvrıldım, kalbim göğüs kafesimde ateşli bir ritimle atıyordu. Eğer bu onun yapabileceklerinin sadece bir ön gösterimi ise, başım büyük dertteydi.

Mezar taşıma "Cinselliğin kurbanı" yazılabilir.

"Yoksa önce seni şu ağaca yaslayıp sert ve derinden becermemi mi istersin?"

Ruhumu bu prenze kesinlikle sunacaktım.

Ve tek gereken bir öpücük, biraz boyun ısırması ve birkaç küfürdü. Güçsüzdüm ama umurumda değildi; orgazmın esiri olmaktan çok daha kötü kötülükler vardı.

Biraz kıpırdadım ve vücudunun her belirgin kıvrımını, gömleğinin altında gerilmiş her kasını hissettim.

Kontrolü kaybetmeye çok yakındı ve bundan nefret ettiğimi söyleyemem.

Ya da o iğrenç ağzı.

Tanrım, bunun sadece hayal ürünü olmamasını gerçekten umuyordum. Bu, yüzyılın en büyük sürprizi olurdu.

Seksi bir hayal dünyasına dalma korkumu bir kenara bırakırsak, en azından bir kez daha sorumluluk sahibi olmaya çalışmalıyım. O zaman mantığın sesi olma konusunda üzerime düşeni yapmış olurum ve kötü kararlarımın sorumluluğunu üstlenemezdim.

"Bu korkunç bir fikir. Birçok nedenden dolayı."

Onun kısık, karanlık kıkırdaması, omurgamdan aşağıya doğru nefis bir beklenti ürpertisi gönderdi.

"Öyleyse, bana durmamı söyleyin."

Dudakları köprücük kemiğime değip daha aşağıya inerken sessiz kaldım; dişlerinin her nazik dokunuşu, varlığımın her lifine yayılan tatlı bir his uyandırdı. Daha aşağıya indi ve kalbime masum bir öpücük kondurdu.

Duyularım son derece keskinleşmişti, her dokunuşa, her nefese karşı aşırı duyarlıyım.

Tapılmak işte böyle bir şeydi. Fizikselin ötesinde hayranlık duyulmak.

"Sana durmanı söylememi ister misin?" diye sordum. Belki de soğuk kayıtsızlığını kaybetmekten nefret ediyordu; belki de başlamadan önce bunu bitirmem gerekiyordu.

Bacağımın iç kısmındaki hassas bölgeyi okşadı. "Hayır."

"Öyleyse yapma."

Sahipleyci bir hırıltıyla beni dizine oturttu, tuniğimin kumaşını kavradı ve çekti; yırtılma sesi sessizlikte yankılandı.

Kutsal tanrılar.

Gömleği ortadan ikiye yırtmıştı.

Yırtılmış giysi açıldı ve beni kısmen açıkta bıraktı. Sadece silah kemerim gömleğin tamamen açılmasını engelledi.

Beni, gözlerimi, ağzımı, boynumdan göbeğime kadar uzanan çıplak tenimi adeta süzdü ve onun muhteşem zihninin harekete geçtiğini gördüm.

Hiç şüphem yoktu ki, tüm bilgisini kullanarak benden zevk alacak ve adımı bile hatırlayamayacak hale gelecektim.

Bekleyiş o kadar büyüktü ki bacaklarımı birbirine sıkıştırıyordum.

Bakışları, içimde büyüyen acıyı yansıtan, öylesine yoğun bir özlemle gözlerime kilitlendi.

"Üzerime tuniğimi giy, sonra da beni yere indirmeni söyle, Lore. Eğer yapmazsan, merhamet dilenene kadar seni öyle sert bir şekilde orgazma ulaştıracağım ki." Bana doğru eğildi, dudaklarını kulağımın kenarına değdirerek fısıldadı, "Evim merhametli olmasıyla bilinmez."

Söylediklerini duydum, ama prensin kolları beni sımsıkı sarmıştı ve kulağıma titreşen alçak ve tehlikeli sesi, ona söylemediğim sürece çekip gitmeye niyeti olmadığını gösteriyordu.

Eskiden alay konusu olan, stratejiye önem veren prens gitmişti; bu erkek her türlü açlığı içindeydi.

O, tahmin edilemez ve çılgın biriydi ve bu durum, aşka susamış kalbim üzerinde tam anlamıyla felaket bir etki yarattı.

Onun beni, ortaya koyduğu her şekilde sahiplenmesini istedim.

Mantıklı ol, Lore.

Ama bu benim doğamda yoktu; ben ateşten ve duygulardan, imkansız hayallerden ve gerçek, masal kitaplarına layık bir aşka duyduğum gizli olmayan özlemden yoğrulmuş bir varlıktım.

Ellerim göğsüne yapıştı, ama onu itmek yerine gömleğinin kumaşını avuçlarımın arasına aldım.

İlk adımı kimin attığından emin değildim ama bir sonraki an, dudakları benimkine yapıştı, öpüşme her şeyi tüketti.

Parmaklarım saçlarına daldı, onu kendime doğru çektim, aramızda hiç boşluk kalmadı. Yüzünü kendime doğru çekip, sanki hayatım ve ruhum buna bağlıymış gibi öptüğümde onaylayarak homurdandı.

Dili ağzıma girdi ve benimkini okşadı.

Onun tadı insanı mest ediyordu ama yine de yetmiyordu.

Kalçalarımın hafifçe sallanmasının da teşvik ettiği gibi, eli yavaşça yukarı doğru hareket etti ve ağzıma doğru inledi.

Tanrım, onun ellerinin her yerde olmasını istedim.

Parmakları uyluklarımdan yukarı doğru, kalçalarımın kıvrımı ve belimin hafif eğimi üzerinde dikkatlice ilerlerken, karnımın derinliklerinde bir sıcaklık oluştu, damarlarıma yayıldı; ardından uçuşan tuniğimin altına girip göğsümün hemen altındaki hassas cilde dokundu.

Parmaklarımı saçlarının arasına daha sıkıca geçirdim, kalçalarımı onunkine doğru hareket ettirirken sıkıca kavradım ve sessizce ondan daha fazlasını istedim.

Öpüşmemizden kendini ayırdı, sonra dudaklarını boğazımda gezdirdi.

“Seni istiyorum. Her şeyden çok seni istedim. Hayatımın geri kalanında sana tapabilirim ve yine de yeterince uzun olmazdı. Zihnini.” Sağ eli yavaş, işkence dolu bir şekilde yukarı doğru hareket ediyor, silüetimin üzerinden geçiyordu. “Kalbin. Ne istediğini biliyorsun ve kimsenin ne düşündüğünü umursamıyorsun. Ve bundan daha seksi ya da daha ilginç bir şey yok. Sen mükemmelsin, Lore.”

Sonunda göğsümü avuçladı, yoğurmaya başladı ve dili ağzıma dalarak, kazanmasına fazlasıyla razı olduğum bir savaşa benimkini sahiplendi.

Başparmağı hassas noktalara dokundu, oynadı ve tahrik etti, ta ki bu hislerden dolayı doğru düzgün düşünemez hale gelene kadar.

"Daha fazla."

Talebim büyük bir coşkuyla karşılandı.

Bacaklarımın arkasından beni kavradı ve kalçalarını benimkine yavaşça, ritmik ve baştan çıkarıcı bir şekilde sürtmeye başladı. Bu, onun içime girmesiyle nasıl hissedeceğimin bir ön gösterimiydi ve ben zaten doruk noktasına çok yakındım.

"Aman Tanrım."

Bir an için yıldızları, gökyüzünü ve aradaki tüm alemleri gördüm.

Üstelik aramızda bir kumaş katmanı vardı.

Sonunda içime girdiğinde, belki de alev alacaktım. Ama ne muhteşem bir ölüm şekli!

Tunikinin kumaşına pençelerimle yapıştım, dokuma malzemeyi kavrayarak santim santim yukarı, başının üzerinden çektim. Onu görmek, onu engeller olmadan hissetmek istiyordum.

Gömleğini bir kenara attım ve bir anlığına onu süzdüm.

Vücudu bir sanat eseri idi; kasları kusursuzca şekillendirilmişti, her kıvrım ve sert çizgi yıllarca süren titiz disiplin ve özverinin bir kanıtıydı.

Altın anka kuşu dövmesi parıldıyordu ve gerçekçi tüylerini okşamaktan kendimi alamadım. Dokunuşumun altında vızıldadığına yemin ederim, küçük bir uyarı işareti miydi yoksa daha masum bir şey miydi, emin değildim. Ama sonra dikkatim prensin yüzüne kaydı ve nefes almayı unuttum.

Bana sanki en sevdiği hikayeymişim gibi bakıyordu ve sayfadaki her kelimeyi okumaya can atıyordu.

O an, hayatında hiç bu kadar savunmasız olmamıştı ve bunun tesadüf olmadığını biliyordum. Arzusunun derinliğini, fiziksel sınırları nasıl aştığını görmemi istiyordu.

Hayatımda daha mükemmel birini görmemiştim; kitaplarımdaki hiçbir karakter prensle ve onun her yönden yaydığı muazzam güçle kıyaslanamazdı.

Ama beni en çok zekası büyüledi.

Artık tüm dikkatimi yeniden çekmişken, baştan çıkarma girişimleri yeni bir kararlılıkla devam etti.

Kalçalarıyla o yavaş, sinir bozucu hareketi sürdürdü, tüm dikkati bedenlerimizin buluştuğu noktaya odaklanmıştı.

Aldığım her keskin nefes onu daha da kışkırtıyordu. Göğsümü avuçladı ve meme uçlarımı okşayarak, nasıl tepki verdiğimin, nelerden hoşlandığımın her nüansını kaydediyordu.

Beni, öğrenmek için can attığı bir metin gibi inceliyordu.

Hayatımda hiç bu kadar çekici bir şey bulmamıştım.

Kolundaki Latince dövmeye şöyle bir göz attım.

Kitaplar insandan önce gelir.

Bu akademisyen kesinlikle ne yaptığını biliyordu ve yatak odasında ona avantaj sağlayan her neyse, onun için içimden sessizce şükran duası ettim.

Sonra dudakları tekrar benimkine değdi ve bunda yavaşlığın hiçbir izi yoktu. Bu öpüş bir sahiplenme, bir damgalama gibiydi. Anlatılmamış bir tutkunun vaadiydi.

İhtiyaç duydukça daha da ustalaştım.

Bacaklarımı kavradı ve daha sert bir şekilde tekrar ileri geri hareket etti.

Onun dili benimkine hükmediyor.

Birkaç dakika içinde, neyden hoşlandığımı çoktan anlamıştı ve şimdi de benden zevk almak için bu taktikleri kullanıyordu.

Daha önce hiçbir sevgilim bedenimi ve ihtiyaçlarımı bu kadar iyi anlamamıştı. Beni neyin tahrik ettiğini öğrenme arzusu başlı başına bir baştan çıkarmaydı.

Aramızdaki sürtüşme, her defasında onun uyarılmasının kasıklarına baskı yapmasıyla yoğunlaşan sıcak dalgaları vücudumda yaydı.

Avcıları, Sınavları ya da başımıza gelecek diğer tüm çarpık şeyleri umursamıyordum. Etrafımızdaki ormanın izini kaybetmeye başlamıştım, duyularım doğrudan prence giden bir tünele odaklanmıştı.

Kendi dünyamızın dışında başka hiçbir şey yoktu.

Dünyanın kenarları karanlıktı, sadece bizim ufukumuzdaki ince ay ışığı parlıyordu.

Bedenleri benimkine her temas ettiğinde, ona olan dikkatim daha da keskinleşti.

Bir sonraki hamlesinde, her şeyi gölgede bırakan derin, ilkel bir ihtiyaç yükseldi. Kadim, talepkar ve görmezden gelinemez bir ihtiyaçtı.

Prenci sahiplenmem ve onun tarafından sahiplenilmem gerekiyordu.

Öpüşmemizi kestim.

"Pantolonunu çıkar." Nefes nefese geri çekildim. "Şimdi."

OTUZ BİR

Prens Tembel

Lore'un parmakları dövüş kıyafetimin belini kavradı ve kendinden emin bir çekişle beni kendine doğru çekti. Sanki ona istediği her şeyi vermek için daha fazla teşvike veya yönlendirmeye ihtiyacım varmış gibi.

Artık kontrolü zar zor sağlıyordum.

Onu koruma, ona bakma, onu her şekilde sahiplenme ihtiyacımın giderek arttığını bir türlü dizginleyemiyordum.

Sonunda onu bulup kollarımı ona doladığımda, sanki içimdeki eksik bir parça yerine oturmuş gibi hissettim ve bu da kaosun ortasında bana ani bir huzur duygusu verdi.

O his geçmemişti.

Daha önce böyle bir şey yaşamamıştım ve sebebini tam olarak belirleyemedim. Muhtemelen birkaç faktörün birleşimi sonucuydu.

Parmak boğumlarımı iç uyluğunda gezdirdim, yukarı doğru çıktıkça her nefes alışını, düzensiz nefes verişini ve nabzındaki titremeyi not ettim.

Onun sıırılsıklam ve arzudan deliye dönmüş halini istiyordum.

Deniz canavarının onu derinliklere sürüklediğini ve ardından gelen her şeyi saran dehşeti gördükten sonra... Bunu silmem, ölüm ve kayıp imgesini onun tam tersiyle değiştirmem gerekiyordu.

Sonunda onun merkezine dokunduğumda dikkatim birden yükseldi.

Tüy kadar hafif dokunuş karşısında gözleri şehvetle parladı.

Hayatımda ondan daha güzel birini görmemiştim.

“Tanrı aşkına!” Başını geriye attı. “Ne bekliyorsun? Kendini yakmayı mı? Ölümü mü? Eğer öyleyse, ikisine de çok yakınım.”

Sonuçlardan zaten memnun olduğum için sııttım. "Plan yapıyorum."

“Daha az planlama, daha çok aksiyon.”

Vücudumdan vampir zehri henüz yeni atılmış olsa da, etkisinin kalıntıları hâlâ derimin altında vızıldayarak, tamamen yatışmayı reddeden ilkel duyguları harekete geçiriyordu.

Acele etmemek istiyordum. Ama bu mantıklı düşünce, onun benim adım haykırarak orgazm olana kadar onunla sevişme arzusunun giderek artmasına yenik düşüyordu.

Yaklaştı, nefesi tenime sıcak bir şekilde değdi ve dilini yavaşça dudaklarımın arasında gezdirdi. Dokunuş hafifti, davetkar ve kışkırtıcı, karşı koyamadığım bir cazibenin fısıltısıydı.

Hiç tereddüt etmeden yanıt verdim.

Dudaklarının alt kısmını dişlerimin arasına aldım, hafifçe bastırarak onu ele geçirdim ve inlemesinden bir an önce arzusunun nabzını hissettim.

O ses, zaten ezici olan içgüdülerime göre hareket etme ihtiyacımı on kat daha artırdı; sakın dış görünüşümün altında kaynayan bir hamlıktı bu.

Onu sahiplenme arzum, ilk ısırıldığım zamanki kadar şiddetli bir şekilde kabardı ve deliliğin eşiğinde sallanıyordum, belki de zihnim artık bulanık olmadığı için daha da yoğunlaştı.

Tam olarak ne istediğimi biliyordum.

Onu işaretlemek istedim ki, kimse ona zarar vermeye kalkışacak kadar aptal olmasın, çünkü bunu yapanlar Tembellik Hanedanı'nın tüyler ürpertici gazabıyla karşılaşacaklardı.

Bir Günah Prensi'nden gelen bir işaret küçük bir şey değildi. Küçük, büyülü bir dövme gibiydi, ölümden bile asla koparılamayacak bir bağdı.

Daha önceki sevgililerimden hiçbirine böyle bir şey vermeyi hiç düşünmemiştim. Hiçbir zaman.

Bacakları bana dolanmış, dudakları öpüşmelerimizden şişmiş ve gözleri arzuyla ağırlaşmış haldeyken, onu bir ağaca yaslayıp ona tapınmanın neden kötü bir fikir olduğunu hatırlamak giderek zorlaşıyordu.

En azından sığınacak bir yer aramalı ya da onu bizi daha rahat bir yere götürmesi için teşvik etmeliydim. Ama ormanda kaybolmanın,

içgüdülerinin kontrolündeki hayvanlar gibi sevişmenin şehvetli bir yanı vardı.

Dizlerimin üzerine çöküp onu öpme düşüncesinin ötesine odaklanmaya çalıştım. Ona, en sevdiğim uyuşturucu gibi, çoktan bağımlı olmuşken, büyük bir arzu duyuyordum.

İçimin küçük bir kısmı bunun bir sihir olup olmadığını merak etti, ancak sonra bu fikri bir kenara bıraktı. Liber Noctem çok daha kötü kader oyunları seçebilirdi.

Duyularımı dışarıya doğru zorlamaya çalıştım, ancak yaprakların hışırtısı ve serin akşam havası gergin atmosferi daha da artırdı.

Yalnızdık ve vadi iyi gizlenmişti, ama bu güvende olduğumuz anlamına gelmiyordu.

Onu çıldırtmak için uydurduğum her plan, o aramıza uzanıp parmaklarını yavaşça pantolonumun üzerinde gezdirip sertleşmiş penisimi okşadıkça suya düştü.

Küfürler savurarak onun kavrayışına doğru atıldım, sonra tekrar uyluklarını okşamaya başladım, başparmağım ıslak sıcaklığına doğru yaklaştı.

Düşüncelerimi bir başka yöne çeken şey beni oradan uzaklaştırdı.

Avdan ve atlılardan bahsetmişti ama gerçek bir sorun haline gelmeden önce onları sezebileceğime güvenmek zorundaydım. Ağaçlar burada çok sık; kimse gürültü yapmadan yaklaşmazdı.

Artık tüm dikkat dağıtıcı unsurları ortadan kaldırdım.

Artık tüm dikkatim ona odaklanmıştı.

Sonunda elimi istediği yere kaydardım, parmaklarımı kaygan kıvrımlarının arasından geçirip sonra geri çekerek girişinin yanındaki bölgeyi okşadım.

O sabırsızlıkla kalçalarını sallarken, bedeni benimkine karşı kıvrımlı bir şekilde hareket ederken, sırtımdan gizledim.

“Çok kötü bir şekilde dalga geçiyorsun.” Gözleri kısıldı, ardından dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi. “Bu savaş demek, sarışınım. Kaybetmeye hazır ol.”

Benim güzel, zeki hayal dokuyucum kazandı.

Sertleşmiş vücudum boyunca kıvranarak, mantıklı düşüncüyü uzak bir anıya dönüştüren bir ateş yaktı.

Hafifçe yer değiştirdim, böylece botlarının yumuşak bir şekilde orman

zeminine düşmesine ve yaprakların altında çıtırdamasına izin verdim.

Dengesini sağladıktan sonra, ona daha da yaklaştım ve avucumu yanındaki ağaca sıkıca bastırarak kendimi yerimde sabitledim.

Zaferi sadece geçiciydi.

"Dilimi kullanmadan önce seni parmaklarımla kaç kez orgazma ulaştırabileceğimi düşünüyorsun? Üç, dört düzine kez mi?"

Bana gözlerini kırptırdı, sanki söyleyecek söz bulamıyordu.

Onu şaşırtmış olmanın keyfini çıkardım. Lore genellikle sakın ve soğukkanlıydı.

"Sen benim asıl ölümüm olacaksın, değil mi?"

Şakayla karışık ağzını hafifçe ısırdım.

"Yakın zamanda değil. Nekrofilî hiç çekici gelmiyor. Bacaklarının arasındayken gözlerinin benimkilerde olmasını istiyorum."

Tunikinî üzerinden, başparmağım ve işaret parmağım arasında meme ucunu yuvarladım. Alt dudağını dişleriyle ısırırken nefesi kesildi.

"Ve seni arkadan becerirken, aynalar taktıracağım ki o güzel gözlerinle beni izlemeye devam edebilesin."

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attı. "Cidden aklınız yerinde değil."

"Hiçbir fikriniz yok."

Boşta kalan elimi yırtık tuniğinin altına kaydurdım, serin hava tenine değip meme uçlarını gıdıkladı.

Parmak boğumlarım hafifçe gözlerine değdi ve gözleri kendiliğinden kapandı.

Eğilip dilimle sertleşmiş ucunu okşadım, ta ki parmakları saçlarımla arasına dalana ve neredeyse hırlayana kadar.

Diğer göğsünü avuçlarımla arasına alırken tenine doğru gülümsedim ve o altımda kıvrana kadar bu hareketi tekrarladım.

"Sabredenler sonunda iyi şeylere kavuşur, Peaches."

Ölümlü kültürlerin orgazmları "küçük ölümler" olarak adlandırmasının nedenini anlamaya çalıştığına dair bir şeyler mırıldandı.

İşimiz bittiğinde, bunun hayatı kutlamakla ilgili olduğunu anlayacaktı.

Elim, yavaşça aşağı doğru ilerlemeye devam etti, bir an durup hâlâ taktığı silah kemerine dokundu, sonra da kalça kemiğinin hemen üzerindeki karmaşık deseni takip etti.

Farkında değildi ama ben gerçek adımları heceleyerek söylüyordum ve yakında onun zaten tahmin ettiği şeyi onunla teyit etmeyi planlıyordum.

Şimdilik, önce girişini hafifçe tahrik ettim, sonra da parmağımı içeri soktum. Parmağımı sıkıca kavradığımda inledim, penisimi içine soktuğumda bunun ne kadar inanılmaz bir his olacağını hayal ettim.

Dudakları aralandı ve derin, uzun süren bir öpüşle inlemesinin sesini yakaladım.

Dilini okşadım, dilinin daha da kayganlaştığını hissettim.

Çenesini nazikçe kavradım ve yüzünü yukarı doğru kaldırdım, öpüşümüzü derinleştirerek bunun yavaş, uyuşturucu etkisi yaratacak bir zevk yolculuğu olacağını ona hissettirdim.

Acele etmeden, yavaş yavaş işimi halledeceğimi söyledim.

Bu, ölümlülerin düşündüğü gibi tembellik edeceğim tek sefer olacaktı; uyuşuk bir şekilde okşayacak ve şakalaşacaktım.

Bana doğru kıpırdandı ve ben de biraz geri çekilip klitorisile oynadıktan sonra tekrar içine soktum.

Ağızından kısık bir inilti çıktı, ardından da hafif bir küfür geldi.

Kendimi onun içine bırakmamak için tüm irade gücümü toplamam gerekti. Ama bunun onun zevkiyle ilgili olmasını istedim, bu yüzden kendimi dizginledim.

Dikkatlice ikinci parmağımı da ekledim ve onun alışması için biraz bekledim.

O bana yaslanınca kontrolü ele aldım. Vücudunun ince hareketlerine uyum sağlayarak ritmik bir şekilde içeri ve dışarı doğru hareket ettim.

Yaklaştığında yavaşladım, sonra tekrar hızlandım, parmaklarımı klitorisine sürtmek için dışarı çektim, sonra tekrar içeri sokup hareketleri tekrarladım.

Hızımı değiştirdim ve zirveye doğru tırmanırken onu dikkatle izledim.

"Aman tanrım. Ne yapıyorsanız, sakın durmayın."

Tırnakları ön kollarıma saplandı, derimde küçük hilaller bıraktı; dişlerini alt dudağına bastırırken, inlememek için kendini zor tutuyordu.

Koyu bakışları, avucumun topuğunun en hassas noktasına bastığı elime kilitlenmişti. Aniden hissettiğim bu sahiplenme duygusunu engelleyemedim.

O benimkisiydi.

Onun zihni, bedeni, onun zevki.

Daha sert ve hızlı bir şekilde pompaladım, tıpkı onu birazdan ağaca yaslayıp ilişkiye gireceğim gibi. Lore'un bakışları birden bana dikildi, sanki

daha fazlasını vermem için bana meydan okuyordu.

Her neyse ona tamamen teslim olmak.

Oysa bilmiyordu ki, ben çoktan yapmış olmaktan korkuyordum.

Kalçaları her hareketime karşılık verdi ve ben de inanılmaz derecede tahrik oldum.

Onun defalarca kendinden geçmesini istedim ki, aldığı zevk birbiri ardına gelen, bitmek bilmeyen, tutarsız bir dalgaya dönüşsün.

Avucumda o kayganlığı, sıcaklığı ve damlayan sıvıyı hissettim ve parmaklarımı ağzıma sokup yalamak isteğine karşı koymaya çalıştım.

Onun kontrolü ele geçirmesini tamamen büyülenmiş bir şekilde izledim. Elimin üzerinde zıplamaya başlarken vücudu kendinden emin bir ritimle hareket ediyordu.

Onun da aynı şekilde bana bindiğini hayal etmemek imkansızdı ve onun beni kendi zevki için kullanması düşüncesi beni neredeyse erotik bir şekilde tahrik ediyordu.

O, kesinlikle göz kamaştırıcıydı.

Yanakları şeftali rengine bürünmüş, gözleri baştan çıkarıcı bir parlaklıkla ışıldarken beni süzüyordu; dikkati göğsümün sert hatlarına, kollarıma ve deri pantolonumdaki gergin çıkıntıya kaymıştı.

O, canlandırdığı karakterlerden birini hayal etmiyordu, tamamen benimle ilgileniyordu ve bu, her şeyden çok, beni acı verecek kadar tahrik etti.

Parmaklarımın üzerinde hareket ederken göğüsleri ritmik bir şekilde kıpırdıyordu ve birini kavrayıp sıktığını görünce penisim seğirdi.

Öne eğildim, elinin yerini kendi elimle aldım, bir göğsünü avuçladım, diğerini ağzıma alıp emdim ve onu tahrik ettim, ta ki merhamet dilenerek feryat edene kadar.

“Size merhamet hakkında ne demiştim?”

O kendini parmaklarımın üzerine doğru iterken ben de parmaklarımla onu daha sert bir şekilde becerdim.

Vücudunun avucumun üzerine sertçe düşmesiyle çıkan şapırdatma sesi, penisimin deri pantolonumun içinde yeni bir aciliyetle gerilmesine neden oldu.

Onları geri çektim ve şişmiş klitorisine hafifçe dokunduktan sonra tekrar içeri soktum.

"Aman tanrım..."

Ona kurt gibi sinsi bir gülümseme fırlattım.

“Tanrılar bizim canavarlar gibi sevişmezler.” Elimle kulağının memesini kavradım, o da elimin topuğuna sürtünüyordu. “Ama eğer diz çökmek istiyorsan, sana dua edebileceğin bir şey vereceğim.”

Tatlı, neşeli hayalperestim kötü sözlere bayılırdı; adeta sırılsıklam olmuştu. Bunu yolculuğumuzun başlarında fark etmiş ve zihnimin derinliklerine saklamıştım.

Kendime bunun tamamen istihbarat amaçlı olduğunu, onu daha iyi anlamak için olduğunu söylemiştim.

Belki de kendime söylediğim ilk başarılı yalan buydu.

Nefesi kesildi, iki eliyle ön kolumu kavradı ve daha iyi bir kaldıraç sağlamak için onu kullanarak kendi zevkine doğru ilerledi.

Her hareket ve her inilti aramızdaki bağı daha da derinleştirdi.

Dikkatini parmaklarımın içine gömüldüğü yerden ayırdı ve dudaklarını yalayarak ereksiyon halindeki penisimi inceledi.

"Senin de kontrolünü kaybettiğini görmek istiyorum."

Ona hiçbir şeyden mahrum bırakmazdım.

Dövüş kıyafetlerimin bağcıklarını çekiştirdim, acıyan penisimi serbest bırakırken serin havanın tenime değdiğini hissettim. Beni görünce gözleri karardı ve artan cinsel uyarılması, zaten boğulduğum şeye eklendi.

Bu kadın benim sonum olacaktı ve birdenbire sonumu kollarımı açarak karşıladım.

Elim penisimin etrafına sarılmıştı ve o kalçalarını daha sert ve hızlı bir şekilde sallarken ben de onunla senkronize bir şekilde pompalıyordum.

Birkaç dakika içinde doruk noktasına doğru hızla ilerliyordum.

Penisin ucunu okşarken, sıvının damlasını penisimin gövdesinde döndürerek ve avucumun içine doğru iterek, kavrayışımı sıkılaştırdım.

Başını öne eğmiş bakışları hareketlerimi takip ediyordu ve kontrolümü kaybetmemi izlemekten ne kadar zevk aldığını hissediyordum; bunun normalde yaptığım bir şey olmadığını tamamen biliyordu ama onun için kendimi serbest bırakmaya razıydım.

Parmaklarımı sıkıca kavradı, sırılsıklam ıslaktı.

Onu tahrik ettiğimi bilmek, içimde tarifsiz bir tatmin duygusu uyandırdı.

Bana ait.

Ona doğru eğildim, yumruğumu ereksiyon halindeki penisimin üzerinde pompalarken, kalçaları diğer elime sürtünüyordu; her hareketimiz,

boşalmamız için umutsuz, ani bir yalvarıştı.

Her kulaç, her itiş, aynı kelimeyi zihnime tekrar tekrar kazıdı, ta ki aklımdan başka hiçbir şey geçemeyene kadar.

Bana ait.

Bir an için, sanki o da zihnime girmiş ve aynı kelimeyi tekrarlamış gibi hissettim. Bu, benim için sonun başlangıcı olan zihinsel bir baştan çıkarmaydı.

İkimiz de uçurumun kenarında sallanıyorduk.

Dudaklarımı onun dudaklarına kenetledim, dillerimiz ve dişlerimiz çarpışırken öpüşmemiz dağınık ve çılgıncaydı.

Bacaklarımda, özellikle de testislerimde yoğun bir sıcaklık dalgası yükseldi; bu yoğun his, boşalmaya ne kadar yaklaştığımın bir işaretiydi.

O tepeden aşağı yuvarlanmak üzereydim; Lore'dan bir inilti daha duysaydım, tamamen düşerdim, onun da benimle birlikte paramparça olduğunu hissederdim.

Orgazmın şiddetiyle başım öne düştü, dizlerimi titreten güçlü bir dalga gibiydi. Kalçasına boşaldım ve küfrettim.

O bitmek bilmeyen coşku anında, onu hissettim—bizi birbirine bağlayan büyülü bir bağ. Tanıdık gelen ama imkansız derecede tanıdık bir bağ.

O anın büyüüne kapılmıştım, odaklanamıyordum.

Nefes nefese kalırken göğsüm hızla inip kalkıyordu; kendimi yeniden gerçekliğe bağlamaya, böylesine her şeyi tüketen bir deneyimden sonra bilincimi bedenime geri getirmeye çalışıyordum.

Tanrılardan bahsetmişti ve o an için, olduğum günahkar yerine kendimi tamamen dindar biri olarak görebilirdim.

Bu, hayatımda yaşadığım beden dışı deneyime en yakın şeydi.

Zihnim, bedenim, ruhum, hepsi ona odaklanmıştı. Sanki evrenimin merkez noktası oydu ve ben onun çekim gücüne kapılmıştım.

"Kahretsin." Kalbim hâlâ gümbür gümbür atıyordu ve nefes alamıyordum.

Lore'un zorlu nefes alışverişi benimkine benziyordu ve koyu, güzel gözleri hâlâ zevkle parılıyordu.

Daha önce hiç bu kadar güçlü bir orgazm yaşamamıştım.

Henüz bedenlerimizi o en mahrem bağlantıda birleştirmemiştik bile; az önce yaşananlar, olabileceklerin sadece bir tadıydı.

Tükenmişlik hissetmek yerine, daha derin bir bağ kurma düşüncesiyle

garip bir enerjiyle dolmuştum. Tekrar sertleşmeye başlamıştım bile, dikkatim birliğimizi tamamlamamızı talep eden o ısrarlı çekime odaklanmıştı.

Bedenim zihnimle tam bir savaş halindeydi. Akıl ve arzu çatışıyordu.

Ve bu içgüdüsel dürtüye boyun eğmeye, sadece karşımda duran kadına odaklanmaya, diğer her şeyi bir kenara bırakmaya çok meylettim.

Lore'dan tek bir ateşli bakış gelse, pes ederdim.

Ona doğru uzandım, onu kendime doğru çektim, onu kucaklamak istedim.

Kollarını belime doladı ve sanki o da bu yoğunluğu sindirmek için bir anlık zamana ihtiyacı varmış gibi başını göğsüme yasladı. Fiziksel temas, içimde hâlâ alev alev yanan ihtiyaç ateşini dindirmeye yardımcı oldu, ancak tamamen söndürmeye yetmedi.

Az önce olan biteni bir türlü aklım almıyordu.

Daha önce hiçbir ilişkimde duygularım fiziksel bir ilişkiyle bu kadar iç içe geçmemişti. Ve şimdi bu bağları bir an önce koparmak için can atıyorum.

Onu daha sıkı tuttum, tatlı kokusunu bir an daha içime çektim.

Geleceği ya da olası komplikasyonları analiz etmenin zamanı değildi.

Mantığın ve stratejinin önüne arzularımın geçmesine izin verme zamanı da değildi.

Bu susuzluk her ne olursa olsun, bu içgüdüsel arzu her ne kadar bekleyebilirdi. Beklemek zorundaydı.

Sonunda onu sıkıca kucakladığım yerden kollarımı indirdim.

Yırtık tuniği geri aldım ve arzularımın ve kontrolsüzlüğümün kanıtlarını kalçasından silmek için kullandım.

O temizlendikten sonra, ben de deri kıyafetlerimi giyip bağcıklarını yeniden bağladım.

Yüz ifadesi okunamaz halde, sessizce izledi.

Farklı bir tür korku zihnime sızdı.

"İyi misin? Eğer senin yapmadığın bir şey yaptıysam..."

Başını sallayarak endişelerimi dile getirmemi engelledi.

"Ben hiç..." Derin bir nefes alıp verdi, tanıştığımızdan beri ilk kez utangaç görünüyordu. "Şeydi ki—"

Ona doğru eğildim ve masum bir öpücük verdim, sonra geri çekildim.

"Yoğun mu? İnanılmaz mı? O albümün etkisinden henüz kurtulmuş

olmasaydım daha iyi bir liste sıralayabilirdim.” Şakağımda hafifçe bir dokunuş yaptım. “Sanırım şu an bir sorun var. Şimdi Lust'ın neden böyle davrandığını anlıyorum.”

Lore'un rahatlaması aramızdaki boşluğa yayıldı.

"Bunun sadece bana özgü bir durum olduğunu sanıyordum."

“Hiç de öyle değil, Şeftali.” Saçının dağılmış bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Bacaklarının arasına gömülmekten ve o cennet duygusunu tekrar yaşamaktan daha çok istediğim bir şey yok, ama gitmemiz gerekiyor.”

O garip bağ göğsümde titreşiyordu.

Görmezden gelemeyeceğim, ısrarcı ve telaşlı bir uyarıydı.

Bunun Kabuslar Kitabı'nın yakında çıkacağının bir işareti mi yoksa başladığımız işi bitirememekle mi ilgili olduğunu bilmiyordum.

Zaten çok fazla risk almıştık.

Lore yırtık tuniği kullanarak kendini temizledikten sonra, ben de o kumaşı buruşturup çalılıkların arasına attım.

Ona bu şeyi veren erkeği avlayıp öldürme konusundaki vahşi dürtüm, ikimizin de kokusunun birleşmesiyle biraz olsun azaldı.

Ama yine de hançerimi kalbine saplamaktan çekinmezdim.

Vahşi davranışlarım henüz tam olarak kontrol altına alınmamış gibiydi.

Tunikimi dikkatlice başının üzerinden geçirdim ve giymesine yardım ettim; bağcıklarını bağlarken ve silah kemerini tekrar üzerine geçirirken parmaklarım orada oyalandı, bu anın tadını çıkarabilmeyi diledim.

Bütün kötü nedenlere rağmen, onu yumuşak yaprak halısının üzerine yatırmak, onunla yavaş ve nazıkçe sevişmek, her arzusunu keşfetmek ve doyana kadar bunu yapmak, aramızdaki bağı olabildiğince derinleştirmek istedim.

Ama içimde bir aciliyet hissi vardı; bir şeylerin ters gittiğine dair kemirici bir duygu vardı. Bu duygu beni kendime geri çekti ve serbest bırakmalarımızın yarattığı büyüün kalıntılarını kovdu.

Hareket etmeye devam etmemiz gerekiyordu.

Tam geri çekilmişken, gümüş rengi bir parıltı hızla yanımdan geçti, kulağımı sıyırdı ve Lore'un başının yanındaki ağaca saplandı.

Bir milimetre sağa kaysaydı, şah damarına isabet ederdi.

İçimde donmuş, kadim bir öfke pençelerini sıkıyordu.

O, şaşkınlıkla bir çığlık attı ve ben de hızla arkamı dönerek kendimi

Lore ile tehdit arasına yerleştirirken içimde bir öfke fırtınası koptu.

Tüm şefkat, tüm dikkat dağıtıcı unsurlar kayboldu.

Kafese kilitlediğim canavarın kkremesini kucakladım.

Ve o kapıyı tekmeleyerek açtım, içimde biriken tüm ilahi öfkeyi serbest bırakarak karşı saldırıma hazırlandım.

OTUZ İKİ

Prens Tembel

VURULDUNUZ MU?

Sesim ormanda yankılandı, geceyi geçirmek için tünemiş olan kuşları ürküttü. Sessiz olmamıza gerek yoktu; bulunmuştuk.

Omzumu çevirip ona hızlıca bir göz attım.

Başını salladı. "Hayır. Sanmıyorum."

Havada kanının izine rastlamak için kokladım ama hiçbir şey bulamadım.

Akıl sağlığını bir nebze de olsa korumamı sağlayan işte bu küçük gerçektir.

Vurulmadığından emin olduktan sonra dikkatimi ondan ayırdım. Onu kucaklayıp saklanmak istedim. Ve bu en iyi karşı hamle değildi.

Bizi bulan atlılardan biri olsaydı, bizi kolayca takip ederdi.

Bunun burada, şimdi sona ermesi gerekiyordu. Gözlerim kararsa ve içimden çıkan hırıldayan canavardan başka bir şey düşünemesem bile.

Bakışlarım sık çalılıkların ve gölgelerin üzerinde gezinerek, fırlatma yıldızını kimin attığını aradı.

Tanıdığım buz duvarı sonunda çağırma cevap verdi. Bir çığ gibi aşağı indi ve azgın yangını anında dindirdi.

Elimi hançerimin kabzasına koydum, kaslarım vurmaya hazır bir şekilde

gerildi.

Gözümün önünde Lore'a saldırmaya cüret eden aptalı bulduğumda, onu parça parça paramparça ederdim.

Gözlerimi kapattım ve güçlerimin giderek azalan kaynağına uzanıp, görünmez bir akıntı gibi içimden akmalarına izin verdim.

Keskinleşmiş duyularım, etrafı yoklayarak, saldırganımızın varlığına dokunana kadar uzandı.

Solumdan hafif bir ayak sesi duyuldu ve içgüdülerim devreye girdi.

Döndüm, kolum hızla ileri savrulurken hançerimi bıraktım.

Havayı yarıp geçtikten sonra, tatmin edici bir sesle ete saplandı.

Daha acıdan nefesini bile kesemeden üzerine atıldım, yumruklarım karnına, kaburgalarına sertçe vurdum. Her vuruş bir öncekinden daha sertti.

Kemiklerinin kırıldığını hissettim ama bu yeterli olmadı.

İki büküm oldu ve ben hiç tereddüt etmedim.

Geriye sıçradım ve hızlı, acımasız bir hareketle, hâlâ karnına saplı olan hançere botumla sertçe vurdum ve hançeri daha da derine sapladım.

"Kahretsin!" diye bağırdı.

O kan tükürürken, gözlerinde korku ve öfke ifadesiyle geriye doğru sendelediğinde, içimde karanlık, vahşi bir sevinç belirdi.

Lore'a vurmaya çok yaklaşmıştı.

Çok yakın.

İçimde öfke yeniden kabardı, hem de karanlık kitap tapınağımda duygularımı körüklediği zamankinden çok daha şiddetli.

Tamamen aklımı kaybetmek üzereydim. Sadece kayıp gitmekle kalmayıp, içimde yaşayan o kaynayan öfke çukuruna doğru hızla ilerlediğimi hissediyordum.

Karanlık beni çağırdı ve ben onun acımasız kucağına düştüm.

"Sen ne haltsın?" diye hırıltılı bir sesle sordu.

"En korkunç kabusunuz."

Kafasını omuzlarından koparmamak için ellerimi arkamda kenetledim. Artık duygularımı kontrol edemiyordum.

Tehdit tamamen yok edilmekle kalmayıp, ormanın dört bir yanına kanlı parçalar halinde dağılıncaya kadar, içgüdüsel bir saldırı dürtüsüne karşı koydum.

Lore'a baktım. "Bahsettiğin o korkunç savaş bu mu?"

Onun kokusu tuniğin kokusu değildi. Yoksa çoktan ölmüş olurdu.

“Evet.” Lore hafifçe irkilerek başını salladı. “O.”

Atlıya doğru döndüm.

“Arkadaşlarınız onu aldıktan sonra benim kadınıma saldırmanız aptallıktı.” Yaklaştım, sesim alçaktı. “Önce bana gelmeliydiniz. Ve yalnız gelmemeliydiniz.”

Elim hızla uzandı ve hançerimin kabzasını kavradı.

Onu sökerken bir yandan da büktüm.

Bir an için, Gece Tanrıçası'nın kabusumda bana aynı şeyi yaptığı anı hatırladım. Lore'un hipotermiden neredeyse öldüğü geceydi ve tanrıça bana bıçaklayanın kendisi olduğunu düşündürmüştü.

Onun karanlık güç kitabındaki kadar canavarca bir hale geliyordum.

Ve konu Lore'a gelince, onu korumak için çok daha kötü biri haline gelirdim.

Aslında o korkunç gücü hissediyordum, ama bunun Liber Noctem'in gelişini mi müjdelediğini yoksa kendi karanlığımın mı ortaya çıktığını artık anlayamıyordum.

“İndirdiğin için şanslısın.” Perinin yarasına bir parmak boğumu sokup daha da açtım. “Yoksa bağırsaklarını söküp boğazına tıkardım. Kurtlar seni sonunda, bitkin ve güçsüz halde bulduklarında, ziyafete başladıklarında hâlâ bilincin yerinde olduğundan emin olurdu.”

Kan fışkırarak tuniğinin önünden aşağı aktı ve yosunlu toprağa sıçradı.

Dişlerini birbirine sürttü ama sendeleyerek yere düşerken, dizlerinin üzerine çökerken bağırmanın başardı.

Karanlık bakışları nefretle parlıyordu.

Onun benimki kadar derin ve karanlık olduğunu sanmıyordum.

Önümde uçsuz bucaksız bir uçurum vardı, aklımı yavaş yavaş yutuyordu. Liber Noctem daha da güçlenmişti ve sapkınlığa duyduğu açlıkla beni daha da ileriye itiyordu. İlk defa, karanlık kitapla mükemmel bir uyum içindeydik.

"Bekle. Onu öldürme."

Lore'un sesi beni dizginledi.

Kendimi bir adım geri atmaya, kemiklerini daha fazla kırmamaya, göğsüne yumruk atmanın neden gerekli olmadığını hatırlamaya zorladım.

Yara o herifi öldürmezdi ama kaçmamız için onu yeterince yavaşlatırdı. Ancak bir türlü hareket edemedim.

Onu etkisiz hale getirmiştım ama içimdeki canavar daha fazlasını

istiyordu. Yumruğumu karnına sokup iç organlarını dışarı çıkarmak çok kolay olurdu.

Dövmem bu düşünceyle yanıyordu, sanki onun kanını benim kadar özliyordu. Kolumu geri çektim, kalbini yerinden sökecek darbeyi indirmeye hazırlandım. Avucumda kalbinin son atışını neredeyse hissedebiliyordum.

Omzuma nazik bir el dokundu ve hareketlerimi durdurdu.

“Sorun yok, sarışınım. İyiyim. Sanırım bu sınav merhametle ilgili olabilir—”

Ani bir hışırtı dikkatimizi çekti ve bir sonraki an, üzerimizdeki yoğun ağaçlık alandan ok yağmuru yağdı.

Düşünmedim, hareket ettim.

Lore'a doğru atıldım, kollarımı sıkıca ona doladım, vücudum koruyucu bir kalkan oluşturarak ikimizi de yere devirdim.

Oklar mide bulandırıcı bir gürültüyle saplandı, derimi delerek omuzlarıma ve her iki kolumun arkasına derinlemesine gömüldü.

Demir uçlar bana saplandı ve her bir ok ucu darbenin şiddetiyle titreşerek daha da derine saplandı.

Okların saplandığı yerden hızla yayılan bir yanma hissiyle birlikte, neredeyse anında damarlarımda soğuk, karıncalanma hissi veren bir uyuşma başladı.

Lanet olası zehir.

Lanetli zehirlerden, toksinlerden ve şimdi de zehirlerden bıkmıştım. Her biri yavaş yavaş lanetli gücümü tüketiyor, beni ölümlüye daha da yaklaştırıyordu.

Dişlerimi sıktım ve bir an bekledim, içimden geçen ateş ve buzu kovmaya çalışırken ağaçlarda herhangi bir hareket sesi olup olmadığını dinledim.

Savaş, yerde kanlar içinde can verirken karanlık bir kahkaha attı ve ben de kafasını kesmediğime pişman oldum.

"Ölüm burada ve keyfi yerinde değil."

Perileri görmezden geldim, dikkatimi arkadaşının bir sonraki saldırısını nereden yapabileceğine odakladım. Yukarıdaki ağaçların tepesinde hiçbir hışırtı yoktu, okların takılma sesleri de duyulmuyordu. Ölüm bizimle oyun oynuyordu.

Birkaç saniye daha saydım ve başka bir saldırı gelmeyince ayağa

fırladım, Lore'u da kucağıma alıp arkama yerleştirdim.

Bilincimi kaybetmeden önce o lanet okları çıkarmam gerekiyordu, ama önce güvenli bir yere ihtiyacımız vardı. Eğer ölürsem, Lore'un iyileşene kadar bekleyebileceği güvenli bir yerin olmasını istiyordum.

Ormanda koşarken uzun süre dayanabileceğimi düşünmemiştim. Uyuşukluğun yayılmaya başladığını zaten hissediyordum. Acımasız periler tarafından avlanmaktan kaçınmak için izlerimizi yeterince iyi gizleyebileceğimi de düşünmemiştim.

Bu da geriye tek bir seçenek bıraktı.

"Hikayeyi değiştirmeyi deneyecek misiniz?"

Omzumu çevirip şöyle bir baktım, kaşlarım şaşkınlıkla kalktı.

Lore, anka kuşu gözyaşını avucunda tutuyordu ve kendi intikamını almaya hazır görünüyordu.

Onun karmaşık duygularını hissederek tam karşımda duruyordum. "Lore? Benimle kal. Bizi buradan çıkarır mısınız?"

"Yaralandın."

"İyiyim, Peaches."

"Üzerleri zehirle kaplı."

Bunu nereden bildiğinden emin değildim. Okların hiçbirisi hedefi şaşmamıştı.

"İyiyim," diye tekrarladım, sesim yatıştırıcıydı. "Yeni bir kitaba geçelim. Tercihen korsanlar veya periler içermeyen bir kitap."

Gülmedi.

Ondan adeta gerilim yayılıyordu ve dikkati bir oktan diğerine kayarken gözleri öfkeyle parlıyordu.

Zehir vücuduma nüfuz ederken yüzümü buruşturmamaya çalıştım.

Lore gözlerimin etrafındaki hafif gerginliği fark etti.

Onun öfkesinin saniye saniye daha da şiddetlendiğini hissettim; zaten kızgın bir haldeydi ve henüz tam olarak alevlenmemişti.

Her bir yarayı inceledi, sonra dikkatini omzumun üzerindeki bir noktaya çevirdi ve vücudumdaki ince tüyler diken diken oldu. Bize katılan perilerden değil, dikkatini ona yönelttiğinde yüzünde beliren ürkütücü, acımasız ifadeden dolayı.

Bu bakış, tanrıların gazabını bile gölgede bıraktı.

İkinci atlının geldiğini anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu.

"Bunu ona sen yaptın."

Öfkesi alev alev yanan bir cehennem gibiydi, ama sesi soğuk ve duygusuzdu.

Ondan daha önce hiç böyle bir ton duymamıştım.

"Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hedefim sendin."

Alçak sesle konuşması, ondan gelen korkuyu gizleyemiyordu. Benimle aynı şeyi o da anlamıştı: Gerçek tehdit o değildi, ben de kesinlikle değildim.

Bu gece bu ormanda çok daha kötü bir şey vardı.

Ve ben tamamen büyülenmişim.

Lore'a odaklandım, içindeki uçurumun giderek genişlediğini, öfkesi dışa vurulmadan uzadıkça daha da büyüdüğünü hissediyordum.

O, patlamaya hazır bir gayzer gibiydi.

Damarlarımdan geçen bir sonraki buz dalgasıyla birlikte hafif bir tıslama sesi çıkardım.

Lore, neredeyse duyulmayan o sesi kaçırmadı; sanki artık bende meydana gelen en ufak değişikliği bile algılayabiliyordu.

Bakışları, güneşin üzerinden geçen bir gölge gibi karardı.

"Kaçırmamalıydın."

Ona doğru bir adım attı, etrafımdan dolaşmaya çalıştı ama ben yerimde kaldım. Şu anda ondan yayılan yoğun enerji göz önüne alındığında, onu tek başına alt edebilecek kapasitedeydi, ama ben kendi içgüdülerimle mücadele ediyordum.

Aramızda adeta doğuştan gelen bir anlayış, birbirimizin ihtiyaçlarının sözsüz bir şekilde kabulü vardı.

Lore bir daha yanımdan geçmeye çalışmadı, ama bu onu düşmanlarımız için daha az tehlikeli yapmadı.

Başını yana eğmiş, bakışları keskin ve hesapçı bir şekilde arkamdaki erkeğe odaklanmıştı. Bana avını değerlendiren bir şahini hatırlattı.

Yüzünde yumuşaklık ya da affedicilik belirtisi yoktu; neredeyse hiç insani bir yanı kalmamıştı. En vahşi başmeleklerin bile bakmaya cesaret etmeleri halinde titremelerine neden olacak bir intikam maskesi takıyordu.

O tam bir kâbustu.

Bir anlık bir tanıma hissi belirdi zihnimde, ama neyin tanıdık geldiğini çözemedim.

Benim tatlı güneş ışığım, kışkırtıldığında güneşin yüzeyinden daha sıcak yanardı. Sanki onun bu vahşiliğine hayran olan tek kişi bendim.

Perinin sendeleyerek geriye doğru giderken çizmelerinin bir taşla

takıldığını duydum.

Yanlış bir hamleydi.

Bir yırtıcıya korku salmak, onun saldırmasını sağlamanın en hızlı yoluydu.

Şu anda Lore'un durumu da farklı değildi.

Patlama gerçekleşmeden bir an önce, yükselen güç dalgasını hissettim.

"Benim olan şeye zarar verdin."

Gölgesinden oluşan şeritler, bir yılan yuvası gibi açıldı.

Ama bir an için onun bu açıklamasına odaklanmıştım.

Beni yüksek sesle sahiplenmişti ve bu sözleri söylediği an, göğsümde ikinci bir kalp atışı gibi hissettim. İçimde derinlerde uyuyan, farkında bile olmadığım bir şey uyanmıştı.

Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

Bu tuhaf hissten sıyrıldım ve gece karanlığında bile fark edilebilen, aniden çöken karanlığı içime sindirdim.

Lore, onun dikkatini ölüm atlısından ayırmamıştı.

Ona bakarken hissettiği öfkeyi kanalize edip, Kabuslar Kitabı'na layık bir şeye dönüştürüyor gibiydi.

"Şimdi ödeyeceksin."

Düzinelerce koyu renkli uzantı, ağaçtan atlayan atlıya doğru tehlikeli bir tıslama sesiyle havada kıvrılarak saldırdı.

Dönüp onun kolaylıkla kullandığı büyüü izledim, büyü üzerindeki muazzam gücüne ve kontrolüne hayran kaldım.

Odaklanmış, zeki ve son derece ölümcül biriydi.

Gölge kurdelelerini hikâyeleri değiştirmek için kullanmıyordu. Onları, tahmin ettiğim gibi gerçek silahlar olarak kullanıyordu.

Lore bir şekilde büyüünün tüm gücünü açığa çıkarmıştı.

Ve bu, hem muhteşem hem de korkunç bir manzaraydı.

Eğer bu onun bu dava için sınavıysa, kazanacağından hiç şüphem yoktu.

Onun gölge büyüü yapabildiğinden hiç haberim yoktu, ama bir rüya dokuyucusunun bunu başarabileceği açıktı. Bu, tanrıçanın soyundan gelen, saf bir yetenek olmalıydı.

Ölümün gözleri inanmazlıkla açıldı, yüzünde kısa bir anlık şok ifadesi donup kaldı, tam o sırada karanlık büyü onu tamamen sardı.

Dikkatimi ondan ayıramadım.

Gölgeler, canlı bir fırtına gibi etrafını sardı ve birkaç saniye içinde

girdap gibi dönen karanlığın içinden yürek burkan bir ılık yükseldi.

O tiz ılık, saf ve katıksız bir ısıtmanın vücut bulmuş haliydi.

O kadar iç karartıcı ve ıssızdı ki, tüylerim diken diken oldu.

Gölge fırtınasının arasından bir başka feryat yükseldi, bir öncekinden daha yüksek ve daha acı dolu. Sanki kendi kâbusları gerçeğe dönüşmüştü.

Yüzyıllar boyunca pek çok korkuda başrol oynadığını düşünürsek, Ölüm'ün en karanlık korkularını hayal bile edemezdim.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Girdap gibi dönen fırtınaya sürekli akın eden gölgeler o kadar yoğundu ki, ötesini göremiyordum.

Tekrar bağırdı.

Sanki gölgeler onun dehşetinden besleniyor ve yarattığı her korkuyu ona geri yansıtıyordu; artık yapabileceği tek şey, merhamet dilemek için bile kabuslarına kapılmış bir şekilde, feryat etmektir.

Artık konuşabileceğini düşünmüyordum.

Lore onun zihnini paramparça ediyordu ve o parmağını bile kıpırdatmamıştı. Zihinsel kalkanlama derslerimizi düşündüm; o bu beceriyi kullanmış ve kafasına bir mızrak saplamıştı.

Rüyalardan gerçekliği yaratma gücüne sahip olduğuna göre, birinin zihnine girip onun karanlık yönünü ortaya çıkarabilmesi de mantıklıydı.

Tıpkı aynı sihre sahip olan tanrıça gibi.

Aynı tanıma anı bende de belirdi. Lore'un büyüü doğrudan Kabuslar Kitabı'ndan mı geliyordu, yoksa tanrıçanın büyüünü başka bir şekilde mi kullanıyordu?

Uçurumun kenarındaydık, gerçeğe çok yakındık ama tam ulaşamıyorduk.

Korku dolu sesleri aniden kesilince düşüncelerimden sıyrıldım. Garip bir sessizlik çöktü.

Savaş, yerde kanlar içinde can çekişen adamın yanından nefes bile almıyordu.

Bir an sonra, gölgeler nihayet periler üzerindeki etkilerini kaybetti ve ben de sadece bir zamanlar ölümün habercisi olan kül ve kemik yığınınına bakakaldım.

Lore, büyüüyle Ölümü yok etmişti.

Gücünün en derin kuyusuna dalmış ve yıllarca süren eğitimle bile mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde, bu gücü ustaca kullanmıştı.

Her şey saniyeler içinde oldu.

Onu bu hale getiren şeyin ne olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.

Anlayış bir anda yüzüme çarptı.

Onun bu ani ustalığına daha mantıklı bir açıklama getirmeye çalışarak yutkundum, ama bunca yıllık çalışmama rağmen başaramadım.

Rüyalardan veya kabuslardan çok daha güçlü, o kadar nadir bir şey vardı ki, tanrıların bile yeniden yaratamayacağı veya yok edemeyeceği bir şey.

Neredeyse her engeli aşabilecek kadar güçlü bir bağ. Aşktan daha derin, şehvetten daha tutkulu ve nefretten çok daha büyük bir şey.

Sanki birkaç darbe almış gibi geriye sendeledim, zihnimde bunu inkar etmeye, başka bir açıklama bulmaya çalışırken düşüncelerim hızla akıyordu.

Hiçbiri yoktu.

Mücadele ettiğim ilkel içgüdülerim. Kontrolden çıkmış bir şekilde çılginca dalgalanan duygularım... Bunlar işaretlerdi. Liber Noctem'in etkisi değildi. Hiçbir zaman bununla ilgili olmamıştı.

Lore sonunda dikkatini yok ettiği perilerden ayırdı. Kaşlarında hafif bir endişe çizgisi belirdi. Bu, ilk kez yarı insan görünümüne büründüğü zamandı.

"İyi misin?"

"BEN-"

Kalp atışlarım damarlarımda kükreyerek zehri daha da derine itti.

Ama kendimi sakinleştiremedim.

Soruyu cevaplamak niyetinde olmadığım için başımı salladım.

Düşüncelerimi berraklaştırmaya çalışıyordum. Gerçeği kabul edemediğim için değil, sesli söylemeden önce tamamen emin olmak istediğim için.

Bu gerçeğin ardından artık geri dönüş yoktu.

Ve bunun doğru olduğundan hiçbir şüphe kalmamasını istedim.

Bütün küçük parçalar yavaş yavaş bir araya gelerek zihnimde daha büyük bir resim oluşturdu. Şimdi ipleri ararken onları kolayca buldum.

Zihinsel savunma kalkanları üzerinde çalıştığımız zaman bunu hissetmiştim.

Onu kendime ait kılma ihtiyacı beni ele geçirmişti ve o da kabul etmişti. Zihninin bu bağlantıyı memnuniyetle karşıladığı anı hissettim.

Bunu imkansız olarak görmüştüm. Birbirine karışan güçlerimizin tuhaf bir anormalliği olarak değerlendirmiştim. Tuhaflık burada bitseydi bile,

yine de önemsemezdim.

Ama bu son işaret olmamıştı.

Korsan gemisinde ilk öpüştüğümüzde kendimi o uçsuz bucaksız uçuruma düşerken hissettiğimde aynı şey tekrar oldu; delirdiğimi sandım. Liber Noctem'in bir şekilde beni oyalamak için gizli arzularımı harekete geçirdiğini düşündüm.

Bu süreçte aralarındaki bağ daha da güçlendi.

Deniz canavarı onu alıp götürdüğünde, daha önce hiç bu kadar güçlü bir korku hissetmemiştim.

Sonra, Lanetliler Adası boyunca takip ettiğim o bağ vardı; oysa mantıklı olan önce deniz fenerine gitmekti.

Bunca zamandır kendimi bunun karanlık kitap ya da Sınavlar olduğuna ikna etmişim. Oysa ikisi de doğru değildi.

Ölümsüz hayatımda hiç bu kadar kıskanç ve sahiplenici olmamıştım. Ejderha şekil değiştiriciyle savaşırken, korsan kralına öfkelenirken...

Onun kokusunun başka bir erkeğin kokusuyla karıştığını fark ettiğimde neredeyse vampirler kadar vahşileşmişim. Bu mantıksızdı ve farkında olmama rağmen kendimi kontrol edemiyordum.

Türümüzün böyle bir bağlantıyı deneyimlemesinin mümkün olduğunu iddia eden eski metinlere rastlamışım, ancak bunun doğru olduğuna inanmamıştım.

Bildiğim kadarıyla kardeşlerimden hiçbiri bunu hissetmemişti. Wrath ve Emilia yaklaştılar, ama belki de kaderleri farklıydı, emin değildim.

Ayrıca, bir ölümlü ile bir Günah Prensi arasında böyle bir bağın oluşabileceğini gösteren hiçbir şey okumamıştım; bu da zihnimizde o garip iddia belirdikten sonra bile bu konuya fazla kafa yormamamın ana nedeniydi.

Koruma içgüdülerimi bir kenara bırakmak kolaydı; Lore'u güvende tutmak istiyordum, çünkü Nyantha'nın gücüne yeniden kavuşmasını engellemenin anahtarı oydu.

Ama mesele bundan daha derine iniyordu.

Rüya dokuyucusu olmasa bile, aynı şeyi hissederdim. Bunu bu geceden çok önce fark etmişim. Sadece kendime itiraf etmemiştim.

Kader değişken bir şeydi, ona hiç güvenmemiştim. Tartılamaz, ölçülemezdi; kolayca açıklanamazdı.

Mantık ve akılcılık dünyasında yaşadım, ama kader ikisine de meydan

okudu.

Sadece bırakmak, hiçbir gerçek veya mantık dayanağı olmadan bir şeye kalbimle inanmak beni rahatsız etti.

Artık bunu inkar edemezdim.

Gerçek adımı kafamdan çekip aldığı an ne anlama geldiğini anlamalıydım. Bana tek kelime etmeden bu kadar yakınlık kurma izni verilen tek kişi oydu.

Dikkatimi tekrar yüzüne çevirdim.

Arkadaşımın yüz ifadesi.

Ama öfkesi dinmemişti.

Kanım akıyordu ve en az bir düzine okla vurulmuştum, o da tıpkı fırlatılan yıldızlardan biriyle neredeyse vurulacakken benim yaptığım gibi sinir krizi geçirmişti.

Onun beni koruma ihtiyacı, benim onu güvende tutma ihtiyacım kadar şiddetliydi. Bu ihtiyaç, onun büyüsunü zorla açığa çıkaracak kadar şiddetliydi.

İçimde kaynayan duyguları dizginlemem gerekiyordu; o duygular beni onun öfkesini körüklemeye, krallığın yanıp kül olmasını ve içindeki herkesin yok olmasını izlemeye itiyordu.

Kabuslar Kitabı hamlesini iyi yapmıştı; tam da aramızdaki bağı güçlendirmeye başladığımız anda saldırdı.

Bu keşfi yapmam sadece birkaç saniye sürmüştü ve artık kanıtım olduğuna göre, daha derine indim.

Zihnimde, eşleşme bağı ve nasıl işlediği hakkında hatırlayabildiğim tüm bilgileri hızla gözden geçirdim. Kendimizi manipülasyondan korumamız gerekecekti.

Bu, evli bir çift için en kırılgan dönemdi; duygularımızın en istikrarsız ve yoğun olduğu zamandı.

En ufak bir tehdit veya tahrik karşısında kontrolü kaybetme olasılığımızın en yüksek olduğu zamandı. Tamamen güvence altına alana kadar bu istikrarsızlık devam edecekti.

Ve bu genellikle cinsel ilişkiden sonra, iki kişinin nihai olarak birleşmesiyle gerçekleşiyordu.

Bu da demek oluyordu ki, ikimiz de yaklaşan karanlığa tehlikeli derecede yakın duruyorduk ve bundan daha kötü bir zaman olamazdı.

Duruşmalar sona ermek üzere olmalıydı.

Ve dikkatimizi ışığa yöneltmek, rüyaların karanlık kitabı aşmanın yolu olduğunu hatırlamak daha da zor olurdu.

Arkadaşıma baktığımda, sanki uçurumun dibine düşmüş gibiydi.

Onu geri getirebileceğimden bile emin değildim.

Eğer bu sınav merhametle ilgiliyse, sonucundan endişe ettim.

Dönüp Savaş'a baktı ve bakışlarında yeni bir ateş parladı. Büyüsünün minik kıvılcımları karanlık gözlerinin derinliklerinde hesaplı bir şekilde parıldadı.

Rüya dokuyucusunun bu versiyonunda güneş ışığından eser kalmamıştı.

Bu, onun büyüünün tam zıttıydı; bu, kâbusların dokuyucusuydu. Bu, Nyantha'nın büyüünün en kötü halinin hayata geçmesiydi.

Ondan korkacağım hiçbir yanı yoktu, takip etmeyeceğim kadar karanlık hiçbir yer yoktu.

O benim ruh eşimdi. Ve gerekirse dünyanın öbür ucuna kadar onunla birlikte giderdim. Yanından ayrılmayacağıma yemin etmiştim ve hiçbir şey değişmemişti. Değişmeyecekti de.

Beni öldürse bile, bu beni verdiğim sözden alıkoyamaz.

Eğer beni tamamen kabul ederse, aramızdaki bağı sağlamlaştırırız ve sonra Kabuslar Kitabı'nı birlikte ele alıp bu işi bitiririz.

O zamanlar tanrılar bile bizi durduramazdı.

Ama kitabın onun savunmasını aşmanın bir yolunu bulmadan önce acele etmemiz gerekiyordu.

Lore'un dikkati tekrar yaralarımaya kaydı, yayılan koyu zehir damarlarını görünce çenesi kasıldı.

Yüz ifadesi yeniden sertleşmeden bir an önce, sanki bir kilit yerine oturmuş gibi, onun değişimini hissettim.

İnsanlığa dair tutunduğu son kırıntılar artık o kapının ardında kalmıştı.

Gölgeleri, serbest bırakılmayı bekleyen iblisler gibi yükseldi.

Ona doğru bir adım attım ve durdum.

Birkaç gölge aniden yolumu keserek, elini tutmamı engelleyen kıvrılan bir duvar oluşturdu.

Küfür ettim.

Gölgeler, tıpkı etrafta savrulan dokunaçlar gibi, daha uzun, daha kalın, daha katı hale geldi.

Zamanımız tükenmiyordu. Zaten tükenmişti.

Bundan sonra ne olursa olsun, ya Gece Tanrıçası büyüüyle yeniden

birleşecek ve diyarlar yok olacaktı ya da biz hayatta kalacak ve kitabı sonsuza dek kilitleyecektik.

Her şey bıçak sırtındaydı; Lore ya kazanacaktı ya da kaybedecekti.

Ve tıpkı Gece Tanrıçası gibi, eşim de sadece karanlığa boyun eğmedi; karanlığın kendisi oldu.

“Lore.” Beni duyduğuna dair hiçbir işaret vermedi. “Karşı koy, Peaches. Karanlık kitaptan ve büyüsünden daha güçlüsün.”

Liber Noctem'in verdiği enerjiye rağmen, aramızdaki bağ zayıfladı. Çok hafif, neredeyse fark edilmezdi, ama onun tepki verdiğini hissetmiştim.

Ona doğru bir adım atmaya çalıştım ama gölgeler beni yine engelledi.

Duvarı neden ördüğünü anlamam biraz zaman aldı.

Onun büyüsü beni ondan uzak tutmuyordu; beni az sonra serbest kalacak olan kabustan koruyordu.

Umarım bu durumun içinde kaybolmaz.

Lore dikkatini tekrar perilere çevirdi.

Savaşın büyük habercisi, onun yüzünü görür görmez hemen altına işedi.

Dudakları yavaşça, şeytani bir sırıtışla kıvrıldı.

"Bu sefer hiçbir şey bırakmayın, kül bile."

OTUZ ÜÇ

Efsane

Tuhaf bir şekilde duygusuzca izledim, gölgelerim perileri parçalıyordu.

Zihnini saran kasayı kolayca yıktılar ve bir sonraki emrimle en karanlık korkularını söküp benim için hayata geçireceklerdi.

Onlara savaşta çok daha uzun sürecekmiş gibi gelen birkaç kesintisiz oyun süresi tanıdım.

Ona göre, haftalar birkaç kalp atışı kadar kısa bir sürede geçmiş gibiydi.

Kabuslar aleminde zamanın hiçbir anlamı yoktu; istersem her saniye sonsuza kadar uzayabilirdi.

Bir şey bu intikam duygusunu tetikledi... ama büyüm onun zihniyle ne kadar uzun süre oynar, onu esir tutarsa, kendi düşüncelerim üzerindeki kontrolüm o kadar azalıyordu. İçten içe, bırakmam gerektiğini, yoksa kendimi tamamen kaybedeceğimi anlıyordum. Ama nedense bunu yapamıyordum.

Bu benim son sınavımdı ve başarısız olmaya hazırdım.

Kendi ruhumun bir parçasını feda etmek anlamına gelse bile, onun acı çekmesini istedim.

Bunun bir sebebi vardı, benim anlayamadığım bir sebep, ama onun bedelini ödediğini görene kadar kendi özümü koruyabileceğime emindim.

Oynadığım oyun tehlikeliydi.

Ve kısa bir an için, aslında kazanmadığım hissine kapıldım.

Hayati önem taşıyan, kendimi korumam gereken bir şeyi kaybediyormuş gibi hissettim...

Aynı anda hem oluyor hem de çözülüyordum.

Kalp atışlarım düzenli kaldı, sonsuz bir döngü içinde başlayıp bitme düşüncesi beni rahatsız etmedi.

Bu hikâyeyi daha önce farklı şekillerde yaşamıştım, ancak sahnelerde, duygularda ya da duygusuzluğunda, orkestra şefi bendim. Başkaları benim şimdi durduğum yerde durmuş, kendi irademe boyun eğmişlerdi. Ve işte ben, tüm bunları yaşıyordum.

Tuhaf bir düşünceydi ama bir şekilde anladım.

Bu bir bakıma kaderdi. Ya da belki de cehennemdi.

Başkalarına uygulanan cezayı bizzat yaşamak, onların o son anlarında neler hissettiklerini yakından anlamak.

Beni saran karanlığın arasından bir anlık endişe belirdi ve bunun benden kaynaklanmadığına yemin ettim, ama geldiği gibi hızla kayboldu, benden yayılan tehditkar güç tarafından söndürüldü.

Nefesimi verdim.

Odak noktamı önümdeki göreve vermem gerekiyordu.

Gölgelerimi topladım ve önümdeki perilere daha sert bir şekilde fırlattım.

Büyüm tekrar Savaş'ın üzerine çökerken, onun korkularını zihninin en karanlık köşelerinden fırlayan grotesk, insansı biçimlere dönüştürürken, ona daha fazla acı çektirme arzusundan başka hiçbir şey hissetmedim.

Yoğun gölge fırtınasının dışında hiç kimse onun kâbuslarının fiziksel tezahürünü göremezdi, ama ben onları açıkça gördüm. Bunun gerçek atlı olmadığını, hayata geçirilmiş bir karakter olduğunu biliyordum, ama bu onun ruh dünyasına daha derinlemesine dalmamı engellemedi.

Başımı yana eğdim, kayıtsızlığımın arasından bir anlık eğlence belirdi. Savaşın büyük habercisi, kırmızı parlayan gözlere sahip yüz­süz canavarlardan korkuyordu.

Rüyalarına musallat oldular.

Bu da onları benim kolayca alabileceğim birer hedef haline getirdi.

Zihninin derinliklerine doğru ilerledim; korkuları, bir meyve bahçesindeki olgun meyveler gibi açıkta duruyordu. Uzandım ve onları tek tek kopardım, gölgelerimi açgözlü bir öfkeye dönüştürürken sundukları

gücün tadını çıkardım.

Yüzsüz ruhlar onu çevreledikçe kısık sesle bağırışları daha da şiddetlendi, göz bebekleri dehşetten kocaman açılmıştı.

Hiç düşünmeden, sihrimi onların çektiği acıyı uzatmak için kullandım.

Saldırılarını anında değiştirdiler, şimdi işkence dolu bir yavaşlıkla sürünerek ilerliyorlardı; jilet gibi keskin pençeleri, zihninin zenginliğine dalmak yerine, hafifçe dokunuyordu.

Onun korkusunun her anının sonsuz bir gece gibi sürmesini istedim.

Garip bir intikam duygusu beni tekrar sardı. Önemli birine zarar vermişti ya da vermeye çalışmıştı. Ve şimdi ben de ona on katıyla karşılık verecektim.

O hatırlatma beni bir şekilde kendine çekti, adını koyamadığım bir his. Ona yönelme, gölge büyümden kurtulma isteği duydum.

Zihnimi dağıtmak için başımı salladım.

Her neyse, zihinsel kalkanımı neredeyse yıkıp geçecekti ki, hemen yerine geri bastırdım. Yine de, küçük bir çatlak kaldı.

Bunu görmezden geldim.

Dikkatimi tekrar savaşa çevirdim, intikam arzum geri döndü.

Gölge pençelerimin her bir darbesinin, zihnine saplanan binlerce buzdan hançer gibi hissettirmesini sağladım. Zihinsel saldırı, ruhu ayaklarımın dibinde tamamen harap olana kadar durmayacaktı.

Ama henüz değil. şimdi, onu ölüm için dua edene kadar korkusunu körüklemenin zamanıydı.

Sihirli pençelerimin her bir darbesi, Savaş'ın zihninin bir katmanını daha aralıyor, yeni bir korkuyu ya da başkalarına yaşattığı dehşetin yeni bir anısını ortaya çıkarıyordu.

O kızıl gözlü, yüzsüz canavarların onun için ne anlama geldiğini anladım: Onlar kurbanlarının ruhlarıydı, ona musallat olmuşlardı, onun kişisel şeytanlarıydı.

Bunlar hayaletlerdi ve şimdi Conquest'in adada neden onlardan uzak durduğunu anladım.

Süvarilerin her biri, mahkum ettikleri kişilerin ruhları olan bu yaratıklar tarafından rahatsız ediliyordu.

Onun anılarına daha da derinlemesine daldım, bu adamın özünde gerçekten kim olduğunu öğrenmek istedim. Görüntüler, karanlık, çarpık bir parşömen gibi hızla gözlerimin önüne serildi; tamamen vahşet içinde

yaşanmış bir hayattan sahneler şekillendi.

Anıları bir kitaptaki sayfalar gibi hızla çevirdim, ona hatırlatmak için yaptığı en kötü şeyleri bulmaya çalıştım.

Her anı bir öncekinden daha bozuktu.

O, iğrenç, şiddet dolu bir varlıktı. Yüzyıllardır ölümlülerin acısından zevk alıyordu. Sadece kendi eğlencesi için savaş, şiddet ve kan dökülmesini körüklüyordu.

Bu tanıdık bir duyguydu, kabul etmek istemediğim bir duygu.

Yaşadığı uzun, ölümsüz hayat sadece zulümle dolu değildi; zulümle yoğrulmuştu.

Şehirleri yerle bir etmiş, köyleri birbirine düşürmüş, bitmek bilmeyen çatışmalar ve toprak savaşları yaratmıştı.

Meyhane kavgaları, dini çekişmeler, hatta evli çiftler arasında bile anlaşmazlık kıvılcımlarını körükledi.

Savaş, saf saldırganlığın bir ürünüydü ve yüzlerce yıl boyunca ölümlülere çektiği acıdan zevk alıyordu.

Efsanevi "avlari" onun sapkınlığının ne kadar derinlere indiğinin sadece buzdağının görünen kısmıydı.

Zihninde, Savaş kimliğinden ne kadar gurur duyduğunu, kendinden daha zayıf birini her alt ettiğinde bu tehditkar unvanın tadını çıkardığını hissettim.

Sebecp olduğu acılardan zevk alıyordu.

Savaşın kaosundan besleniyor ve bundan zevk alıyordu.

Ancak onun savaşları sadece fiziksel saldırılarla sınırlı değildi; zihinsel savaşlarda da oldukça ustaydı. Kurbanlarıyla oynayarak onları delirtiyordu.

Bu öykü aleminde savaş sadece kötü bir alçak değildi; o bir canavardı—diğer periler ve ölümlüler için gerçek bir bela. Güç ve korku açlığını biliyordum. Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, ben de o canavardım. Ama artık o hatalara bağılı değildim.

İlahi adaletin terazisi kendi kendini dengelemişti.

Ve ben artık sadece onun felaketinin habercisiydim.

Onun acı dolu çığlıkları öfkemi daha da körükledi.

Onun kâbusunun çok çabuk bitmesini istemedim.

Onun acı çekmesini, yalvarmasını istedim.

Onu dizlerinin üstünde, gözlerinden yaşlar süzölürken, kafasını yere vurduğu için kanlar etrafa saçılmış halde görmek istedim, bu görüntüleri

susturmayı umdum. Ama artık bu savaşın kontrolünün onda olmadığını fark ettim.

Onun, ölümünü getiren canavara bakmanın nasıl bir şey olduğunu yakından bilmesini istedim. Tıpkı kendisinin, asla bahşetmediğı aynı merhamet için yalvaranların gözlerine soğuk ve duygusuzca baktığı gibi.

Çok geçmeden, ağlamaları kesildi ve yerini içimde garip, ısrarcı bir çekim aldı. İlk başta bunu hayal ettiğimi sandım. Sonra daha da güçlendi, daha da talepkar hale geldi.

Göğüs kemiğimi ovdum, sonra dikkatimi yukarıya çevirdim.

Kendimi sardığım karanlığın içinden aniden bir ölüm meleğİ belirdi ve gölge büyümü sanki basit bir perdenin aralanmasıymış gibi araladı.

Daha önce hiç kimse, ben bir kabus yaratırken gücümü ele geçirmeye çalışmamıştı. Bunu deneyecek kadar güçlü ya da aptal olmamışlardı.

Etkilendiğimi mi yoksa intikam almayı mı düşündüğümü bir türlü karar veremedim.

Onun çıplak göğsüne dik dik baktım; cüretkar müdahalesinden duyduğum rahatsızlığa rağmen, nedense üzerindeki dövmeyle doğru çekildiğimi fark ettim.

Vücudunun üst kısmının neredeyse tamamı bir anka kuşu dövmesiyle kaplıydı. Tüyleri, derisine yayıldıkça erimiş altın gibi parılıyordu.

Beni kendine çekti.

Kaslarının her ince hareketi, efsanevi kuşu sanki her an uçmaya hazırmış gibi harekete geçiriyordu.

Detay seviyesi hayret vericiydi; her tüy ve pençe mükemmel bir şekilde işlenmişti. Bunu itiraf etmekten nefret etsem de, asıl başyapıt bedeniydi, aldığı her nefesle canlanan yaşayan bir tuvaldi.

Bakışlarım yukarı doğru kaydı ve sonunda onun belirgin hatlara sahip yüzünde durdu.

Buz mavisİ gözler beni büyüledi.

Bunlar, içine dalıp kaybolmayı arzulayan sakın mavi havuzlar değildi; acımasız bir gökyüzünün mavisiydi.

Güzel, korkutucu. Güçlü.

Bir an geçti, sonra iki an.

Solgun bakışları büyüleyici, her şeyi kapsayan ve meydan okurcasına gözlerime kilitlenmişti. İçimde derinlerde uyuyan kadim bir şey uyandı, bu erkekle savaş alanında karşılaşma fikri onu cezbetmişti.

İlginç bir rakip olurdu.

Birdenbire aklımdan farklı savaş sahneleri geçti; ipek çarşılar arasında yapılan savaşlar.

Zihnimde, kocaman, yumuşak bir yatakta uzanmış, kaslı kollarını başının arkasına gelişi güzel atmış, beni süzdüğü anların canlı görüntüleri canlandı.

Yatak odasının yumuşak, loş ışığında altın rengi teninin tüm güzelliğini kolayca hayal edebiliyordum. Her kası ve kıvrımı, hafif ter parıltısıyla belirginleşmişti.

Onun orada çıplak ve tamamen tahrik olmuş bir halde, soğuk gözlerinin arzuyla yandığı düşüncesi bile içimi ihtiyaçla sıkıştırdı.

Düşüncelerim daha da erotik bir hal almadan önce onları zihnimden uzaklaştırdım.

Tanımadığım birini öldürmeyi düşünmem çok tuhaf bir tepkiydi.

Dikkatimi zorla onun üzerinde tuttum, hiçbir şekilde taviz vermedim.

O, soğuk, acımasız bir erkek güzelliğine sahipti, ama tek bir yanlış hareket yapsa, boğazını kesmekle yatağına girmek arasında hiçbir fark yoktu.

Yine de ikincisinin biraz daha çekici olduğunu inkar edemezdim.

Ondan zevk almayı bırakıp sonra da boğazını parçalamak en kötü şey olmazdı.

Sahip olduğu güç ve özgüvenle, yatak odasında da nasıl etkili olacağını hiç şüphesiz biliyordu.

Gözlerinde bir kıvılcım çaktı, karanlık düşüncelerimin her birini takip ettiğini ve istediğim herhangi bir şekilde bu meydan okumayı karşılamaya istekli olduğunu gösteren bir parıltı.

Onda, uzak bir anıyı canlandıran, tam olarak tanımlayamadığım bir aşinalık vardı. Onu tanıyordum ama nasıl tanıdığımı hatırlayamıyordum.

Önemli bir ayrım gibi görünüyordu ama bir türlü kavrayamadım.

Bakışları, avını değerlendiren bir avcı gibi, hiç değişmeden ve yoğun bir şekilde sabit kaldı. Tek bir kelime bile söylememişti, bir şekilde kendimi toparlamam için zamana ihtiyacım olduğunu hissetmişti.

Ya da belki de sessizliğin büyüleyici olduğunu biliyordu.

Aramızdaki mesafe uzadıkça, atmosferdeki gerilim de giderek artıyordu.

Eğer amacı tüm dikkatimi çekmekse, bunu başarmıştı.

Tüm dikkatim ona odaklanmıştı.

Ani hareketlerin tehlikeli bir tepkiye yol açabileceğini biliyormuş gibi, kolunu yavaş yavaş bana doğru uzattı.

Yaklaştıkça burnuma deri, parşömen ve baharat kokusu geldi.

Ani bir farkındalık dalgası omurgamdan aşağıya doğru yayıldı, attığı her dikkatli adımla duyularım keskinleşti.

O yaklaştıkça vücudum sıkıca kasıldı, her an bir tehdide karşılık vermeye hazırdım.

Yüzümdeki gerginliği fark etti, sanki cevabım onu bir şekilde hayal kırıklığına uğratmış gibi dudakları sıkıca kapandı.

Sonunda dikkati benden ayrıldı ve bunun yerine dudaklarıma yöneldi. Orada oyalandı, ısındı, tek bir kelime bile söylemeden onları sahiplendi.

Ölmek istiyor olmalı; daha önce kimse bana bu kadar pervasızca bakmaya cesaret edememişti.

Mantıklı düşünmeme rağmen ağzım kıvrıldı.

O uzanıp başparmağıyla alt dudağıma hafifçe dokunurken ben hiç kıpırdamadım.

Teninin tenime değdiği an, içimde bir sıcaklık yayıldı ve özenle inşa ettiğim zihinsel kalkanım parçalanmaya başladı.

Büyüm onu benden bir an önce tanıdı, gölgelerim benim yönlendirmem olmadan etere doğru dağıldı.

Düşüncelerimin yatışması, zihnimin berraklaşması bir dakika daha sürdü.

"İşte buradasın," diye mırıldandı usulca, başparmağı hâlâ alt dudağıma nazikçe okşuyordu, sonunda elini yanına indirdi.

Onun dokunuşu beni, fırtına sırasında bir gemiyi demirleyen çapa gibi, yere sağlamca bastı.

Derin, sakinleştirici bir nefes aldım, ciğerlerimi doldurmasına izin verdim, sonra yavaşça verdim ve gözlerimi kırıştıtararak Prens Tembel'e baktım.

Yüz ifadesi şimdi dikkatlice yapılmış, okunması güç bir maske gibiydi, ama bakışlarında bir parıltı yakaladım; görmeyi hiç beklemediğim bir şeyin anlık bir parıltısıydı bu.

Onun benden korktuğu izlenimine kapıldım, çok garip bir şekilde.

Ormanın etrafına göz gezdirdim, kendimi yönümü şaşırılmış hissediyordum.

Sanırım ağaçtan düştüm ya da kafamı bir dala çarptım. Sanki birkaç saat

kaybetmiş gibiydim ve ne olduğunu hiç hatırlamıyordum.

Şafak söküyordu, kuşlar uykularından uyanmaya başlıyordu ve benim de geçmeyen, şiddetli bir baş ağrım vardı.

"Ne oldu?"

Şakaklarımı ovdum.

Prens gözlerime baktı. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı salladım ve yüzümü buruşturdum, kafamın içine vuran görünmez balyozun şiddetine sessizce lanet ettim. Acı artık neredeyse gözlerimi kör ediyordu.

"Kızgın olduğumu hatırlıyorum. Sanırım. Ama nedenini hatırlamıyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Saldırımı hatırlıyor musunuz?"

Aklıma gelen en eski anıları zihnimde canlandırdım. Geçemediğim bir boşluk vardı. Düşünmeye çalıştıkça başım daha da ağrıyordu.

Avuç içlerimin topuklarını gözlerime bastırdım ve gözlerimi sıkıca kapattım, yavaşça nefes alıp vermeye odaklandım.

Aman Tanrım. Sanki bütün Fae Fizz'leri içmiş gibiydim...

Kitabın adını hatırlayamadım, muhtemelen yirmi ikinci yaş günüm için kardeşime yeniden yaptırdığım çilek-limonlu gazozun "Fae Fizz" adının ne kadar tuhaf olduğuna birden kapılmış olmamdandı.

Geriye baktığımda, servis etmek için en iyi seçim değildi. Kitap kulübümün üyeleri, her seferinde daha fazla gazlı içecek istemek zorunda kaldıklarında burunlarından seslerini çıkarıp kızarıyorlardı.

Olaydan yıllar sonra utançtan yavaş yavaş ölmek mümkün müydü?

Sanırım bunu öğrenirdim.

"Efsane..."

Derin bir nefes aldım, serin hava ciğerlerimi doldurdu ve ellerimi yanlarıma indirdim.

"BEN-"

Konuşmaya başladım ama birden durdum, şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırarak yavaşça arkamı döndüm. Ormanın sık ağaç örtüsü kaybolmuş, yerini yükselen taş duvarlar ve geniş kemerli bir tavan almıştı.

Tembellik yaklaştı, kolu benimkine değdi ve içimde bir endişe dalgası yükseldi. Hikayemi değiştirmemiştin; bundan emindim.

Liber Noctem bizi buraya getirmiş olmalı.

Ya da belki, diye fısıldadı içimdeki başka bir korku, belki de başından

beri buradaydık. Belki de diğer tüm hikayeler bu arenada inşa edilmişti.

Etrafımdaki geniş odanın daha fazla detayını inceledim.

İlk bakışta eski bir tapınak sandım.

Ama en uçta, tahta benzeyen bir şeyin bulunduğu yükseltilmiş bir platform vardı. Bu mesafeden net göremiyordum ama koyu, parıldayan taş pek davetkar görünmüyordu.

Onda tehditkar bir şey vardı, sanki bilinçliymiş gibi. Beni ilgiyle izliyordu.

Belli ki yine bir sinir krizi geçiriyordum.

Tahtlar, efendilerinin dönüşünü bekleyen kadim, bilinçli varlıklar değildi. Derin bir nefes aldım. Kraliyet mensuplarının bulunduğu hiçbir tapınak bilmiyordum, bu yüzden bu odanın sadece ibadet için kullanıldığı ihtimali ortadan kalktı.

Bu sadece bir tapınak ya da kale değildi; ikisinin muhteşem bir birleşimiydi.

Duvarları boydan boya uzanan kemerli yüksek pencerelerin vitrayları, berrak bir gece gökyüzü gibi parıldayan pürüzsüz taş zeminlere prizmatik renkler yansıtıyordu.

Tasarım üzerinde durakladım; orta panelden devasa altın bir anka kuşu alevler ve tüyler saçarak kanatlarını açmış bir şekilde yükseliyordu.

Bu anka kuşu güzelliğin sembolü değildi; öfkeli bir tanrı için yapılmıştı. Keskin, köşeliydi. Her tüyü bıçak gibiydi, her tüyü cilalı metal gibi ışıltı yansıtıyordu.

Gözleri, obsidyen camdan yapılmış ikiz boşluklardı ve o kadar derine oyulmuşlardı ki, odanın içinde beni takip ediyor gibiydiler. Alevler kanatlarını kıvırıyordu, ancak ateş, kuşun geri kalanıyla aynı altın rengindeydi. Anka kuşu, tek bir kişiye aitmiş gibi görünen kömürleşmiş kemik yığınının arasından yükseliyordu.

Yeniden doğuş, ama ancak tam bir yıkımdan sonra.

Dürüst olmak gerekirse, o sert, Gotik korku tarzıyla gerçekten güzeldi.

Prens görüş alanımın kenarında hareket ediyordu, dikkatini odanın her köşesine yöneltmişti, sanki birinin aniden gölgelerden çıkmasını bekliyordu. Doğrusu, ben de bunu bekliyordum.

Kollarımı elimle ovdum. Kesinlikle yalnız olmadığımızı hissediyordum ama başka kimseyi görmüyor ya da duymuyordum.

Yukarı baktım, bakışlarım tahtın bulunduğu kürsüye giden koridoru

oluşturan, bizi çevreleyen yüksek sütunları takip etti.

Oyma sütunların her birinde, arkalarında yükselen gölgeli yaratıklarla birlikte acı içinde kıvranan grotesk figürler yer alıyordu; sütunlar yükseldikçe bu figürler yavaş yavaş alevler içinde kalan manzaralara dönüşüyordu.

Bu neşeli görüntüler arasında, arada sırada düşsel manzaralar da yer alıyordu.

Parlak hilal ayın altında şırıl şırıl akan bir dere veya kır çiçekleriyle dolu bir ayırdan dans eden kanatlı figürler.

Rüyalar ve kabuslar sonsuza dek taşa kazınmış olarak lmszleşti.

Dikkatim en yakın duvardaki bir duvar halısına kayd ve keşke onu aklımdan silebilseydim diye düşündüm. Sütunlardan bile daha kötüydü.

Ölümlülerin diri diri derilerinin yzlmesini, kanlarının yakut kırmızısı akıntılar halinde akıp karla kaplı zemine sıçramasını gösteren görüntüler midemi bulandırd.

Ardından sahne değişti.

Hareket yanlsamasıyla değil, halının nefes alıyormuş izlenimi veren yavaş, bilinçli vuruşlarla.

İpliğe işlenmiş her çığlık, sanki kumaş sanatya ilham veren insanların her sesini emmiş gibi, hafifçe haykırıyordu.

Ne tür bir büyüden bahsedildiğinden emin değildim, ama hoş bir şey değildi.

Parıldayan kar taneleri düşüyor, kana değdiklerinde eriyorlard.

Pelerinli, yüzsüz, hareketsiz. Onlarda beni kendine çeken bir şey vardı ama nedenini tam olarak ozemiyordum.

Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim, kollarımı tekrar ovuşturdum.

Prens de neredeyse benim kadar sessizleşmişti. Sebebini anladım.

Burası, fiziksel biçimde dehşetin ta kendisiydi.

Koridorda birkaç dikkatli adım attım ve bir sonraki sütun grubunun önünde durdum. Sütunlar kırık omurgalar gibi kıvrılıyordu. Üzerlerine insan yüzleri oyulmuştu, ağızları açık ve sonsuza dek çığlık atan yzlerdi ve o kadar gerekiydiler ki, gerçekten taştan mı yapılmışlard yoksa içlerindeki figürler en derin korkularından biri yüzünden mi taşa dönüşmüşlerdi diye merak ettim.

Bunu düşünmek bile korkunçtu.

Ayaklarımın altındaki zemin obsidyene benziyordu, ama ne bana ne de prenze ait olmayan hafif bir kalp atışıyla titreşiyordu.

Burada korku sadece bir duygu değildi; bir varlıktı.

Canlı. Zeki. İzliyor. Ve orada ne kadar uzun süre durursam, sanki adımı biliyormuş gibi hissetmeye başladım.

Uzun zamandır duymadığım bir isimdi bu. Daha önce bu yere hiç ayak basmadığımı düşününce bu oldukça tuhaf bir durumdu.

Olduğum yerde titredim.

Harika. Her zaman bir kâbus şatosunun beni başka biriyle karıştırmasını hayal etmiştim.

Dikkatim tekrar sütunların kendisine yöneldi.

Üzerlerine kazınmış korkunç resimleri bir kenara bırakırsak, çok geniş değillerdi ve en ufak bir sarsıntı bile onları domino taşları gibi yere devirip yakınlarında duran şanssız herkesi ezebilirdi.

Onları yere çakılmaya sevk eden kişi olmak istemediğim için usulca uzaklaştım.

Odanın içinde gölgeler dans ediyordu, eskisinden daha çılgınca sallanıyorlardı ve kalbim inanılmaz derecede hızlandı, ta ki bunun kendi büyüümün iradem dışında dışarı sızması olmadığını anlayana kadar.

Gölgeler, odanın zeminine dağılmış bronz kaplarda yanan birkaç büyük alevin sonucuydu.

Bir an onlara bakakaldım.

Onları hemen fark etmemiş olmam garipti. İzleniyor olma hissi tüylerimi diken diken etti. Yakınlarda kimlerin olduğunu anlamak için tekrar etrafa baktım.

Benden ve Tembellikten başka kimse yoktu. Yine de huzursuzluk giderek arttı.

Tapındaki taht odası giderek daha fazla detayla doluyordu ve bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyordum.

Ama kanıt önümdeydi.

Ateş sonsuza dek yanacak gibiydi, tanrıların sadık hizmetkarlarının koruduğu kutsal alevleri andırıyordu ve eğer ilk geldiğimizde burada olsalardı, onları hiç şüphesiz görürdüm.

Alevler havayı, fark edilmemesi imkansız olan sıcak, altın rengi bir parıltıyla doldurdu.

Fakat onların yaydığı yumuşak ışığın yarattığı sakinlik hissi yerine,

gelişleriyle birlikte odaya uğursuz bir hava yayıldı.

Etrafımızdaki havanın, bizi bekleyen kadim bir güçle titreştiğini hissettik...

Elbette korkunç bir şey.

Gotik rüya ve kâbus motiflerinin yoğun olarak kullanıldığı ürkütücü bir tapınak taht odasından hiçbir zaman iyi bir şey çıkmadı.

Kaselerin üzerlerine de neredeyse duvar halıları ve sütunlar kadar korkunç sahneler oyulmuştu. Bunlar işkence sahneleri değil, yanlış giden ibadet sahneleriydi.

Kan içinde kalmış elbiseler içindeki figürler, çok fazla uzuvlu, devasa canavarların önünde diz çökmüş, gözleri oyulmuş veya çarpık bir coşkuyla gökyüzüne çevrilmişti.

Bir kapta, ölümlü bir insanın elleri umutsuzca dua edercesine yukarı uzandı, ancak alevlerden inen pençeli bir elle karşılaştı.

Ve yine de... tüm bu dehşete rağmen, gözlerimi ondan alamadım.

Cübbeli figürlerde bir şey tüylerimi diken diken etti.

Onların beni bu kadar rahatsız etmesinin ve büyülemesinin nedenini anlamak için yaklaştım. Ve sonra cübbelerine kazınmış sembolü fark ettim.

Dışa doğru bakan iki hilal, ortada bir güneş ve tam ortasından saplanmış bir kılıç. Kanım buz kesti.

Bu armayı daha önce görmüştüm. Seyyar kervandaki yaşlı kadının üzerinde.

Hayatımı altüst eden kadın.

Yavaşça ateşten ve üzerime çöken dehşet duygusundan uzaklaştım. Bu sembolün burada ne işi vardı? Ve bu yaşlı kadınla ne alakası vardı? Mantıklı olarak, onun sadıklardan biri olması gerektiğini biliyordum, ama beni bu göreve neden gönderdiği sorusunun cevabını henüz öğrenmek istemiyordum.

"Onları görüyor musun?" diye sordum.

Tembel hayvan yanıma geldi. "Bunlar Tapınak Şövalyeleri. Nyantha'ya hizmet eden dindar savaşçılar."

Harika. Umarım sadece oyma işleriyle sınırlı kalmışlardır ve saldırmaya kalkışmazlar.

Mekânda tütsü ve bitkilerin hafif izleri, yakın zamanda birilerinin bunları yaktığını gösteren yoğun bir koku yayılıyordu.

Bir başka yeni detay.

Ya da belki de bu ortamda daha da gerçekçi bir hale geliyorduk.

Zorlukla yutkundum.

Diğer hikayelerin hiçbiri bu kadar uzun sürede tam olarak şekillenmedi. Bu da bana bu sahnenin varoluşa dokunarak mı yoksa çözülerek mi oluştuğunu yeniden düşünmeme neden oldu.

Etrafıma tekrar göz attım. Bu ortamda geçen bir şey okumadım. Okusaydım hemen tanırdım.

Liber Noctem'in bizi nereye götürdüğünü kesin olarak biliyordum ve bu, en sevdiğim kitaplardan hiçbirine ait değildi. Burası kesinlikle Korku Mahkemesi olmalıydı.

Nyantha buraya sürgün edilmişti.

Ve burası, buraya hapsedilmiş olan tanrıça kadar karanlık ve ürkütücüydü.

Geriye doğru sendeledim, sanki bir can simidiymiş gibi çaresizce Tembel Hayvan'ın eline uzandım. O ise her şeyi sessizce gözlemliyordu.

"Sanırım Duruşmalar sona ermek üzere," diye fısıldadım, dikkat çekmek istemiyordum. Artık izlendiğimizden emindim.

Aslında, odanın tamamı cübbeli ibadet edenlerle dolup taşmış olabilir. Tapınak Şövalyeleri.

Onları gizleyen o perde, büyü ya da her neyse o sihir ne zaman kalkacak ve onları bize ifşa edecek diye merak ediyordum.

Prens'in parmakları benimkilerle iç içe geçti.

Gergin vücuduyla beni yavaşça kendine doğru çekti.

Onun bunu reddetmesini, hâlâ zaman olduğunu söylemesini bekledim.

Benden sihir kullanmamı ve kontrolü ele geçirmemi soğukkanlılıkla talep etmek. Eğer korkuya kapılmamayı hatırlarsam zafer kazanacağımızı söylemek. Ya da buna benzer bir şey.

Sessizlik boğucuydu ve kendi başına bir cevaptı.

Lord Stoic'in hiçbir tavsiyesi olmadığında, bu yolun gerçekten karanlık olduğu ve paniğe kapılma zamanının gelmiş olabileceği anlamına geliyordu.

"Bu son sınavı nasıl kazanabilirim, bir fikriniz var mı?"

Ona bakmak için döndüm ama söylemek üzere olduğum her şey boğazımda düğümlendi.

Bana aşağıdan baktı, ifadesi buzdan oyulmuş bir heykel gibi soğuk ve sertti.

Dikkatim, dudaklarının sert çizgisinden gözlerine kaydı.

Artık sevdiğim o tanıdık mavi değillerdi; tanınmaz hale gelmiş, uçsuz bucaksız bir siyah deniziydiler.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu, çünkü bu... kâbus, tüm duygusuz bir şekilde bana bakıyordu. Prens, duygularını ifade etme konusunda her zaman kontrollüydü, ama bu bambaşka bir şeydi.

Bu, kahkahayı veya sıcaklığı hiç tanımamış, çok eski bir yaratıktı.

Daha önce hiç iyi bir kitaptan ya da sıcak bir içecekten zevk almamıştım.

Aile ya da arkadaş kavramlarının anlamını hiç bilmemiştim.

Hatta görev ve şeref meselesi bile olabilir.

Bu, hiçbir şey hissetmeyen biriydi.

Bakışlarımız birbirine kilitlenmişken gözünü bile kırpmadı.

Diğer yöne doğru çılglık atarak kaçmak istedim ama yanında kaldım. Bu hiç de kolay bir iş değildi. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok korkuyordum.

Gözlerindeki karanlığın derinliği rahatsız ediciydi; sanki ışığın kendisini emiyorlardı.

Bu kim olursa olsun, tanıdığım prens değildi.

Uzaklaşmaya çalışırken göğsümde korku gümbür gümbür atıyordu.

Elini daha da sıkılaştırdı, beni kendine doğru çekti ve nefesi kulağıma ürpertici bir fısıltı gibi geldi.

“Zaten kaybettin.”

OTUZ DÖRT

Efsane

Tepki vermek ya da olan biteni tam olarak kavramak için hiç zamanım olmadı.

Bir an, tembel hayvanın yüzünü taşıyan ve simsiyah gözleri benimkine kilitlenmiş olan, yanımda duran iblisten elimi çekmeye çalışıyordum, bir sonraki an ise korkunç bir hızla üzerime atıldı.

Son anda zar zor sıyrılmayı başardım ve birkaç santimle beni ıskaladığında havanın hızla geçtiğini hissettim.

Birkaç adım arayla tekrar karşı karşıya geldik, gölgeler taş duvarlara çılginca yansıyor. Nefes nefese kalmıştım; o ise hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Bu kesinlikle iyi sonuçlanmayacaktı. Benim için.

Korsan Eddie'nin bana öğrettiği numaraları hatırlamaya çalıştım. Şimdi çok işime yarayacak olan tüm o kirli dövüş tekniklerini.

Aklımda tek bir düşünce bile tutmakta zorlanıyordum. Ama kasıklara isabetli bir tekmenin gücünü, gidişatı lehime çevirebilecek sinsi bir hamle olduğunu ne kadar vurguladığını hatırladım.

Yine de, Sloth'a zarar vermeye gönlüm el vermedi.

Ayaklarını hareket ettirip başka bir dövüş pozisyonuna geçtiğinde kalbim çılginca çarpıyordu. Simsiyah bakışları avcı bir dikkatle gözlerime

kilitlendi ve aramızdaki gerilimin kıvılcımlarını neredeyse hissedebiliyordum.

Belli ki bana saldırmaktan hiç çekinmedi. Ama asıl sorun prens değildi; Liber Noctem ona bir şeyler yapmış olmalı.

Onu bu karanlık büyüünün etkisinden uyandırmanın bir yolunu bulmalıyordum.

Rollerimiz tersine dönmüş olsaydı, prens asla benden vazgeçmezdi.

Bu, yargılamaların sonunun sadece başlangıcıydı.

Ve ben Blondie ile dövüşmeye hazır değildim.

Tüm düşüncelerimde, antrenman yapmam gereken senaryonun bu olacağını asla tahmin etmezdim.

"Seninle kavga etmek istemiyorum," dedim, üzerindeki büyüü kırmayı umarak. "Sanırım bilinçaltımdaki korkular seni, şaka yaptığım sosyopata dönüştürdü."

Yüzündeki ifade, o soğuk, duygusuz maskeden hiç değişmedi.

"Belki de bu, Kabuslar Kitabı'dır."

Görünüşe göre bu, şeytanı serbest bırakan gizli bir şifre gibiydi.

Tembel hayvan öne doğru atıldı, sonra ben onun kavrayışından kurtulurken topuğu üzerinde ustaca döndü ve bir avcının becerisiyle bu harekete ayak uydurdu.

Olabildiğince hızlı bir şekilde kaçtım, ama o ölümsüzdü ve doğaüstü hızı bana kaçma şansı bırakmadı.

Parmakları tuniğime kenetlendi ve hızlı, güçlü bir çekişle beni kendine doğru çekti.

"Hâlâ anlamadın mı?" Sesindeki derin, kadim güç beni titreştirdi. "Ben Liber Noctem'im."

Vücudumdaki ince tüylerin hepsi diken diken oldu.

"Nasıl-"

Beni o kadar sertçe itti ki geriye doğru sendeledim. Arkamı döndüm, korsan Eddie'nin ısrar ettiği yere tekme atmaya hazırlandım ama sadece bakakaldım.

Tembel hayvan kollarını iyice açtı ve ben ne gördüğümünden emin olamadan donakaldım.

Teninin parıltısı belirdi ve teninin altında kelimeler ışıldamaya başladı.

Bir an orada havada asılı kaldılar, sonra baş döndürücü bir hızla hareket etmeye başladılar, sanki görünmez bir el gizemli bir kitabın sayfalarını

hummalı bir şekilde karıştırıyordu.

Bedeninin içinde yaşayan bir kitap.

Bu mümkün değildi.

Akıl sağlığımın yerinde olup olmadığını ve bunun gerçek olup olmadığını, yoksa bunun tüm zamanların en büyük akıl krizi mi olduğunu teyit etme ihtiyacıyla sendeledim ve daha yakına gittim.

Belki de hâlâ Periler Ormanı'ndaydım ve beyin sarsıntısıyla yere serilmiştim. Ya da belki de bu hiç bitmeyen bir kâbustu.

Kelimeler ve cümleler teninde hızla akıp gidiyor, bana yavaş yavaş bir araya getirdiğim geçici tanımlamalar sunuyordu.

Kanım buz kesti.

Bu, Liber Noctem ile birlikte rüya dokuyucu büyümle yarattığımız hikayeydi: ejderha şekil değiştirici, korsanlar, vampirler ve kıyametin dört atlısı...

Her olay örgüsü, her karakter, derisinin altında canlı ve hareketli bir şekilde işlenmişti. Korsan kralının boynunu kırdığı anı, ısırıldığında nasıl vahşileştiğini okudum.

Hikaye, benimkine o kadar benzeyen bir ses tonuyla anlatıldı ki, bu durum beni rahatsız etti.

Yaşadığımız her şey... hatta öpüşmemiz bile tenine kazınmıştı.

Yalan söylememişti.

Bir şekilde, tembellik Liber Noctem (gecenin özgürlüğü) olmuştu.

Ve bu lanetli diyarda hapsoldüğüm süre boyunca hep yanımda olmuştu. Bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken aklım karmakarışık olmuştu.

Bu nasıl mümkün olabilirdi ki? Gerçekten Tembellik Prensi miydi yoksa tüm bunlar karmaşık bir kâbus muydu? İçine hapsoldüğüm bir yanılsama.

Kitabın artık bir ev sahibi kullandığını düşündüğünü söylemişti. Her testi yeniden düşündüm, onlara yeni bir gözle baktım. Dehşetim arttı. Hikayeler arasında geçiş yaptığımız her seferinde, Tembellik bir şekilde duygularımı harekete geçirmişti. Mağarada beni öpeceğini sandığımda, kendimizi bir tavernada bulmuştuk. Korsan gemisine geçmek için gücümü neredeyse kullanacakken, elimi tuttuğunda işler ters gitmişti.

Her seferinde, onun bağlantısı kaosa neden olmuştu. Kitap ne baş kütüphanecisinde ne de başka birindeydi. Bu aleme girdiğimiz andan itibaren her zaman Tembellik'teydi.

Bildiğimiz kadarıyla, baş kütüphanecisi bu dünyaya hiç gelmemiştir bile. Eğer Liber Noctem, Bellington'daki tapınakta Tembellik'i ele geçirmişse, sonrasında yaşanan her şey sorgulanmaya başlanırdı.

Karanlık kitabın zaten aramızda olduğunu, her hareketimizi izlediğini ve sonumuzu planladığını bir an bile düşünmemiştik.

Ayaklarımın altındaki zemin çöktü ve uçuşuma doğru savruldum. Dizlerim soğuk taşa çarptı. Hala buradaydım. Hala kendime gelemiyordum.

Bütün bunların sadece canlı bir rüya olması mümkün müydü?

Bana Liber Noctem'den ilk bahsettiğinde, daha önce karşılaştığımız her şeyden çok daha kurnazca olduğunu söyleyerek beni uyarmıştı.

Belki de hâlâ örümceklerin saldırısına uğradığımız o dağda yatıyordum. Belki de ısırılmıştım ve kendi hayallerimin içinde hapsolmuştum. Ya da belki de Bellington'dan hiç ayrılmamıştık.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının...

Etrafıma hızla göz gezdirdim. Sanki bir ses korosu bu uyarıları fısıldamış gibiydi.

Belki de gerçekten aklımı kaybediyordum.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

İlahi sesleri giderek yükseliyordu, duvarlardaki gölgeler duyamadığım ama neredeyse hissedebildiğim bir ritme göre vuruyor gibiydi.

Bronz kaselerin üzerine oyulmuş cübbeli figürleri düşündüm. Tapınak Şövalyeleri.

Acaba bir şekilde büyü yapıp bizi buraya mı hapsettiler? Nyantha yükselip bizi mi yok edecekti?

Tembel hayvan kayıtsızca izliyordu, kolları ve göğsü hâlâ hikâyemin sayfalarıyla titriyordu. Göğsündeki anka kuşu artık doğan güneş kadar parlaktı.

Elimle gözlerimi siper ettim.

Karanlık prens hâlâ soğuk bir şekilde bana bakıyordu, dipsiz gözleri hâlâ gece kadar siyahtı.

Ellerim yumruk oldu, tırnaklarım derime hilal şeklinde küçük izler bıraktı. Boğazımda çılgılık atma isteği yükseldi ve onu bastırdım.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

İlahiler kutsal mekânın içinde yankılanıyordu; ayakların ritmik vuruşlarıyla sürekli olarak kesilen bu uyarı, korkunç bir hal alıyordu.

Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikmişti, dökülmek üzereydiler.

Tapınak tahtı karşımda duruyordu, görünüşte boştu ama görünmez bir varlık tarafından işgal edilmiş gibiydi.

Orada biri vardı.

Görünmezlik gücüne sahip biri.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Sesler giderek yükseldikçe dikkatim odanın içinde sağa sola dağıldı.

Bu ür haunting büyüünün kaynağını bulmak için çaresizdim, ama hâlâ sadece ben, karanlık prens ve kopmakta olan son akıl sağlığı kırıntıları vardı.

Tüylerim diken diken oldu.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Midem şiddetli bir şekilde bulandı, bu da beni pençesine almış olan dehşetin içsel bir tezahürüydü.

Birdenbire, bunun neden olduğunu anladım.

Korku Mahkemesi'nin tam kalbindeydim ve onu besleyen güç buydu. Benim dehşetimi istiyordu; ona ihtiyacı vardı. Ve o ilahiler kesinlikle tüyler ürperticiydi.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Hem tezahüratlar hem de ayak sesleri artık çok talepkardı, ilkel bir ritimdi ve bende bir şeyler yapmaya başlamıştı...

Göğsümde garip bir his vardı. Sanki tek bir kalp atışı yerine iki kalp atışı vardı.

Nefes nefese kaldım, aldığım her sığ nefesle boğazım daralıyordu.

Akciğerlerim sanki bantlarla sarılmış gibiydi ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onları tamamen dolduramıyordum.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Her ayak sesi, her yumruk darbesi, her kelime, daha önce fark etmediğim görünmez bir duvara vuruyordu. O duvarın ardında ne bulacağımdan dehşete düşmüştüm.

Orada bir şey vardı, benim kilitlediğim bir şey. Ya da kilitlenmiş olan bir şey, özgür kalmak için çırpınan bir şey.

O kapıyı açmak istemedim. İçimden sessizce birinin yardım etmesi için yalvardım.

Bu değişimi hissetmiş gibiydiler; tezahüratlar daha yüksek sesle, daha güçlü bir şekilde yapılmaya başlandı, ayak sesleri botlarımdan tabanımdan yukarı doğru titreşim yayarak kemiklerimi sarsıyordu.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Dizlerimin üzerine çöküp kulaklarımı kapatmak istedim.

Bacaklarım titredi ve taş zemine yığıldım, ama serinlik bile içimde çözülmekte olan her neyse beni durduramadı.

Bağırdım, sesim ya Tapınak Şövalyelerinin hayaletlerine ya da kendi hayal gücüme ait olan, giderek büyüyen ses karmaşasının içinde kayboldu.

Bu gerçek değildi.

Lütfen, diye yalvardım sessizce, lütfen, biri yardım etsin. Karanlığın içinde kaybolmuştum. Nefes alamıyordum. Ve içimdeki o duvar, o lanetli duvar, yıkılıyordu.

Üzerime bir gölge düştü ve prensin geri dönmüş olmasını diledim.

Yukarı baktım ve Tembellik ya da Gece Özgürlüğü görüş alanıma girdiğinde o küçük kıvılcım söndü. Üzerimde dururken ağzı acımasız bir sırtıyla büküldü.

"Diz çökmüş halini beğeniyorum."

Derin bakışları karanlık bir şekilde parıldarken çenemi kavradı ve yukarı doğru kaldırdı.

Bir an için, beni öpmek mi yoksa varlığımı bu dünyadan tamamen silmek mi istediğini anlayamadım.

Karşı koymalıydım ama bunu yapacak iradeyi bulamadım. Rakibime karşı koyamıyordum. Eğer Kabuslar Kitabı benim ölümümü istiyorsa, hayatta kalma umudum yoktu.

Diğer sınavlarımdan ve denemelerimden geçmiş olsam bile, bu... her neyse bu sınavdan, Tembellik'e zarar veremezdim. Gerçekte prens olmasa bile, onun karanlık bir büyüğü olsa bile fark etmezdi. Eğer Liber Noctem, Nyantha'nın gücü ise, belki de bu prens benim rüya büyümden yaratılmıştı. Gerçek olanın ne olduğunu tamamen unutuyordum.

Başparmağı dudaklarımın kenarını okşadı ve dudaklarım istemsizce aralandı.

Yüzünde bir anlık duygu belirtisi gördüğüme yemin ederim; tıpkı güneşin üzerinden geçen bir gölge gibiydi, sonra onun dokunuşuyla birlikte kayboldu.

Başını keskin bir hareketle arkama doğru salladı. "Tahtı ele geçirme zamanı geldi."

Bu kulağa korkunç bir fikir gibi geldi.

Omuzunun üzerinden şöyle bir baktım ve keşke bakmasaydım diye

düşündüm.

Uğursuz taht artık boş değildi.

Yüzü görünmeyen bir figür, yavaş ve ürkütücü bir zarafetle ayağa kalktı.

Gerçekten de bir kabustan fırlamış gibiydi ve bu manzara beni hem büyüledi hem de tedirgin etti. Başımı çevirmek istedim ama yapamadım. Sanki gözlerim ondan yayılan güce kapılmıştı.

Bu figür, gölgelerin ta kendisinden belirmiş ve tanrılara yakışır bir elbise giymişti. Cisimsi bir varlık değildi, ama bir zamanlar olduğu şeyin hayaleti veya gölgesi gibi görünüyordu. Ancak elbise gerçektir.

Çok korkmuş olsam da, ona hayran kalmadan edemedim; kumaş daha önce hiç görmediğim bir şeye benziyordu.

Gece mavisini ve koyu çivit mavisini tonları, vücudundan aşağıya sıvı gölgeler gibi akıyordu; kumaş, gece gökyüzünden koparılmış yıldızlar gibi parıldayan değerli taşlarla süslenmişti.

Elbisesi herhangi bir tanrıçaya yakışacak türden değildi; Gece Tanrıçası'nın kendisine mükemmel şekilde yakışıyordu.

Orada, yüzü görünmeyen ve sessizce dururken, onun tam olarak kim olduğunu anladım. Orada Nyantha duruyordu. Ya da tanrıçanın özü. Onun ruhu.

Eski tanrıların en kötüsü. Fiziksel bir formu olmasa bile, son derece güçlüydü.

Ve ben olduğum yerde donakalmıştım. Korkudan ya da sihirden değil, aramızda yankılanan garip bir titreşimden dolayı. Dizlerimin üzerine çökmeli, bakışlarımı kaçırmalıyım. Köyümüzdeki birçok kişinin yaptığı gibi bir hediye sunmalıyım.

Ve yine de... o öz beni çağırırdı. Yavaşça, nazikçe. Sanki dönüşümü bekliyormuş gibi.

Ama içimde bir yerlerde, neredeyse başka bir ses duyduğuma yemin edebilirdim. Sevdiğim bir ses.

Tembel hayvanın sesi, hayaletlerden oluşan dinleyici kitlemizin ilahi seslerinden bile daha çok aklımı kurcaladı. Ama muhtemelen bu, Kabuslar Kitabı'nın kurnazca bir oyunuydu.

Prens burada değildi. Beni çağırmamıştı da.

Beni hiç çağırmamıştı.

Belki de o, hayal gücümün dışında hiç var olmamıştı. Belki de Kabuslar Kitabı, rüyalarımın derinliklerinden baş kahraman bir aşk karakteri

yaratmıştı.

Ve bu... beni mahvetti. Aşık olmuş olabileceğim ve bunun da sadece hayal ürünü olabileceği düşüncesi...

Bütün bunlar, beni parça parça yok etmek için tasarlanmış karmaşık bir büyüydü. Hayalim her zaman, kusurlarıma bakılmaksızın sevmek, gerçekten sevmekti.

Kitap bunu biliyordu ve bundan faydalandı. Arzularımı sefil bir şeye dönüştürdü. Aramızda hiçbir şey gerçek değildi. Muhtemelen o bile gerçek değildi.

Sonunda hıçkırığa boğuldum.

Bu gerçeği öğrenmek göğsümü paramparça etti, kalbim ikiye bölündü. Yalnızdım, dehşete kapılmışım ve bu kâbustan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Diğer tüm sınavlar, diğer tüm denemeler, en karanlık korkularımın hepsi, beni yıkmak için son bir girişimde bir araya geliyordu. Ya da belki de gerçekten onları aşıp aşamadığımı görmek istiyorlardı.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Koridorun sonunda duran yüzü olmayan, cisimsiz tanrıça kıpırdamadı ama beni izlediğini, beklediğini hissettim. Yanına gelmemi, kaderimi kabul etmemi istiyordu. Ruhu çok... tanıdık geliyordu.

Bu sırada, görünmez Tapınak Şövalyelerinin çılgınlıkları odanın duvarlarında yankılanarak, fanatiklere özgü bir coşkuyla bana geri dönüyordu.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

"Onların hayalleri çoğu zaman bizim kabuslarımızdır."

Tembellik kulağıma yaklaştığında sesi hâlâ Liber Noctem'in alçak tınısını taşıyordu.

"Anlamıyorum. Bu hiç mantıklı değil."

"Vakit geldi." Tekrar öne eğildi. "Uykunuzdan uyanın. Birleşin."

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Sesler aniden kesildi, yankılar sanki sihirli bir şekilde tekrar mühürlenmiş gibi yok oldu.

Rahat bir nefes verdim, her şeyin bittiğine sevindim.

Tembel hayvanın ağzı kıvrıktı.

"Gerçek özünüz ortaya çıkmalı. Birleşin. Carpe Noctem."

Büyülü zincirler hızla açıldı ve beni olduğum yere kilitledi.

Çılgılık atmak için ağzımı açtım ve bir düşünce ve anı seline kapıldım. Bunlar tanıdık olmayan şeylerdi ve giderek daha net bir şekilde, birbiri ardına zihnimi altüst ettiler.

Duvarlardan yankılanan çılgınlıklar duydum.

Onların benim olabileceğini düşündüm.

Daha fazla görüntü üzerime çöktü.

Hem bana ait olan hem de olmayan daha birçok anı.

Duruşmalar sırasında gözümün önünden geçen her sahne tekrar aklıma geldi. Bu sefer her şey daha netti. Ölümlünün boğulmasını izleyen bendim. Başkalarına yaşattığım tüm dehşet ve korkunun mimarı bendim.

O Nyantha değildi. Ya da öyleydi... ama biz ayrı varlıklar değildik. O ve ben aynıydık.

Nasıl olduğunu bilmiyordum. Ama bu denemelerin beni sınadığını biliyordum.

Ben Nyantha'nın şampiyonu değildim, ölümsüzlüğünden mahrum bırakılmış, ruhu ikiye bölünmüş bir tanrıçaydım. Özümün bir yarısı insanlara doğmuş, diğer yarısı ise bu alemde kilitli kalmıştı. Tanrılar bu nihai sınavı çok iyi tasarlamışlardı.

Başkalarına hissettirdiğim duyguları gerçekten hissetme, ölümlü bir varlık olarak yaşama şansı verildi bana. Hayatın ne kadar kırılgan olduğunu, ne kadar değerli olduğunu anlamak için. Anladığımda, öldüğümde, ancak o zaman benliğimin iki parçası yeniden birleşecekti. Ve ancak o zaman iyileşecektim.

Kafamda çok fazla basınç, ölümlü bedenimin kaldırabileceğinden çok daha fazla güç vardı. Sanki ağırlığı altında eziliyordum.

İlahiler yeniden başladı, bu sefer daha sessiz ve saygılıydı.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Bu benim cezamdı, kefaretimdi. Benliğimin ölümü ve tıpkı anka kuşu gibi yeniden doğma fırsatıydı. Her şey tersine dönmeden önce olduğum şeye dönüşmek. Sıkıntıdan bir kâbus canavarı yaratıp anka kuşunun eşini öldürmeden önce. Varoluşuma geceye hükmeden ve rüyaları seven bir tanrıça olarak başlamıştım. Güç yozlaştırdı. Kendimi kaybettim, doğduğum insana çok yakın olan benliğimin bir parçasını.

Bu sınavlar ya benim kurtuluşum olacaktı ya da tabutuma çakılan son çivi olacaktı. Her şey bir seçime bağlıydı. Sevginin ve hayallerin gerçek gücünü öğrenecek miydim, yoksa sonsuza dek güç, kaos ve korkuya

duyduğum boş açlığa mı kapılıp kalacaktım?

Bir şekilde, artık koridorun yarısına gelmişim, tahta doğru ilerliyordum. Gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda, daha da yakındım; o ürkütücü, yüzü olmayan figür şimdi sadece birkaç metre ötemdeydi.

Vücudum gerildi. Aradaki mesafeyi kapatmak istemedim.

Kendimin iki yönünü de kucaklayıp kucaklamadığımı, kaçtığım her şeyin içine sürüklenip sürüklenmeyeceğimi bilmiyordum.

Arkamdan tembel hayvanın yavaş adımları yankılanıyordu, bu ritim korkularımı yeni boyutlara taşıyordu.

Hoşlanmaya başladığım, müttefikim sandığım adam beni felakete sürüklüyordu. Gerçekte o olmadığını, onun da benim gibi bu kâbusun içinde hapsoldüğünü biliyordum, ama yine de ihanete uğramış gibi hissettim.

Bu da karanlık kitaba borçlu olduğum bir başka zulüm eylemiydi.

Artık kürsünün basamaklarındaydım, hayalet gibi görünen figür muhteşem elbisesi içinde tam karşımda duruyordu.

Ayaklarımı yere sağlamca bastım, beni o tahta doğru çeken her ne güç varsa ona karşı direndim.

Hiç şüphem yoktu, ona, tanrıçaya veya bildiğim dünyaya yaklaşamazdım; dünya yanıp kül olurdu. Varlığım sona ererdi. Ve kim olacağımı bilmiyordum; kâbus mu, yoksa hayalperest mi?

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Yüzsüz tanrıça bir kolunu kaldırdı, sanki bana bir lanet olacak bir kutsama sunmak istiyormuş gibi uzattı. Birden eski tanrıların planlarını içeren bir mektup gönderdiklerini hatırladım: İnsan olarak doğmayı seçebilirdim ya da canavarlarımla birlikte bu alemde kalabilirdim.

Bundan vazgeçmeyi seçmişim. Bir daha asla bu kadar soğuk, bu kadar duygusuz olmak istememişim.

“EFSANE!”

Azap. Onun sesini kafamın içinde duymak ve aslında orada olmadığını bilmek işte buydu. Botlarım ilk basamağa değdiği anda kendimi hazırladım.

Bu kaçınılmazdı. Bu benim son sınavımdı. Her şeyi belirleyecek olan tek deneme.

Büyü etrafımı sarmış, beni tanrıların iradesine bağlamıştı.

Eğer bundan sonra olacıklardan sağ çıkamazsam, anka kuşu olmazdım. Sadece yanıp kül olurum.

Bu sefer, yüzü görünmeyen tanrıça bana doğru uzandığında, dokunuşuyla içimde bir ürperti dalgası yayıldı.

Sonra havada bir çatırtı sesi duyuldu.

Belki de içimde hissettiğim görünmez duvar sonunda yıkılıyordu. Bizi ayrı tutan her neyse, artık yoktu. Ruh parçalarımı yeniden birleştirme zamanı gelmişti.

Tanrıları uyandırmaktan sakının, tanrıları uyandırmaktan sakının.

Arkamda bir kalabalık diz çökerken kumaşın hışırtısını hissettiğime yemin ederim.

Tüm dikkatim yüzü olmayan tanrıçaya kilitlenmişti. Bir an önümde duruyordu, bir sonraki an ise içime girdi.

Ve sonunda bütünleşmiştik. Ölümsüz özüm yeni bedeninde yerini almıştı.

Zihnim paramparça oldu. Güç çok eziciydi. Sonsuz bir karanlık vardı, ardından göz kamaştırıcı bir ışık geldi. Benliğim tamamen yok oldu.

Yere yığıldım, tenimin altında elektrik akımı çatırdarken nefes nefese kaldım.

Parmaklarım ipeksi kumaşın katmanları üzerinde yayıldı.

Bütün duyularım berraklaşmıştı. Kendimi daha güçlü, daha hızlı, her şeyden daha fazla hissediyordum.

Bir tanrıçanın tüm gücüne yeniden kavuşmasının, ölümsüz olmanın nasıl bir şey olduğu işte buydu.

Geriye doğru sendeledim, vücuduma bakıyordum. Giysilerim dışında aynı görünen ama aynı hissettiren bir vücut. Artık üzerimdeki tuniği giymiyordum. Gece Tanrıçası'nın elbisesini giymiştim. Benim elbisemi.

Düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ama çok karmakarışıklılar.

Bana ait olmayan ama yine de aklımdan geçip giden anılar.

Üzerimden geçen bilgi yoğunluğundan başım dönmeye başlamıştı.

Tembelliğin kara bakışları benimkilerle buluştu. Ama o aslında prens değildi.

O, kitabın ta kendisiydi. Ya da kitabın özünün fiziksel bir biçim almış haliydi.

Ve ben... Gücümü geri istiyordum.

Diz çökerken o koyu renkli gözlerini benden ayırmadı.

“Hoş geldin tekrar, Nyantha.” Ağzı alaycı bir sırıtışla büzüldü. “Çok uzun zamandır hayallerin içinde hapsoldün. Mahkemen seni özledi.”

OTUZ BEŞ

Efsane

Hâlâ parçalanmış anılarla boğuşuyordum, geçmişteki halimle şimdiki halim arasındaki kopukluk hissiyle ve kendimin bu iki parçasını nasıl yeniden bir araya getireceğimi anlayamamakla mücadele ediyordum ki, prens kürsüye çıktı ve arkamdan geçerken bedeni benimkine değdi.

“Ama benimki kadar değil.” Dudakları boynuma değdi. “Yükselin, Majesteleri. Tamamen uyanın.”

Tahta baktım. Karanlık taş, daha önce hissettiğim o garip kalp atışıyla titreşiyor gibiydi; yavaş ve ısrarcı, sanki diyarın kendisi nefesini tutmuştu. Koltuğa oturduğumda, omurgamdan yukarı doğru bir soğukluk dalgası yükseldi.

Tenim obsidyen taşla temas ettiği anda, içimden bir güç dalgası geçti. Hafif bir dalgalanma değil, çarpan dalgalar gibiydi.

İçimi doldururken, beni bu kez bu bedene kök salmış gibi hissederken nefesim kesildi.

Uzun bir aradan sonra ilk kez nihayet... evimdeymişim gibi hissettim. Ama bu, mekân anlamında değil, daha çok birleşme anlamındaydı. Sanki ruhum yeniden bir araya gelmişti.

O sakinlik hissi uzun sürmedi. Ardından açlık geldi. Kaburgalarımın etrafına bir yılan gibi dolanan, korkunç şeyler fısıldayan karanlık bir

ihtiyaçtı bu.

Mahkememin burada olmasını, diz çökmelerini istedim. Sonunda bana bakarken gözlerinde korkunun parlamasını istedim. Yerdeki kanlarını özledim, benden kutsama dilenirken çığlıklarındaki adanmışlığı duymaya ihtiyacım vardı.

Her zaman böyle olmamıştı. Burayı kendi isteğimle yönetmemiştim. Ve öfkemi benden daha zayıf olanlara yöneltmiştim. Burası benim gerçek evim değildi. Burası benim hapishanemdi. Ve bu diyardaki herkesi benimle birlikte acı çekmeye mahkum etmiştim. Eskiden bir rüya dünyasıydı, ama ben onu bir kabusu çevirmiştim.

Parmaklarım ağrıyana kadar tahtın kollarını sıkıca kavradım. O ben değildim, o acımasız, zalim varlık. O arzuların üstesinden gelmek için çok mücadele etmiştim.

Ama taht, en son üzerine oturduğum zamanki halimi hatırladı.

Ve o da onu geri istiyordu.

Derin bir nefes alıp verdim, karanlığın cazibesine boyun eğmeyi reddettim.

Bu anın bir sınavın parçası gibi hissettirmesinin bir sebebi vardı, ama ayrıntıları unutmaya başlamıştım. Altımdaki taht titreşiyordu. Kuralları koyanın ben olduğumu hatırlatıyordu bana. Diğer herkes bizden aşağıdaydı.

Ve kim beni zincirlemeye cüret ederse, bir tanrıçanın gazabına uğrayacaktır.

O güce duyulan özlem giderek güçlendi, içimdeki son hassas noktalara pençelerini sapladı. Sevgiye ve kim olduğu gibi görülmeye özlem duyan ölümlü bir beden. Hayatının kitapları kadar maceralı olduğunu kanıtlamak için. Tam bir hayalperest.

Tahttan içime sızan karanlık, bir daha asla güçsüz olmayacağımı, aşkın tuzaklarından asla korkmayacağımı, asla çaresiz kalmayacağımı vaat ediyordu.

Tek yapmam gereken bırakmak, teslim olmak, karanlığın beni kraliçesi olarak taçlandırmasına ve iradesinin bir aracı olarak kullanmasına izin vermektir.

Çenemi sıktım, bu çekime karşı koymaya çalıştım. Sanki bir gelgit dalgası beni aşağı çekiyordu. Karanlık çökmeye başlamadan önce aklımdan bir anlığına geçen bir düşünce vardı; taht ve bu diyar benim için karar vermeden önce kim olduğumu, kim olmayı seçtiğimi hatırlamalıydım.

Tahttan fırlayıp kürsüden ayrılmaya hazırlanırken, yanımda duran adam belimden yakaladı ve insanüstü bir hızla dönerek tahtıma oturdu ve beni kucağına yerleştirdi.

Tahtın gücünün, bedeni aracılığıyla bile bana ulaştığını hissettim. Bir siren şarkısı gibiydi. Ve daha da derine çekiliyordum. Belki de Liber Noctem'in kendisiydi.

İçimdeki bağı, o ışık kıvılcımına tutunmak için çok çabaladım.

Adam kıkırdadı, sesi derin ve gür bir tondaydı.

O, hoşuma giden türden cesur, sahiplenici bir hamle yapmıştı ama... tam olarak yanlış olmasa da, içi boş geliyordu. Bir şey eksikti.

Göğsümde bir çekme hissettim. Sanki bir başkası bir ipliği çekmişti ve diğer ucunda arzuladığım tüm cevapları ve netliği bulacaktım.

Nereye varacağını görmek için takip etmeyi düşündüm.

Sonunda hatırladığım kadarıyla erkek olan Tembel Hayvan, elleri sert ve buyurgan bir şekilde beni kendine doğru çekti. Bu hareket dikkat dağıtmak içindi ve neredeyse işe yaradı.

Onun kucağına oturmak, onunla vakit geçirmek ve tahtımın gücünün içimden akıp gittiğini, tüm şüphe ve endişelerimi yok ettiğini hissetmek çok kolay olurdu.

Korkularımın ortadan kalkmasının nasıl bir his olacağını merak ettim.

Israrlı çekim zayıfladı ve beni merakımdan kurtardı.

Yukarı baktım ve altımda granit gibi sertleşen erkekle hiçbir ilgisi olmayan keskin bir nefes aldım. Onu tahrik eden şeyin bedenim değil, gücüm olduğunu düşünüyordum.

Korku Mahkemesi üyeleri artık gölgede saklanmıyorlardı.

Yalvarırcasına eğilmiş, ayağa kalkmak için izin bekliyorlardı.

Dikkatim saray mensuplarının arasında dolaştı. Kimisi insansı bedenli boynuzlu canavarlardı; kimisi ise düşmüş melekler kadar güzeldi.

Hepsi de en güzel kumaşlardan yapılmış kıyafetler ve mücevherler giymişti. Sanki en iyi kıyafetlerini giymeyerek beni gücendirmekten ve öfkemden korkuyorlardı.

Sloth aniden parmaklarını yanlarımda nazik, okşayıcı hareketlerle gezdirmeye başladı ve bu hareketleri görmezden gelmek zordu.

Kucağına oturmuş, onun sertleşmiş penisinin üzerime uyguladığı yoğun baskıyı hissettim.

Bir yanım biraz eğlenmek istiyordu, ama diğer yanım adeta uyanmak

için ılık atıyordu.

Ama artık uyanıktım, değil mi? Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, buradaydım, sarayımda, karanlık kitabın sahibi yanımda. Büyüm benimleydi, artık bir kitaba bağlı değildi.

Hem yakışıklıydı, hem de güçlüydü. Normalde hoşuma gidecek her şeye sahipti.

Sanki içgüdüsel olarak düşüncelerimle uyumluymuş gibi, elleri yavaşça yukarı doğru hareket etti.

Dokunuşunda artık yumuşaklık ya da nezaket kalmamıştı; aksine, ateşli, sahiplenici ve talepkardı.

Acaba kafamda tam olarak bunu mu istiyordum? O düşünceyi aklımdan mı söküp almıştı? Bir şeyler... tuhaf geliyordu.

Bir an için gözlerimi kapattım, bu hissin tadını çıkardım.

Eğer bir kabusun içinde hapsolmuşsam, bu şimdi bir rüya mıydı? Pek de öyle hissetmiyordum. Ama belki de sorun bendeydi. Huzursuzdum. Kabuslar Kitabı'ndan tam gücümü geri kazanmış olsam bile, Tembellik'in neden hala burada olduğundan emin değildim.

Sanki bir yanılsama ya da rüya alemi gibiydi; hiçbir şey net ya da somut değildi.

Üzerine oturduğum erkek hariç. O sağlam ve sıcaktı. Ama onun da hayal ürünü olduğu hissi bir türlü geçmiyordu.

Arzularıma fazlasıyla duyarlı gibiydi. Sanki onları doğrudan kafamdan çekip, hissettiğim andan saniyeler sonra gerçeğe dönüştürüyordu.

Tekrar sahaya doğru baktım.

Boyun eğmiş, başları saygıyla eğik bir şekilde, sanki bir heykel galerisinde sergilenmek üzere sıralanmış heykeller gibi durdular. Gerçek miydiler yoksa...

Tembel hayvan hafifçe bana sürtündü, bu da dikkatimi tekrar ona çekti.

O, yeterince gerçekçi hissettirdi.

Belki onu yatağıma alsaydım kendimi daha güvende hissederdim.

Belki de kaderimizde birlikte olmak vardı... Kalçaları altımda tekrar kıpırdadı.

Nedense, bunun onun karakterine hiç uymayan bir şey olduğunu biliyordum. Böyle bir şeyi herkesin gözü önünde yapacağını hayal edemiyordum.

Ama belki de onu gerçekten o kadar iyi tanıımıyordum.

Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Tahtta ne kadar uzun süre oturduysam, düşüncelerim o kadar çok karıştı.

Boğazımın üst kısmına açık ağızlı öpücükler kondurmaya başladı ve zihnim boşaldı.

Tahtımda, maiyetimin gözlerini bize çevirmeye cüret edemeyeceği bir ortamda birbirimizle doyasıya sevişebileceğimiz düşüncesi, bu tür bir sefahat içinde yer almakla pek ilgisi olmayan, baş döndürücü bir heyecanla beni doldurdu.

Bu, korkunun gücüydü.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık birikti ve düşüncelerimi başka yere yönlendirmeye çalıştım, ama altımdaki erkek dikkatimi dağıtmaya kararlıydı. Ve tahtım sürekli olarak görmezden gelinemeyecek kadar hoş bir sihir akışı gönderiyordu.

Cesurca göğsümü avuçladı ve gergin ucunu parmaklarının arasında yuvarladı.

Neden hiçbir şey hissetmediğimden emin değildim. Sadece giderek artan bir huzursuzluk hissediyordum.

Elimi bluzumun yan tarafındaki yırtmaca soktum ve birden üzerimde taşıdığım silah kemerini hatırladım. Parmaklarım deri kemerin ve kesenin tanıdık sertliğini kavradı ve içimden bir rahatlama hissi geçti.

Anka kuşu gözyaşı hâlâ benim elimdeydi.

Bu, zihnimde karışıklık yaratmayan ilk anımdı.

Ve bununla birlikte beni bedenime geri döndüren birkaç şey daha oldu.

Zihnimin berraklaştığını, sisin dağıldığını belli etmedim. Bir şekilde, taş karanlık güce karşı koyuyordu.

Dikkatlice planlama yapmam gerekiyordu.

Tembellik dudaklarını ve dişlerini boynumun hassas derisi üzerinde gezdirmeye devam etti ve bedenimde ne kadar çok kaybolursa, bunun gerçek olmadığına o kadar çok emin oldum.

Lord Stoic, böylesine ahlaksız bir gösteriye katılacak kadar ciddi değildi. Bu, karanlık romantizmle yoğrulmuş fantezilerimin ürünüydü.

Ah, Liber Noctem zekice bir eserdı.

Bu kâbus çok cazip geliyordu, ama prensin tüm saray halkının önünde bana sahip çıkması, karanlık kitabın sandığı kadar korkutucu bir düşünce değildi.

Gerçekten de, benim sevdiğim türden çarpık bir kurgu hakkında hiçbir

fikrim yoktu.

En sevdiğim romantik fantastik hikayelerin hepsinde seksi bir taht sahnesinin bir versiyonu vardı. Ve bu fanteziyi yaşamak çok cazip olsa da, sınavda başarısız olma tuzağına düşmeyecektim.

Liber Noctem'deki Tembellik'in elleri şimdi eteğimin altındaydı, eli sahiplenici bir şekilde dizimin hemen üstüne kenetlenmişti.

Başparmağı iç uyluğum boyunca yavaş hareketlerle gezindi.

Eli daha yukarıya doğru hareket etti ve—

Elbisemin altında saklı olan gizli keseden anka kuşu gözyaşını çıkardım ve büyüümün beni alıp götürmesine izin verdim.

Dürüst olmak gerekirse, işler iyiye gitmek üzereyken Sloth'u terk edecek kadar güçlü olduğum için bir tür madalya hak ediyordum.

Ama diyarların sonunu getirecek hiçbir yolum yoktu, çünkü tahtta oturan Karanlık Tembellik tarafından baştan çıkarılmışım ve sonra tekrar Gece Tanrıçası gibi davranmışım. Sınavları bitirmeye yakındım; bunu hissediyordum. Ve kazanacaktım.

Gölge büyüüm açığa çıktı ve yere çakıldım.

Sesler birden üzerime geldi.

“Lore!” Kardeşim endişe dolu bir yüzle önümde çömeldi. “Tanrım, iyi misin?”

Şaşkınlıkla yavaşça gözlerimi ona diktim. "Fable? Nasıl buradasın?"

Kardeşim gözlerimi inceledi.

“Karavanın yanındayız.”

Kimseyi korkutmak istemiyormuş gibi yavaşça konuştu.

Artık çok geç. Kalbim hızla çarpıyordu.

“Ama ben festivalden ayrıldım.”

Bir an sessiz kaldı, bu da beni daha da tedirgin etti.

“Gitmedin.” Başını salladı. “Yakınında bir havai fişek patladı ve bir kayaya düştün.”

Yere serilmiş olduğum yeri işaret etti. Elinin gösterdiği yöne doğru gittim. Gerçekten de orada bir kaya vardı.

Elimle uzanıp başımdaki ağrıyan yere hafifçe bastırdım.

Parmaklarım kan içinde kaldı.

Sanki bu farkındalık bir başkasını tetiklemiş gibi, başım tekrar ağrımaya başladı. Sloth ile ormanda olduğumuz zamanki dayanılmaz ağrıyı unutmuştum.

Prensten bahsetmişken...

Etrafıma şöyle bir göz attım ve komşularımızın endişeli yüzleriyle karşılaştım.

Cehennemden gelmiş bir peri annesi ve Tapınak Şövalyeleri üyesi olduğuna ikna olduğum yaşlı kadın, arabasından bana bakıyordu... Festival, bıraktığım gibiydi.

Tembel hayvan ortalıkta görünmüyordu.

Korku beni iyice sardı. Onu Somnia'da mı bırakmıştım? Oraya geri dönmeliydim.

"Ne kadar süreyle yoktum?"

Fable'ın dudakları sıkıca kapandı. "Seni bir şifacıya götürmeliyiz."

Kardeşimin kollarını sıkıca tuttum. "Ne kadar zaman geçti?"

Kardeşim içini çekti. "Birkaç dakikadır baygınsın. En fazla beş dakika."

Ona bakakaldım. Bu imkansızdı. En az bir iki haftadır, hatta daha uzun süredir yoktum. Somnia'da zaman farklı mı işliyordu?

Fable, oturma pozisyonuna geçmeme yardımcı oldu ve toplanmış olan kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başladı.

Gidişlerini izledim ama aklım hala bu keşifle meşguldü. Bütün bu süre boyunca rüya mı görüyordum?

Yaşlı kadına şöyle bir baktım. "Bana bir taş verdiniz."

Bakışlarında bir anlık bir parıltı vardı, bir anda kayboldu. "Bir stres taşı. Ona ihtiyacın varmış gibi görünüyordun, kızım."

"Yalan söylüyorsun. Bana kutsal bir görevim olduğunu söyledin. Hayallerimi gerçekleştirmek için en karanlık korkularımla bir göreve çıkmam gerektiğini söyledin." Pelerindeki iğneyi fark ettim. "Ve o iğne... Arkadaşım olduğunu ifade ettiğini söylemiştin. Tapınak Şövalyelerini simgelediğini biliyorum. Sen kimsin?"

Bana acıyan bir bakış attı.

"Seni tanımıyorum, görevle ilgili de hiçbir şey bilmiyorum."

Yalan söylüyordu. İçimde karanlık, kaynayan bir öfke yükseldi.

"Hadi gel, Lore." Fable'ın sesi yumuşaktı. "Seni kaldırıp yaşlı Hattie Jane'in yanına götürelim. O senin kafan için bir şey bulur."

"Ben değilim..."

Birinin dikkatini üzerime yönelttiğini hissettim ve bakışlarımı hızla yukarı kaldırdım. Prens, kalabalığı bir nehir gibi yararak çarşıda ilerliyordu.

Derin bir nefes verdim. Deli değildim.

Başındaki kapüşon alnına kadar çekilmişti, dudakları derin bir somurtmayla büzülmüştü, üzerime doğru eğilmişti. Doğrulamaya çalıştım ama şiddetli baş ağrısı geri döndü ve olduğum yerde kaldım.

Ona gülümsedim.

"İyi olmana çok sevindim," dedim. "Seni Somnia'da bıraktığımı sanmıştım."

Kaşlarını daha da çattı.

Pelerinini geriye doğru savurdu ve sert çizgilerle dolu ifadesiyle bana dik dik baktı.

"Beni başka biriyle karıştırıyorsun." Sesi alçak ve tehlikeliydi. Elimde hâlâ sıkıca tuttuğum taşa doğru çenesini sertçe vurdu. "Portal taşı için ne istersen öderim."

Pelerininden elini uzatıp bana bir para kesesi fırlattı. Garip bir kesinlikle yanıma düştü. Çok soğuk, çok... mesafeli.

Ona uzun uzun baktım.

"Beni tanımıyor musun?" diye sordum, kardeşimin bana baktığının tamamen farkındaydım. Benim adıma utandığını hissettim. "Ben Lore. Sen de Blondie'sin. Biz—"

"Size temin ederim ki adım Blondie değil, böyle saçma bir şeyle çağrılmayı da asla kabul etmem."

Soğuk bakışları şakaklarıma kaydı ve kısa bir süreliğine yumuşadı.

"Beyin yaralanmalarının gerçekçi sanrılara neden olduğu biliniyor. Düşmeden hemen önce seni gördüm ve zihnin muhtemelen neden tanıdık geldiğime dair kendi açıklamasını oluşturdu. Bu ana kadar hiç tanışmadık ve korkarım bunu daha fazla tartışacak vaktim yok." Anka kuşu gözyaşına başıyla işaret etti. "Eğer para kesesi rahatsızlığınızın maliyetini karşılamaya yetmiyorsa, döndüğümde size on katını ödeyeceğim. Anlaştık mı?"

Parmaklarım taşı sahiplenircesine kavradı.

Söyledikleri mantıklıydı ve önümde çömelmiş, yüzünde endişe okunan kardeşimle birlikte, belki de rüya gördüğümü düşünmeye başlamıştım.

Alternatif seçenek, dürüst olmak gerekirse, gerçekleşmesi imkansız gibi görünen kısımdı.

Gerçekten de diğer tanrılar tarafından cezalandırılmış, sonra da sıradan bir ölümlü bedene dönüştürülmüş, rüyalar ve kabuslar üzerinde güce sahip, en sevdiğim hikayelerin hepsinde yolculuk etmiş ve kötü yollarından ders çıkarıp karanlığın üstesinden gelip gelmediğimi test etmek için tasarlanmış

bir dizi Sınavı kazanmak için başrol oynamış eski bir tanrıça mıydım?

Bütün bunlar, efsanevi anka kuşu gibi yeniden doğup, doğuştan gelen hakkımı geri alabilmem ve özgürlüğüme kavuşabilmem için miydi?

Yoksa ben sadece kafa travması geçirmiş ve her şeyi hayal etmiş, aşırı hayal gücüne sahip küçük bir kasaba kütüphanecisi miydim?

Yüzüm birden utançtan kızardı.

Az önce tanımadığım birine yüzüne karşı "Sarışın" diye seslendim ve sanki bir kabus aleminde macera dolu bir yolculuğa çıkmış ortaklarımı gibi bir hisse kapılmıştım.

Bu yüzden hayatımın geri kalanını bekar olarak geçirecektim.

Kardeşime baktım ve o da başıyla onayladı. Taşı yabancıya verip paraları almam gerektiğini düşünüyordu.

"Kalkmama yardım eder misin?" diye sordum.

Kardeşim doğruldu, ama ilk elini uzatan yabancı oldu.

Bir an ona bakakaldım, sonra elimi onun eline uzattım. Beni nazıkçe ayağa kaldırdı ve... gözleri simsiyah parladı.

Gözlerimi kırptığımda soluk maviydiler.

Kalbim gümbür gümbür atıyordu. Hâlâ kendimde değil olmalıyım.

"Teşekkür ederim," dedim taş bakarak.

Avucumda gittikçe ısınıyordu, neredeyse kalp atışı gibi nabız atıyordu.

Omurgamın dibinde rahatsız edici bir batma hissi başladı ve yavaş yavaş yukarı doğru ilerledi.

Yabancınn elini bıraktım ve his anında kayboldu.

Beni çok dikkatle izliyordu ve bu durum beni rahatsız etti.

"Anlaştık mı?" diye tekrar sordu, dikkatli ses tonuna biraz daha sertlik karışmıştı.

Anka kuşunun gözyaşı yeniden titreşti, ritmi daha da güçlenip hızlandı.

Belki kafamı çarptım, belki hepsi bir rüya ya da bir yanılsamaydı, ya da belki de bu, Liber Noctem'in bana sunduğu bir başka sınavdı.

Yine yetersizlik korkumu istismar ediyordu. Büyüyle hiçbir ilgisi olmayan, sahip olduğum gücü sorgulamama neden oluyordu.

Mantığın benim güçlü yönüm olmadığını çoktan kabul etmiştim. Ve eğer yanılıyorsam, en azından Karanlık Bilgelige başvurarak diyarları lanetlememiş olacaktım.

Ama taş uyarı verircesine titreştikçe, nedenini daha iyi anladığımı düşündüm. Eğer bu hâlâ karmaşık bir kâbussa, eğer Tembellik karanlık

kitabın etkisi altındaysa, ona anka kuşu gözyaşını vermek kesinlikle yapmak istediğim son şeydi.

Eğer yeniden bir araya gelselerdi neler olabileceğini sadece tanrılar bilirdi.

Hem zaten, bu benim hayal ettiğim bir hikayenin sonu olamazdı.

Prese kaşlarımı çatarak baktım. Doğrusu, tüm bunların bir kafa travması yüzünden görülen çarpık bir rüya olduğuna kim inanırdı ki?

İçimdeki kurgu sever isyan etti.

"Daha iyisini yapmalısın, kötü kitap. Ben asla hikâyem için böyle yapmacık bir son yazmazdım."

Tembel hayvanın gözleri önce siyahtan maviye döndü, sonra simsiyah kaldı.

"Geceyi yakala."

Kendine ait olmayan, ürkütücü bir ses tonuyla konuşmuştu ve bunun sadece bir sınavı daha geçtiğim anlamına geldiğini umdum.

Bir dakika önce Bellington'da kardeşimle birlikteydim, bir dakika sonra ise prensin kollarındaydım ve diyarlar arasında hızla yolculuk ediyorduk.

OTUZ ALTI

Efsane

Etrafıma şöyle bir göz gezdirdim; burası bir yatak odası gibiydi ve nasıl olup da buraya geldiğimi hatırlamaya çalışıyordum. Koyu adaçayı yeşili perdeler çekilmişti, büyük bir şöminede ateş kısık bir şekilde yanıyordu ve yüksek duvarlar kitap raflarıyla doluydu.

Şu anda, adaçayı yeşili ve altın sarısı çarşaf ve yorganlardan oluşan devasa bir yatağın üzerinde uzanıyordum ve yalnız değildim.

Kaba, nasırlı parmaklar, elbisemin etek ucunu kavrayıp yavaşça yukarı çekerken ayak bileklerime değdi.

Vücudum gerildi, şimdi cehennemin hangi yeni seviyesine düştüğümü merak ediyordum.

Vücuduma baktım ve kanım anında ısındı.

Prens ayaklarımın dibine diz çöktü ve yine tüm dikkati üzerimdeydi. Solgun gözleri benimkine kilitlenmişti ve onu şeytani halinden çok kötü bir prens haline gelmiş halde görmek beni hiç bu kadar rahatlatmamıştı.

"MERHABA."

Tembel hayvanın soğuk bakışlarında bir an eğlenceye benzeyen bir şey belirdi, ancak yerini ham, hayvani bir açlığa bıraktı.

"Bir sorun mu var, Peaches?"

Alt dudağımı ısırdım. Ve onun dikkati de bu hareketi takip etti.

"Neredeyiz?"

"Evim." Bu kez yüzünde arzu yerine endişe vardı. "Ölüm ve Savaşı yok ettikten sonra bayıldın. Seni buraya olabildiğince çabuk getirdim. Gücümü yeniden toplamam gerekiyordu, yoksa seni taşımak için beklerdim. O zamandan beri uyuyorsun."

Tepkimi ölçmek istercesine tereddüt etti.

Yüz ifademi nötr tuttum. Somnia'da mahsur kalmışken bizi buraya nasıl getirmeyi başardığına dair hiçbir fikrim yoktu, bu da beni otomatik olarak şüphelendiriyordu. Orada bizi tutan büyülü korumalardan bahsetmişti. Denemeleri kazanmadığım sürece, hâlâ yerinde olmaları gerekiyordu.

"Birkaç dakika önce uyandın ve kabuslar gördüğünü söyledin. Bunun gerçek olduğunu kanıtlamamı istedin. Sanırım şu anda hissettiklerin, Duruşmalardan kalan etkiler olabilir, ama onlar bitti, Şeftali."

"Nasıl?"

"Perileri öldürdüğünüzde gölgelerin içinde kaybolmuştunuz, ama bana geri dönmeyi seçtiniz. Karanlık büyüünün çekim gücüne kapılıp kalmak yerine, ışığı seçtiniz ve kitap kayboldu. Koruma büyülerini kırdı ve biz de özgürce ayrılabiliriz."

"Ah."

Mantıklı geliyordu. Ama oldukça hayal kırıklığı yarattı.

Ve bu, neden kendimi Gece Tanrıçası olduğumdan bu kadar emin olduğumu açıklamadı.

Topuklarının üzerine oturdu, ellerini yana doğru düşürdü. O ellerini hemen özledim. "Hâlâ bir kâbusun içinde olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bu bir soru değildi. Yüz ifademden ve kullandığı diğer çıkarım yöntemlerinden hâlâ temkinli olduğumu anlamıştı.

Haklı olarak. Liber Noctem, ustaca manipülasyonlar yapan bir eserdi.

"Kitap nerede?" diye sordum. "Ve sihirin nasıl geri geldi?"

Hâlâ yanıtını bulmam gereken çok fazla konu vardı.

"Kitap, kütüphanemin büyülü bir bölümünde ciltli." Bana kalbimi eriten çocuksu bir sırıtişla baktı. "Ona erişimi olan tek ikimiz varız. İstersen seni şimdi oraya götüreyim. Sanırım büyüm bir şekilde kitabın gücünü besliyordu. Etkisiz hale geldikten sonra, bizi Evime ışınlamak için anka kuşu gözyaşını kullandım. Büyüm sarayım tarafından besleniyor, bu yüzden şimdi iyiyim."

Hımm. Mantıklı geldi. Ama henüz tam olarak ikna olmamıştım.

"Yani Karanlık Bilgi'ye yönelmemeye karar verdiğim an, Denemeler sona erdi mi?"

"Buna benzer bir şey." Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Şimdi anladığım kadarıyla, Sınavlar her zaman Nyantha'yı sınamak içindi. Hala karanlığı mı yoksa ışığı mı seçtiğini görmek için. Başkalarına yaşattığı eziyetin acısını tekrar yaşamasını sağlamanın bir yoluydu bu; bazı ölümlüler bunu karmaya benzetiyor. Eski tanrıların da benzer cezaları var."

Yüzü görünmeyen tanrıça hayaletiyle ilgili kâbusu düşündüm.

Bana giren kişi.

Cevabı olmayan sorular birbiri ardına zihnimde belirdi. Bütün bunlar bir yanılsama mıydı? Kendimi kontrol edememe korkularımdan bir diğeri miydi? Sınavların gerçekten de kurtuluşla ilgili olduğunu mu söylüyordu? Gece Tanrıçası olduğumu ve acımasız geçmişimin küllerinden yeniden doğduğumu mu kastediyordu?

Ve diyarlara Karanlık Bilgelik getirmediğim için artık özgür müydüm? Hop, öylece mi? Korkunç, sadist bir tanrıça artık affedilmiş ve yoluna devam edebilecek miydi?

Çok inandırıcıydı, ama son birkaç hayal kırıklığından sonra ciddi güven sorunlarım oluştu.

Bu sefer ise, baş düşmanın gerçekten yenildiği anlaşıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, kendi hikayemde kötü adam olduğum ve bundan haberim olmadığı gerçeğini kavramakta zorlandım.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Fable ile bu konuda hep tartışmıştım. Çoğu kötü karakter kendini kendi kahramanı olarak görürdü. Her şey oldukça öznel.

Yine de, sanki... tamamlanmamış gibiydi. Belki de artık maceraya bağımlı hale gelmiştim.

Ya da belki de kendimin yeni, tamamen birleşmiş parçaları -Nyantha ve Lore- hâlâ biraz kana susamıştı ve kendimi sıkı bir tasma altında tutmam gerekiyordu.

Kafesimden çıkmama gerçekten güvenilebilir miydi? Belki de ben kilit altındayken diyarlar daha güvenliydi.

Prens beni dikkatle izliyordu ve tuniğini çıkarıp arkasını döndü, böylece sırtına bakabildim. Birkaç derin yara kabuk bağlamıştı.

Yatakta doğruldum, gerçekliğin son anları bir anda üzerime çökerken kalbim hızla çarpıyordu.

Yukarıdan üzerimize doğru uçan oklar, Tembel Hayvan bedenimi kalkarıyla koruyor...

Ölümün beni öldürmeye çalıştığını tamamen unutmuş ve zehirli okları onun yerine Blondie'ye saplamıştım.

O vurulduktan sonra vahşileşmiştim.

Bir süreliğine karanlık tarafa geçmemin nedeni de buymuş. Hayatımda hiç bu kadar korku ve öfke hissetmemiştim. Dünyayı ve içindeki her şeyi yok etmek istemişim.

Eğer Tembellik öldürölseydi... Düşüncemi tamamlayamadım.

Yatağın kenarına doğru aceleyle giderken hıçkırıklarım koptu ve prensi sıkıca kucakladım.

Beni kollarına aldı ve yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

“Sorun yok Lore. Hayattayız. Başardık. En kötüsü geride kaldı.”

Gözlerimden yaşlar süzölürken beni kucakladı ve duygularım yavaş yavaş yatışana kadar bana yumuşak, cesaretlendirici sözler fısıldadı.

Son gözyaşlarım da kuruyunca, geriye yaslandı.

“Sana söylemek istediğim bir şey var.” Yüzümü ellerinin arasına aldı.
“Seni seviyorum, Şeftalim.”

Dudaklarını benimkine yaklaştırdı, öpüşü masum ve tatlıydı.

Dudaklarım aralandı ve dili dilime değdiği anda varlığım sona erdi.

Öpüşmemizi kesti ve fısıldadı, "Carpe Noctem." (Gecenin tadını çıkar).

Yani bu da bir başka lanet olası kabustu.

"Yalancı şerefsiz!"

Ve tıpkı o sözleri son söylediğinde olduğu gibi, etrafımdaki dünya karanlığa büründü.

Taht odamın kürsüsünde durdum ve içeri girip gerçek prensi serbest bırakmaya çalışan hainlere soğuk bir bakışla baktım.

Onu kendi zihninin içine hapsettim, ta ki onunla ne yapacağıma karar verene kadar. Liber Noctem, benim emirlerimi yerine getirmekten ve o güçsüz kalırken bedenini çalıştırmaya devam etmekten son derece

memnundu.

Üç ölümlü, kürsünün dibinde diz çökmüş, bilekleri önden bağlıydı. Şişmiş yüzlerinin büyük bir kısmı morluklarla kaplıydı ve tunikleri kan ve kirle lekelenmişti.

Çok mücadele etmişlerdi ama kaçmaya yetmemişti.

Gölge savaşçılara emir verildiğinde, sorgusuz sualsiz yerine getirdiler. Dikkatim taht odasının duvarlarını saran Nocturna ordusuna kaydı. Onları çağırmış ve hazır olmalarını söylemiştim.

Ölümlüler kıpırdandı; cilalı taş üzerinde diz çökmek rahat değildi. Ve karanlık prensime kılıcımı getirmesini söylerken onları bekletmiştim.

Onları görür görmez içimde bir şey kasıldı; sonra o duygu geldiği gibi hızla da kayboldu. İnsan duygusallığının son kalıntıları olmalı bunlar.

Gemim fazla duygusaldı.

"Neden bu kadar uzun sürüyor?" diye sordum, bakışlarımı insanlardan ayırmadan.

Kanlı kıyafetlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Bu durum beni daha da dengesiz hissettirdiği için hiç hoşuma gitmiyordu.

"Nightsblade nerede?"

Liber Noctem'in ev sahibi, bana en sevdiğim gece kılıcını sunmadan önce, o dipsiz bakışıyla beni inceledi. Silah, uzun zaman önce bir arkadaşımın hediye gelmişti, adını tam hatırlayamadığım bir arkadaş. Gece Kılıcı, her türlü canavarı veya insanı öldürebilirdi.

Üzeri gümüş runik yazılarla kaplıydı ve hafifçe parlıyordu.

"Gece Kılıcı. İnfaz hançeriniz."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Anılarım yine parçalanıyordu; bildiğimi sandığım gerçekler bulanıklaşıyor, daha az kesinleşiyordu. Aklımı kaybediyormuş gibi hissediyordum.

Ölümlülere aşağıdan baktım, yeniden bir tanıma duygusunun uyanmasını bekledim.

Onların hain olduklarını biliyordum, ya da en azından bana öyle söylenmişti, ama onları yakalama emrini verdiğimi hatırlamıyordum, kaderlerine karar verdiğimi de hatırlamıyordum.

Doğrusu, tahta geçmeden önceki hiçbir şeyi hatırlamıyordum. Sanki karanlık bir perde inmiş ve beni benliğimin geri kalanından ayırmıştı.

Hâlâ saygıyla eğilen saray mensuplarına şöyle bir baktım.

Herkesi mahkemeye çağırmanın sebebi bu muydu?

Düşüncelerim karmakarışıkta. Hem kendim gibi hissediyordum hem de değildim. Sanki iki taraf üstünlük için savaşıyordu ve hiçbiri üstünlük sağlayamıyordu.

Bıçağı elime aldığımı gördüm, parmaklarımı kabzanın etrafına sararken soğukluğunu hissettim. Ama o anın tamamen dışında kalmıştım.

Silahı incelemek zorunda hissettim kendimi. Kabzasının ucundan bir şey eksikmiş gibi görünüyordu, sanki bir şey zorla koparılmış gibiydi.

Kesinlikle çıkarılmaması gereken bir şeydi...

Bunun üzerine tereddüt ettim, aklımdan çıkmayan bir anıyı aramaya koyuldum.

Bıçaktan ne alınmışsa alınsın... Önemli olduğunu biliyordum ama nedenini hatırlayamıyordum.

Kesin olarak bildiğim şey, bu silahı sayısız kez, sayısız mahkum üzerinde kullandığımdı. Ölümlülerin ve doğaüstü varlıkların kan kaybından ölmesini izlemiştim ve hiç tereddüt etmemiştim. Sonuç olarak taht odamın etrafındaki desenlerde, duvar halılarında, sütunlarda yer almışlardı.

Bu hainler de farklı olmamalı.

O tuhaf çığlıklar yine kafamda yankılanıyordu.

Acı ve korkunun feryat eden, inleyen bir sesi.

Kadınsıydı, tanıdıktı.

Bir zamanlar olduğum ölümlü beden o muydu?

Omuzlarımı hareket ettirerek gerginliği azalttım.

İki erkekten daha genç olanına doğru bir adım attım. Koyu renk saçları dağınık bir şekilde alnına dökülmüş, yüz hatlarını kısmen gizliyordu.

Bu beni rahatsız etti. Oysa etmemeliydi.

"Bana bakın," diye emrettim, sesim kendi kulaklarıma bile soğuk geliyordu.

Yüzünü yavaşça kaldırdı, kahverengi gözleri benimkilerle buluştu.

Meydan okuma ya da korkuyla değil, sevgiyle. Ve içimde var olduğunu fark etmediğim bir duygu kaynağını harekete geçiren hafif bir hüznle.

"Seni seviyorum, Lore."

O isim... aynısıydı, birinin kafamda bağırarak söylediğini duymuştum.

Onu tamamen yok etmek istedim.

Tahtımın o karanlık, baştan çıkarıcı, titreşimli enerjiyi yaydığını hissettim. Asla karşı koyamayacağım bir cazibe.

Gölge büyüm öfkeyle indi, sinirlerime paralel olarak hiddetle yükseldi, sonra bir an sonra kayboldu. Öfkem de öyle.

Adam şimdi yerde, yüzüstü, giderek genişleyen kıpkırmızı bir kan gölünün içinde cansız ve hareketsiz yatıyordu.

Şokun etkisi geçince dehşete kapıldım.

Titreyen elime baktım; hançer taze kanla kaplıydı.

Bıçakta bana adeta bağırان bir şey vardı. Çok geç olmadan bir araya getirmem gereken hayati bilgiler içeriyordu.

Bileğimin etrafında kayan ve kabzanın etrafında çılgınca dönen küçük bir gölge fark ettim. Dalgalanan hareketlerle kabzanın etrafına tekrar tekrar dolanırken neredeyse delice bir hal almıştı. Onu çağırdım ve olması gereken kâbus yaratığına dönüştürdüm.

"Topuk."

Gölge kıvranarak, duman ve kâbuslardan oluşmuş iri bir köpeğe dönüştü. Pençeleri taşa sürtündü ve gözleri ateşten koparılmış korlar gibi parladı. Kükremesi odanın her yerinde yankılandı.

Ağzım kıvrıldı.

"Aferin oğlum. Dışarı çık ve kaleyi koru. İçeri girmeye çalışan her şeyi öldür."

Gölge tazısı bir kez daha hırladı, sonra taht odasını parçalayarak geçti ve gölge savaşçılarımı dağıttı.

Kan kokusu dikkatimi tekrar konuya çekti.

Her bir damla, taş zemine yumuşak bir sesle düşerek, adamın hareketsiz bedeninden yayılan su birikintisine karıştı.

İçimdeki o çılgılık geri gelmişti ve neredeyse bıçağı fırlatıp atacaktım.

Gözlerimi sıkıca kapattım. Hissettim. Hissettim. Bu mümkün olmamalıydı.

"Diğer ikisini de bitir."

Tembel hayvanın sesi sert bir tondaydı. Ama kendini unutmuştu.

O bana emir vermedi. Kimse vermedi.

Ben Gece Tanrıçasıydım. Hiçbir erkek, kadın veya duygu tarafından yönetilmiyordum.

Öldürülen ölümlüden, soldaki iki kişiye kadar gözlerimi diktim. Kadın garip bir şekilde tanındıktı. Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, sessiz hıçkırıkları üst bedenini sarsıyordu.

Adamın çenesi sıkıca kenetlenmişti, ama gözleri bana kilitlenmişti.

"Seni seviyoruz, güneş ışığım. Ne olursa olsun," dedi, durumunun umutsuzluğuna rağmen sesi hiç değişmeden.

Ölmek üzere olduğunu biliyor olmalıydı.

Oysa o, korku yerine sevgiyi seçti. Ne kadar da acımasız bir ölümlülük.

İçimde keskin bir acı hissettim, onların yanına yığılıp gözyaşlarımı akıtmak, birlikte yas tutmak için karşı konulmaz bir arzu duydum.

Bir tanrının böyle bir acı hissetmesi yakışık almazdı. Yine de, ben bu acıyı çok derinden hissettim.

Ama içimde farklı bir kararlılık gelişti.

Bıçağımın soğuk kabzasındaki tutuşumu değiştirdim, ağırlığını ve amacını hissettim. İhtiyacım olan tek his buydu.

Kendi korkumu susturmak için hızlı ve acımasız bir hareketle, onu göğsüne sapladım ve kalbini deldim.

Bedeni yere düştüğünde içimde bir şey kırıldı.

Sanki bir baraj nihayet yıkılmış ve acımasız bir güçle geri dönen bir anılar seline dönüşmüştü. Ben Lore'dum, ama aynı zamanda tanrıçaydım ve bu benim son sınavımdı. Son Denemem. Ve ben... başarısız oldum.

Gece Kitabı.

Duruşmalar.

Beni bu şekilde yıkmayı amaçlıyordu.

Ve başarılı oluyordu.

Bu, bambaşka bir seviyede bir terördü. Bu duygu, bu sarayı, bu alemi, bu evrenin tamamını gücüyle besleyecekti.

Babamın ve kardeşimin cansız bedenlerine bakarken ellerim titriyordu; gözleri boş ve anlamsızdı.

Bunu onlara ben yapmıştım. Acımasız bir tanrıça ya da karanlık bir kitap değil. Onların kızı, kız kardeşi. Kim olursam olayım, hangi yeniden bedenlenmiş tanrı olursam olayım, kalbimde her zaman Lore Brimstone olacaktım.

Ve ben en büyük günahı işlemiştim.

Ellerim hâlâ ihanetimin izleriyle kaygandı.

Ani bir mide bulantısı dalgası beni sardı ve hançeri fırlatıp midemdeki her şeyi boşaltmak istedim.

Ama içimde sel gibi akan acıya rağmen, sinirlerimi toparlamayı, düşünmeyi başardım. Sınavlar ve testler korkuya dayalıydı. Destansı bir ölüm kalım savaşının ortasında bir karakter olsaydım, neye odaklanmam

gerekirdi? Hangi ipucuna?

Elimde tuttuğum silah daha ağır geldi ve dikkatimi tekrar ona yönelttim.

Ve birdenbire daha önce yaşadığım o tuhaf hissi, ona gerçekten bakma, hayati bir ipucunu bir araya getirme arzusunu hatırladım. Küçük Teddy'nin gölgesinin yardımını.

Liber Noctem, hançerden kurtulmamı istiyordu. Bıçağı atmamı sağlamak için elinden gelenin en kötüsünü yapıyordu.

Bunun önemli olduğunu, bir şeyleri kaçırdığımı hissetmişim...

Gözlerimden yaşlar süzülerek ailemin kanına karıştı.

Çılgılık atmak istedim, dizlerimin üzerine çökmek istedim, istedim ki—

Aman Tanrım. Küçük Teddy'nin etrafına dolandığı kılıcın kabzasına, ucundan bir şeyin koparılmış gibi görüldüğü yere baktım. Tanıdık bir şekilde sahip bir şeydi bu.

Bunu bilirim, çünkü bu lanet olası şeyi bu çarpık yolculuğa başladığımdan beri yanımda taşıyordum. Tam bir anka kuşu gözyaşı şeklindeydi.

Beni boğmakla tehdit eden duygu fırtınasının ortasında, yapbozun parçaları nihayet yerine oturdu. En sevdiğim polisiye romanlardaki dedektifler gibi ipuçlarını inceledim. Baştan beri küçük ipuçları, fark etmem ya da önemsememem için ekmek kırıntıları vardı. Ama şimdi doğru yolda olduğumu biliyordum.

Denemeleri kesin olarak kazanmak için, gücümü Kabuslar Kitabı'ndan almam gerekiyordu. Son kabusumda kitap elimden kaymış ve bana biraz gerçek vermişti.

Kitap, kusursuz bir yalan örmek için çok uğraşmıştı ve özünde bir nebze de olsa gerçek barındıran bir yalandan daha inandırıcı bir şey olamazdı.

Prensi, giderek azalan büyüsunü ve bunun bir şekilde kitapla bağlantılı olduğu konusundaki ısrarını düşündüm.

Ve biliyordum. Hiç şüphe yok ki, kısmen haklıydı.

Sloth'un büyüü kitaba ilham kaynağı oluyordu.

Ve bunun dövmesiyle ilgili olduğuna her şeyden eminim.

Gücünün zayıflamasının sebebi buydu. Liber Noctem onu tüketiyordu. Onu seçmesinin sebebi de bu olmalıydı: mükemmel ev sahibi.

Ölümsüz. Güçlü. Ve Sınavlar boyunca yanımda kalacak biri, böylece Kabuslar Kitabı her adımda benimle olacak.

Nyantha'nın kılıcına göz attım. Anka kuşu gözyaşının koparıldığı yere.

Nedense, Prens Tembellik'i bıçaklayıp aradaki bağı koparmam gerektiğinden hiç şüphem yoktu. Ve elimde tuttuğum, anka kuşu gözyaşı eksik olan gece bıçağının bu görevi başarmama yardımcı olacağından şüpheleniyordum.

Onun büyüü olmasaydı, Liber Noctem etkisiz hale gelirdi. Ve o zaman bu Sınavları gerçekten bitirebilirdik. Tam gücüme kavuştuktan sonra karanlığa düşmemem gerekiyordu sadece.

Ve kitap neredeyse kazanmıştı. Ailemi öldürerek içimde bir şeyleri kırmıştı. Ama bu gerçek değildi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Gözyaşlarımı sildim ve anka kuşu gözyaşını kılıcın sapının ucuna ustaca yerleştirdim. Tahmin ettiğim gibi yerine oturdu.

Küçük gölge evcil hayvanıma sessiz bir teşekkür gönderdim.

Öldürülen aile üyelerimin cesetlerini ve annemin ağlayan rüya halini, hepsi yavaş yavaş yok olurken görmezden gelerek, bir kötü kadının en iyi taklidini yapmaya çalıştım ve ne yaptığımı bildiğime dua ettim.

Yoksa sevdiğim erkeği gerçekten öldürmüş olurdum.

OTUZ YEDİ

Prens Tembel

A rkadaşım, etrafını saran kıvranan gölgelerin önünde bir aşağı bir yukarı yürüyordu, dudaklarını o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki ne dediğini okuyamadım. Birisiyle hararetli bir tartışma içindeydi.

Ama ben sadece onu ve gölgelerini gördüm. Ve sahne arkasında bekleyen, gönderilmeye hazır gölge hayaletleri ordusunu.

Bellington'daki tapınağa saldıran Nocturnalar, şimdi bu odayı dolduran savaşçı lejyonunun sadece küçük bir bölümünü oluşturuyordu.

Korku Mahkemesi'ne geçtiğimizde, botlarım taş zemine değdiği anda zihnimde bir koruma büyüsü belirdi ve beni kendi bedenime hapsetti. Görebiliyordum ama ne söylediğimi duyamıyor veya hareketlerimi anlayamıyordum.

Son zerresine kadar gücümü kullanarak karşı koymaya çalıştım, ama bu sadece beni kendi düşüncelerimin içine daha da hapsetti.

Lore bunu fark etmemişti.

Her ne görüyorsa, her ne kâbussa, onu yanılsamasıyla aldatmıştı. Savaşa saldırdığı andan itibaren ona kapılmıştı.

Bu kadar uzun süre direnmek için sahip olduğu gücü hayal bile edemiyorum. Kabuslar Kitabı henüz kesin olarak kazanmadığı için çok öfkeli olmalı.

Onun bu zihinsel saldırıya daha ne kadar dayanabileceğini merak ettim. Ayrıca, bedenimin kendi iradesiyle hareket edip davrandığını izlerken, ben çaresiz kalırken ne kadar daha dayanabileceğimi de merak etmeden edemedim.

Gözlerini her gördüğümde tamamen siyah olduklarını fark ettim.

Liber Noctem'in hâlâ kontrolü elinde tuttuğunun bir başka işareti.

Bağımızı sürekli olarak gerdim, ne zaman güçlü bir duygu dalgası beni sarsa, ona cesaret verici mesajlar gönderdim. Kalbin de zihin kadar vahşi olabileceğini hızla fark ediyordum. Ne kadar kapana kısılmış olsam da, ya da o ne kadar kaybolmuş görünse de, karanlıkta parıldayan o bağ hâlâ vardı.

Lore, duygularının ve aşkının esiriydi. Ve sadece bu güç sayesinde kazanıyordu.

Nyantha'nın henüz ortaya çıktığını görmemiştim, ancak rüya dokuyucusunu gözlemledikçe içimde giderek güçlenen karanlık bir şüphe vardı.

Ve onun emriyle saldırmaya hazır bekleyen gölge hayaletleri.

Bildiğim kadarıyla, o gölge savaşçıları yalnızca Gece Tanrıçası'na sadıktılar. Hiçbir zaman başka birinin adına hareket etmemişlerdi.

Bu da şu anlama geliyordu...

Anlamını biliyordum ama nasıl olacağını kavrayamıyordum.

Lore ve Nyantha aynı kişiydi. Ve ben... onu çok sevdim.

Onun adını tekrar haykırdım ve aynı anda aramızdaki bağı da çekiştirdim.

Onu, o bağı diğer ucunda, zayıflamış bir halde hissettim, ama oradaydı. Karanlığa teslim olup beni dışlamamıştı. Ve ben de beni saran her ne büyü beni ele geçirmişse, ona ulaşamayacak kadar kaybolmamıştım, en azından küçük bir şekilde bile olsa.

Bu da bana umut verdi.

Lore güçlüydü; hayatta kalacaktı.

Geçmişte kim olduğu ya da kim olduğu önemli değildi, artık o Lore'du ve önemli olan tek şey buydu. Herkes bir kurtuluş öyküsünü hak ediyordu. Ve hikâyeyle ilgili her şeye takıntılı olan bu hayal dokuyucusunun bu dileğinin gerçekleşmesi de yerindeydi.

Lore'un Nyantha olması... Beklemediğim bir sürprizdi ama kim olduğu önemli değildi. O benimkisiydi. Benim eşim.

Kalbim ve aklım arasında mükemmel bir denge.

Onunla ilgili tüm anılarımı o bağı döktüm; ruhunu dolduran tüm o neşeyi ve cüretkarlığı. O lanetli kurdeleli çoraplarıyla bana nasıl da görüldüğünü. Korsan gemisindeki o havalı yürüyüşünün nefesimi nasıl kestiğini.

Kavga sırasında beni savaş alanına sürükleme şekli gerçekten gülünçtü.

O, ışıltı ışıltı parlıyordu.

Nyantha eskiden sadece uykuya hükmeden ve daha çok rüyalar bahşetmeye meyilli bir tanrıçaydı.

Okuduğum metinlerden anladığım kadarıyla, hayal kurmayı ve neşeyi çok severdi; bu yüzden geceye tapan ölümlüler arasında bu kadar popülerdi. En iyi halindeyken, Lore'a çok benziyordu.

Yol boyunca bir şeyler ters gitti. Bir şey onun kim olduğunu unutmasına neden oldu.

Ama Lore tam bir hayalperestti, tüm varlığıyla buna tutunması gerekiyordu. Eğer Nyantha olsaydı, bu Sınavları kazanmanın ve kendini özgürleştirmenin yolu olurdu. Diyarlar güvenli olurdu. Korku Mahkemesi, bir hayaller mahkemesine dönuşürdü. Ve bu sonsuza dek sürebilirdi.

Bu aynı zamanda onun rüya dokuyucu büyüünün neden olması gerektiği gibi tezahür etmediğini de açıklıyordu. Nyantha teknik olarak rüya dokuyucuların kraliçesiydi, ancak büyüü elinden alındığı için büyüüne tam olarak erişemiyordu. Tıpkı Lore gibi. Ve Lore'un artan gücü, geçtiği her sınavdan sonra ortaya çıkıyordu. Bu da, Gece Tanrıçası olduğu için tahmin ettiğim gibi, gücünün yavaş yavaş ona geri döndüğünü gösteriyordu.

O bağı her çektiğimde hayaletleri daha da huzursuzlanıyordu, sanki karanlığının ondan daha da uzaklaştığını hissediyorlardı.

Yürümeyi bıraktı ve omuzlarını dikleştirdi.

İç dünyasında verdiği her türlü savaşı kazandı.

Bana döndü ve ona hayran kalmaktan kendimi alamadım.

Üzerindeki, sanki kumaşı gece gökyüzünden dikilmiş gibi duran elbiseyle, ister istemez bir tanrıçaya benzediğini düşündüm.

Beni duraksatan, yumruğundaki gece bıçağıydı. Beni hapseden tılsımlara rağmen, onun gücünün titreşimini hissedebiliyordum.

Kılıcın kabzasında anka kuşu gözyaşının saklı olduğunu neredeyse görecektim, ama onu gözümünden çok hızlı bir şekilde uzaklaştırdı, bu yüzden emin olamadım.

Lore bana bakıyordu ve Korku Mahkemesi'ne indiğimizden beri ilk defa

bakışlarımız buluştuğunda zihnimin kilidinin açıldığını hissettim. Artık tamamen kontrol altında değildim, ama henüz özgür olmadığımı da hissediyordum.

Bir anda aydınlanma yaşadım ve bunun verdiği zevkle ürperdim. Eğer o da aynı dalgalanmayı hissettiyse, bunu belli etmedi.

Derin bir nefes aldım, ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum.

“Efsane.”

Ona doğru bir adım attım, ama o hemen geri çekildi.

"Yapma."

Olduğum yerde donakaldım, kaslarım gerildi.

Sesinde hiçbir sıcaklık ya da tanıma belirtisi yoktu. Gözlerine baktım. Artık siyah değillerdi; normal çikolata kahverengisine dönmüşlerdi.

Yine de aramızda bir huzursuzluk hakimdi.

Büyü gücüm neredeyse tükenmişti; beni tuzağa düşüren her neyse, çok fazla güç tüketmişti ve onun duygularını doğru düzgün anlayamıyordum. Eğer kısa süre içinde sarayıma dönmezsem, ciddi bir sorunla karşılaşacaktım.

Yüzü, beni süzdüğü sırada hiçbir şey ele vermeyen, ifadesiz bir maskeyle kaplıydı.

Gözlerimi dikkatle inceledi, bir an dudaklarımda oyalandı ve ardından yavaşça omuzlarımdan ayaklarıma doğru incelemesine devam etti.

Aramızdaki hava gerginleşti, adeta gerilimden titreşiyordu.

O benim dostumdu, ama bir yandan da değildi.

Onun beni tanımadığını mı taklit ettiğini yoksa anılarının gerçekten silindiğini mi anlayamadım.

Eğer şüphelerim doğruysa, eğer Lore ve Nyantha aynı kişi ise, o zaman belki de sevdiğim kadından geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Dikkatini tekrar bana çevirdiğinde, içimde hafif bir korku hissettim. Gözlerinde bir sertlik, bir kararlılık vardı.

Arkasında, gölge hayaletleri volta atmaya başladı. Nocturnalar korkuya susamışlardı; onu içlerinde hissediyorlardı ve bu onları açgözlü kılıyordu.

“Efsane. Size gösterilen veya anlatılan her şey, Kabuslar Kitabı'dır. Aldatmak için tasarlanmıştır, bu şekilde kazanır. Ona güvenmelisiniz—”

Kolunu hızla uzattı, bıçağının ucu göğsümdeki anka kuşu dövmesinin gözüne saplandı.

Nefes almadım.

Vücudumdan ince bir kan damlası süzüldü.

Dikkatini çizgiye yöneltti, bir gölge bakışlarını kararttı.

“Belki de güvenilirliği gereken kişi sensin, Sarışın. Aramızda bir bağ oluştuğunu sanıyordum.”

"BEN-"

Yavaşça göz kırptım. Yüz ifadesi her zamanki gibi okunaksızdı, ama o isim...

Bunu daha önce de, örümcekler tarafından delindiğimde söylemişti. Ama şimdi sözlerinin daha derin bir anlam taşıdığını hissettim.

Zihnim hızla çalışmaya başladı. Lore biliyordu. Aramızda bir bağ olduğunu biliyordu; belki nasıl olduğunu fark etmiyordu ama bir farkındalık vardı.

“Beni anlıyor musun, yoksa sana bir ders mi vermem gerekiyor?” Biraz daha ısrar etti ve ben dişlerimi sıktım. “Ben baş karakterim; sen benim yardımcı karakterimsin.”

Eğer oyunculuk yapıyor olsaydı, mutlaka bir ödül töreni düzenlenmesini sağlardım.

Ama bu benim ruh eşimdi. Ve aramızdaki bağın her türlü karanlık büyüünün üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğuna inanmak zorundaydım. Güvenimi istiyordu. Ben de ona güvenecektim.

Lore bana burada olduğunu ve kontrolün kendisinde olduğunu, Liber Noctem'de ya da başka birinde olmadığını bildiriyordu.

Öne eğildi ve bıçağını daha da derine sapladı.

Bir şey beni ele geçirdiğinde nefesim kesildi; bir şey gücümü tüketiyordu.

Dövme parlak bir şekilde parladı ve Lore'un hançerine doğru akmaya başladı.

Arkadaşım beni öldürecekti ve ben de sadece—

Bakışları sabit bir şekilde gözlerime kilitlenmişti. Gözlerinin etrafındaki hafif gerginliği fark ettim. Görüldüğü kadar sakın değildi.

Acıyı derin nefes alarak atlattım, sonra da gerçekten ne hissettiğimi analiz etmeye başladım, her seferinde bir yönüne odaklandım.

Kılıç benden açıkça büyü enerjisi çekiyordu ama ben zayıflamıyordum.

Kendimi güçsüz hissetmeliydim ama tam tersi bir etki yaratıyordu. Dövme mürekkebinden ışık azaldıkça, onun yerini alan bir güç titreşimi hissediyordum. Dövmenin kendisi kaybolmuyordu, ama onu besleyen sihir

kayboluyordu.

Bunu düşündüm ve anladım. Dövme ve kitap birbiriyle bağlantılıydı ve bir şekilde gücümü tüketiyordu. Beni kendi zihnimin içine hapseden şey buydu: Liber Noctem.

Bakışlarım onun gözlerine kilitlendi ve bir anlık duygu değişimi gözlerinden geçti. Yaptığı şeyi yeni yeni çözdüğümü biliyordu.

Lore inanılmaz derecede harikaydı.

Arkadaşım bana doğru eğildi, o kadar yaklaştı ki dudaklarının kulağıma değdiğini hissettim.

Aramızdaki bağ, daha öncekinden daha güçlü ve etkili bir şekilde alevlendi. Bu sefer onun da bunu hissettiğini biliyordum. Nefesi kesildi.

O anımız neredeyse anında paramparça oldu.

Birkaç adım ötede, zemindeki tek bir taş yarıldı, altın rengi alevler çatlaklardan yükselirken karolar paramparça oldu. Bu kaosun içinden bir şey şekillenmeye başladı; önce bir duman bulutu, sonra kendini zorla ortaya koyan yaldızlı kenarların parıltısı, örtüsü canlı gölgelerle damarlanmış kararmış deriye dönüştü.

Kabuslar Kitabı artık ciltsizdi.

Sayfalar kanat çırpır gibi açılıp kapanıyor, kelimeler görünmez bir el tarafından yazılmış gibi parşömen üzerine kazınıyordu. Her bir satır kazındıkça hava daha ağır, daha karanlık hale geliyordu; ta ki kitap, etrafındaki havayı bile bükebilecek bir güçle titreşerek, yıkıntının üzerinde tam olarak şekillenmiş halde asılı kalana kadar.

Nefesim kesildi; bu artık bir eser değildi, canlıydı.

Gölge savaşçıları yaklaştı, kılıçlarının taşa sürtünme sesi adeta fısıldıyordu.

"Dur." Lore'un sesi itiraza yer bırakmıyordu.

Nocturnalar hemen durdular.

Bir anlığına, zaman durmuş gibiydi.

Kitabın fısıldayan sayfaları sustu, gölgeler daraldı ve sessizlik, yıkılmak üzere olan bir dünyanın ağırlığı gibi çöktü. Sadece Lore korkmuş görünmüyordu. Yüz ifadesi saf bir kararlılıktı.

"Yüksel, Aurora."

Arkadaşıma baktım ve birden anladım.

Sayfalar daha hızlı bir şekilde hışırdadı, altın ve gölgelerin bulanık bir karışımı oluştu, ta ki ses artık kağıt sesi değil de kanatların gürültüsü olana

kadar. Kapakların arasından erimiş ve göz kamaştırıcı bir ışık fışkırdı ve kitap bir ateş fırtınası içinde kendini parçaladı.

Alevlerin arasından bir şekil belirdi. Neredeyse taht odasının genişliği kadar uzanan devasa kanatlar, her bir tüyü gölgeyle çevrili bir alev parçasıydı. Çılgılığı havayı yararak duvarları titretti ve neredeyse kemiklerimin iliğini sarstı.

Gördüklerime inanamadım. Efsanelerin ve rivayetlerin anlattığı gibi, asıl anka kuşu dünyadan kaybolmamıştı; bunca zamandır karanlık kitabın içinde hapsedilmişti.

Liber Noctem'in içinde hapsolmuş olan anka kuşu daha da yükseldi, bedeni hem ateş hem de etten oluşuyordu, pençeleri taşı kum gibi delip geçiyordu.

Bu, kederi bir tanrıçayı yerle bir eden yaratığın ta kendisiydi.

Acısı yüzünden Nyantha, Gece Tanrıçası'ndan Kabus Tanrıçası'na dönüşmüştü.

Odanın her tarafına dalgalar halinde yayılan sıcaklık, havayı yakıp kavurdu ve sanki çelik bile bu sıcaklığın karşısında eğilmiş gibi gölge lejyonunun kılıçlarını bükte.

Bir an için, o korkunç güzelliğe, cehennem ateşindeki altın parıltısına, gözlerindeki sonsuz açlığa büyülenmiş bir şekilde bakakaldım.

O dipsiz gözlerini arkadaşşıma çevirdi ve gözlerinde bir anlık tanıma belirdi. Bununla birlikte çok daha derin ve hassas bir şey de hissetti.

Kuş başını kaldırıp bu kez zafer çılgılığı attığında, göğsümde hayranlık ve korku birbirine karıştı.

Bu bir yeniden doğuş değildi. Bu bir kurtuluştı. Kadim bir alev ve yıkım tanrıçası serbest kalmıştı ve hepimiz onun gölgesinde duruyorduk.

Lore öne doğru adım attı, alevler eteklerine çarpıyordu ama tereddüt etmedi.

Elini yavaşça kaldırdı ve ateş geriye doğru bükülerek, düşen közler gibi etrafında uçuşan kıvılcımlara dönüştü.

Anka kuşu alçalırken nefesimi tuttum, devasa başı eğildi ve gagası avucuna değdi. Büyü, teninde şiddetli ama şefkatli bir şekilde titreşti.

"Özgürüz dostum. Git. Yaşa. Eşinin hayatta kaldığı bir dünya hayal edeceğim. Canım pahasına yemin ederim."

Kuşun göğsü şişti, kanatları gök gürültüsü gibi bir sesle açıldı.

Gökyüzüne doğru fırlayan cisim, odanın içinden bir rüzgar esintisiyle

sarsıldı ve kendi suretinin yer aldığı vitray duvar resmini parçalayarak içeri girdi.

Kırık pencereden süzülen ışıkla parıldayan kızıl ve altın renkli parçalar yağdı. Bir an için taht odası ateşin ışığıyla aydınlandı; sonra bu ışıltı kayboldu, geceye karıştı.

Hemen hemen anında, etrafımızdaki dünya parçalanmaya ve değişmeye başladı. Çirkin sanat eserleri kâbuslardan rüya manzaralarına dönüştü. Şiddet ve vahşet sahneleriyle oyulmuş sütunların yerini yıkıcı bir güzellik aldı. Kanatlı yaratıklar, çiçekler, neşe ve aşk. Nyantha gelmeden önce Korku Mahkemesi işte buydu: Hayaller Mahkemesi. Duvarlar sedefli bir hal aldı ve parıldadı; yanan tütsü artık tatlı ve davetkar kokuyordu. Gördüğüm en sakin, en güzel mekanlardan biriydi.

Bütün bunlar, alemler boyunca, zaman boyunca peşinden koştuğum Liber Noctem kitabının artık yok olmasından kaynaklanıyordu. İçime tuhaf bir huzur çöktü.

Bu duygu uzun sürmedi.

Nocturnalar öfke saçarak silahlarını üzerimize çevirdiler.

Küfür ettim.

"Belki de onları geri çağırmayı denemelisin," dedim, yaklaşan kalabalığın önünden yavaşça geri çekilirken.

Lore bana inanmaz bir bakış attı. "Onlar köpek yavruları gibi değiller. Onlar bilinçli, kadim varlıklar ve şu anda çok üzgünler."

Burun kıvırdım.

Bu, yüzyılın en hafif ifadesiydi.

Gölge savaşçıları, tanrılarına karşı yalnızca şiddetli bir sadakat duymuşlardı. Ve kılıçlarının karşılığı olarak, tanrının korku susuzluklarını gidermesini bekliyorlardı.

Lore onlara geçim kaynağı sağlamıyordu. Ve bu değişimi hafife almadılar. Gözlerinde ihanet ateşi yanarken öfkeyle kaynadılar.

Duruşmalar sona ermiş, Liber Noctem etkisiz hale getirilmiş olabilir, ama biz henüz hikâyeyi atlatamamıştık.

Nocturnalar Lore'a doğru hücum etti, her ileri adımlarında şekilsiz figürleri somutlaşıyor, ateş ışığında parıldayan silahlarını savuruyorlardı.

Bu alemde cisimleşebileceklerini bilmiyordum.

Bu hiç iyi değildi. Ama kavga etme isteğim doruktaydı.

Bıçağımı sıkıca kavradım, soğuk kabzası avucuma bastırıldı ve ilerleyen

gölge askerlerinin safına daldım.

Dövüşün ölümcül dansında her zaman yaptığım gibi yoluma devam ettim. Her vuruş isabetliydi, her kontrollü bıçak darbesi maksimum etki için ölümcül bir darbe indiriyordu.

Her rakip yere düştüğünde, bir sonrakine geçmek için hazırlanıyordum. Zihnim, diğer tüm dikkat dağıtıcı unsurlardan arınmış bir şekilde, savaş stratejilerine odaklanmıştı.

Çeliklerin birbirine çarpmasının çıkardığı şangırtı ve çarpışma sesleri, taht odasının duvarlarında şiddet dolu bir senfoni gibi yankılandı.

Lore'a doğru ilerlerken askerleri alt ettim ve darbeler aldım. İyileştirme büyümün en kötü darbeleri bile iyileştireceğini bildiğim için, aldığım darbelerin acısını umursamadım.

Liber Noctem bedenimden çıkarıldıktan sonra kendimi daha güçlü hissetmeye başlamıştım bile.

Lore'un büyü gücümün azalmasının nedenini nasıl çözdüğüne ya da onu ortadan kaldırmanın anahtarının hançer ve anka kuşu gözyaşı olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama zekasına şaşırmadım. Gizem romanlarını çok severdi ve bu gizemi son anda çözmüştü.

Çok geçmeden arkadaşımın yan yana durduk, sırtlarımızı birbirimize yaslayarak düşmanlarımız etrafımızda saf tutarken bir savunma çemberi oluşturduk.

Dövüşü heyecanla izledim, dirsek darbeleri savurdum, tekmeler attım.

Kılıcım havayı yararak her indirdiğimde ardında yıkım izleri bıraktı. Gölge savaşçıları yere düşerken, bedenleri görünmez bir rüzgarla savrulup yok oldu.

Lore bir savaş çılgılığı attı ve kendi acımasız ölüm dansında bıçaklayarak, geri çekilerek ve dönerek ölümcül bir zarafetle hareket etti.

Savaşçılar, ya tüm güçlerini ortaya koymaları ya da yenilgiye uğramaları gerektiğini bilen, istikrarsız bir düşman gücüyle saldırdılar.

Öfkeyle kükreyerek üzerime saldırdılar, kılıçları tüm güçleriyle kılıcıma çarpıyor, her çılgın darbeye beni geriye doğru itiyorlardı.

Bu son imha girişiminin baş Nocturnası üzerime atıldı. Son anda yana sıyrıldım ve kılıcımı göğsüne saplamaya çalıştım ama ıskaladım.

Geriye doğru kıvrandı, kılıcı göğsüme doğru bir ateş çizgisi kesti.

Kan yüzüne sıçradı, siyah kertenkele benzeri diliyle kanı sildi.

"Hayran herif."

Tüm gücümle savurdum ve güçlü bir darbe indirerek kafasını tamamen kopardım.

Ben daha kendime gelemeden bir sonraki grup üzerime geldi.

Gözleri öfkeyle parlıyordu ve kaybedecek hiçbir şeyleri kalmamış olmanın verdiği çaresizlik onları daha da tehlikeli rakipler haline getirmişti.

Günah Prensi'nin tüm gücüyle yumruklarımı çenelerine indirdim ve yere yığılıp bayıldıklarında sarsıcı darbeyi hissettim.

Onlar sersemlemiş haldeyken, bıçağımı boğazlarına temiz bir şekilde sapladım; keskin kenar, ardılarında kan izi bırakarak yok oldular.

Bir başka Nocturna hırlayarak omzuma saldırdı, pis kokulu nefesi tenime sıcak bir şekilde değdi.

Hızla döndüm ve dirseğimi, şekli bozulmuş yüzünün kalan kısmına sapladım.

Bir sonraki Nocturna dalgası tam olarak fiziksel varlıklara dönüşmedi. Ama büyüüm tam gücünde olduğu için bu beni durdurmadı.

Büyüyle yarattığım kanatlarımı açtım ve birkaç gölge hayaletini geri püskürttüm.

“Kanatların var! Onlarla çok eğleneceğiz.”

Lore'a şöyle bir baktım. Eski ordusunun arasında hâlâ kendi yolunu açıyordu, gözleri parıldıyordu ve gerçek halimi görünce yüzünde bulaşıcı bir sırıtış belirmişti.

Lust, onunla tanıştığında aklını kaybedecekti.

Kılıcımı en yakın hayaletin gölgeli göğsüne sapladım, yarı hayalet bedeninin tamamen şekillendiğini hissettikten sonra karanlık bir sis püskürterek kılıcı geri çektim.

Sonraki Nocturna bana doğru atıldı, parlayan gözleri kötülükle yanıp sönüyordu, ama ben daha hızlıydım ve tek bir darbeyle maddesiz bedenini parçalara ayırdım.

Savaş alanı hâlâ hareketli bir karmaşa halindeydi, ben de savaşçı lejyonunun arasından yolumu açarak ilerlemeye devam ettim. Düşen her hayalet ayaklarımın dibinde yok olup gitti ve kısa süre sonra oda neredeyse tamamen boşaldı.

Lore'u şöyle bir gördüm ve onu eşim olarak adlandırmaktan hiç bu kadar gurur duymamıştım.

Dalgınlık yüzünden, üzerime doğru gelen sürünün son üyelerini fark etmedim.

Lore hedefi şaşırmadı. İntikam meleği gibi bir ifadeyle hızla döndü ve kalan savaşçıların arasından bir delik açan, onları yok eden bir sihir seli saldı; hepsi bir anda buharlaştı.

Ardından gelen ani sessizlik neredeyse bunaltıcıydı.

Sessiz odaya göz gezdirirken göğsü yorgunluktan inip kalkıyordu. Etrafını hüznün kaplamıştı.

“Hepsini öldürmekten kaçınmaya çalışıyordum. Her şeyi göz önünde bulundurunca doğru gelmiyordu...”

Gözlerini kapattı ve ben, büyülenmiş bir şekilde, gölgelerinin -şimdi parıldayan, çok renkli ve güzel- etrafımızda dönmesini, kırık pencerelerden geçip dünyaya yayılmasını izledim.

Dışarıya göz attım ve bu diyardaki değişiklikleri fark ettim: yumuşak mavi gökyüzü, kabarık bulutlar, uzakta süzülen kanatlı tek boynuzlu atlar.

Lore, anka kuşu için vaat ettiği dünyayı hayal ediyordu ve kâbus yaratıklarını kendi cehennemlerinden kurtarıyordu.

O çalışırken ben de sessizce hayranlıkla orada durdum. Güneşin altın ışınları karanlık gökyüzünün yerini almıştı, kuşlar melodik şarkılar söylüyor, böcekler çiçek açmış ağaçlardan hoş bir şekilde vızıldıyordu.

Birkaç dakika sonra, dikkatim onun yarattığı cam tavana yöneldi. Üstümüzde, birlikte uçan anka kuşu ve eşi vardı. Onların sevinci buraya kadar hissedilebiliyordu.

Lore başardı. Birkaç dakika içinde yepyeni bir hayaller dünyası yarattı.

Kanatlarımı içeri çektim, yanına doğru yürüdüm ve Lore'un yüzünü yukarı kaldırdım. "Harikası. Ve belki de ana karakter enerjisi sergilediğini kabul edebilirim."

Gözlerimi kaçırmak için gözlerini kapattı, ama ben sonsuz sabırlıydım.

Sonunda gözlerini açtı ve yüzümde gördüğü şey onu çok şaşırttı.

“Ama size daha önce de söyledim, ben öyle sıradan bir yardımcı karakter değilim.”

"Ne-"

"Açıkçası, asıl aşk objesi benim."

Saçlarını yumruğumla kavradım ve onu kendime doğru çekerek ağzını kendi ağzımla kapattım.

Onu sertçe öptüm.

Bunun gerçek olduğuna ve bir şekilde başardığımıza dair güvenceye ihtiyacım vardı. Ağzı aralandı ve dilim onun dilini ele geçirdi.

Çıkardığı ses beni çok heyecanlandırdı. Aradaki mesafeyi silmek için onu daha da yaklaştırdım. Eşim. Güzel, vahşi eşim kazanmıştı.

Lore öpüşmemizi çok erken kesti ve başını salladı.

"Ben..."

"Sonunda hikâyenizdeki karanlık kahramanın ben olduğumu kabul ediyorsun?"

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Ancak sonunda romantik romanlar okuduğunu itiraf edersen."

"Sadece araştırma amaçlıdır."

"Hım." Yüz ifadesi ciddileşti.

Duygularını sindirmek için biraz zamana ihtiyacı olduğunu hissederek bekledim. Kolunu okşayarak onu rahatlattım.

Elini nazikçe göğsüme koydu ve beni bir adım geriye itti.

"Benim kim olduğumu biliyorsun." Bakışları hiç değişmeden gözlerime kilitlendi. "Gitmelisin."

Kaşlarım birden yukarı kalktı.

"Kim olduğumu biliyorum." Aramıza koyduğu ince mesafeyi ortadan kaldırarak, bilinçli bir şekilde bir adım daha yaklaştım. "Sen Lore Annabelle Brimstone'sun."

Bana daha önce de gördüğüm o bıkkın bakışı attı. Onu en yakın sert yüzeye çekip tapınmak isteyeceğim bir bakıştı bu.

"Benim kastettiğim bu değil, bunu sen de biliyorsun."

"Tam adınızı nasıl bildiğimi merak etmiyor musunuz?"

"Şanslı bir tahmin mi?"

Sırıttım.

"Bildiğim kadarıyla sen Gece Tanrıçası olabilirsin. Ve belki de eski tanrıların belası ve ölümlü insanlığın eski felaketi olabilirsin."

"Lütfen, bana daha fazla olumlu özelliğimi anlatın," dedi ifadesiz bir şekilde. "Sanırım bayılmak üzereyim."

"Ama sen içindeki karanlığa karşı savaştın ve kazandın. Sınavlar seni sınadı ve sen geçtin. Anka kuşunu özgür bıraktın ve Liber Noctem'i yendin. Sadece bir hayaller dünyası yarattın. Artık ceza olarak bu aleme bağlı değilsin. Özgürsün, Lore."

"Ya tekrar karanlık tarafa geçersen?"

"Ben seninle olacağım, Peaches. Sen ise olmayacaksın."

Yüzünü dikkatle izledim.

“Ama Şu anda odaklanmak istediğim tek Şey, senin benim dostum olduğun, birlikte olduğumuz ve hayatta kaldığımız gerçeği.”

Bakışları birden gözlerime kilitlendi. "Ne?"

"Sen benim dostumsun, Lore."

“Bu imkansız.”

“Pek sayılmaz. Aradaki bağı hissetmiyor musun?”

Tamamen hareketsiz kaldı.

Sadece bir ölümsüzün başarabileceği türden bir dinginlik. Onu insan yapan her neyse gitmişti, ama hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

O, sonsuza dek benimle yaşayacaktı.

“Bana kader eşim olduğunu mu söylüyorsun?” Yüzünde bir anlık umut belirdi, sonra başını salladı. “Bu yine bir hayal olmalı.” Bunu tekrar düşündü. “Ya da belki de senin kâbusundur.”

Eğildim ve onun vücudundan geçen zevk titremesinin tadını çıkardım.

"Kaçınılmaz olanı ertelemeye devam et, Şeftali. Ben sabırlı bir erkeğim. Nihayet bağı kabul ettiğinde, benim olduğundan şüphe kalmayacak. Gece Tanrıçası ya da küçük kasaba kütüphanecisi. Gerçek Şu ki, sen benimsin ve sadece benimsin."

Hiçbir Şey söylemedi ama bu cesur iddianın ardından arzusunun alevlendiğini hissettim.

Lore bana doğru baktı. "Gerçekten bitti mi?"

"Henüz değil."

Endişesi giderek artarken yüz ifademi nötr tutmak için mücadele ettim.

“Çiftleşme bağını tamamlamamız gerekiyor. Ayrıca eşyalarınızı ve ailenizi Tembel Hayvan Evi'ne taşımak için de düzenlemeler yapmamız gerekecek. Eğer beni kabul ederseniz...”

Lore bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı.

Belki de öyleydim. Ama ona deli gibi aşıktım ve bunu kimin bildiği umurumda değildi.

“Elbette kabul ediyorum!” Kendini kollarımın arasına attı. “Bütün hayatım boyunca bu kaderi hayal ettim. Ta ki bir süreliğine kötü olana kadar.”

Onu, Hayaller Mahkemesi'nde aramızdaki bağı tamamlama tehlikesiyle karşı karşıya kalana kadar doyasıya öptüm.

Öpüşmeyi bitirdiğimizde, taht odasına son bir kez göz attım ve dönüşümüne hayran kaldım. Kabusların hüküm sürdüğü yerde artık rüya

diyarları vardı. Daha fazla parlaklık ve ışık. Daha fazla neşe. Daha fazla Bilgelik.

Dikkatini odanın her yerine gezdirdikten sonra tahtta karar kıldı. Bir zamanlar yekpare bir obsidyen parçası olan taht, şimdi yekpare bir pembe kuvars parçasıydı.

“Bu diyarın her zaman olması gerektiği gibi bir rüya dünyası olarak işlev gördüğünden emin olmak için zaman zaman buraya geri döneceğim. Somnia teknik olarak asla benim değildi. Diğer tanrılar onu özümü bağlamak için kullandılar; bir nevi ruhumun zamanı geldiğinde yeniden doğmayı bekleyeceği bir yer gibi. Taht burada gerçek güç dengesini sağlıyor; bilinçli ve ben gelene kadar yozlaşmaya maruz kalmamıştı. Tarafsız bir hükümdar.”

Sanki ona tatlı bir şekilde titreşiyordu, neredeyse bize veda ediyormuş gibiydi.

Lore ona gülümsedi, sonra bana baktı.

"Hazır?"

Başımı salladım.

Anka kuşu gözyaşını içeren hançeri kullandı ve gölgeleri etrafımızda dönerek bizi Günah Evime taşıdı.

Kar yığınları belimize kadar yükselirken, kalemin merdivenlerinin önüne indik. Çift kanatlı kapılara doğru birkaç yeni kar izi uzanıyordu.

İç yüzü.

Lore bana sert bir bakış attı. "Sorun ne?"

"Korkarım ki, önümüzde bir kabus gibi dava daha var."

“Kitap mı? Aurora’nın yayınlanmasının kitabı yok ettiğini sanıyordum.”

"Daha da kötü." Ayak izlerine doğru başımı salladım. Altı çift. "Kardeşlerim burada."

OTUZ SEKİZ

Prens Tembel

BİZİMLE DALGA GEÇİYORSUN. Bir arkadaşın mı var Cas?

Kardeşim Lust her zamanki gibi etkileyici konuşuyordu. Özel çalışma odamdaki, en değerli romanlarımın bulunduğu kitap raflarından birine yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

Ona onaylamayan, sert bir bakış attım; bunun en büyük sebebi ise nefret ettiğim takma adımdı. Gerçek isminin ağzımdan kaçmaması için Lo'yu tercih ettiğimi biliyordu.

Ayrıca, o kitapların mükemmel hizasından herhangi birinin çıkmasından nefret ettiğimi de biliyordu. Arkasına yaslandı, birkaç kitabı öne doğru itti ve onu bıçaklamanın faydalarını düşünürken sırtışı daha da sinsi bir hal aldı.

Kan sıçramalarıyla uğraşmak istemedim.

"Yalan söyleyemediğim gerçeğini göz önünde bulundurursak, durumun tam tersi olduğu anlaşılıyor."

Açgözlülüğün sırtışı, kıskançlığına kadar geniş ve sinir bozucuydu ve verdiğim cevaptan pişman oldum.

Lust'ın aksine, diğer kardeşlerim okuma köşemde yarım daire şeklinde oturuyorlardı.

Açgözlülük öne doğru eğildi, kollarını dizlerinin üzerine koydu ve

benim büfemden çaldığı şeytan üzümü şarabına dokunmadı.

Lore'u banyo yapması ve kıyafet değiştirmesi için bir hizmetçiyle gönderdikten sonra, kardeşlerimi özel çalışma odamda buldum. Şarap ve viskimi içmişlerdi.

Kimse bu gece nasıl gelmeyi bildiklerinden bahsetmedi, ancak Envy'ye atılan bir bakış, onun da bu işte bir rolü olduğunu gösteriyordu.

Casusları, Pride'inkiler kadar iyiydi, hatta belki de onlardan biraz daha iyiydi.

Herhangi bir günde, bu oda benim sığınağımdı.

Oda, yerden tavana kadar kitaplarla dolu raflarla, birkaç rahat okuma koltuğuyla ve yüzyıllar boyunca topladığım eklektik bir eser koleksiyonuyla süslenmişti. Saatlerce rahatsız edilmeden metinleri inceleyebilirdim.

Normalde, evimin renkleri olan soluk adaçayı yeşili ve gül altın rengiyle süslenmiş bu oda, dünyadan sakın bir kaçış, okumak ve dinlenmek için dünyevi bir ortam görevi görüyordu. Ama şimdi, kardeşlerimden gelen soru yağmuruna tutulunca, burası benim için adeta kişisel bir cehennem gibiydi.

"Liber Noctem'in artık krallığımız için bir tehdit olmadığını söylediğimde beni duydunuz, değil mi?" diye sordum. Altı çift göz, sanki paylaştığım en az ilgi çekici bilgi buymuş gibi bana dik dik baktı. Korkunç Günah Prensleri için, aşka oldukça düşkündüler.

"Çiftleşme bağının gerçek olduğundan emin misin?" diye sordu Pride.

Başımı sertçe sallayarak onayladım ve Açgözlülük kahkaha attı. "Bundan daha mükemmeli olamazdı. Özellikle de senin için."

Beni kışkırtıyordu. Bunu biliyordum; lanetli kardeşlerim ve onların iğrenç sırtışları da biliyordu.

"Peki bunun sebebi nedir?"

"Sen, aşka en büyük şüpheyle yaklaşan, mantığın aşktan daha etkili olduğunu şiirsel bir dille savunan kişi, kader tarafından vuruldun."

Lust sözlerine şöyle devam etti: "Üstelik, yıllarca bize romantizme zaman ve enerji harcamanın ne kadar aptalca olduğunu anlatıp durdunuz. Ah, ne büyük bir düşüş! Siz de bizim kadar aptalsınız. Belki de daha da fazla. En azından biz aptal olduğumuzu biliyorduk."

Açgözlülük, adeta bir kedinin kanaryayı yutması gibiydi. "Skandal gazeteleri bu habere çok sevinecekler."

"Hatta aşk yüzünden yere serilmişsin bile denebilir." Kıskançlığın

zümürüt yeşili bakışları neşeyle parıldıyordu.

Bu alçak, Açgözlülük ve Şehvet kadar bundan zevk alıyordu. Neyse ki, Öfke, Hırs ve Gurur şimdilik düşüncelerini kendilerine saklıyorlardı.

Lust, gülümsemesi genişleyerek, “‘Laid Lo by Love’ oldukça çarpıcı bir başlık olurdu,” dedi. “Özellikle de sen aslında Lo Lo olduğun için.”

Çenemi sıktım.

Dedikodu bültenleriyle uğraşmak en iyi ihtimalle bile sıkıcıydı. Ve bu durum genellikle Gluttony ve onun ahlaksız davranışlarına odaklandıkları zamanlar için geçerliydi.

Özel hayatımın Seven Circles için dedikodu malzemesi haline getirilmesi ihtimali beni hiç de heyecanlandırmadı.

En azından Lore ile konuşup onu bu gösteriye hazırlayana kadar değil.

Açgözlülüğün nişanlısı Bayan Adriana Saint Lucent'e, haberi ilk duyuracak özel bilginin verileceğinden hiç şüphem yoktu. Sanırım bu en iyi senaryoydu. Adriana diğerlerinden daha saygılı olurdu.

İçimden bir ah çektim ve burnumun köprüsünü çimdikledim.

Son savaştan kalma ter içindeydim ve yıkanmaya ya da yemek yemeye vaktim olmamıştı.

Kardeşlerim, davetsiz buraya geldikleri için onları Hanedan hançerimle bıçaklayıp kendi çevrelerine geri göndermediğim için şanslıydılar.

Ama buradaydılar ve ben de haberleri iletmek için en uygun zamanın şimdi olduğunu düşünmüştüm.

Kardeşlerime çiftleşme bağından bahsetmenin sıkıcı olacağını biliyordum, ama bu durum dayanılmaz derecede acı vericiydi.

Kardeşlerimin şakalarına katlanmaktansa, kabuslar alemine geri dönüp canavarlarla savaşmayı tercih ederim.

"Zamanlama konusunda Lore ile konuşmam gerekiyor," dedim dikkatimi Gluttony'ye çevirerek. "Ama evliliğimizi kutlamak için bir balo planlamada yardımınıza ihtiyacım var. Lore romantizmden hoşlanır."

Abim öyle bir coşkuyla öne atıldı ki, kendimi hazırlamaya bile vakit bulamadan kolunu boynuma doladı ve beni ezici bir ayı kucaklamasıyla kendine çekti.

Şehvet de kucaklaşmaya katıldı ve kucaklamasının şiddeti beni neredeyse koltuğumdan düşürüp şarabın dökülmesine neden olacaktı.

Pantolonuna sıçrayan kanla birlikte öfkesinden küfreden Wrath, öfkesiyle duvarları titreterek isyan etti.

Gurur bardağını masadan alıp başını salladı, Açgözlülük ise bu utanç verici durumla hepimizi kendi başımıza baş başa bırakmayı düşünüyor gibiydi.

"Sonunda benden bir parti planlamamı mı istiyorsun?"

"Evet, ve şimdiden pişman oldum."

"İşte bu ruh hali!" Açgözlülük koluma yumruk attı. "Bu, bugüne kadarki en destansı çiftleşme kutlaması balosu olacak, bundan emin olacağım."

"Bugüne kadar yaptığın tek çiftleşme sonrası balosu bu," diye belirtti Wrath, pantolonunun kirletilmesinden hâlâ rahatsız olduğu açıkça belliydi. Altın rengi bakışları bana dikildi. "Bize Somnia'dan bahset. Sen yokken, Yedi Çember'in dokusu... dengesizleşti. Ve eski tanrılar bir mesaj gönderdi."

Bu benim için yeni bir bilgiydi. Ama mantıklıydı. Gücümün azalmasıyla çevremdekiler de olumsuz etkilenirdi. Bu da onların mahkemelerini etkilerdi.

"Ne yazıyordu?"

"Yargılamaların yürürlüğe konulduğunu ve koruma büyülerinin yerinde kalması için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarını söylediler. Dedikoduların yayılmasını engellemeye çalıştık, ancak buz ejderhası olayından sonra herkes korkmuştu."

Kendime bir yudum burbon doldurdum ve sandalyeme yaslandım.

Sonra, Xavier'in ihanetinden, yer belirleme büyüü kullanarak Lore'u bulmaya, hayatta kaldığımız her hikâyeye kadar gerçekleri sistematik bir şekilde paylaştım. Onları ilgilendirmeyen kısımları -Lore'u öpmek, peri ormanındaki anımız- geçiştirdim; bunlar sadece bize aitti.

Sonunda Lore'un karanlık tarafının üstesinden nasıl geldiğini, gerçekte kim olduğunu hatırlamayı nasıl seçtiğini ve onu en başından beri kıran anka kuşunu nasıl özgür bıraktığını anlattım. Ona Nyantha olduğunu söylediğimde şok oldular.

"Çiftleşme bağına tamamlamanız ve onun büyüünü dizginlemeniz gerekiyor," dedi Wrath. "Bu iş tamamlanana kadar bu alem için bir tehdit olmaya devam edecek."

Dikkatimi ona çevirdim. "Yapma."

Kollarını göğsünde kavuşturdu, dudaklarını sıkıca kapattı.

Karısı da en az onun kadar tehlikeliydi, ama onu hiç sorgulamadık.

Biz bir aileydik, iyisiyle, kötüsüyle, çirkiniyle.

Lore'un güvenilmez olduğu veya kendini diarlara kanıtlamadığı hissine

kapılmasına asla izin vermem. Hiçbirimizin kusursuz bir geçmişi yok. Ve hiç kimse geçmişteki hataları yüzünden yargılanmamalı.

"Bu sorgulama bittiyse, hepinizden ricam, lütfen defolup gidin." Ayağa kalktım ve çenemi kapıya doğru salladım. "Çıkın dışarı."

Envy viskisini bir dikişte içti, ayağa kalktı ve bana doğru öfkeyle yürümeye başladı.

Sırtıma vurdu. "Boşver Cas. Kimse arkadaşına kötü bir şey demek istemedi. House Envy seni ve kabus tanrıçanı destekliyor."

Greed gözlerini devirdi. "Karanlık kitap yok edildiği sürece, Günah Evimden hiçbir sorun çıkmaz."

"Yedi Çember'e yönelik tehdit kontrol altında görünüyor," diye itiraf etti Wrath. "Benim de desteğim sizinle."

"Lore diyarı yakıp yıksa bile, yine de sorun olmazdı," dedi Lust, beni dayanılmaz derecede sıkı bir şekilde kucaklayarak. "Şu buz gibi küçük kardeşimizin eşleşmiş olmasına çok sevindim."

Yavaşça elinden kurtuldum, kendi gülümsememi gizlemeye çalışsam da başaramadım. "Gabriellis nişanlandığında kimse ona sarılmadı."

Pride, ifadesiz bir şekilde, "Kimse onu sevmiyor," dedi.

"Kesinlikle yanlış," dedi Ağgözlülük. "Herkes beni seviyor. Asıl somurtkan ve gizemli olan sensin. Umarım yakında yoldan çıkmış karınla yeniden bir araya gelirsin."

Lust sözlerine şöyle devam etti: "Haklı. Sen tam bir sefil herifsin, Luc."

"Neyse," dedi Ağgözlülük. "Kimse bana sarılmadı çünkü aklın kalpten üstün olduğunu iddia edecek kadar aptal olmadım hiç."

Ağgözlülük, bitmemiş şeytan üzümü şarabı şişesini kaptı ve kapıya doğru ağır adımlarla yürüdü. "Yarın balo için fikirler göndereceğim. Şu bağı tamamlamaya bir an önce başlamalıyım."

İçimden hepsinin bir an önce mutlu sonlarına kavuşmaları için dua ettim.

Kan ve kiri vücudumdan temizlemek için güzelce yıkandıktan ve temiz

kıyafetler giydikten sonra, Lore'u Günah Evimin ana koridorunda dolaşırken buldum.

Eğer buraya taşınmaya karar verirse, evimiz tam ona göre.

Birkaç adım arkasında durdum, göğsüm sevgiyle ısınırken sessizce kütüphaneye hayranlıkla bakışını izledim. Hatırladığım kadarıyla ilk defa bu yumuşaklığa karşı koymadım ve onu bir dikkat dağıtıcı unsur veya zayıflık olarak görmezden gelmedim.

Arkadaşımın yanında kendimi güçsüz hissetmedim, tam tersine.

Mum ışığı koyu saçlarını altın rengine boyarken, saygıyla parmaklarını en yakınındaki eski kitap sırasının üzerinde gezdirdi.

Yüksek raflardan birinin önünde durdu, başını geriye eğerek rafların baş döndürücü yüksekliğini inceledi.

Yıllar içinde topladığım eski kitaplardan oluşan sıralar, tonozlu bir tavana doğru yığılmış, raflar koridor ve odalar boyunca uzanıyor ve hepsi kitaplarla ağzına kadar doluydu.

Dudakları hayret dolu hafif bir nefesle aralandı ve ben de onun, tıpkı titreyen bir alev in etrafına çekilen bir güve gibi, bana doğru yaklaşmasını izledim.

Kafamda bir sürü yarım yamalak hesaplama dönüyordu ama arkadaşımın hayranlığını görünce hepsi durdu.

Lore, hikâyeleri tüm kalbiyle severdi. Başkalarının dua ettiği gibi, huşu içinde, umutla okur, her zaman analiz edeceği bir sonraki favori kitabını arardı.

Ve ben, bu evdeki bilgiyi altın biriktiren bir ejderha gibi koruyan kişi, her şeyi ona vermek konusunda biraz çaresiz kaldım.

Kilitli tüm arşivler.

Her yasaklanmış parşömen.

Benliğimin her parçası. İsteddiği takdirde her şey onundu.

"Kanatları olmayan biri yukarıdaki kitaplara nasıl ulaşıyor acaba?" diye kendi kendine mırıldandı.

"Büyülü merdivenler." Arkasını dönüp bir elini göğsüne götürürken sırttım. Sessiz adımlarla ilerleyerek tatlı avımı avlıyordum. "Elbette."

"Kan ve kemikler," diye küfretti. "Beni çok korkuttun."

Yüzünü kendime doğru yaklaştırdım, parmaklarım yavaş ve bilinçli bir şekilde çenesinin altına dokundu. Teni ipek gibi sıcak ve yumuşaktı. Ve bu kadar yakın olmak, aramızdaki çiftleşme bağının ihtiyaçla titreşmesi, beni

biraz pervasız davranmaya itti.

Başparmağımı çenesinin kıvrımında biraz oyaladım.

“Nefes kesici olmayı hedefliyordum,” dedim sesimi alçaltarak. “Sanırım eski formumu kaybediyorum.”

Nefesi hafifçe kesildi, bu da dokunuşumdan benim kadar etkilendiğini anlamam için yeterliydi. Arzusunu hissettim ve bu arzusun gücü beni neredeyse dizlerimin üzerine çöktürdü.

Bakışları gözlerime kilitlenmişti, dudaklarında küçük, yıkıcı bir gülümseme belirirken gözlerinde yoğun bir sıcaklık hissediliyordu. O benim sonum, benim başlangıcımdı.

Ömür boyu en sevdiğim hikaye.

“Bunu söylemezdim.” Sesi şimdi daha hırıltılıydı, ihtiyaçla doluydu.

Dokunuşlarımın yavaşça, çenesinden boğazının kenarına doğru inmesine izin verdim; parmak uçlarımın altında nabzının atışını hissedebilecek kadar yavaş bir şekilde.

Okşamalarımın verdiği zevkten biraz titredi ama daha fazlasını çok istediğini itiraf etmek yerine bana oyunbaz, meydan okuyan bir bakış attı.

Bu direnişi paramparça olana ve aramızdaki mesafeyi kapatıp bağımızı tamamlamamı ne kadar çok istediğini itiraf edene kadar ona karşı koymak istedim.

"Titriyorsun, Şeftali," dedim usulca, başparmağım boğazının çukurunda dururken. "Bir şeyden mi korkuyorsun?"

"Senden korkmuyorum," dedi. "Açıkçası."

Ağzım kıvrıldı.

“Sana öyle demedim.” Dudaklarına nefesim değecek kadar yaklaştım. “Bağımızı tamamlamaktan korkuyorsun. Tam burada. Herkesin bizi yakalayabileceği yerde.”

Lore'un bakışları önce dudaklarıma, sonra tekrar yukarıya kaydı; paramparça olmaya ne kadar yakın olduğumu anladıkça gözlerinde karanlık bir parıltı belirdi.

"Aramızdaki bağla tehlikeli bir oyun oynuyorsun," dedi. "Onu korkunç bir şekilde alaya alıyorsun. Ya da belki de ateşle oynuyorsun, kötücül bir yanı olan bir tanrıçayı kışkırtıyorsun ve bunun bedelini ödetmeyeceğimi sanıyorsun."

Bu bir uyarı değildi; bir meydan okumaydı.

Parmaklarım hafifçe aşağı doğru kaydı, köprücük kemiğinin şeklini ve

dokusunu daha sonraki analizler için ezberliyormuş gibi nazıkçe dokundu.

Onun içinde kıvrılan ihtiyaç gerilimini hissettim ve içimdeki her sinir gerildi, aradaki mesafeyi kapatmak için can atıyordu.

“Seni yiyip bitirebilirim.” Sesim ihtiyaçtan boğuk çıkıyordu. “Tam burada. Tam şimdi.”

“Ama yapmayacaksın.”

Yavaş ve aç bir şekilde gülümsedim. "Henüz değil. Çünkü bir kere başlarsam, durmayacağım."

Bir an geçti. Sonra iki an. Lore kıpırdamadı, gözünü bile kırpmadı.

Ardından yavaşça nefesini verdi.

“Güzel. Bitirmeyi düşünmüyorsan başlama.”

Kendimi tuttum, onu içeri çekme, raflara yaslama ve her zaman benim olanı, bizim olanı alma dürtüsüne karşı koydum.

Ama bu sadece istek meselesi değildi.

Bunu kabul etmekten ne kadar nefret etsem de, bu kaderdi. Ruhlarımızın ta derinliklerine işlemişti, ikimizden de daha eski ve daha güçlü bir sihirle.

Onun bunu hissetmesini istedim. Her zerresini, büyüsünü, romantizmini. Hayalini kurduğu her şeyi.

Elimle göğüs kemiğinin üzerinden aşağı doğru kaydım, korsesinin ilk bağının hemen öncesinde durdum. Kalbi çılgıncasına çarpıyordu.

"Sadece aramızdaki bağı değil," dedim. "Seni istiyorum."

Lore yutkunarak, "Ben de seni istiyorum," dedi.

Bizimle kısıtlamalarımız arasındaki mesafe, artan ihtiyaçtan değil, yerçekiminin etkisiyle artık daha hızlı daralıyordu.

Alnımı onun alnına yasladım, nefeslerimiz çarpıştı, senkronize oldu. Zaten birbirimize kenetlenmiş, tek bir varlık haline gelmiştik.

"Bunu bitirirsek ne olacağını biliyorsun," dedim, dudaklarım onun dudaklarına değerken.

"Geri dönüş yok."

Parmakları yavaşça yukarı kalktı ve saçlarımın arasına girdi. Hafifçe çekti, kabul ettiğini anlamam için yeterliydi. Beni. Bizi. Bağımızı.

Kendimi tutmanın son kırıntıları da koptu.

Dudaklarım onun dudaklarına yapıştı ve sanki on yıllarca, bir ömür boyu aç kalmışım ve sonunda bir ziyafet bulmuşum gibi onu öptüm.

Ağzıma doğru nefes nefese bir ses çıkardı ve ben de onu yuttum, kitapların şiddetli bir şekilde sallanmasıyla onu en yakın rafa doğru ittim.

Bu öpüşte nazik hiçbir şey yoktu, sadece çaresizlik vardı. Ellerim her yerdeydi, ezberliyor, keşfediyor, sahipleniyordu.

Onun nasıl çöktüğünü çoktan hissetmişim, parmaklarımı o ağaca yaslayıp içine gömdüğümde vücudunun nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyordum.

Ama bu farklıydı.

Bu, sanki eşime ilk kez gerçekten dokunuyormuşum gibi hissettirdi.

Parmakları göğsüme kenetlendi ve öpüşmeyi derinleştirdiğimde, tüm düşüncelerimi silip ilkel bir ihtiyacın yerini almasına neden olan bir ses çıkardı.

Aradaki bağ alevlendi. Artık sadece ince bir iplik değildi; ruhlarımız arasındaki tüm mesafeyi silip süpüren, alev alev yanan bir yangındı.

Yüz ifadesini okuyabilmek için biraz geri çekildim. Dudakları şişmişti, gözleri arzuyla kararmıştı.

“Emin misiniz?”

Nefesi kesilmiş bir halde başını salladı, bakışları dudaklarıma kilitlenmişti. "Beni sahiplen."

OTUZ DOKUZ

Prens Tembel

Yapardım. Eteğini yukarı çeker, rafların dibinde ona sarılırdım. Ama içimde bir şey beni geri çekti. Ondan değil, bulunduğumuz ortamın gerçekliğinden.

Arkadaşımın, mahkememdeki herhangi birinin bizi görebileceği bir yerde adımı bağırmasına izin vermezdim.

Onu isterdim.

Ama burada değil.

Böyle değil.

Onun elini tuttum ve nefesim hâlâ düzensizken parmak boğumlarına uzun bir öpücük kondurdum.

Geri çekilip aramızda biraz mesafe bırakınca Lore'un kaşları şaşkınlıkla çatıldı ama elini bırakmadım.

"Gel benimle." Onu nazikçe çekiştirdim. "Önce sana göstermek istediğim bir yer var."

Elini sahiplenici bir şekilde tutarak onu kendime bağladım ve kütüphanenin derinliklerine doğru götürdüm. Hızlandıkça koridorlar bulanıklaştı, kitap sırtları arkamızda uçuşuyordu.

Koridor, uçsuz bucaksız gizli bir odaya açıldığında durduk; kütüphanenin kalbi, benim kalbim.

Kütüphane bilinçli bir varlık olabilirdi, ama yaşam kıvılcımını benim ruhumdan almıştı. Kütüphanemle ne kadar bağlantılı olduğumu kimse bilmiyordu.

Bilgi ağacı üzerimizde yükseliyordu, kadim kökleri yere doğru kıvrılıyor, gövdesi küçük bir köyü kucaklayacak kadar genişti. Yüzlerce renkteki yapraklar yukarıda parıldıyor, bizi karşılamak için ateş ışığı gibi hareket ediyordu.

Lore, şaşkınlıkla aralanmış dudaklarıyla yanımda sendeleyerek durdu.

"Büyünüzle ziyaret ettiğimiz yer burası mıydı?"

Hemen cevap vermek yerine, kalçasının kıvrımını kavradım, onu göğsüme doğru çektim ve bana neler hissettirdiğini, benim için ne ifade ettiğini hissetmesini sağladım.

"Evet." Dudaklarım boynunun hassas tenine değdi. "Burası evimin ruhu. Ve seni sadece yüzünü görmek için buraya getirmeyi hayal ettiğim yer."

Kollarımın arasında hareketsiz kaldı, sözleri adeta tadını çıkararak özümsemi.

"Ey Lord Stoik, bunu siz mi hayal ettiniz? Sanırım bayılacak gibiyim."

Sırıttım.

Romantik biri olarak tanınmayabilirim ama çabuk öğrenen biriydim.

Ve ben son derece motiveydim.

"Seni tanıdığımdan beri her lanet gecede."

Onu döndürdüm ve kaldığımız yerden devam ederek öptüm.

Nefes nefese ve acı vericiydi, her yer dişler, dil ve ateşle doluydu.

İnleyerek içine doğru sesler çıkardı, elleri çoktan tişörtümün içine dolanmış, kumaşı değil tenimi istiyormuş gibi çekiştiriyordu.

Öpüşmeyi sadece odaya fısıldamak için kısa bir süreliğine kestim: "Kütüphane—dünyayı örtün. Sonra bana ve eşime biraz mahremiyet verin. Rahatsız edilmek istemiyorum."

Kütüphanenin gerginleştğini hissettim.

Sıradan bir haydut gibi tanrıça eşimize sert zeminde zarar vermeyeceksin. Lütfen, bilgelik büyücüsünün işini yapmasına izin ver. Majesteleri, coşkunluğunuzla bizi ve ihtişamımızı utandırıyorsunuz.

"Not alındı."

Kütüphane birkaç uyarı daha mırıldandıktan sonra, gönderdiğim resimler üzerinde çalışmaya başladı.

Yapraklar hışırdarken ve odaya sihir dolup taşarken, Lore'un yüz

ifadesini izledim; böylece kendi özel sığınağımız oluştu.

Ağacın kökleri yer değiştirdi, bir daire şeklinde kıvrılarak geçici bir yatak görevi gören bir yuva oluşturdu.

Yukarıdaki gölgelikten, binlerce yıldızın ışığıyla yumuşak ve parıldayan saydam kumaşlar aşağı doğru süzülüyordu.

Geceye hükmeden bir tanrıçaya yakışır bir şey istedim.

Parıldayan kumaş, yıldız takımlarından örülmüş bir çadır gibi etrafımızı sardı.

Ayaklarımızın altındaki zemin, yastıklar, battaniyeler ve ipekten oluşan yumuşacık bir yatağa dönüştü.

Lore küçük bir daire çizerek her şeyi içine sindirdi.

"Bunu kütüphaneniz bizim için mi yaptı?"

"Hayır," dedim, onu kendime doğru çekerek. "Ben yaptım."

Derin bir nefes aldı, sonra yukarı baktı. Gerçek yıldızları hayal edip odanın etrafına titreyen ışıklar gibi yerleştirmesini izledim. Gece gökyüzü o kadar yakındı ki, istersek uzanıp gökyüzünü koparabilirdik.

Arkadaşıma aşağıdan baktım, zekasına her zaman hayran kaldım.

Sonra onu tekrar öptüm, bu sefer daha sert, daha derin bir öpücüktü bu.

Elleri gömleğimi yırtmaya başladı ve ben de düğmeleri etrafa saçılacak şekilde yırtmasına izin verdim.

Avuç içlerini çıplak göğsümün üzerinde gezdirdi, tırnakları dövmele tenimde iz bıraktı ve ereksiyonumun üzerinden hafifçe geçerken dişlerimin arasından tısladım.

"Hazır olduğunu söyle."

Gözleri benimkilerle buluştu; ateş, açlık ve hafif bir yaramazlık hepsi bir arada.

"Sonunda yetişen sensin. Ben bunca zamandır senden üç olay örgüsü öndeydim, sarışınım."

Sonra ben onun üzerindeydim, onu kaldırıp yastıkların arasına doğru geriye doğru yürütüyordum, o da bacaklarını belime dolamıştı, dudaklarımız öpüşmeyi hiç kesmiyordu.

Onu ipek örtünün üzerine yatırdım, etrafımızı saran gölgelik bizi odadan ve dünyadan gizledi.

Elini elbisesinin korsesinin bağcıklarına uzattı, parmakları sıkı kurdelenin altına kayarken nefesi kesildi.

Tek bir düğümü bile çözmesine fırsat vermeden bileklerinden

yakaladım, nazikçe başının üstüne doğru sabitledim ve yastıklara bastırdım.

“Yapma.” Sesim arzu ve tehlikeli derecede hayranlıkla doluydu. “Bırak yapayım.”

Bana baktı, her hırıltılı nefeste göğsü kabarıyordu.

“Seni sarmak istiyorum.” Dudaklarım çenesinden aşağı, boğazına doğru kaydı. “O lanetli tarihi aşk romanında hayal ettiğim gibi. O kahrolası kurdelelerin hepsini dişlerimle çözmek istedim.”

Vücudu altımda titriyordu, yumuşak, sıcak ve çoktan teslim olmaya hazırды.

Dikkatlice, o kadar yavaşça ki inlemesine neden oldu, bileklerini bıraktım ve ellerimi kollarından aşağı, korsesinin üzerine gerilmiş ipek kumaşın pürüzsüz çizgileri üzerinde gezdirdim. Danteller incelikli ve cezbediciydi.

Önce bir bağcığı, sonra diğerini gevşettim, her hareketimde kumaşın nasıl gevşediğini izledim. Açığa çıkan her santim benim bir ödöldü, bir keşifti, benim tam anlamıyla yıkımındı.

“Sen tapılmak için yaratıldın,” dedim. “Ve acele etmeyeceğim.”

Bir bağcığı daha gevşettim, kumaş parmaklarımın altında ayrıldı. Teni, arkadaşımın büyüü sayesinde etrafımızdaki büyüü altın yıldız ışığında parlıyordu.

Ona doğru eğildim, dudaklarım göğsünün dolgunluğuna değdi ve o da alçak, baştan çıkarıcı bir ses mırıldanarak dikkatimi çekti.

"Biliyor musun, eğer beni bu hızla soymaya devam edersen, işin en güzel kısmına gelmeden ikimiz de yaşlılıktan ölebiliriz."

Tenine doğru kısık bir kahkaha attım.

“Ha, senin için bu mu demek oluyor?” Dilimi hafifçe göğsünün yeni açığa çıkan kıvrımı boyunca gezdirdim. “Sadece en güzel kısmı mı?”

Nefesi kesildi ama yanakları kızarıırken bile bakışlarımı benden ayırmadı.

"Şey," dedi dudaklarını yalayarak, "aramızdaki bağ yüzünden gereksiz yere karmaşık bir elbise giyiyorum. Sonunda bir ödöl olacağını varsaymışım. Ama bu yüzyılın bir zamanında."

Başımı eğdim, dişlerim boğazının alt kısmına hafifçe değdi.

“Elbette olacak,” diye söz verdim. “Ama önce, bunun için yalvarmanı duymak istiyorum.”

Derin bir nefes aldı, kalçaları içgüdüsel bir meydan okumayla

benimkine doğru kalktı. Penisimin sertliği o kadar fazlaydı ki acıyordu.

"Önce sen," diye fısıldadı.

Tanrım, arkadaşım beni öldürebilir.

Ağzımdan insana hiç benzemeyen kısık bir hırıltı çıktı ve yüzündeki alaycı gülümseme, aramızda bir arzu dalgası gibi yükselen sıcaklığın içinde kayboldu.

Kalçalarını tekrar yukarı kaldırdı, beni harekete geçmeye teşvik etmeye çalıştı.

Hediyemi daha yavaş, daha dikkatli bir şekilde açmaya devam ettim.

Burası sonuçta Tembellik Evi'ydi. Ve ona merhamet dilemeye başlayana kadar zamanımı ayıracaktım, ama merhametini ona bahşetmeyecektim.

En azından bu alanda değil.

Tekrar gülümsedi, hâlâ alaycıydı ama her nefes alışımında, teninden kayıp giden her ipek parçasıyla gülümsemesi giderek solmaya başlıyordu. Benim kadar bitkin görünmemek için çok çaba sarf ediyordu.

Omuzlarından gevşemiş kumaşı iterek, yavaşça kollarından aşağı düşmesine izin verdim; böylece köprücük kemiğinin narin kıvrımı, göğüslerinin zarif çizgisi ortaya çıktı.

Son bağcığı da çektim ve sonunda onu tamamen çıplak bıraktım. Göğüslerinin dolgunluğu ağzımı sulandırdı, zihnimde önce neresini tadacağımı planlıyordum.

Yeni açığa çıkan tenine serin hava değdiğinde nefesi kesildi, ama bu benim bakışlarımdaki sıcaklığın yanında hiçbir şeydi.

Elleri yanındaki yastıkları sıkıca kavramıştı.

"Sana bak." Göğsünü avuçladım, başparmağım sertleşene kadar tepesine dokundu. "Yıldız ışığından ve günahtan yapılmışsın."

Nefesi kesildi.

"Şiire iyice yönelmişsin, değil mi? Kim tahmin ederdi ki?"

"Beni suçlayabilir misin?" Ağzım göğsünün ortasından aşağı doğru kaydı, her santimini tattım. "Sen, asla cevaplanacağını düşünmediğim bir dua gibisin."

Dudaklarımın altında onun kalp atışlarının gümbürtüsü gibi attığını hissettim.

Elbisesini vücudundan aşağı doğru kaydırmaya devam ettim, açıkta kalan her santimetre tenine açık ağızlı öpücükler kondurdum.

Daha aşağısını öptüm.

Ve daha aşağıda.

Ve aşağıya doğru indi, ta ki nefesi kesilip bana doğru kıvrılıncaıa kadar; ipek kumaş kalçalarında toplandı, uylukları titriyordu.

"Artık benimle dalga geçmiyorsun, Peaches," diye fısıldadım bacağının iç kısmına, sesim alçak ve boğuktu.

"Ben—” Yutkundu, aklı sonunda onu terk etmişti. "Lütfen yapmayın—”

Uyluğunun iç kısmını yaladım, sonra serin ve düzenli bir hava üfledim. Nefesi o kadar sert kesildi ki, işi tamamlayamadı.

"Ah, hayır,” diye mırıldandım. "şu cümleyi tamamla, tatlı, baştan çıkarıcı eşim.”

Başını kaldırıp bana doğru baktı, sersemlemiş ve çaresizdi, sanki bana dokunmadan önce kim olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

"Ne söyleyeceğimi hatırlamıyorum."

"İyi."

Bacaklarının kasıklarıyla birleştiği yeri tekrar öptüm, hafifçe ısırdım. Beni istediği yere getirmeye çalışarak kıpırdandı.

"Benden başka her şeyi unutmanı istiyorum."

Sonunda ona ihtiyacı olanı verdim.

Dilimin ilk dokunuşuyla çığlık attı, başı yastıklara gömüldü, kalçaları tutuşuma karşı kasıldı.

Daha derine, daha yavaş yaladım, tıpkı susuzluktan ölmek üzere olan bir adamın nihayet pınara ulaşması gibi, onu daireler çizerek ve keşfederek dolaştım. Sıcak, ıslak ve tadı muhteşemdi.

Dilimi onun kaygan kıvrımları arasında gezdirdim, onu yavaşça yutarken bacaklarının omuzlarımla etrafında titrediğini hissettim.

Onun vahşi olmasını istiyordum.

Onu altüst etmek istedim. Kelimenin tam anlamıyla onu kendime ait kılmak istedim.

Elleri çarşafı sıkıca kavradı.

Adımı nefes nefese söyledi.

Ve ben de tıpkı bir fanatiğin tanrıçasının bedeninin sunağında ona tapınması gibi ziyafet çektim.

Kadın inledi, öyle çaresiz ve güzel bir sesteki ki, penisim pantolonumun içinde zonkladı.

Lore küfretti, kalçaları ağızma doğru sertçe hareket ediyordu. "Tanrım, sen—"

Düşüncesini tamamlamadı.

Dilimle klitorisinin etrafını yaladım, sonra yavaşça, ardından daha derine iki parmağımı sokarken emdim ve parmaklarımı tam istediğim gibi kıvırdım.

Bütün vücudu derme çatma yatağın üzerinden kalktı, ben onu tekrar yere yatırıp dilimi kaygan kıvrımlarının arasına sokarken çığlık attı.

"İşte bu kadar," diye homurdandım. "Ne kadar yakın olduğunu hissetmeme izin ver."

Elime karşı direndi ve Tanrım, parmaklarımın etrafındaki kaygan sıcaklık beni neredeyse öldürecek. İç duvarları titredi, sıkılaştı, kasıldı.

Daha sertçe yaladım, parmaklarımla pompalayarak onu gittikçe daha da doruk noktasına ulaştırdım.

"Seni yakaladım," diye fısıldadım ona doğru. "Sen benimsin, Lore. Söyle bunu."

"Seninim," diye nefes nefese söyledi, neredeyse delirmişti. "Ben seninim... lütfen—"

Klitorisini okşamaya ve parmaklarımı içeri itmeye devam ettim, tadına ve çıkardığı seslere bayılıyordum. Onu bütün gece yiyip bitirebilirdim ve asla doymazdım.

İnlemeleri ham ve umutsuz bir hal aldı.

Vücudu kavislendi, uylukları başımın etrafında titredi, sırtı yerden kalktı, parmaklarımı sıktı ve hıçkırığa adımı haykırdı.

Onun doruk noktasına ulaşması fırtına gibi geldi.

Durmadım.

Onun salgıladığı her damlayı yaladım ve artık geri dönüşün olmadığını biliyordum. İkimiz için de değil. Onun tadı hâlâ dilimde olduğu sürece.

Ona benim olmanın ne demek olduğunu göstermeye daha yeni başlamışken olmazdı.

O ipeğin üzerine yığılıp kemiksiz ve parıldayan bir halde kaldığında ancak ayağa kalktım; ağzım parıldıyordu, göğsüm kabarıyordu, penisim o kadar sertleşmişti ki neredeyse düşünemiyordum.

Avucumu çıplak karnının üzerinden aşağı doğru kaydırdım, onun yoğun bir arzuyla titremesini ve gözlerinin zevkle dolmasını izledim.

"Senin her zerrene sahip olmak istiyorum." Göğsünü avuçladım, hafifçe sıktım. "Bedenine. Zihnine. Ruhuna."

O bağ şimdi damarlarımda kükreyerek, canlı ve elektrikli bir şekilde,

kendini tamamlamak için can atıyordu. Üzerine eğildim, her yerim ihtiyaçla gerilmişti.

"Bitir şunu." Pantolonumu çekiştirdi. "Bunları çıkar ve arkadaşınla seviş."

Pantolonumu çıkardım, sonra üzerine çıktım, kaslarım gergin, nefesim kesik kesikti. Penisimin sert ve acı verici bir şekilde uyluğuna sürtündüğünü, ona karşı şimdiden boşalmaya başladığını hissettim.

Onun içinde olmaya ihtiyacım vardı.

Bacaklarının arasına yerleşirken bakışlarını yakaladım ve penisimin başını yavaşça ıslak ve sıcak vajinasının içinde gezdirdim.

Alt dudağını ısırды, yüzünde benim yüzümden de okunduğuna emin olduğum aynı arzu vardı.

"Bu bağı reddetmek için son şans. Bir kere içine girdiğimde, geri dönüşü yok. Benim olacaksın. Sonsuza dek."

Elini uzattı, yüzümü iki eliyle kavradı ve tatlı bir öpücük verdi. "Anlama güçlüğü çekme. Ben zaten seninim. Tıpkı senin de benim olduğun gibi, sarışınım."

Olay bu kadardı.

Yavaşça ve derinden ileri doğru ilerledim, santim santim içine gömüldüm; sıkı sıcaklığı beni sardı, sanki o da benim kadar uzun zamandır bu anı bekliyormuş gibi beni karşıladı.

Derin bir nefes aldı, ben onu tamamen doldururken tırnakları sırtımı sıyırdı.

"Kahretsin," diye inledim, çenemi sıkarak daha sertçe itme dürtüsüne karşı koymaya çalışıyordum. "Sen... sen sihir gibi hissediyorsun."

Orada, bir anlığına hareketsiz kaldık, birbirimize kenetlenmiş, kilitlenmiş haldeydik; göğüslerimiz arasında bir akım gibi titreşen bir bağ vardı aramızda.

Sonra gözlerini açtı.

Bakışlarımız kesişti. İçimdeki her şey sustu.

Bağın son tıkırtısı yerine oturdu; bu bir pranga değil, bir yemindi.

Bir söz. Kandan, kemikten daha derine inen; sonsuzdu. Kırılmazdı. Ruha ve tene kazınmış bir hak iddiasıydı.

Sanki kaburgalarımın arkasında şimşek çakıyordu. Büyü içime, onun içine aktı, kalbimden onun kalbine ve tekrar geri uzanan altın bir zincir oluştu.

Gözleri kocaman açıldı.

"Seni hissediyorum," diye fısıldadı nefes nefese. "Eşim."

O anda aramızda bir bağ oluştu. Dostum.

"Seninim." Onu yavaşça, iyice öptüm, ta ki kalçalarını benimkine sürtmeye, daha fazla sürtünme aramaya başlayana kadar. "Bu hayatta ve diğer tüm hayatta."

Neredeyse tamamen geri çekildim ve göğsümün derinliklerinden gelen bir iniltiyle tekrar içine girdim. Eşimin içinde derinlere gömülmenin verdiği o zevki daha önce hiç yaşamamıştım.

Onun karşılık olarak çıkardığı inilti, üzerimizdeki yıldızlarla dolu gökyüzüne ulaştı.

Sonra derin, bilinçli, onu benden başka herkese karşı mahvetmek için tasarlanmış bir ritim kurdum. Adım dudaklarından bir dua gibi tekrar tekrar döküldü, ben ona sertçe girerken tırnakları sırtımı çiziyordu, onu bildiğim her şekilde sahipleniyordum.

Bedeni benimkine doğru yükseldi, kalçaları kıpır kıpır, ter içinde ve çaresizce, sanki bu bağ kanını tutuşturmuştu.

Ve sonra, aramızdaki bağ alevlenirken, birdenbire eşimin neye özlem duyduğunu net bir şekilde anladım. Onun tutkuyla okuduğu karanlık romantik hikayelere.

Eğer o rolü oynamamı isteseydi, oynardım. Onun hayallerindeki en karanlık, en iğrenç piç olurdum.

Ellerim onun uyluklarını kavradı, bacaklarını daha da açtı, kalçalarını daha derin bir açığa kaldırarak onu penisimin üzerine ittim.

"Söyle." Kulağının memesini ısırdım. "Kime ait olduğunu söyle."

Sesi kısılmış, harap olmuş bir halde haykırdı. Ama mükemmeldi.

"Sen. Dostum."

Onu o kadar derinden deldim ki, sırtımı tırmaladı.

"Cassiel," diye düzelttim.

Lore bana dik dik baktı, parmakları kollarımın arasına saplanmıştı.

"Haklıydın. Mağarada. Cassiel benim gerçek adım." Bir elimi boğazına doğru kaydardım, çenesini yukarı kaldırarak yüz ifadesini izledim. "Şimdi bana kime ait olduğunu söyle."

Önce dışarı kaydardım, sonra da sonuna kadar içeri soktum.

"Sen, Cassiel. Ben seninim."

Altımda çözülüyordu, en karanlık fantezileri gerçeğe dönüşüyordu.

"Aferin kızım. Başka hiç kimse sana dokunmuyor. Başka hiç kimse seninle böyle sevişmiyor. Tıpkı arkadaşın gibi."

"Aman Tanrım." Lore'un kalçaları, benim sert itişlerimin her birine karşılık vererek yukarı doğru fırladı. "Durma."

"Daha yüksek sesle." Daha sertçe ittim, ıslak sıcaklığına sertçe girdim. "Eski tanrıların kimin adını haykırdığını bilmesini istiyorum. Vajinanı kimin ıslattığını."

Altımda yeniden paramparça oldu, sırtı kamburlaştı, etrafımdaki duvarlar titredi, ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı.

İçimde dayanılmaz ve acımasız bir baskı oluştu, ama direndim.

Onun bunu hissetmesini istedim.

Her hamle.

Her yemin.

Söyleyemediğim tüm sözlerimi tutamadım. Ona karanlık bir aşk hikayesi vermiştim, ama sadece o istediği için. Benim için çok kıymetliydi.

Eğildim, alnımı onun alnına dayadım ve bir, iki kez daha sertçe içine girdim; sonra insandan çok hayvana benzeyen bir hırıltıyla boşaldım, vücudum bunun şiddetiyle sarsılıyordu, savaşta teslim olur gibi onun adını haykırıyordum.

Hâlâ sertleşmiş halde, bedenlerimiz ıslak ve birbirine dolanmış bir şekilde, etrafımızdaki hava seks, sihir ve aşk kokusuyla yoğunlaşmış bir halde onun üzerine yığıldım.

İkimiz de kıpırdamadık.

Aramızdaki bağ, ikinci bir kalp atışı gibi içimizden geçiyor, her nefeste bizi daha da sıkı bir şekilde birbirimize bağlayan altın iplikler gibiydi.

"Bu... inanılmazdı." Parmakları omurgamda yavaş ve uyuşuk bir şekilde yukarı doğru kaydı, artık umutsuz değildi, sadece mevcuttu. Sahipleniyordu.

Yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm, onun nefesini içime çektim.

Ev gibi kokuyordu.

"Sanki yıldırım çarpmış gibiyim," dedi bağırmaktan sesi kısılmıştı.

"Ben de öyle düşünüyorum." Dudaklarım boğazına değdi. "Arkadaşım sapık gibi sevişiyor. Hayatım mahvoldu."

Ağzından hafif, inanmaz bir kahkaha çıktı ve ben de onun tenine doğru gülümsedim.

Sonunda başımı kaldırdığımda, gözleri zaten üzerimdeydi.

Hâlâ yoğun bir arzu ve şefkatle yanıp tutuşuyor.

Elini uzatıp yanağını avuçladı.

“Böyle bir his verebileceğini hiç düşünmemiştim. Çok... doğru.”

“Ben de bilmiyordum,” dedim dürüstçe. “Ama aşkın senin gibi bir şey olduğunu bilseydim, seni çok daha önce arardım.”

Bana muzip bir sırıtış attı.

"Tatlı sosyopatım. Bu kadar gizli bir romantik olduğunu hiç bilmiyordum."

Şakayla karışık onu hafifçe ısırdım. "Buna alışma sakın, Şeftali."

Kalçalarını yukarı doğru iterek nefesimi kesti.

Tekrar gitmeye hazırdım.

"Böyle bir şeyi hayal bile etmezdim," diye alay etti.

Ve ben ona tamamen kapılmışım, hayat arkadaşşıma, tanrıçama, en iyi arkadaşşıma. Bana en çılgın romantik hayallerini ve klişelerini anlatabilirdi ve ben de seve seve peşinden koşardım, özellikle de bu şekilde sonuçlanacaksa.

KIRK

Efsane

Eşim, ben onun altında kıvranırken homurdandı.

Ve ben de ona daha çok takılmaktan kendimi alamadım.

"İçinizdeki romantik tarafın yeniden yüzeye çıkmaya çalışmasının sesi mi bu?"

"Efsane."

Ses tonunda hiçbir sertlik yoktu. İçimde hâlâ granit gibi sertti ve sesindeki hafif umutsuzluktan kaynaklanan, içimden geçen ezici güç duygusunu seviyordum. Onun da benim kadar hızla dağıldığını bilmek...

Günahkarlar arasında bu erkek figürün, bu soğuk, affetmeyen tanrının, bizim için bu kadar kayıp olması şaşırtıcı.

Bunun gerçekten hayat olduğuna inanamıyordum.

Bu, herhangi bir hikayeden çok daha iyiydi ve tek bir çarpık ayrıntısını bile değiştirmek istemezdim.

Yatak odasında en sevdiğim karanlık romantizm karakterlerinin hepsini gölgede bırakan, kaderimde yazılı bir eşim vardı. Her kabusumda yanımda duran, fırtınayı benimle birlikte atlatan gerçek bir partnerim vardı.

Beni cesaretlendirdi, destekledi ama gücümünden asla şüphe duymadı, hatta gücüm onunkinden farklı olsa bile.

Bir zamanlar kötü adam olmam umurunda değildi. Beni seviyordu.

İyiliğimle, kötülüğümle, biraz dengesiz yaşlı tanrı halimle, tüm kusurlarım onun için mükemmeldi.

Çiftleşme bağımız doygunluğa ulaştıktan sonra, o coşku seviyesini tekrar yaşama isteğimin ötesini düşünebildiğimde, ailemi görmeyi dört gözle bekliyordum.

Ancak bu düşünceler beklemek zorundaydı. Kitaplar bir konuda haklıydı: çiftleşme bağı şehvetli ve sapkın bir şeydi. Cassiel'e doyamıyordum.

Tanrım. Onun gerçek adı bile beni nefes nefese bırakmıştı.

Kalçalarımı hafifçe oynattım, onun nefesinden çıkan tıslama sesini çok sevdim. Şu an üstte o olabilirdi ama bu, kontrolün onda olduğu anlamına gelmiyordu.

Buyurgan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Anlaşılan, eşleşme bağı ona düşüncelerime erişim imkanı veriyordu. Pekala, onu oldukça ilginç bir gösteri bekliyordu.

"Kontrolün bende olduğunu kabul etmekte bir sakınca yok, Cassiel."

"Öyle misin?" Yavaşça geri çekildi, sonra içeri girdi, hareketleri pürüzsüz ve uzundu. Ve benim öz kontrolüm için fazlasıyla iyiydi.

"Hım."

Derin bir nefes aldım ve ne kadar yaklaştığım gerçeğinden başka her şeyi düşünmeye çalıştım.

"Gel yanıma, Lore. Biliyorum çok yakınsın."

Ona bu memnuniyeti vermemek için inlememi bastırdım.

"Sen bilirsin, tatlı, kurnaz dostum. Seni paramparça edeceğim."

Elleri uyluklarımı kavradı, beni daha da açtı, kalçalarımı onunkine iyice bastırdı; bu ritim beni paramparça etmeliydi ama ben sınırı aşmayı reddettim.

Henüz değil.

"Bana tekrar söyle." Sesi ihtiyaçtan dolayı boğuktu, normalde sahip olduğu sarsılmaz kontrolü bir iplikle bağlıydı. "Kime ait olduğunu söyle bana."

Gülmekten nefesim kesildi, biraz da şeytani bir şekilde güldüm. Görünüşe göre Karanlık Bilgi her zaman biraz da olsa var olacaktı. Ama sadece eğlenceli şekillerde. Bundan daha heyecanlı olamazdım.

"Kazandığını düşündüğünde her zaman bu kadar muhtaç mı oluyorsun? Eşinin gelmesi için bundan daha fazlasını yapmalısın, Cassiel."

Kalçaları öne doğru sertçe çarptı. Nefesim kesildi, dudağımı moraracak kadar sert ısırđım.

Sonraki acı verici darbelerle inledi.

"Dikkatli ol." Tırnaklarımı sırtından aşağı doğru sürükledim. "Bu sesleri çıkarmaya devam edersen, senin bana ait olduğunu düşünmeye başlayabilirim."

Adımları sendeledi ve ben gülümsedim. Artık bana içini dökmesinin zamanı gelmişti.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, Peaches."

"Güzel." Kalçalarımı ona doğru sertçe kaldırdım, karşılıklı itişler yaptık. "Buraya oynamaya geldim, konuşmaya değil."

Eli boğazıma kaydđ, boğmak için değil, sadece tutmak, sadece sahiplenmek için.

Daha önce yaptığı gibi, neredeyse aklımı kaybediyordum. Bunun gerçek hayatta da en sevdiğim romanlardaki kadar tahrik edici olup olmadığını hep merak etmiştim.

Daha da iyiydi.

Onun kontrolü, gücü, hepsi hâlâ yerindeydi, sıkıca dizginlenmişti. Ama benimki de öyleydi.

Ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Ona doğru yavaşça ve temkinli bir şekilde ayağı kalktım, adımlarımı yavaşlattım, nefesim tenine değdi. Dudaklarım çenesindeki sakallara dokundu.

"Tekrar söylememi mi istiyorsun?" diye fısıldadım. "Öyleyse söyle. Senin adın dışında tüm isimleri unuttur bana."

Gözleri değışti. Karardı. Vahşileşti.

Ve sonra tam olarak istediğim gibi yaptı.

Dudakları benimkine çarptı, bu bir öpücük değildi, bir sahiplenmeydi. Dili dudaklarımın arasından hızla geçti, talep edercesine, adeta beni içten dışa damgalayacakmış gibi yutarcasına ilerledi.

Eli saçlarımın arasında sıkıca kavradı, başımı geriye doğru eğmek için yeterince çekti, boğazımı açığı çıkardı ve dudaklarını, dişlerini saçlarımın üzerinde gezdirdi.

Diğer eli sert ve kararlı bir şekilde aşağı kaydđ, aramızdan içeri girdi. Parmakları klitorisimi buldu ve sertçe bastırdı. Hiçbir uyarı yoktu. Hiçbir merhamet yoktu.

Penisi hâlâ beni tahrik ediyordu ve şimdi parmaklarıyla da artık kendimi tutamadım.

Ağızına doğru nefes nefese kaldım, kalçalarım avucuna sürtünüyordu ama geri çekilmeme izin vermedi. Her sesi kovaladı, her kısa nefesi sanki hepsi ona aitmiş gibi yuttu. Ve şu anda, gerçekten de öyleydi.

Parmakları benimle oynarken ve kendini bana daha sert ve daha hızlı bir şekilde sokarken, kendi adımları bile hatırlayamıyordum, başkasının adını hiç hatırlayamıyordum.

Sadece onun. Sadece bu.

Ve sonunda onun adını haykırdığımda, bu bir teslimiyet değildi.

Bu bir zaferdi.

Dostum. Güzel, acımasız dostum bana sııttı. Soğuk bakışlarının derinliklerinde beliren meydan okuma, heyecandan ayak parmaklarımdan kıvrılmasına neden oldu.

Bu raundu kazanmış olabilirim ama kimin diğerini daha hızlı parçalayabileceği konusunda verilecek mücadele daha yeni başlıyordu.

Tıpkı bizim aşk hikayemiz gibi.

ÜÇ HAFTA SONRA

Kütüphanenin yeni aşk bölümüne doğru koridorda hızla ilerledim, dikkatimi dağıtmamaya ve kitaplara hayranlıkla bakmamaya çalışıyordum. Arkadaşımın koleksiyonu gerçek bir rüyaydı. Sonunda bağımızı güçlendirmeyi bırakmayı başardığımızda, Cassiel beni yeni evimin turuna çıkarmıştı.

Bunun gerçek olduğuna hâlâ tam olarak inanamıyordum.

Prensin bana verdiği cep saatine şöyle bir baktım ve küfrettim.

Erken gelmem gerekiyordu ama lanetli arkadaşım elbisemi görünce hemen paramparça etti ve üzerime atıldı.

Sonra kitap raflarının dibinde, araştırma masalarından birinin üzerinde seviştik; o çalışma odasındaki en sevdiği koltuğunda otururken ben dizlerimin üzerine çöktüm ve ona taparcasına dokundum...

Elbette, bir süre ayrı kalmamız gerekiyordu.

Köşeyi dönerken eski kitapların pürüzsüz, iyi yağlanmış ciltlerine parmaklarımı sürdüm ve bu kanadın üzerinde gururla asılı duran plakete gülümseyerek baktım:

Aşk yüzünden mahvoldu

Gülümsemem daha da genişleseydi, mahkememizin geri kalanını korkutmaya başlayabilirdim. Muhtemelen karanlık tarafımın geri döndüğünden ve herkesi yerle bir etmek üzere olduğumdan endişelenirlerdi.

Ben bu korkuları paylaşmıyordum. Hiç şüphesiz, Duruşmalar sırasında içimdeki şeytanları yeneceğimi biliyordum.

Kendimi de affetmiştim. Bu, anlatılan hikayelerden sağ çıkmaktan daha zordu.

Hayat seçimlerden ibaretti. Ve ışığı seçmek, korku ve güç yerine sevgiyi ve umudu seçmek, benim için asla değişmeyecek bir şeydi.

Ve eğer bu ciddi bir karakter gelişimi ya da destansı bir ana karakter enerjisi değilse, ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

Koridorda hızla ilerlemeye devam ettim, odaya vardığımda eteklerimi iki elimle sıkıca kavradım, içeriden gelen hareketlilik seslerini çoktan duyabiliyordum.

Bir an durakladım, olduğum yerde kısa bir süre sıçradım, sonra içeri girdim.

Tembel Hayvan daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Blondie'nin biraz eğlenmesinin zamanı gelmişti.

Kütüphanenin kemerli giriş kapısının üzerinde, altın iplikle işlenmiş soluk adaçayı yeşili bir pankart asılıydı: "Aşkın Mahvettiği: İlk Resmi Buluşma."

Davetiyelerle birlikte gönderdiğim kıyafet kuralına uygun olarak, ahlaki açıdan gri tonunu en sevdiğim şekilde giyerek, ellerimi belime koyup altında durdum.

Okuma salonu, bir nevi dinlenme salonu ile gizli bir cadı meclisinin şarap gecesi arasında bir yere dönüştürülmüştü.

Kütüphaneden getirmelerini istediğim yıldız şeklindeki fenerler, minderlerin ve alçak masaların üzerinde tembelce süzülüyordu. Hava mum, sihir ve şeker kokusuyla doluydu. Hem de çok çok fazla şeker.

Fae Fizz sürahileri çilek-limon aromalı simlerle ısıldıyordu.

Çikolata kaplı ahududu jölesi tabaklarının yarısı çoktan boşalmıştı. Ve her koltuğun arkasına, üzerinde parıldayan gümüş yazıyla "Kurgusal Olarak Ahlaksız ve Ahlaki Olarak Gri" yazılı yumuşak bir tunik serilmişti.

Konuklarımın ilk resmi toplantımız için çoktan gelmiş olmaları beni çok heyecanlandırdı.

Prens Lust, Emilia, Camilla ve Adriana çoktan derin bir sohbe dalmışlardı, beni görünce durakladılar.

"Lore!" Emilia yanındaki koltuğa vurdu. "Bu harika bir fikirdi. Daha önce hiç kitap kulübü kurmayı düşünmemiş olmamıza inanamıyorum."

Odanın diğerk ucuna geçtim ve yakında baldızım olacak kişinin yanına oturdum.

"Çok güzel vakit geçireceğiz," dedim. "O kadar çok şüpheli hoşlanma var ki, zaman çok az."

Camilla uzun gümüş rengi saçlarını omzunun üzerinden savurdu ve sinsi bir gülümsemeye karşılık verdi. "Kıskançlık yeni hayali kocam yüzünden ortalıkta cirit atıyor. Onun bu kadar sinirlenmesini izlemek çok keyifliydi."

Güldüm. "Bunun onun günahını ne kadar körüklediğini ancak tahmin edebiliyorum."

"Son derece eğlenceli ve ilham vericiydi."

Emilia bana bir ahududu jölesi ve bir bardak köpüklü şarap uzattı. "Aileniz yakında gelecek mi?"

Başımı salladım. "Ben kaybolduğumda anne babamın ikisi de işlerini kaybetti ve zor zamanlar geçiriyorlardı, bu yüzden yeni bir başlangıç için çok heyecanlıydılar. Özellikle de burada, devasa bir kütüphanede. Fable, yılı burada tamamlamayı ve ardından kalıcı olarak burada kalmak isteyip istemediğine karar vermek için yazı burada geçirmeyi planlıyor. Umarım hafta sonuna kadar burada olurlar."

Elimi nazikçe sıktı. "Senin adına çok mutluyum."

Arkadaşlarım Blake ve Agatha da yakında ziyarete geleceklerdi, ancak bebek beklediklerini söylediler, bu yüzden onları eskisi kadar sık göremeyeceğim.

Bellington'a dönüş yolculuğu hem tatlı hem de acıydı. Kütüphanede istifa dilekçemi verdim ve sonra iş arkadaşlarımla birlikte ağladım. Hiç de kabus tanrıçası gibi bir şey değildi. Burada, dünyanın herhangi bir yerinden daha mutluydum, bu yüzden o bölümü kapatmak korktuğum kadar zor olmadı.

Bu, daha çok eski bir hayata veda etmek gibiydi; artık eskisi gibi bana uymayan bir hayattı. Bellington büyük ölçüde aynıydı; ben farklıydım.

Hayatta, "ya şöyle olursa" diye duyduğumuz endişelerden zihnimizin yarattığı kabuslardan daha korkutucu pek az şey olduğunu öğrendim. Korku gerçek bir canavardı ve ne zaman o iğrenç küçük yüzünü gösterse onu alt edeceğime yemin ettim.

Lust, Camilla'yla dalga geçmeye başladı ve Emilia ile Adriana onun şakalarına güldüler.

Sırıttım. En çılgın hayallerim gerçek oluyordu ve bunları

gerçekleştirmek için sihir kullanmama bile gerek kalmamıştı.

Camilla tuniklerden birini aldı ve onu omuzundan öyle bir şekilde çekti ki, rahat bir giysi olmaktan ziyade bir moda aksesuarı gibi görünüyordu.

Göz göze geldik ve gülümsedi.

“Bu tişörtün her rengine sahip olmak için canımı verirdim. Çok rahat.”

"Lütfen yapmayın," dedim ifadesiz bir şekilde. "Bu bir kitap kulübü. Kan ritüeli değil."

“Kendin için konuş.” Adriana, bu ay okuduğu kitabın notlarla dolu kopyasını karıştırırken, Lust'ın söylediği bir şeye yanıt verdi. “Bir listem var.”

Ahlaki açıdan gri bir tehdit gibi giyinmiş olsa bile korkutucu derecede zarif olan Emilia, bir şekilde portakal çiçeği kokulu parşömenlere bastırıldığı tartışma kartlarını dağıttı.

"Birinci soru," dedi ciddi bir tavırla. "Bir ile kurtarılamaz arasında bir ölçekte, kötü karakterin aşk ilgisi ne kadar seksi?"

Ortalık karıştı. İçecekler etrafa saçıldı.

Birinin "On numara olsa onun için ölürdüm!" diye bağırıldığını duymuş olabilirim.

Bu kişi ben de olabilirdim.

Tabii ki, Cassiel'in ortaya çıkmaya karar verdiği an tam da o andı.

Her zamanki sinir bozucu sakinliğiyle, elleri cebinde içeri girdi; sanki az önce şekerden ve en sevdiğimiz klişelerden kendinden geçmiş vahşi romantiklerin yuvasına girmemiş gibiydi.

"Sarışın." Onu öne çağırdım. "Lütfen onlara dövmeyi göster."

Kaşlarını çattı ama itiraz etmedi.

Paltosunu üzerinden çıkardı, ardından tuniğinin gevşek yakasını yana çekerek köprücük kemiğinin hemen altındaki yeni dövmeyi gösterdi.

Duygulara yenik düştüm.

Şehvet sandalyesinden düştü.

“Aman Tanrım, bu gerçek mi? Ciddi misin o dövmeyi? ‘Duygular Tarafından Düşürüldüm’? Ben—” Gözlerinin kenarlarını sildi. “Aman Tanrım. Bu çok fazla.”

Tembellik gözünü bile kırpmadı. Döndü ve Şehvet'e yavaş, buz gibi bir gülümseme verdi. Yüzyıllardır var olan iblislerin bile kendilerini kilisede yaramazlık yapmış gibi hissetmelerine neden olacak türden bir gülümseme.

Sosyopat geri dönmüştü.

Şehvet anında ayıldı.

Prensin yanına doğru eğildim ve alaycı bir gülümsemeyle, "Ona rüşvet vermeme bile gerek kalmadı. Kendi başına aldı." dedim.

"İsteyerek," dedi arkadaşım utanmadan. "Duygusal bir ruh halindeydim."

"Ve tam anlamıyla destansı bir başrol aşk karakteri enerjisi yayıyor," dedim sırıtarak. "Çok çekici."

"Bu kalıcı bir durum." Bunu o kadar kusursuz bir ciddiyetle söylemişti ki, Camilla gazozunu boğazına kaçırıldı.

Çabucak iyileşti. "Yeni bir gelenek öneriyorum. Ahlaki açıdan gri bir romantik monolog yüzünden ağlayan herkese dövme yaptıracağım."

Lust'ı işaret ettim. "Sıra sende."

"Hadi ama," dedi dramatik bir şekilde geriye yaslanarak. "Eğer romantik bir kahraman olsaydım, beşinci bölümde ölmüş ve yerime kendimin daha seksi bir versiyonu geçmiş olurdu."

Başımı yana eğdim, sırtışımın yavaş ve şeytani bir şekilde kıvrılmasına izin verdim.

"Lütfen. Eğer baş karakter siz olsaydınız, deri kıyafetli, silah kaçakçılığı yapan, trajik bir geçmişe ve şiir düşkünlüğüne sahip eski bir günah tanrısı olurdunuz."

"Bu iftira," dedi Lust gururla, sonra duraksadı. "Şiir kısmı hariç."

"Biliyordum," diye mırıldandı Adriana.

Onlar hala Lust'ın gerçek aşkının altın kalpli bir büyücü mü yoksa ahlaklı bir suikastçı mı olacağı konusunda tartışırken ben sonunda kendimi yastığıma bıraktım. Lust'ı aşka hiç inanmayan bir kadınla hayal edebiliyordum. İki elimle Fae Fizz bardağımı kavradım ve uzun bir yudum aldım, içeceğin dilimde hoş bir şekilde köpürmesine izin verdim.

Bu mükemmeldi, bir hayalin gerçekleşmesiydi.

Bir kitap kulübüm vardı, ailem yakında buraya taşınacaktı, sonra hepimiz hayatımızın geri kalanını kitap sayfaları arasında kaybolarak geçirecektik. Bir arkadaşım vardı. Sonsuza dek birlikte olacaktım.

Ve yukarı bakıp Tembel Hayvan'ın gözleriyle karşılaştığımda, dünya sessizleşti.

Hâlâ beni izliyordu. Bir an bile gözlerini benden ayırmamıştı.

Kalbim, sadece onun için yaptığı o yumuşak, titretilen hareketi yaptı. Ve o an, hiç şüphe duymadan, bunun hikayemizin sonu olmadığını anladım.

Hatta sonuna bile yaklaşmamıştı.

Bu sadece başlangıçtı.

Ve Tanrım, sayfayı çevirmek için sabırsızlanıyordum.

TEŞEKKÜRLER

Bu kitap, on yıl içinde yayımlanan onuncu romanım (?!?!?) ve sizlerle hikayelerimi paylaşabildiğime hala her gün inanamıyorum.

Böylesine büyük bir dönüm noktasını kutlamak için, Kabusların Tahtı'nın okuyuculara ve hikayelere bir aşk mektubu olmasını gerçekten istedim.

Uygun bir şekilde, ilk teşekkürüm size, sevgili okuyucu.

Bu maceralara benimle birlikte devam ettiğiniz için teşekkür ederim, ama en önemlisi, bu hikayenin ardındaki ilhamın büyük bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim.

Beni internette etiketleyip "Bir günlüğüne hangi fantastik dünyaya gitmeyi seçerdiniz ve neden?" diye soran herkese, romantik romanlara olan sevgilerini, favori temalarını veya kitap kulüplerini paylaşan tüm okuyuculara teşekkür ederim.

Umarım Lore'da kendinizden bir parça bulursunuz; o, her birinizden ilham alıyor.

Editörüm Helen O'Hare'e, birden fazla öykünün iç içe geçtiği bir kitap yazmak istediğimi söylediğimde sizin de aynı derecede heyecanlandığınız ve tüm tuhaf fikirlerime güvendiğiniz (ve teşvik ettiğiniz!) için sonsuz minnettarım. Bu kitap hayallerimin kitabı ve siz de onu, olmasını umduğum aksiyon dolu, romantik fantastik macera haline getirmeme yardımcı oldunuz. Keskin editörlük gözünüz, sarsılmaz heyecanınız ve harika notlarınız için teşekkür ederim.

Her zaman beni destekleyen ve sahneleri ve bölümleri daha da ilgi çekici hale getiren harika yorumlarıyla bana destek olan İngiltere editörüm Molly Powell'a, bu dünyaya her zaman büyük bir hayran olduğun için teşekkür ederim.

Menajerim Barbara Poelle'e, her hafta benimle iletişime geçtiği, gönderdiğim her bölümü alkışladığı ve bu kitap konusunda benim kadar heyecanlı olduğu için çok teşekkür ederim. Porch Talk 2025, şimdiye

kadarki en sevdiğim şeylerden biriydi (Elli ve Lucy de kesinlikle aynı fikirde) ve sadece uzman kariyer tavsiyeleriniz için değil, harika dostluğunuz için de çok şanslıyım. Bir dahaki sefere Miss Daisy'yi sürerken, umarım sağanak yağmurdan kaçınırız. Ayrıca, House Sloth'un resmi renklerini birlikte tasarlayan suç ortağım Charlotte Poelle'e de kocaman bir teşekkür.

Ailem, teslim tarihlerim boyunca bana çok destek oldukları, tüm fikirlerimi dinledikleri ve her taslak üzerinde ilk geri bildirimi verdikleri için tüm sevgiyi hak ediyor.

Her taslağı tek tek okuyup altıncı veya yedinci versiyonda beni boğmayan kız kardeşime ve olay örgüsünü tekrar tekrar didik didik etmemi sabırla dinleyen anneme özel teşekkürler. Her kelime üzerinde ne kadar çok kafa yorduğumu söylemek yetersiz kalır ve hepinizin benimle birlikte olmak zorunda kalmasından dolayı şanslıyım.

Little, Brown'daki tüm ekibime—en büyük destekçilerim olduğunuz, bu karakterleri ve bu dünyayı sevdiğiniz ve bu kitapların yayınlanması için gösterdiğiniz tüm emekler için teşekkür ederim. Böylesine büyük bir destek sistemine sahip olmak hayallerimin ötesinde. Fikirlerimi her zaman dikkate aldığınız ve bunları hayata geçirmenin yollarını bulduğunuz için teşekkür ederim. Sally Kim, Michael Barrs, Liv Ryan, Kathleen Quinlan, Kayleigh George ve Gabby Leporati'ye—yani kitaplarımı bitirdiğinde beni her zaman duyulandıran ve bana en güzel e-postaları gönderen harika halkla ilişkiler sorumluma—bu harika, yaratıcı ekibe sahip olduğum için çok şanslıyım.

Sanat yönetmeni Gregg Kulick'e, ufak bir değişiklik istediğimde beni asla boğmadığı için çok teşekkür ederim. Bu kapak o kadar muhteşem ki, içine giren tüm emek için minnettarım. Taylor Navis, iç tasarımlar beni her seferinde hayrete düşürüyor ve bu kitaplara kattığın detaylara gösterdiğin özen için sana ne kadar teşekkür etsem azdır. Linda Arends, bu el yazmalarını alıp üretim sürecinden geçirirken seninle çalışmayı çok seviyorum. Koordinasyon için Emily Baker'a teşekkür ederim! Ve metin editörüm Eileen Chetti'ye ve düzeltmenlerim Jeffrey Gantz ve Linda Feldman'a teşekkür ederim. Hem Little, Brown hem de Hodderscape'in tüm satış ekiplerine, kazandırdığınız her hesap ve okuyucularıma en sevdikleri baskıları bulma şansı verdiğiniz için çok teşekkür ederim.

Virginia Allyn, harita fikirlerimi alıp muhteşem sanat eserlerine dönüştürmeye devam ederek beni hayrete düşürüyorsun. Bu inanılmaz

kütüphane haritası için çok teşekkür ederim! Sasha Vinogradova, anka kuşunun çarpıcı illüstrasyonu için teşekkür ederim, bayıldım.

Hodderscape'teki muhteşem İngiltere ekibime, Molly Powell, Vicky Palmer, Katy Archer, Francesca Russell, Helena Fouracre, Robyn Bowler, Alainna Hadjigeorgiou, Catherine Worsley, Sarah Clay, Kerri Logan, Jennifer Wilson'a, bu seriye kattıkları tüm coşku için teşekkür ederim. Gelecek için çok heyecanlıyım.

Heather Baror-Shapiro, bu öyküleri dünyanın dört bir yanındaki okuyuculara ulaştırdığınız için size milyonlarca kez teşekkür ederim.

Untitled Entertainment'tan Sean Berard, bu romanları Hollywood'da sergilemekten her zaman heyecan duyduğunuz için teşekkür ederim.

Gabrielle Greenstein, lisanslama konusunda verdiğiniz harika rehberlik ve okuyucularımın ürün hayallerini gerçeğe dönüştürdüğünüz için çok teşekkür ederim.

Stephanie Garber ve Anissa de Gomery, kitaplarla ilgili sohbetlerimize bayılıyorum ve bir gün mutlaka kendi kitap kulübümüzü kurmalıyız. (Kız kardeşim Kelli de!) Benim dünyamın Lore Brimstone'ları olduğunuz için teşekkür ederim. Ömür boyu kitap dostu arkadaşlar.

Kitapçılar, kütüphaneciler, kitap kulüpleri ve hem ABD'de hem de uluslararası alanda bu günahkar prensler hakkında her yerden haykıran her bir okuyucuya, size ne kadar teşekkür etsem azdır. Sizler bu alemin ve ötesinin en iyi okuyucularısınız. Ve size sonsuza dek minnettarım. Yazmak yalnız bir uğraş olabilir, ancak sizler bu hayran kitlesini harika, kitap seven bir topluluğa dönüştürdünüz.

Önümüzdeki on yıla ve yeni kitap maceralarına şerefe! Hepimiz aşka kapılıp şımaralım ve her saniyesinin tadını çıkaralım!

Bir Sonraki Harika Kitabınızı Keşfedin

En sevdiğiniz yazarlar hakkında önizlemeler, kitap önerileri ve haberler alın.

Daha fazla bilgi edinmek için buraya dokununuz.

LITTLE, BROWN AND COMPANY

YAZAR HAKKINDA

Kerri Maniscalco, New York'un dışında yarı perili bir evde büyüdü ve karanlık, atmosferik mekanlara olan ilgisi burada başladı. Boş zamanlarında eline geçen her şeyi okur, ailesi ve arkadaşlarıyla her türlü yemeği pişirir ve kedileriyle hayatın inceliklerini tartışırken aşırı miktarda çay içeri. New York Times'ın anında çok satanlar listesine giren "Throne of the Fallen" ve "Throne of Secrets" kitaplarının yanı sıra, "Stalking Jack the Ripper" serisi ve "Kingdom of the Wicked" serisinin de 1 numaralı New York Times ve USA Today çok satan yazarıdır.

KERRI MANISCALCO'NUN DİĞER ESERLERİ

GÜNAH PRENSİ

Düşmüşlerin Tahtı

Sırların Tahtı

JACK THE RIPPER'I TAKİP ETMEK

Jack the Ripper'ı takip etmek

Avcı Prens Drakula

Houdini'den kaçış

Karanlık Prens Olmak

Şeytanı Yakalamak

KÖTÜLERİN KRALLIĞI

Kötülerin Krallığı

Lanetliler Krallığı

Korkulanların Krallığı

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM